

Nguyễn Anh Thắng dịch

SÁI TUẤN
MƯU SÁT
Tuổi xuân

MURDERING THE THINGS PAST

Tiểu thuyết trinh thám

Tập 1

Nguyễn

SÁI
MƯỜI
to
MURDERING

MƯU SÁT TUỔI XUÂN - TẬP 1

---* ❖ *---

Tác giả: **Sái Tuấn**

Dịch thuật: **Nguyễn Anh Thắng**

Nhà xuất bản **Văn Học**

Thể loại: **Trình thám**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

---

ebook@vctvegroup

Table of Contents

<u>LỜI DẪN</u>
<u>BỘ THỨ NHẤT</u>
<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>BỘ THỨ HAI</u>
<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>
<u>CHƯƠNG 28</u>
<u>CHƯƠNG 29</u>
<u>CHƯƠNG 30</u>
<u>CHƯƠNG 31</u>
<u>CHƯƠNG 32</u>
<u>CHƯƠNG 33</u>
<u>CHƯƠNG 34</u>
<u>CHƯƠNG 35</u>
<u>CHƯƠNG 36</u>

LỜI DẪN

Năm 2020.

Tôi ở ẩn ở một nơi bí mật.

Ở đây, tôi có rất nhiều bạn bè, cũng có rất nhiều kẻ địch. Đại đa số họ đều không biết tên của tôi, càng không biết rằng tôi đang viết tiểu thuyết.

Có biết bao ngày khi sáng tác, tôi ngẩn ngơ ngắm nhìn bầu trời u ám, ký ức trong đầu hoàn toàn trống không.

Tôi không ngừng tự hỏi chính mình: “Cuộc sống là gì?”

“Chúng ta sinh ra, rồi lại chết đi.” Tôi nghĩ, đó mới là chân lý.

Vậy là, tôi đã tỉnh giấc từ cơn ác mộng mà vĩnh viễn không bao giờ thay đổi - mơ thấy mình đứng trước một cái khe rất sâu, một màn sương mù âm u dày đặc, giống như một ảo ảnh biến hóa khôn lường, đang luẩn quẩn xung quanh tôi.

Mỗi lần mê man tỉnh dậy như vậy, có cảm giác như tôi vẫn đang sống ở nhiều năm trước, chỉ có điều trước mắt che phủ một lớp tro bụi mịn mù dày đặc, giống như đang ẩn mình trong đám cỏ hoang um tùm. Cũng chỉ có duy nhất thời khắc này, tôi mới có thể nhớ lại những sự việc trong quá khứ mà giống như đã từng xảy ra ở kiếp trước, vén những cây dây leo sinh trưởng hoang dại giống như mái tóc rối bời của người phụ nữ, nhìn thấy đôi mắt đắm lệ như đang mê mẩn, nhìn thấy chuyện quá khứ bị chôn vùi xuống lòng đất mười năm trước, nhìn thấy từng màn từng màn ảo giác không thể chân thực hơn.

Trong câu chuyện này chứa đựng tất cả sự thực, cũng bao gồm tất cả ảo giác, đều bị chôn vùi trong “Khu ma nữ”.

Hai mươi lăm năm trước...

BỘ THỨ NHẤT

Tôi cho bạn xem sự sợ hãi trong cát bụi.

- Thomas Stearns Eliot

CHƯƠNG 1

Năm 1995, Đặng Lệ Quân qua đời.

Năm 1995, Trương Vũ Sinh vẫn còn sống. Năm 1995, Mã Cảnh Thao bắt đầu nổi tiếng trên màn ảnh. Năm 1995, rất nhiều người nhớ đến “Chuyện tình Tokyo”.

Năm 1995, 7 giờ sáng ngày mùng 7 tháng 8. Năm 1995, tôi đang làm gì? rồi mưa to, cơn mưa mùa hè khá lớn. Trời mưa suốt cả đêm, đã trời rửa sạch cả con phố, cũng vô tình lau rửa hết các chứng cứ quan trọng.

Nửa giờ trước, Điền Việt Tiến vội chạy ra ngoài, ngoái đầu nhìn lại cô con gái Tiểu Mạch 13 tuổi đang trong kỳ nghỉ hè nên vẫn còn đang ngủ say trên chiếc chiếu. Anh đã mất ngủ mấy đêm suy nghĩ về một vụ án mới, thậm chí còn không có thời gian để nói chuyện với con gái yêu, cảm thấy rất áy náy.

Ngồi trên chiếc xe cảnh sát hiệu Santana màu trắng, anh nhắm mắt lại, thể hiện rõ sự căng thẳng kéo dài, áp lực mệt mỏi. Cùng với tiếng mưa to như trút nước ngoài cửa xe, thì anh cũng bắt đầu ngủ thiếp đi cùng với những tiếng ngáy đều đều.

“Đến rồi.”

Có ai đó đánh thức anh dậy? Hay chính là mảnh đạn của bọn Mỹ - chính là mảnh đạn còn găm sâu trong vết thương trên vai của anh, chỉ cần mỗi khi thời tiết ẩm ướt là anh liền cảm thấy đau nhức, không thể ngủ tiếp được.

Điền Việt Tiến dụi mắt, ngó qua cửa sổ xe bên ghế phụ thấy tấm biển hiệu lớn “Trường Trung học Nam Minh” treo trước cổng trường. Ngôi trường trung học nội trú trọng điểm của toàn thành phố đang trong thời gian nghỉ hè nên không còn ai ở lại trường cả, hai bên cổng trường là bức tường cao vây quanh, nổi ra cánh đồng hoang vắng vu vơ vắng vẻ đang mưa to như trút nước.

Tiểu Vương - một nhân viên cảnh sát trẻ vội nhắc: “Chú Điền, không phải bên này, hiện trường vụ án ở đối diện bên đường.”

Điền Việt Tiến bình tĩnh quay đầu lại nhìn sang bên kia đường. Dưới bầu trời mưa đông tối sầm kéo đến, vượt sang bên kia con đường nhỏ, một ngôi nhà mái bằng đơn độc hiện rõ, nằm lẻ loi khác lạ giữa chốn đồng không mông quạnh, giống như một hòn đảo cô độc màu đen trên một đại dương màu xanh bao la vậy. Các công trình, nhà cửa gần nơi xảy ra vụ án, ngoài trường trung học nằm ở phía đối diện sang bên đường, có một nhà máy mà có thể đi bộ khoảng 5 phút là tới nơi. Ở xa xa còn có mấy căn nhà tập thể cũ, những người sống ở đó đều là những hộ tái định cư mới chuyển đến.

Trời còn đang mưa rất to, chưa thể ngớt ngay được. Ở đó, đang có rất nhiều người dân cũng kéo đến xem để thỏa mãn tính hiếu kỳ, tò mò. Các nhân viên cảnh sát ở đồn công an tại địa bàn xảy ra vụ án vẫn duy trì tốt tình hình trật tự công cộng ở khu vực này. Điền Việt Tiến điềm tĩnh từ trên xe bật ô bước xuống, băng qua con đường mưa gió bão bùng, ra đầu chào các đồng nghiệp.

Khoảng 1 giờ trước, có một số công nhân làm ca đêm nhìn thấy mấy con chó hoang hướng vào cửa hàng tạp hóa sửa ầm lên. Họ cũng thấy cửa kéo của cửa hàng không khóa. Trong số họ, có một công nhân đã bạo gan chui vào trong, như muốn “tiện tay dắt dê”, định bụng ăn trộm ít thuốc lá hoặc ít ra cũng để nhìn trộm cô chủ ngủ nhưng ngay khi vào trong ông ta đã phát hiện thấy thi thể cô chủ nằm dưới sàn rồi.

Cửa kéo vẫn mở một nửa, Điền Việt Tiến đeo găng tay màu trắng, khom lưng chui vào bên trong cửa hàng tạp hóa. Vào trong, anh thấy các kệ hàng với đủ loại hàng hóa với những vẻ lung linh đẹp mắt, có cả các loại thuốc thơm và rượu quê mà anh thích nhất. Ngoài các vật dùng hàng ngày như giấm, gạo, dầu, muối..., phía trên còn có rất nhiều sách lậu, băng video, các loại truyện tranh mà con gái ông yêu thích, như truyện “Bảy viên ngọc rồng”, cho đến các loại văn phòng phẩm khác như bút xóa, sổ ghi chép, cục tẩy... Tất nhiên cửa hàng tạp hóa này mở ra là để bán cho các em học sinh ở ngôi trường đối diện bên kia đường. Nếu không ở cái nơi quỷ sứ này thì có thể buôn bán được gì nữa.

Các nhân viên kỹ thuật hình sự đang trong quá trình điều tra, làm rõ vụ án. Tại hiện trường chỉ có một mình Điền Việt Tiến, có nhiều dấu chân xáo trộn trên mặt sàn, đây chính là những chứng cứ rất quan trọng đối với vụ án mạng.

Điền Việt Tiến cẩn thận đi quanh kệ hàng đó, nhìn thấy người bị sát hại nằm trên mặt sàn.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy người này. Người bị sát hại là một cô gái. Cô ấy đã trở thành thi thể người chết, Điền Việt Tiến tiếc thương mà than lên: “Tại sao lại là một thi thể?” Đáng ghét, tại sao lại đau đến khó chịu như này? Không chỉ là do vết thương cũ trên vai khiến anh cảm thấy đau đớn mà cả phần ngực dường như cũng cảm thấy đau nhức bởi sự kích thích từ thi thể người chết kia, khiến anh như có thể nằm chết ngay bên cạnh thi thể này. Đợi anh em đồng nghiệp vào trong để thu dọn hiện trường... Thi thể người chết ở tư thế nằm ngửa trên mặt sàn phía sau các kệ hàng, đầu hướng về phía cửa kéo của cửa hàng, chân hướng về bức tường phía sau. Trên tường có một cánh cửa gỗ, bên cạnh có dán mấy tờ họa báo điện ảnh, bên trong rất có thể là phòng nhỏ cách biệt mà người chết trước đây vẫn thường ngủ đêm ở đó.

Tay trái của cô gái giơ lên phía trên đầu, tay phải rũ xuống dọc theo chân phải, chân trái hơi co nhẹ, giống như tư thế một kiểu khiêu vũ nào đó. Cô gái mặc một cái váy ngủ dài đến gối màu phấn hồng. Ở vùng ngoại ô như này thì có lẽ trông cô gái này trước kia sẽ rất là gợi cảm, cuốn hút. Đôi dép nhựa cô gái đi đã bị đập rơi ra, nằm ở góc tường, trên sàn nhà còn lưu lại mấy vệt trượt nhẹ của đế giày, chứng tỏ lúc gặp nạn đã xảy ra sự giằng co trong khoảng thời gian rất ngắn. Nhưng trong cửa hàng tạp hóa không hề thấy các dấu vết cho thấy có sự phá hoại đồ đạc, xem ra sự giằng co, chống đỡ khi đó cũng không đủ mạnh mẽ, quyết liệt. Có thể cô gái đã bị sát hại rất nhanh chóng, cả quá trình này có khi chỉ diễn ra trong thời gian chưa đầy một phút.

Điền Việt Tiến ngồi xổm xuống, cúi đầu quan sát kỹ lưỡng váy và áo mặc của cô gái thấy không bị xé rách, quan sát phần chân, đùi lộ ra nhưng không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục.

Vi sao không bị xâm hại tình dục?

Một câu hỏi lóe lên trong đầu khiến anh cảm thấy hơi xấu xa.

Vi..., cô ấy - cô gái đã chết nằm trên sàn nhà, là phụ nữ có sức cuốn hút mê hồn, với mái tóc dài gọn sóng rất xinh tươi, hợp mốt, giống như thác nước đổ xuống sàn nhà, như đang tạo dáng rất đẹp để chờ ống kính của nhiếp ảnh gia.

Một đồng chí dân cảnh ở đồn cảnh sát nói, người phụ nữ này ba mươi ba tuổi, nhưng trông có vẻ như chưa đến hai mươi tám tuổi, có một số người vẫn giữ vẻ trẻ đẹp mãi mặc dù không cần trang điểm gì.

Đôi môi đã chuyển màu tím tái, da trắng nhợt, khẩu miệng vẫn như muốn nói điều gì, chết mà không nhắm mắt.

Lông mày Điền Việt Tiến bỗng giật giật, anh thực sự không thể ngờ được, ở cái tạp hóa hoang vu này, lại có một người phụ nữ đẹp nằm ở đây như vậy, đáng tiếc là cô ấy đã trở nên lạnh giá, cứng đờ.

Nhưng, điều cuốn hút nhất, đó không phải là chiếc váy sắc sỡ, cũng không phải là dáng người thiết tha, gợi cảm, càng không phải là đôi mắt đang mở to, mà là...

Chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa màu tím.

Trên chiếc cổ gầy guộc của cô gái, có quấn một chiếc khăn lụa màu tím.

Cả một đời làm án với đủ loại các vụ án giết người, đã tận mắt chứng kiến vô số hiện trường các vụ án nhưng Điền Việt Tiến chưa từng nhìn thấy tang vật phạm tội như thế này bao giờ - một chiếc khăn lụa đẹp đến mức khó tả. Dưới ánh đèn mờ mờ tại cửa hàng tạp hóa, phản chiếu vẻ rực rỡ của chất lụa đẹp làm sao. Chiếc khăn lụa không chỉ có một màu tím mà còn lẫn cả màu trắng, như thể các hoa văn kỳ diệu trên một cây sum suê cành lá, toát lên vẻ đậm phong cách vùng miền Tây, giống như một vòng ngọc trai màu tím, tôn thêm vẻ nhan sắc đẹp mê hồn của người phụ nữ sống mãi với đời. Từ thân thể của người phụ nữ kia, đến đôi mắt to, đến chiếc khăn lụa lạ kỳ cùng tỏa ra ánh hào quang diệu kỳ mê mẩn, dường như có thể làm bóng mắt người nhìn.

Anh đã cố gắng giữ bình tĩnh, không giẫm lên bất kỳ thứ gì tại hiện trường vụ án. Nhưng anh cũng phát hiện thấy có một điểm nghi vấn: giữa tiết trời mùa hè như này liệu ai lại quấn chiếc khăn lụa như vậy? Nhất là khi về đêm, cô chủ mặc chiếc váy ngủ, quấn chiếc khăn lụa càng thấy rõ vẻ khác thường. Anh tiến đến quan sát thật kỹ, phát hiện chiếc khăn quấn quanh cổ rất chặt, giống như là siết chặt sâu vào trong da thịt của cô chủ vậy.

Trong phút chốc, Điền Việt Tiến bỗng lóe lên suy diễn: có thể tại cửa hàng tạp hóa trong một đêm mưa gió bão bùng, một đôi tay to khỏe, dùng chiếc khăn lụa màu tím thần bí siết chặt lấy cổ của cô chủ từ phía sau. Hung thủ cứ đứng phía sau cô chủ một hồi lâu, dùng chiếc khăn lụa siết chặt dần dần vào cổ cô ấy cho đến chết.

Tuy chỉ là chiếc khăn lụa mỏng nhưng với chất liệu sợi tự nhiên, tính dai của lụa tơ tằm rất tốt, thời kỳ cổ đại còn được dùng để làm áo giáp.

Có chiếc khăn lụa quàng cổ loại tốt đủ sức giết chết một người phụ nữ.

Nếu chiếc khăn lụa màu tím đó là vật dụng tạo nên cái chết cho người bị hại - thì quả thực đây là công cụ phạm tội đẹp nhất mà anh bao năm qua chưa từng gặp. Nó cũng rất phù hợp với người bị hại - một người phụ nữ đẹp đến mê hồn.

Điền Việt Tiến theo phản xạ tự sờ lên cổ mình, như thể đang có con rắn độc lạnh toát đang bò từ từ lên người anh vậy, rồi lại quán quanh thật chặt, kiểm soát toàn bộ cơ thể ông...

Điền Việt Tiến rời mắt khỏi chiếc khăn lụa, hướng lên khuôn mặt xinh tươi của người phụ nữ đã chết kia, đúng là đôi mắt đẹp mê hồn.

Bên dưới cặp lông mi dài là đôi mắt to, sáng ngời. Truyền thuyết kể rằng đồng tử trong con mắt có thể lưu lại được những hình ảnh mà lúc chết nhìn thấy được, giống như cái máy ảnh chụp được khuôn mặt của hung thủ. Thật không may mắn, thủy tinh thể đã bắt đầu vẩn đục. Điền Việt Tiến lại nhận định rằng hung thủ có thể đã đứng ở phía sau. Vậy đừng hy vọng có thể nhìn được thứ gì trong mắt của người chết kia.

Nhưng có vẻ anh đã thấy điều gì chẳng?

Đôi mắt rất đẹp của người chết đã mãi mãi không thể nhắm lại được. Để có thể có câu trả lời cuối cùng cho kịch bản này, liệu cô ấy vẫn đang suy nghĩ: Vì sao, vì sao chiếc khăn lại quàng lên cổ của mình? Vì sao lại làm như vậy? Còn chưa thể tin được? Cũng không tin mình lại có thể chết ngay trong đêm nay, không thể tin kẻ giết hại mình lại là người kia hay là hồn ma...

Với thời gian hơn hai mươi năm làm nghề cảnh sát, điều tra trinh sát biết bao hiện trường các vụ án giết người, trong đó có rất nhiều các vụ án giết người đẫm máu cực kỳ thâm trọng, đôi khi khiến cho các đồng nghiệp trẻ của anh phải nôn mửa ngay tại hiện trường nhưng cũng không làm anh động lòng. Nhưng vào buổi sáng sớm hôm nay trong cơn mưa mùa hè này, tại cửa hàng tạp hóa ở một vùng ngoại ô, một thi thể người chết không có lấy một giọt máu nhưng lại có thể khiến anh cảm động ghê gớm.

Họ đang mong ngóng, đợi chờ các nhân viên kỹ thuật hình sự đến, sợ rằng trời mưa lớn sẽ khiến họ phải trì hoãn trên đường đến hiện trường. Mỗi khi có mặt ở hiện trường vụ án, trong lúc anh em đồng nghiệp đều bận thu thập chứng cứ và chụp ảnh lại, ông Điền đều lặng lẽ quan sát từng chi tiết dễ dàng bị bỏ qua nhất. Anh lật xem tỉ mỉ kệ hàng, đeo găng tay sờ lên tủ quầy. Không biết là có đồ vật nào bị mất trộm hay không, nhưng xem ra thì cũng có thể thấy các kệ hàng không hề bị đảo lộn. Cửa hàng tạp hóa nhỏ được dọn dẹp khá sạch sẽ, tất cả hàng hóa đều được sắp xếp ngăn nắp theo từng hàng lối, nhìn màu sắc cũng rất hài hòa, bên cạnh cửa kéo ở cửa hàng có để vài chậu cây, khiến cho mọi người có cảm giác ấm cúng như ở nhà. Trên tường còn dán mấy tờ báo hải ngoại của các minh tinh điện ảnh như Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, như muốn lôi cuốn các học sinh đến với cửa hàng. Thật là một người phụ nữ ân cần, chu đáo.

Âm thanh gì vậy?

Rõ ràng là động tĩnh phía sau kệ hàng, mọi người ai nấy đều ở phía ngoài cửa kéo, trong cửa hàng tạp hóa chỉ có một mình anh vào - lẽ nào là người chết sống lại, đang bò trong đó?

Điền Việt Tiến cẩn thận quay ra phía kệ hàng, người đẹp vẫn đang nằm yên lạnh giá trên sàn nhà, chiếc khăn quàng trên cổ cô ấy giống như con rắn cứng đờ, vẫn giữ yên ở đó, không lay động gì.

Quả nhiên, anh nghe thấy một âm thanh, rõ ràng có người, ở trong phòng bên ở phía sau.

Hay là chính hung thủ?

Anh không hốt hoảng cũng chẳng vội vàng, liền rút súng ra. Anh như nín thở đi nhẹ vòng quanh người chết kia, khẽ sờ vào nắm cửa nhỏ sang phòng bên. Cửa này đã bị khóa rồi - có lẽ nào hung thủ đã tàn nhẫn giết chết người phụ nữ, mà không bỏ chạy, còn tự khóa mình lại ở hiện trường hay sao, thôi đợi đồng đội đến phát hiện xem sao? Có vẻ khác thường!

Anh để súng dựa vào tường phía bên cửa, nhưng tránh chỗ mấy tờ họa báo điện ảnh dán trên tường. Vì trên tờ họa báo có 02 lỗ thủng, có thể trước kia nó vốn là cái cửa sổ bên trong, sau này dùng tờ họa báo để thay cho việc dán tấm kính lên đó.

Phía bên trong cửa không thấy âm thanh nào nữa, nhưng anh tin chắc phía trong có người. anh dựa lưng vào tường nhìn thì thể người chết nằm trên sàn. Khi đó, anh xuất hiện một ảo giác khác, dường như không phải là anh đang nhìn người chết mà là người chết đang nhìn chăm chăm anh.

Không đợi thêm nữa, cũng không kịp gọi mọi người ở phía ngoài vào cùng hỗ trợ, anh liền gọi lớn vào phía trong cửa: “Ra đây ngay.”

Tuy nhiên, vừa hét xong thì anh liền cảm thấy hối hận - cánh cửa nhỏ đã được khóa từ phía ngoài thì người ở trong làm sao có thể tự ra được.

Anh lại đảo mắt nhìn người đẹp đã chết một lượt, phát hiện thấy ở góc tường bên cạnh có để một chùm chìa khóa. Anh liền đi khom ra chỗ đó, cẩn thận nhặt chùm chìa khóa lên. Chìa khóa to nhất là để mở cửa kéo, xem ra có khi vào lúc nửa đêm chính là cô chủ đã tự tay mở cửa để cho hung thủ vào nhà, rõ ràng không thể là người lạ được. Ngoài ra còn có chiếc chìa khóa nhỏ nữa, có lẽ là chìa khóa của tủ quần áo và chỗ để tiền mặt chẳng.

Chìa khóa cuối cùng, xem ra rất giống chìa khóa phòng bên trong.

Điền Việt Tiến tay phải giữ chặt súng hướng về phía cửa phòng bên cạnh, tay trái cầm chiếc chìa khóa, từ từ cắm vào ổ khóa trên cánh cửa phòng.

Khóa đã được mở...! “Không được cử động!”

Giống như một pho tượng chiến đấu, anh cầm chắc khẩu súng hướng thẳng về phía bên trong cửa hơi lờ mờ; chỉ thấy một căn phòng ngủ nhỏ xíu, một chiếc giường gỗ sạch sẽ đơn giản, và... còn có một cậu thiếu niên nữa.

Cậu ta? Hung thủ?

Sau khi quan sát rõ khuôn mặt của cậu thiếu niên này, anh liền lắc lắc đầu.

Cậu thiếu niên co quắp trên sàn nhà ở phòng bên cạnh, hai tay ôm lấy vai, tỏ vẻ run rẩy trước sự xuất hiện bất ngờ của một người đàn ông. Cậu bé nhìn thấy rõ một người đàn ông trung niên vừa mới đột nhập vào phòng, cũng nhìn rõ khẩu súng lục K54 đen sì đang nằm trong tay ông ta. Nếu không phải là người mặc trang phục cảnh sát màu xanh trên người thì cậu ta nhất định sẽ cho rằng đó chính là hung thủ quay lại để “diệt cỏ diệt tận gốc” để tránh hậu họa.

“Cháu là ai?”

Điền Việt Tiến thu súng về gần người, vẫn giữ tư thế phòng vệ, đưa ánh mắt quan sát một lượt, khẳng định không thể có thêm một người thứ ba còn sống trong cửa hàng này nữa.

Cậu thiếu niên tầm khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trông đáng vẻ đang vào độ tuổi dậy thì, quanh miệng đã xuất hiện ít râu nhạt, yết hầu hơi nhô ra, mặt mũi trông vẫn giống như trẻ con. Bỗng Điền Việt Tiến lại nhớ về cái tuổi 13 của anh ngày xưa. Thời đó, có rất nhiều các cô gái trong ngõ thương thầm nhớ trộm anh.

Cậu bé này có dáng người cao gầy, diện mạo trông khô ngô tuấn tú, da trắng, sống mũi thẳng, đường nét rõ ràng; để kiểu đầu học sinh hơi ngắn một chút. Chỉ có điều môi của cậu ta bị nứt nẻ toác ra hoặc có thể do tự cắn vào môi mình. Cậu bé không trả lời một câu hỏi nào của cảnh sát; mắt mở to, sáng, có vẻ như giống đôi mắt của người phụ nữ đẹp nằm chết ở cửa hàng này.

Đúng, Điền Việt Tiến phát hiện đôi mắt của cậu bé này với đôi mắt của người chết đằng kia rất giống nhau, khuôn mặt cũng có nhiều điểm khá giống nhau.

Không thể thế? Anh lắc lắc đầu, chẳng phải là người phụ nữ đã chết ở bên kia vẫn sống độc thân hay sao? Tại sao lại có thêm một cậu bé này nữa.

Về mặt của cậu bé có vẻ hơi đờ đẫn, có lẽ tư thế này đã được giữ nguyên trong khoảng thời gian khá lâu. Điền Việt Tiến cầm tay cậu bé kéo ra ngoài. Cậu ta đi có vẻ hơi xiêu vẹo. Chỉ với một động tác đơn giản, Điền Việt Tiến đã cõng cậu bé lên vai, cảm giác như chưa nặng đến năm mươi cân.

Điền Việt Tiến đảo qua một vòng quanh người chết nằm trên sàn nhà. Khi đến gần, cậu bé cúi đầu nhìn thấy người phụ nữ này, bắt đầu run rẩy lập cập từ phía sau lưng anh, rồi bắt đầu nghe tiếng thở dốc, mắt ướt lệ, rơi từng giọt trên vai của Điền Việt Tiến.

“Cô ấy là người như nào với cháu?”

Điền Việt Tiến liền hỏi một câu, nhưng cậu bé không nói một lời, nhắm mắt lại.

Các nhân viên điều tra hiện trường cũng đều đã đến rồi, họ cảm thấy rất ngạc nhiên nhìn Điền Việt Tiến đi ra từ cửa hàng tạp hóa, không thể nghĩ rằng lại còn cõng theo một cậu bé trên vai nữa.

Ngẩng mặt lên nhìn thấy trời còn mưa to, không thấy ngớt, mưa như trút nước như thể muốn trùm lấp cả thế giới chốn hoang vu ở đây.

Cố gắng chịu đựng cơn đau ở vết thương trên vai, vượt qua đám đông đang cầm ô đứng xem xung quanh, Điền Việt Tiến cõng cậu bé, băng qua mưa đông lạnh giá để đi đến cổng trường trung học Nam Minh. Anh để cậu bé ngồi vào trong xe cảnh sát, nhẹ nhàng ngồi cạnh cậu ta, chú ý nhìn kỹ khuôn mặt nửa trẻ con nửa người lớn của cậu bé này.

Một ảo giác dai dẳng mà chân thực...

CHƯƠNG 2

Mưa, mưa suốt đến tận nửa đêm rồi mới tạnh dần.

Điền Việt Tiến xem đồng hồ treo trên tường, kim giờ đã chỉ đúng mười một giờ. Những chiếc lá cây ngô đồng còn dính các hạt nước mưa phẩy nhẹ vào cửa sổ, ủa vào cơn gió đêm mát mẻ phả vào người. Anh cảm thấy lưng phía sau có chút mát dịu, bả vai cũng không còn thấy đau nhức nữa. Anh giờ tay đẩy thẳng cửa ra.

Tại Phòng Khám nghiệm tử thi Sở Công an, cán bộ pháp y mệt mỏi rã rời cời bỏ găng tay, trách cứ một câu “Anh giờ mới đến à?”

“Xin lỗi, là do cậu bé được phát hiện ở hiện trường vụ án, mãi chẳng thể mở mồm nói năng gì”.

Điền Việt Tiến vò đầu lấy lại tinh thần, cả ngày phải tập trung cho vụ án này, phải đợi đến chiều tối mới có thể gọi điện thoại về nhà được, để cô con gái tự mình nấu mì ăn liền cho bữa tối. Cô con gái mười ba tuổi của ông hoàn toàn có lý do để trách cứ bố của mình.

Thời điểm này, cậu bé đang ở văn phòng dưới tòa nhà, có hai đồng chí cảnh sát trẻ đang thay nhau trông nom cậu. Từ buổi sáng cho đến khi về Sở, cậu vẫn cứ im lặng cúi đầu, thỉnh thoảng lại có tiếng khóc nức nở. Cậu bé cũng không ăn những đồ ăn từ nhà ăn mang lên, chỉ lúc khát quá thì uống một cốc nước to. Điền Việt Tiến kiên nhẫn hỏi cậu bé, cũng đặt ra giả thiết với nhiều khả năng khác nhau. Nhưng cậu bé lại giống như người bị câm hoặc mắc phải chứng bệnh mất khả năng ngôn ngữ, mãi không nói nửa chữ. Từ ánh mắt của cậu bé, Điền Việt Tiến có thể khẳng định rằng, cậu ta không phải là người câm điếc. Ban đầu cậu bé đều có những phản ứng đối với các câu hỏi của cảnh sát nêu ra nhưng chỉ đến chiều này mới trở nên dờ dẩn như vậy, giống như thể mọi người xung quanh cậu bé đã biến mất cả rồi. Không biết còn phải mất bao lâu nữa, sáng ngày mai? Tối ngày kia?

Hay là mãi mãi?

Cán bộ pháp y ngáp một cái, kéo thi thể từ trong buồng lạnh ra - là người bị hại trong vụ án giết người tại đường Nam Minh.

Mở lớp vải trắng phủ lên thi thể ra, không còn có chiếc váy ngủ màu hồng nhạt mê hoặc nữa, chiếc khăn choàng màu tím thần bí trên cổ cũng đã được khoa giám định mang đi kiểm tra. Giờ chỉ là một cô gái, phả ra luồng khí màu trắng lạnh lẽo. Cô gái cũng đã được bộ phận pháp y vuốt mắt lại, nét mặt đã đổi sang vẻ yên tĩnh khoan thai, giống như đang ngủ trong buồng lạnh vậy. Tuy cô gái đã hơn ba mươi tuổi nhưng cô ấy còn có sức hấp dẫn, gợi cảm hơn hầu hết các cô gái trẻ khác. Có điều, những nếp nhăn trên bụng cho thấy cô đã trở thành một người mẹ từ lâu rồi.

Chỗ chiếc khăn quàng lên, cái cổ với da thịt ngọc ngà lạnh giá, lộ rõ một vết thương bầm tím.

Phán đoán của Điền Việt Tiến thật đúng, cô bị người ta dùng chiếc khăn siết cổ đến chết, báo cáo pháp y đã chứng thực điều này.

Điền Việt Tiến liền vội lấy vải trắng phủ lên thi thể cô gái - không thể chịu được việc phải nhìn lâu thêm nữa, cho dù thân thể nạn nhân vẫn như muốn trêu người.

“Chú Điền, chú làm sao vậy?”. Cán bộ pháp y đưa thi thể trở lại vào buồng lạnh.

Điền Việt Tiến che huyệt thái dương lùi lại nửa bước nói: “Tôi khó chịu một chút.”

“Đây là lần đầu tiên.”

Tại cái phòng khám nghiệm tử thi lạnh giá này, Điền Việt Tiến đã từng nhìn thấy vô số những thi thể, bao gồm cả những người chết rất đáng thương còn bị mổ xẻ ra nhưng những điều đó chưa từng tác động đến tâm trạng của anh. Không biết vì sao, cái chết của người phụ nữ này, tác động cảm xúc đến anh như vậy. Là vì hoảng sợ? Hay là lòng thương cảm tự nhiên? Sự thương cảm của một người đàn ông trung tuổi với một cô gái đẹp yếu đuối? Hay là động lòng trắc ẩn mà sách cổ đã nói? Giống như hồi anh vừa mới vào nghề cảnh sát, tiếp xúc với vụ án giết người đầu tiên, anh đã vì người bị hại trẻ tuổi mà khóc sướt mướt, thể sẽ tận tay bắt được hung thủ giết người, kết quả là trong vòng ba ngày, anh

hoàn thành được lời thề đó. Đó là câu chuyện của 20 năm trước, giờ đây cảm giác này lại trở lại trong lòng, cho dù anh và người chết đó không hề quen biết nhau gì.

Nhưng do cô gái chết đẹp như vậy? Hay là do thần thái trong mắt cô gái lúc chết làm xao động đến tình cảm của anh? Hay là do chiếc khăn màu tím mê hoặc kia? Anh có cảm giác số mệnh đã định sẵn sẽ gặp phải một tên tội phạm dạng hồn ma? Hoặc là - chính là hồn ma?

“Đừng nói ra.”

Ông ta lẳng lặng ném ra một câu, để tránh việc mình sẽ giống với một số người trẻ vừa mới tốt nghiệp ở trường cảnh sát, trở thành trò cười cho anh em đồng nghiệp già đời trong Sở.

“Được rồi.” bộ phận Pháp ý đã chỉnh sửa báo cáo, “Căn cứ kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, thời gian cô gái chết vào khoảng từ 10 đến 12 giờ đêm. Hung thủ là nam, người trưởng thành, có lực cánh tay chắc khỏe, dùng khăn quàng cổ từ phía sau siết chặt cổ người bị hại cho đến chết. Trong vòng 1 phút người bị hại tắt thở chết. Đã thu thập một số lông, tóc và vân tay trên thân thể người chết nhưng không có bất kỳ dấu vết cho thấy bị xâm hại tình dục.

Điền Việt Tiến trầm lặng gật đầu. Những kết luận đó hoàn toàn giống với những phán đoán tại hiện trường. Anh đứng dựa vào tường nói: “Cám ơn.”

Bỗng nhiên, cửa phòng khám nghiệm tử thi bị đẩy ra, Tiểu Vương - nhân viên cảnh sát hai mươi lăm tuổi bước vào hô lớn: “Chú Điền, cậu bé kia đã mở miệng nói rồi.”

Sững người chưa đến một giây, Điền Việt Tiến lao như bay ra khỏi phòng khám nghiệm, xuyên qua hành lang tối tăm, ẩm ướt; tay chống vào lan can nhảy xuống cầu thang, trở lại văn phòng.

Cậu bé nằm sấp trên chiếc bàn, kêu khóc thảm thiết, toàn bộ Sở Công an đều có thể nghe thấy tiếng khóc này. Tim của Điền Việt Tiến bị tiếng khóc níu chặt lại, dường như biến thành tấm thủy tinh mong manh, rất nhanh chóng sẽ bị làm vỡ tan. Anh đi đến phía sau cậu bé, xoa lên cái lưng gầy nhấp nhô phía sau cậu bé: “Cháu bé, không có vấn đề gì nữa. Đã trải qua rồi, cháu có thể nói được rồi.”

Cậu bé tiếp tục thêm khoảng hai phút nữa, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, khoang mắt sưng cả lên, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Dáng vẻ bị thương của cậu bé khiến mọi người cũng thấy cảm thông, Điền Việt Tiến rất bình tĩnh rút khăn mùi xoa ra, thay cậu ấy nhẹ nhàng lau nước mắt đi.

“Cháu nhìn thấy rồi.”

Đây là âm thanh phát ra từ mồm cậu bé, chính là thời kỳ vỡ giọng của cậu bé 13, 14 tuổi; nghe tiếng khàn ồm ồm vỡ giọng, có hơi chút khó nghe.

Hai đồng chí cảnh sát trẻ ở bên cạnh rất xúc động, Điền Việt Tiến ra hiệu bằng mắt cho mọi người tĩnh lặng, không được phát ra bất kỳ âm thanh nào, để tránh làm phiền, ảnh hưởng đến sự hồi tưởng của cậu bé.

“Đã nhìn thấy cái gì?” “Khuôn mặt.”

Cậu bé mở to mắt, dường như khuôn mặt kia ở ngay trước mắt cậu bé - đáng tiếc, thứ mà cậu ta có thể nhìn thấy chỉ là khuôn mặt của Điền Việt Tiến.

“Khuôn mặt của ai?”

Điền Việt Tiến không muốn né tránh ánh mắt của cậu bé, anh với vẻ mặt điềm tĩnh đã kiềm chế cảm xúc của cậu bé thỉnh thoảng hơi bị mất kiểm soát.

“Cháu đã nhìn thấy khuôn mặt của hung thủ.” Cậu bé lại khóc to, đôi mắt chứa đầy sự căm phẫn và thù hận, đồng thời rất nhiều nước bọt trong miệng phun ra bắn tung tóe cả vào mặt Điền Việt Tiến. Nhưng Điền Việt Tiến không hề để bụng gì, ngược lại còn vì điều này mà thấy phấn khích khác thường - đã chờ đợi dường như một ngày một đêm rồi, chẳng phải là vì muốn nghe được câu nói này hay sao?

“Tốt, cháu hãy từ từ kể cho chú nghe, hung thủ đáng vẻ như thế nào?”

Cậu bé cúi đầu xuống, sau khoảnh khắc run rẩy, hơi ngẩng đầu lên, âm thanh dồn nén, giọng trầm như người đàn ông trưởng thành.

“Một tên ác quỷ.”

CHƯƠNG 3

Điền Việt Tiến, lại một đêm mất ngủ. Vào 12 giờ đêm ngày 08 tháng 8 năm 1995.

Văn phòng Sở Công an, cơn gió đêm rung lắc cửa sổ bằng gỗ, ánh đèn lay chuyển không dừng trên sàn nhà.

Cậu bé được tìm thấy ở hiện trường vụ án giết người tại đường Nam Minh, cuối cùng đã mở miệng nói chuyện với cảnh sát.

“Một tên ác quỷ.”

Trong căn phòng ở tòa nhà cũ, sau một hồi trầm lặng khá lâu, ai cũng đều không dám là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng. Điền Việt Tiến tay chống cằm, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cậu bé. Gặp phải biến cố lớn như vậy, khuôn mặt của cậu dường như đã có chút thay đổi.

Sau hai phút, cậu bé nói câu thứ hai:

“Cháu... cháu... cháu.” Cậu bé nói đã đói rồi!

Điền Việt Tiến cảm động gọi: “Hãy nhanh đi mua đồ ăn.”

Sau mười phút sau, Tiểu Vương trở về từ quầy ăn đêm ở quanh khu vực Sở Công an, trên tay xách rất nhiều xiên thịt gà nướng, bò xào, mì lạnh và hoành thánh lạnh - mọi người đều đã rất đói rồi.

Điền Việt Tiến cầm mì lạnh để ăn, đồng thời liếc ánh mắt nhìn cậu bé. Cậu bé đang ở vào tuổi dậy thì mới lớn, làm sao có thể chịu đói bụng trong một ngày một đêm được.

Cậu bé đã ăn ngấu nghiến rất nhiều đồ, cuối cùng uống một ngụm nước, nhìn vào mắt của Điền Việt Tiến rồi nói: “Cháu thật sự đã nhìn thấy!”

“Tốt, các chú đều tin cháu, cậu bé ạ.” Điền Việt Tiến nhấn nại ngồi xổm nửa chừng trước cậu bé, nói: “Việc đầu tiên, cháu hãy nói cho chú, cháu là ai?”

“Cháu là...” Cậu ta lắc lắc đầu với vẻ khó chịu, rất khó khăn mới thốt ra một câu: “Cháu là con trai của mẹ cháu.”

Câu nói thừa này đã chứng minh sự phán đoán của Điền Việt Tiến. Nhưng, người bị hại xem ra trẻ như vậy, làm sao lại có thể có một cậu con trai bắt đầu trưởng thành? “Cháu tên là gì?”

“Thu Thu” - Thu trong Mùa thu, Thu trong Thu hoạch.

Cái tên này rất hay. Ông ấy đã biết được rằng, người bị hại có cậu con trai mười ba tuổi, ở cùng với bố dưới quê đang học cấp hai. Giờ mới biết tên cậu ấy là Thu Thu. Trong phòng kế bên của hiện trường phát hiện vụ án vào buổi sáng, còn phát hiện một ba lô đựng sách giáo khoa cấp hai.

“Cháu đến Thượng Hải khi nào?”

“Vào tám giờ tối hôm qua, một mình cháu đi tàu hỏa đến. Mẹ cháu đến đón ở ga, đi xe bus về cửa hàng tạp hóa.”

Điền Việt Tiến đã nắm rõ: “Chắc cháu được nghỉ hè nên đến thăm mẹ à?”

“Vâng.”

Hèn chi, đồn công an nói rằng, người bị hại vốn chỉ sống có một mình, hàng xóm gần đó cũng chưa từng nhìn thấy cậu bé này.

“Hai mẹ con cháu mấy giờ về đến cửa hàng tạp hóa?”

“Buổi tối... 10h30 đêm.”

Tiếng phổ thông của cậu bé rất chuẩn, xem ra cậu học ở trường rất khá, không giống như bọn trẻ ở nông thôn nói đặc tiếng địa phương. “Mẹ nói chuyện với cháu rất lâu, còn giúp cháu dọn dẹp căn phòng ngủ nhỏ phía sau, còn chuẩn bị một chiếc chiếu trúc mới. Khoảng hơn 11h00 đêm, thì có người gõ cửa kéo ở phía ngoài.”

Cậu bé nói đến đây rồi dừng lại, ông Điền bình tĩnh nói: “Đừng sợ, các chú đều ở bên cạnh cháu cả.”

Cậu bé nói tiếp: “Bên ngoài đang mưa rất to, mẹ cháu một mình đi ra xem qua, rồi vội quay trở lại, để cháu ở lại phòng bên bảo không được gây tiếng động gì. Thần sắc của mẹ cháu khác thường, trông có vẻ có chút căng thẳng nhưng lại có chút hưng phấn, nhưng khẳng định không phải là sợ hãi.” Khả năng quan sát của cậu bé này rất tốt, có thể để ý được từng chi tiết nhỏ.

“Mẹ cháu bảo cháu không được để phát ra bất kỳ tiếng động nào, giống như cháu không tồn tại ở đó vậy. Cháu vâng lời mẹ trốn ở phòng bên cạnh, mẹ đóng chặt cửa phòng lại. Rất nhanh, cháu nghe thấy có tiếng các bước chân, sau đó là tiếng nói chuyện khe khẽ. Nhưng do cách một cánh cửa, có vẻ như ở mặt phía ngoài các kệ hàng, cho nên dù một chữ, cháu cũng không nghe rõ thấy được.”

“Là tiếng của người đàn ông à?”

“Vâng, sau đó một lúc, có thể chỉ độ khoảng vài phút, cháu nghe thấy mẹ gọi một tiếng nhưng âm thanh không vang lắm. Cháu thấy có chút lo lắng nhưng lại không dám mở cửa. Tiếp theo, cháu nghe thấy tiếng đập dép lên mặt sàn nhà, còn có tiếng thở hổn hển của mẹ cháu. Cuối cùng cháu thấy gấp quá liền mở cửa ra nhưng cửa lại không nhúc nhích tí nào. Cháu mới hiểu ra, mẹ cháu đã khóa ngược từ phía ngoài, mẹ cháu làm như vậy để làm gì chứ?”

Cậu bé lại rơi hai hàng nước mắt lã chã, nói: “Phòng kế bên vốn là có cửa sổ nhưng đã bị lan can sắt bịt lại, mặt ngoài có dán họa báo để che ánh sáng. Cháu không có cách nào chui ra ngoài từ cửa sổ được, chỉ có thể dùng tay chọc thủng họa báo đó, khoét được 2 lỗ trên đó, cháu có thể nhìn thấy ra ngoài... cháu... cháu nhìn thấy...”

Cậu bé không thể nói tiếp được, Điền Việt Tiến kịp thời nói: “Ồ, chú đã chú ý đến hai cái lỗ nhìn trên tờ họa báo đó.”

Điền Việt Tiến muốn để cậu bé trở lại tâm trạng bình thường, nhớ lại khung cảnh lúc đó một cách khách quan, không để sự bi thương hoàn toàn chiếm lĩnh đầu óc cậu ta, để sót mất các tình tiết quan trọng nào.

“Cháu đã nhìn thấy... đã nhìn thấy... đã thấy... một tên ác quỷ.”

“Được, một tên ác quỷ.” Điền Việt Tiến bắt đầu dõng dạc, nói “các chú đều đã biết. Hãy nói tiếp đi, tên ác quỷ đó trông bộ dạng như thế nào?”

“Có dáng vẻ của một tên ác quỷ.”

“Cụ thể hơn một chút đi! Chẳng phải là cháu là người rất biết cách miêu tả chi tiết hay sao? Chú muốn phải chi tiết!”

Cậu bé với vẻ đau khổ nắm lấy tóc nói: “Không, cháu không thể nói rõ ra được, cháu chỉ nhìn thấy một tên ác quỷ, nhưng cháu nhìn thấy rất rõ!”

“Đó là người đàn ông phải không?” “Vâng.”

“Khoảng tầm bao nhiêu tuổi? Hơn 20 tuổi? Hay hơn 30? Hay hơn 40 tuổi?”

Điền Việt Tiến kiên nhẫn dẫn dắt câu chuyện nhưng lại không nhận lại được một chi tiết muốn có nào.

Cậu bé ánh mắt mơ màng: “Không, cháu không thể nhớ rõ được.”

“Vậy cháu không nhìn thấy khuôn mặt đó à?”

“Cháu nhìn thấy rồi!” Cậu bé đột nhiên đứng phắt dậy, lại gần Điền Việt Tiến hét to: “Cháu nhìn thấy rồi! Nhìn thấy rõ rõ ràng ràng! Chỉ cần để cháu nhìn thấy kẻ đó một lần nữa, kể cả trong hàng nghìn hàng vạn người thì cháu có thể lập tức nhận ra ngay kẻ đó!”

“Tốt rồi, khuôn mặt đó dài hay ngắn?”

“Không dài cũng không ngắn.” “Hình dạng béo hay gầy?” “Không béo cũng không gầy.” “Mắt to hay bé?”

“Không to cũng không bé.” “Đủ rồi!”

Điền Việt Tiến ngắt đoạn cuộc vấn đáp, những điều cậu bé vừa mới trả lời toàn là những lời vô ích! Lẽ nào hung thủ lại có khuôn mặt của tất cả mọi người? Anh ngồi xồm xồm nửa chừng rồi hỏi: “Được, hãy nói cho chú, trên khuôn mặt của hung thủ có điểm gì đặc biệt nào?”

“Không có.”

Nếu là bình thường trong quá khứ, anh sẽ nhảy dựng lên mà bức tức rồi nhưng buổi tối hôm nay nhìn mặt cậu bé có mẹ vừa mới mất này, Điền Việt Tiến đã phải kiềm chế sự nóng nảy ngay, hỏi cậu bé: “Vậy cháu còn nhìn thấy gì nữa?”

“Chiếc khăn lụa.”

“Ồ?”

Bỗng nhiên, cậu bé xuống giọng, chỉ nói với một mình Điền Việt Tiến: “Cháu đã nhìn thấy một chiếc khăn lụa, chiếc khăn lụa màu tím, quần lầy cổ mẹ cháu. Tên ác quỷ đó... tên ác quỷ đó, đã dùng chiếc khăn lụa quần siết chặt cổ mẹ cháu, chỉ khoảng nửa phút, mẹ cháu đã nằm bất động trên sàn nhà rồi.”

Điền Việt Tiến ôm chặt lấy vai cậu bé đang run rẩy, vỗ vỗ vào lưng cậu bé, giống như bố nói với con trai: “Xin lỗi cháu, cháu cứ nói tiếp đi!”

“Cháu nhìn thấy mẹ cháu đã chết.”

Bộ cảnh phục đã bị nước mắt cậu bé làm ướt rồi.

“Hãy mạnh mẽ lên, cháu là một người đàn ông mà!”

“Nhưng, cháu không thể cứu được mẹ cháu! Cháu không có cách nào mở được cái cửa kia ra, cũng không có cách nào chui ra được từ đường cửa sổ. Nhưng... nhưng... ngay cả việc hét lên thật to cháu cũng không làm được! Cháu chỉ có thể lặng lẽ quan sát, âm thầm nhìn mẹ cháu bị siết cổ chết như vậy, âm thầm nhìn tên ác quỷ kia đi ra khỏi cửa hàng tạp hóa, âm thầm nhìn mẹ cháu nằm chết trên sàn nhà. Cháu không dám có động tĩnh gì, một cử chỉ tiếng động cũng không...”

“Cháu thấy sợ hãi à?”

“Vâng, vô cùng vô cùng sợ hãi!” Cậu bé nằm co quắp trên sàn nhà, không dám nhìn bất kỳ ai.

“Cháu sợ tên ác quỷ kia, cháu sợ hẳn ta nhìn thấy cháu, cho nên cũng không dám phát ra tiếng động gì, cháu không xứng đáng là một người đàn ông.”

Điền Việt Tiến xoa lên tấm lưng gầy gò của cậu bé, nói: “Cháu mới chỉ là một đứa trẻ.”

“Cháu không làm được việc gì, chỉ có thể thông qua hai cái lỗ nhìn đó để quan sát, cứ nhìn... nhìn... nhìn... nhìn đến quá nửa đêm thì cháu thực sự không thể chịu đựng được, cứ thế đồ lăn ra ngủ... cháu thật là đáng chết!”

“Ai thì cũng không thể chịu đựng được lâu như vậy, chứ đừng nói đến một cậu bé.”

“Cháu không còn là trẻ con! Khi cháu tỉnh lại, nghe thấy phía ngoài có âm thanh gì đó, cháu bò ra phía sau tờ họa báo, nhìn qua lỗ kia thấy chú ở đó.”

Cậu bé cứ nhìn chằm chằm vào mặt Điền Việt Tiến, như thể anh mới là “một tên ác quỷ.” Điền Việt Tiến khẽ nói một câu, phần khích tinh thần trở lại nói: “Không phải thế.” “Không phải thế.”

“Được rồi, thế tức là nếu để cháu nhìn thấy lại khuôn mặt hung thủ lần nữa thì cháu sẽ nhận ra hẳn ta phải không?”

Thần sắc của cậu bé thay đổi rất ngỡ ngàng, nói: “Không, chưa từng nhìn thấy.”

“Cháu thấy rất mệt rồi phải không?”

Điền Việt Tiến nhìn thấy hai mắt cậu bé sưng đỏ cả lên, đầu cậu bé thỉnh thoảng đổ gục sang hai bên.

“Vâng.”

“Hãy nhanh thu dọn phòng trực ban để cậu bé này ngủ một chút”, anh nghiêm nghị nói với cấp dưới, “không ai được phép làm phiền cậu bé.”

Phòng trực ban được dành ra cho cậu bé, có một chiếc giường nhỏ có thể ngủ. Cậu bé bị giày vò cả một ngày một đêm, mệt mỏi rã rời, vừa chạm vào chiếc chiếu đã liền ngủ ngay. Điền Việt

Tiến sắp xếp hai đồng chí cảnh sát thay nhau trông nom ở bên ngoài, để đề phòng cậu bé có điều gì không lường trước được.

Kỳ thực, ông Điền cũng đã quá mệt rồi, về đến phòng làm việc của mình, kéo ghế nằm ra liền ngủ luôn.

Anh mơ đến chiếc khăn lụa kia, chiếc khăn lụa màu tím quàng lên cái cổ đẹp kia. Dường như chất tơ lụa mịn bóng, dẻo dai, đang từ từ quấn chặt lấy cổ của ông...

CHƯƠNG 4

Trời đã sáng hẳn rồi, anh em đồng nghiệp đã đi làm, Điền Việt Tiến mới tỉnh giấc với cảm giác như rỗi mọi toàn thân.

Nhẹ nhàng sờ lên cổ của mình, như có một vết hằn siết màu tím.

Anh đứng vươn dậy từ chiếc ghế nằm, lao tới vào nhà tắm nhìn vào gương, ngắm nhìn khuôn mặt với các nếp nhăn vào buổi sáng sớm, nhìn bộ râu hơi chấm đen trên cằm. Nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc cúi đầu bên bồn rửa mặt, rồi lại ngẩng đầu lên, ông ấy nhìn thấy phía sau mình có cô gái đẹp bị chết kia đang đứng đó - trên cổ vẫn quấn chặt chiếc khăn lụa màu tím.

Điền Việt Tiến không một chút sợ hãi, anh biết đó chỉ là ảo giác - một ảo giác không có thật. Vì sao lại vướng vào anh? như muốn gửi đến anh một tín hiệu mãnh liệt, phớt lờ thậm chí cầu xin anh nhất định phải bắt được tên hung thủ tàn ác kia. Vậy thì bạn hãy nói nhanh! bắt tên hung thủ kia phải nói ra, không muốn giống như con trai của cô nói năng lộn xộn - cậu bé còn đang ngủ ngon giấc tại phòng trực ban của Sở Công an.

Đợi đến khi mặt trời đã lên đến đỉnh nóc nhà, con trai của người bị sát hại kia cuối cùng đã tỉnh giấc. Cậu ta mở to đôi mắt mệt mỏi, vừa nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của ông Điền, liền lập tức nhắm tịt mắt lại. Ông Điền không nói một tiếng mà kéo cậu bé lên, đưa cậu ta ra khỏi phòng trực ban, đi đến nhà ăn trong Sở để ăn trưa.

Quả nhiên là một cậu bé vào độ tuổi dậy thì, lượng cơm lại cũng bằng hai lần của Điền Việt Tiến. Có lúc đồng nghiệp đi qua, nhìn họ với ánh mắt khác thường, còn có một cậu cảnh sát mới đến nhận công tác chào hỏi: “Chú Điền, đây là con trai chú đấy à?”

Điền Việt Tiến sợ cậu bé lại bị kích động, liên tục ra hiệu bằng mắt cho từng người để mọi người không lại gần họ nữa. Cũng may, cậu bé cũng chỉ tập trung cắm đầu vào ăn, không chú ý gì đến ánh mắt của mọi người nhìn cậu ấy.

Buổi chiều, Điền Việt Tiến đưa cậu bé đến phòng vẽ chân dung mô phỏng tội phạm, mong muốn cậu ta mô tả một lượt hình ảnh tên hung thủ kia. Nhưng cho dù họa sĩ vẽ chân dung gợi ý như thế nào, cậu bé vẫn không thể nói ra được tướng mạo của hắn ta, vẫn là một loạt các câu trả lời như tối hôm qua. Có điều, cậu bé vẫn khẳng định đi khẳng định lại, mặc dù không có cách nào nói rõ được dáng vẻ của hung thủ nhưng nếu chỉ cần được tận mắt nhìn thấy kẻ đó hoặc ảnh của tên đó thì nhất định có thể nhận ra được ngay.

Vài giờ đồng hồ trôi qua, trên bàn vẫn là những bộ mặt với vẻ mặt không rõ ràng. Điền Việt Tiến đi ra ngoài hút thuốc.

Cậu bé có thật sự đã nhìn thấy mặt của hung thủ hay chưa? Lúc người bị sát hại gặp nạn, hướng thẳng về tờ họa báo trên tường, mặt của cô gái nhiều khả năng đã che kín hết cả hung thủ, hình ảnh người chứng kiến thấy được chỉ là chiếc khăn lụa siết chặt lấy cổ cô gái, cơ bản lại không nhìn thấy hung thủ. Cái gọi là “tên ác quỷ”, sợ chỉ là một dạng tưởng tượng hay ảo giác của cậu bé xuất hiện sau khi bị kích động mạnh.

Cửa phòng vẽ chân dung mở một nửa, ông Điền ở ngoài tiếp tục nhìn vào trong để quan sát khuôn mặt của cậu bé - năm nay 13 tuổi, bằng với tuổi với cô con gái của mình, tên là Tiểu Mạch. Nhưng do sinh trước nửa năm nên cậu bé học cao hơn Tiểu Mạch một lớp.

Điền Việt Tiến mở ví trong túi ra ngắm ảnh mới nhất của cô con gái. Tiểu Mạch bắt đầu dậy thì từ năm ngoái, đến nay dường như đều tạo ra sự ngạc nhiên đối với mọi người qua từng ngày và cũng ngày một xinh đẹp hơn. Anh sờ lên đôi mắt to sáng ngời của cô con gái trong bức ảnh, còn có chút mụn trứng cá đáng yêu trên hai má nữa. Không phải nghi ngờ gì nữa, cô bé chắc chắn sẽ trở nên xinh đẹp, một người con gái đầy sức hấp dẫn giống như mẹ của cô vậy, sau một vài năm từ một cô gái đẹp sẽ trở thành một thiếu phụ xinh đẹp.

Đáng chết thật, tại sao mình lại nghĩ đến từ “thiếu phụ”? Thiếu phụ xinh đẹp bị chiếc khăn lụa thần bí siết cổ chết kia, điều càng đáng thương hơn chính là cậu con trai mười ba tuổi của cô ta, tận mắt nhìn thấy mẹ mình bị sát hại mà không thể xông ra. Việc bắt kẻ xấu không phải là trách nhiệm của cậu bé, để hung thủ nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật là nỗi nhục của phía cảnh sát.

Điền Việt Tiến tạm thời rời khỏi cậu bé, một mình quay lại phòng làm việc, ngâm một cốc trà đặc đắng, mở một bản báo cáo ra...

Hứa Bích Chân, sinh năm 1962, tốt nghiệp phổ thông trung học. Năm 1981, được gả cho một người đồng hương là Thu Kiến Thiết, năm thứ hai thi sinh con trai, đặt tên là Thu Thu. Cô ấy và chồng đều có hộ khẩu ở nông thôn nhưng lại sống ở trên phố huyện, nhận thầu kinh doanh một cửa hàng tạp hóa. Năm 1991, Hứa Bích Chân một mình lên Thượng Hải đi làm thuê, để chồng và con trai ở lại quê nhà. Khu vực trường trung học Nam Minh vắng vẻ, cách vài cây số mới có được một cửa hàng. Cô ấy thuê lại căn phòng ở đối diện cổng chính của trường với giá rẻ. Cửa hàng tạp hóa nhỏ đã mở ra được bốn năm, ngoài thời gian nghỉ đông và nghỉ hè ra, lúc bình thường công việc buôn bán đều rất tốt, là sự lựa chọn duy nhất của các học sinh nội trú trong trường. Từ biên lai gửi tiền có thể thấy, mỗi tháng cô ấy đều gửi về cho con trai vài trăm tệ. Người dân xung quanh phản ánh lại, Hứa Bích Chân tính cách cởi mở, biết cư xử với mọi người, chưa từng có mâu thuẫn gì với ai cả, cửa hàng kinh doanh ổn định. Hơn nữa, cô ấy vừa đẹp lại vừa trẻ, những học sinh nam ở ngôi trường đối diện, và có cả những anh chàng ở nhà máy quanh đó đều thích đến cửa hàng của cô ấy mua đồ.

Phía cảnh sát phán đoán, cuộc sống riêng tư của cô gái có vấn đề. Một người sống một mình ở thành phố bốn năm, chồng với con trai ở quê nhà, ai có thể chịu đựng được sự cô đơn? Huống hồ cô muốn má đào có má đào, dáng đẹp có dáng đẹp, chỉ cần trang điểm một chút, đi trên đường phố, hầu hết đều xem là con gái Thượng Hải trẻ trung. Một người phụ nữ đơn thân như vậy, bên cạnh không thể thiếu đàn ông theo đuổi, những lời đồn đại cũng tuyệt nhiên không thiếu. Nhưng, bất kể là kết quả điều tra thu thập tại hiện trường vụ án của phía cảnh sát hay là kết quả điều tra trong dân cư xung quanh khu vực đó đều không phát hiện bất kỳ chứng cứ nào về sự qua lại giữa cô với một người đàn ông nào cả.

Ít nhất, về bề ngoài cho thấy cô ấy là người đứng đắn.

Điền Việt Tiến ngày càng thấy mê hoặc, rối rắm. Căn cứ kết quả điều tra thu thập tại hiện trường vụ án của phía cảnh sát, phát hiện trong bộ quần áo có mấy trăm tệ tiền mặt, trong tủ đầu giường có mấy nghìn tệ, và có hai cuốn sổ tiết kiệm ngân hàng - hiển nhiên, hung thủ không phải vì có ý đồ cướp tiền, tài sản.

Bộ phận pháp y cũng xác định người bị hại không bị xâm hại tình dục, không phải vì tiền cũng không phải vì sắc, chỉ còn lại hai khả năng: Báo thù? Hận tình?

Có một điểm có thể khẳng định: hung thủ không phải là kẻ biến thái giết người điên cuồng lén lút. Căn cứ miêu tả của người chứng kiến duy nhất tại hiện trường, cũng là miêu tả của con trai người bị sát hại, người chết đó rất có khả năng có quen biết với hung thủ, nên mới có thể mở cửa kéo ghế hắt ta vào được.

Đoạn cuối cùng của báo cáo, còn có sự việc “họa đến dồn dập”: Hôm qua, người chồng của Hứa Bích Chân ở cách xa ngàn dặm sau khi nghe tin vợ mình chết, lập tức đi ra ga tàu hỏa mua vé. Kết quả là trên đường đi đã gặp tai nạn xe, bị gãy xương đùi, hiện đang phải nằm ở viện không cử động được, ít nhất cũng phải mất một tháng mới có thể chống gậy đi được.

Đột nhiên, cốc chè của Điền Việt Tiến bị đổ, lá chè hắt văng ra bàn, anh em đồng nghiệp ngạc nhiên nhìn anh.

Điền Việt Tiến bình tĩnh nói với mọi người:

“Xin lỗi, tôi không cố ý!”

Lúc này, Thu Thu với sự trông nom của nhân viên cảnh sát Tiểu Vương đã quay trở lại.

Điền Việt Tiến nhìn vào mắt của cậu bé nói: “Bố của cháu, ông ấy tạm thời không thể đến đón cháu được rồi.”

Điền Việt Tiến tốn mất một phút, đã nói lại ba lần về chuyện bố cậu bé bị gãy xương.

“Thực ra, chú nói một lần là được rồi.” Thu Thu mặc dù không có biểu hiện cảm xúc gì nhưng mọi người đều biết cậu bé này đang phải chịu đựng ghê gớm nỗi buồn của riêng mình. Cậu bé nói: “Cháu có thể đi được rồi chứ ạ?”

“Có thể, cháu không phải là đối tượng tình nghi mà.”

“Các chú cứ yên tâm, cháu sẽ tìm cho mình một chỗ để ngủ thôi.” Cậu bé quay người bước ra khỏi văn phòng, quay đầu lại cố ra vẻ trấn tĩnh: “Đợi đến lúc hỏa táng mẹ cháu xong, xin hãy thông báo cho cháu một tiếng, cháu muốn đưa mẹ về quê.”

Cậu nói này đã kích động đến Điền Việt Tiến - lẽ nào việc cần làm của một cán bộ cảnh sát già với hơn hai mươi năm kinh nghiệm lại chỉ là việc này? Đợi đến khi thi thể của người bị hại hỏa táng xong, thông báo cho con trai của họ đến nhận tro cốt mang về nhà?

Dừng lại một lúc, Điền Việt Tiến đột nhiên chạy như bay ra khỏi văn phòng, thờ hồn hèn chạy đến cửa cầu thang, một tay tóm lấy bả vai gầy guộc của cậu bé, ôm lấy đầu của cậu bé nói: “Tối nay, cháu ngủ ở nhà chú nhé”

Thu Thu - cậu bé mười ba tuổi thấy rất bất ngờ, lắc đầu nói: “Như vậy sao có được? Chú lại không phải là người thân thích của cháu.”

“Ồ đây cháu có người thân không? “Không có.”

“Từ giờ trở đi cháu bắt đầu có nhé?”

Điền Việt Tiến hét lớn một tiếng, nắm chặt cậu thiếu niên không có nhà để quay về, như thể đang tóm được một tên tội phạm thuộc về mình vậy.

CHƯƠNG 5

Chiều tối, xe cảnh sát đưa ông Điền và cậu bé đến một tòa nhà cao ở trung tâm thành phố. Năm ngoái, Điền Việt Tiến phá được một vụ án trộm cắp có giá trị hàng triệu tệ, Sở Công an đã phá lệ phân cho anh một căn nhà mới, khiến đồng nghiệp không khỏi ngưỡng mộ.

Cậu bé hồi hộp quan sát xung quanh. Đứa bé này lớn lên ở phố huyện nhỏ bé, sợ rằng chưa từng đi thang máy bao giờ, bàn tay to của Điền Việt Tiến ấn nhẹ vào đầu vai cậu bé, nhanh chóng khiến cậu bé bình tĩnh lại. Xách thức ăn nấu sẵn mua trên đường, hai chú cháu đi thang máy lên cửa nhà, vừa may gặp người hàng xóm mới chuyển đến ở đối diện, đã bị cho rằng là ông Điền đưa con trai về nhà.

Chuông cửa đã kêu một hồi lâu, cửa phòng được mở ra với lực yếu ớt, lộ ra khuôn mặt của một cô bé.

Cô bé ấy là Điền Tiểu Mạch.

Con gái đã sớm quen với việc xuất quỷ nhập thần của ông bố mình, song hôm nay thấy bố hết giờ làm về nhà đúng giờ cảm thấy rất lạ. Mở cửa ra chẳng nói chẳng rằng lùi lại nửa bước như đối mặt với một người xa lạ. Cô bé không muốn nhìn bố thêm nữa, đương nhiên cũng chẳng chú ý đến sự tồn tại của cậu bé kia, quay người đi vào phòng mình, lại nghe thấy tiếng của bố: “Tiểu Mạch.”

Điền Tiểu Mạch bực dọc quay đầu lại, mới nhìn thấy bộ mặt của Thu Thu cũng bằng tuổi với mình, không ngờ trong nhà tự nhiên lại có thêm một người nữa.

“Tiểu Mạch, cậu này là Thu Thu, là...” Ông bố còn chưa nghĩ được phải nói như thế nào với con gái mình, “Cậu ấy là con trai của bạn bố.”

Thu Thu vừa nghe thấy “Con trai của bạn bố”, liền nhìn Điền Việt Tiến với ánh mắt khác thường.

Ánh mắt của Điền Tiểu Mạch còn khác thường hơn nữa, nhìn thấy áo sơ mi trắng, quần xanh, giày đá bóng xám rất đơn giản trên người anh chàng này, giống như người vừa bước ra từ trong các bộ phim cũ. Chỉ cần mắt của con gái hơi thay đổi là Điền Việt Tiến có thể biết được trong lòng cô ấy đang nghĩ gì - Cô bé không hoan nghênh Thu Thu - vị khách không mời mà đến này.

Ông Điền gượng gạo quay đầu lại nói: “Thu Thu, đây là Điền Tiểu Mạch - con gái chú, bằng tuổi với cháu, cho nên đừng có gò bó nhé.”

Thu Thu cũng thế, chẳng nói gì, Điền Việt Tiến kéo cậu ta ngồi xuống ghế sofa, cố ép bản thân vui vẻ hòa nhã với cô con gái: “Tiểu Mạch, đây là lần đầu tiên Thu Thu đến Thượng Hải, cần ở nhà mình mấy ngày.”

“Ờ đây á?”

“Đó là do bố mời cậu ta đến ở.”

Điền Việt Tiến nhất thiết phải nhấn mạnh điều này, để tránh con gái ghét bỏ cậu ta.

“Được rồi.”

Tiểu Mạch chả buồn nhìn cậu ta thêm nữa, liền quay lại phòng mình.

Điền Việt Tiến lấy nước ngọt từ trong tủ lạnh ra để trước mặt của Thu Thu: “Cứ tự nhiên như ở nhà nhé!”

Điền Việt Tiến mở tivi lên, đưa điều khiển tivi cho cậu ấy tự chọn kênh, sau đó đi vào bếp như một dịp hiếm khi thấy. Sau hồi lâu vật lộn, anh bưng ra mâm cơm với ba bát cơm đã nấu xong đặt lên bàn, rồi mở hộp đựng thức ăn chín mua sẵn ra. Mùa hè cũng không cần phải hâm nóng thêm nữa, cứ như vậy, ba người đã ăn xong bữa cơm tối với vẻ lạnh nhạt.

Tiểu Mạch đã sớm quen như này, cậu bé càng không để ý gì - Đứa trẻ đáng thương này, đã mấy năm rồi cậu ấy không được sống cùng mẹ, có lẽ thường ngày cũng giống như này thôi.

Điền Việt Tiến thỉnh thoảng lại quan sát vẻ mặt của con gái. Kể từ lúc mẹ mất, cô bé không bao giờ có được lại vẻ mặt tươi cười. Có những lúc, anh về nhà mà không hề báo trước, cô bé còn cố ý thể hiện vẻ mặt khó coi đối với bố. Nhưng cô bé càng lớn lại càng giống mẹ, đôi mắt to đen láy rạng ngời,

cái mũi xinh đẹp, cái miệng xinh xắn, khuôn mặt trái xoan đường nét rõ ràng. Ở trường học có rất đông các bạn nam thích cô bé, đây cũng là tất cả những việc mà Điền Việt Tiến phải lo lắng về cô con gái xinh đẹp của mình.

Sau khi ăn cơm, Tiểu Mạch chăm chú ngồi trước tivi, tìm xem phim “Đại Thời Đại” do các diễn viên Lưu Thanh Vân, Trịnh Thiếu Thu, Châu Huệ Mẫn thủ vai chính. Lúc bộ phim Hồng Kông này công chiếu thường có vạn người đổ xô ra đường đón xem.

Điền Việt Tiến phát hiện cậu bé thỉnh thoảng ngáp vặt - hiển nhiên đây là lần đầu tiên xem bộ phim này, rất khó hiểu được tình tiết bộ phim phức tạp, liền hỏi nhỏ: “Thế cháu muốn xem chương trình gì? Cháu tự chọn một kênh đi.” Thu Thu rất hiểu ý trả lời: “Xem như này được rồi ạ.”

Điền Việt Tiến dử dắn nhìn sang con gái nhưng không hề có tác dụng gì, cái điều khiển tivi đang ở trong tay cô bé. Anh chỉ có thể lại ngâm cho mình một cốc chè đặc, đến ngồi bên cạnh xem sổ ghi chép công tác, tiếp tục suy xét về vụ hung sát đang khó bề phân biệt.

Ba tập “Đại Thời Đại” chiếu hết, Điền Việt Tiến mới phát hiện cậu bé nằm co trên ghế sofa, buồn ngủ đến mức ngủ gật. Tiểu Mạch cơ bản không để ý gì cậu ta, để cậu bé đến từ phố huyện nhỏ bé xiêu vẹo trên ghế sofa, lắc lư như sắp đổ gục.

Điền Việt Tiến gấp cuốn sổ ghi chép công tác lại, đưa Thu Thu vào nhà vệ sinh, dạy cậu ta sử dụng vòi hoa sen. Sau khi cậu bé bắt đầu tắm, ông Điền mới quay lại trước mặt con gái nói nhỏ:

“Vì sao lại không nói chuyện với cậu ấy?” “Nói cái gì ạ?”

“Hãy tự nhiên đi - Cậu ấy là khách của nhà ta mà!”

“Là khách của bố, nhưng không phải là khách của con.” Tiểu Mạch thể hiện ánh mắt ngang ngược, bướng bỉnh, tiện tay tắt ngay tivi. “Ai biết được cậu ta có thể nghe hiểu được lời con nói. Còn nữa, đợi cậu ấy đi ra khỏi nhà vệ sinh thì bố hãy vào dọn sạch sẽ một chút nhé, con còn phải tắm nữa!”

Cơn tức giận của Điền Việt Tiến đã bốc lên đến đỉnh đầu, vừa muốn nổi giận thì lại sợ cậu bé nghe thấy được, đành phải câm lặng không nói gì trở về phòng. Anh nhanh chóng dọn dẹp ga trải giường, để cho cậu bé một cái chiếu mới, trải chiếu cũ lên sàn nhà. Mỗi khi trời mùa hè nóng bức nhất, anh càng thích ngủ dưới sàn nhà để hóng gió mát.

Đợi Thu Thu tắm rửa xong, thay quần áo ra, Điền Việt Tiến đã nằm dưới sàn nhà, cậu bé vội nói: “Hay là cháu ngủ dưới sàn nhà cho ạ!”

“Cháu nhỏ lại gầy gò, ngủ dưới sàn nhà dễ bị nhiễm lạnh, người chú thịt nhiều không sao cả.” Điền Việt Tiến vỗ vỗ vào ngực, “Mau ngủ đi!”

Cháu hãy ngủ sớm đi, đừng có thích ngủ muộn giống như con gái chú!”

Lời nói của chú cảnh sát già chính là mệnh lệnh, cậu bé không thể từ chối mà nằm xuống ngủ, chờ đợi cơn ác mộng đến...

CHƯƠNG 6

Ngoài Hứa Bích Chân bị mưu sát hai ngày trước đây, cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất mà Điền Việt Tiến đã từng gặp từ trước đến giờ, không gì có thể so cùng.

Chỉ đợi một giây, ông Điền đã biết được họ của cô ấy: “Mộ Dung phải không?”

“Phải, họ của tôi là Mộ Dung - rất nhiều người đều cho rằng đó là bút danh, chỉ có trong các tiểu thuyết võ hiệp mới nghe thấy tên họ này, đáng tiếc đó chính xác là họ của bố tôi.”

Cô gái thẳng thắn nói một tràng tiếng phổ thông chuẩn mực. Thật là một cư dân tốt trong phối hợp điều tra với cảnh sát, cũng là cô giáo ngữ văn tốt, nhanh nhẹn nhanh miệng. Cô gái diễm lệ hoàn hảo không tí vết, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, tuyệt không thua kém bất kỳ một ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, Đài Loan nào đang thịnh hành năm đó. Với độ tuổi hơn 20 quyến rũ nhất, mái tóc xoăn gọn sóng hợp mốt hơi đến độ chín một chút, chỉ cần chớp mắt là có thể khiến bao anh chàng mê mẩn. Theo bản năng của một người đàn ông trung tuổi có vợ đã mất, Điền Việt Tiến - một nhân viên cảnh sát gần năm mươi tuổi đã ghen ngào cổ họng, không thể kiềm chế ngắm nhìn cô gái mấy lần. Cuối cùng, ông phải ép mình chuyển ánh mắt nhìn hướng lên cái đầu hói của ông hiệu trưởng già, không dám lại nhìn khuôn mặt ma mị của cô ấy.

Sáng sớm, Điền Việt Tiến dẫn đầu Tổ chuyên án, hỏi thăm những người dân và nhà máy quanh khu vực đường Nam Minh, sàng lọc điều tra tất cả các quan hệ xã hội của người bị hại ở khu vực này. Đại đa số mọi người chỉ mua hàng ở cửa hàng tạp hóa hoặc có thể đã vài lần nhìn thấy cô chủ xinh đẹp. Cảnh sát đã khoanh lại một vài đối tượng tình nghi. Thông thường, các manh mối càng ít thì phạm vi đối tượng tình nghi lại càng rộng. Trong cuộc đời làm án dài đằng đẳng của Điền Việt Tiến, có những vụ án sàng lọc điều tra qua hàng trăm đối tượng tình nghi, có những vụ án lại khóa ngay được đối tượng tình nghi phạm tội ngay tại trận.

Cuối cùng, hiển nhiên vẫn cần phải quan tâm trọng điểm đến trường trung học Nam Minh. Suy cho cùng, học sinh trường Nam Minh mới là khách hàng chủ yếu của cửa hàng nhỏ đó. Vụ án hung sát xảy ra đối diện bên đường nghe rộn cả người, ông hiệu trưởng già đã sớm cẩn trọng, chỉ sợ có liên quan đến nhà trường, vội vã gọi điện triệu tập các thầy cô giáo trở lại trường, cung cấp các manh mối vụ án cho phía cảnh sát. Có điều, các thầy cô giáo trong thời gian nghỉ hè hoặc là dạy học tại nhà kiếm tiền, hoặc là đi du lịch ở bên ngoài, chỉ đến được có bảy, tám người, khiến cho ông nổi giận đùng đùng.

Nói đến cửa hàng nhỏ ở đối diện trường, không ai là không biết cô chủ quán ở nơi khác đến, đặc biệt là số các thầy giáo trung tuổi, họ đều kinh ngạc việc người đẹp như vậy làm sao lại chết được. Có một thầy giáo lịch sử than tiếc không ngừng “hồng nhan bạc mệnh”. Nhưng ngoài việc người bị sát hại đều nhận được sự quan tâm của các thầy cô, học sinh trong trường ra, họ đều không cung cấp được manh mối có giá trị nào.

“Cô chủ quán ở đối diện à, lần trước nhìn thấy cô ấy là từ bao giờ nhỉ?” - đến lượt cô giáo Mộ Dung xinh đẹp nhất nói. Cô ấy lộ liễu nhìn thẳng vào mắt của Điền Việt Tiến, “Đúng rồi, là một tuần trước kỳ thi cuối kỳ, tôi có đến cửa hàng của cô ấy để mua đồ giải khát, nhìn thấy trên cổ cô ấy có quấn một chiếc khăn lụa màu tím...”

“Đợi một chút! Cô nói chiếc khăn lụa à?”

Trong quá trình điều tra vụ án này, đây là lần đầu tiên có người nhắc đến chiếc khăn lụa, Điền Việt Tiến không tránh khỏi tròn tròn mắt.

Cô giáo trẻ cũng không hề sợ cảnh sát, nói tiếp: “Đúng, khung cảnh hôm đó khiến người ta thấy ấn tượng sâu sắc, chiếc khăn lụa đó thực sự rất đẹp! Chiếc khăn màu tím đẹp đến mức như đâm vào mắt người ta. Còn có những hoa văn kỳ diệu, chưa từng bao giờ nhìn thấy đồ phụ kiện đẹp như vậy, cô ấy quấn khăn giống như một minh tinh điện ảnh vậy. Khi đó, tôi hỏi cô ấy mua nó ở đâu? Cô ấy hồ thẹn cúi đầu mỉm cười, bất kể có gắng hỏi như nào cô ấy cũng không trả lời, thật sự thấy tiếc nuối! Không ngờ cô ấy lại chết như vậy.”

Cô giáo vừa nói vừa sờ lên cái cổ trắng nõn nà của mình, không biết là vì cái chết của Hứa Bích Chân mà tiếc nuối hay là vì chưa thể nghe được câu trả lời “chiếc khăn lụa đó được mua ở đâu?”

Điền Việt Tiến lập tức ghi lại manh mối quan trọng này, điều này làm rõ thêm rằng, chiếc khăn lụa - hung khí giết chết Hứa Bích Chân không phải là do hung thủ mang đến buổi tối xảy ra vụ án mà là vật dùng vốn có của người bị sát hại.

Từ đâu mà cô ấy có được chiếc khăn lụa này?

Đang lúc Điền Việt Tiến tạm thời ngây người ra, cô giáo Mộ Dung lại cung cấp thêm manh mối thứ hai: “Còn có một chuyện, không biết các anh đã biết hay chưa? Trong khu dân cư quanh đó, có một người đàn ông sọc rỗ đầy mặt, có vẻ như là người lang thang không nghề nghiệp.”

“Tên mặt rỗ à?”

“Hôm qua chúng tôi đã điều tra người này, tên là Trương Hồng Dân, hơn 40 tuổi, chưa kết hôn, thường vẫn hay lợi dụng chân tay với con gái nhà lành, không phải là người tốt, nghe bà con phản ánh người này chắc chắn thuộc diện tình nghi.”

Đồng nghiệp Tiểu Vương bổ sung một câu, có lẽ muốn gây sự chú ý đối với cô giáo xinh đẹp, liền bị Điền Việt Tiến ngắt lời một cách vô tình: “Tôi biết rồi, nhưng tôi nghĩ loại tạp chủng này không có gan chớ để giết người đâu - xin lỗi, đã nói bậy trước mặt các thầy cô.”

“Không sao cả, tôi không thích người đàn ông giả dối.” Cô giáo Mộ Dung không chút để bụng mỉm cười tự nhiên, quay đầu nhìn sang thầy giáo lịch sử trung tuổi kia, dường như đã được hội ý trước, “tiếp tục nói về chủ đề chính nhé, tên mặt rỗ đó, có một lần quấy rối nữ sinh của tôi trên đường đi, đã bị tôi cho một cái bạt tai ngay tại trận đuổi chạy đi luôn.”

Điền Việt Tiến khen một câu: “Không thể ngờ, cô thật sự có dũng khí!”

“Chuyện nhỏ mà. Có điều, còn một chuyện nữa, khoảng ba tháng trước đây, có lần sau khi kết thúc buổi học bù vào buổi tối, tôi có đi qua trước cửa quán tạp hóa nhỏ đó, nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi nhau, tên mặt rỗ bị cô chủ quán dùng cái chổi đuổi ra ngoài.”

“Có chuyện này thật sao?” - Tiểu Vương lại một lần nữa cướp lời Điền Việt Tiến “Trong báo cáo điều tra lại không có nội dung này.”

Cô giáo Mộ Dung nghiêm túc gật gật đầu:

“Ồ, lúc đó chỉ có mình tôi nhìn thấy, đoán là tên này bị sự háo sắc làm mờ mắt, việc trêu ghẹo cô chủ chưa thực hiện được.”

“Rất cảm ơn các manh mối mà cô đã cung cấp!” Điền Việt Tiến kéo Tiểu Vương ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, nói nhỏ: “Lập tức bắt ngay tên mặt rỗ Trương Hồng Dân.”

CHƯƠNG 7

Tên ác quỷ, nằm trong năm người đang ở trước mặt.

Trước bức tường màu trắng có các vết bẩn, chiếu sáng mấy ngọn đèn từ những góc khác nhau, đảm bảo chiếu sáng phần lớn mỗi khuôn mặt.

Khuôn mặt thứ nhất là mặt dài, mắt nhỏ, da hơi trắng, là khuôn hình bộ mặt sát thủ biến thái rất điển hình; Khuôn mặt thứ hai là mặt tròn to, khảm một đôi mắt như tên đồ tể, cái cổ dày, thô như thể biến mất; Khuôn mặt thứ ba lại là khuôn mặt đại chúng bình thường, không có gì lạ, đưa ra phổ lập tức bị dòng người chìm lấp; Khuôn mặt thứ tư xem ra rất trẻ, giống như sinh viên nhưng ánh mắt lại trường thành quá sớm, không đáng để nhìn vào gương đối diện; Khuôn mặt thứ năm là tên mặt rỗ, đầy sẹo màu đỏ và màu nâu, tuổi tác ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, có thể nhận rõ là một người đàn ông có dục vọng mãnh liệt.

Trong đó, có ba “tên ác quỷ” mà Điền Việt Tiến cho là có khả năng, đó là:

Khuôn mặt thứ hai - “Mặt đồ tể”: là công nhân của nhà máy quanh đó, bốn mươi tuổi, người to mập, có tiền sử phạm tội, là một thằng cha khiến lãnh đạo nhà máy vô cùng đau đầu.

Khuôn mặt thứ tư - “Sinh viên”: Đã từng theo học trường trung học Nam Minh ở đối diện, hai năm trước thi đỗ đại học, nhưng vì sàm sỡ nữ sinh nên bị đuổi học, từ đó đến nay ở nhà tìm việc.

Khuôn mặt thứ năm - “Mặt rỗ”: Ngày hôm qua, từ trong trường trung học Nam Minh đi ra, Điền Việt Tiến liền đi bắt tên này. Nhưng hắn không ở trong nhà, cảnh sát đã phải hỏi thăm mấy hộ gia đình hàng xóm, rồi trèo lên cửa sổ để nhìn vào trong nhà của hắn, xác định tên mặt rỗ vẫn chưa chạy trốn. Anh đã phải ngồi ở ngoài cửa trọn cả một đêm, kiên trì đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, cuối cùng đợi được hắn trở về. Điền Việt Tiến lập tức xông tới tóm bắt lấy hắn, không ngờ thằng cha này rất cảnh giác, đã dùng sức để vượt ra khỏi sự suy tính anh, lại có thể vùng vẫy thoát khỏi tay của anh, chạy như bay thoát thân.

Tại nơi đồng không mông quạnh trước khi trời sáng, Điền Việt Tiến đã phải chạy thực mạng vài trăm mét đuổi theo hắn ta, mới khổ sở vô được tên mặt rỗ này.

Tên mặt rỗ lại không thừa nhận mình là hung thủ, chỉ nói có cảm tình với người bị hại, thường đến cửa hàng hỏi han ân cần cô chủ - kỳ thực chính là quấy rối tình dục nhưng bất kể thế nào cũng không có gan giết người. Đến khi nhìn thấy cảnh sát liền bỏ chạy là do trong đêm tối không nhìn rõ là ai, hơn nữa gần đây có thiếu nợ một món tiền vay nặng lãi nên cho là quân lưu manh đến đòi nợ trước kia.

Điền Việt Tiến thật không tin những lời nói nhăng quay của tên mặt rỗ, rồi sớm về nhà gọi Thu Thu dậy.

“Cháu thật sự nhìn thấy mặt của hung thủ rồi chứ?”

“Vâng.”

Cậu bé còn chưa tỉnh ngủ nhưng cũng phải nghiêm túc lại ngay, hai mắt nhìn chú cảnh sát với vẻ kỳ vọng.

“Cháu nhất thiết phải nhận ra tên ác quỷ đó.” Điền Việt Tiến đưa cậu bé quay trở lại Sở Công an, sắp xếp ổn thỏa phòng nhận dạng đối tượng tình nghi. Ngoài ba đối tượng tình nghi, phía cảnh sát còn đưa vào thêm hai người không liên quan, tổng cộng có năm khuôn mặt để người làm chứng lựa chọn. Cách một lớp kính khá dày, phía cảnh sát và cậu bé là người chứng kiến tại hiện trường vụ án có thể nhìn thấy họ, các đối tượng tình nghi thì lại chỉ có thể nhìn thấy mình trong gương.

Thu Thu - cậu bé mười ba tuổi, mù mờ quan sát năm khuôn mặt sau lớp kính. Điền Việt Tiến diu bả vai run rẩy của cậu bé, cặp lông mày hơi giật giật khó giấu nổi - đã nhận ra rồi phải không? Đây là một trường hợp trong năm cái đầu? Ông Điền cố giữ bình tĩnh lại, quan sát năm khuôn mặt ở ngoài cửa sổ kính, trước tiên đoán thử một chút, tên “béo mập”, “sinh viên” hay là tên “mặt rỗ”? Ông Điền thiên về tên mặt rỗ, tuy nói là hiện trường không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục nhưng cũng không có nghĩa là hung thủ không có ham muốn hoặc là chỉ cần giết chết cô gái đó là đã đủ để thỏa mãn nhu cầu cao

nhất của tên biến thái này rồi. Hơn nữa, hiện vẫn chưa có chứng cứ chứng minh hẳn ta không có mặt tại hiện trường vụ án.

Tên ác quỷ là tên nào đây?

Người cậu bé lắc lư càng mạnh, Điền Việt Tiến cẩn thận hỏi nhỏ vào tai của cậu bé: “Hãy nói đi, họ không thể nhìn thấy cháu đâu.”

“Không phải.” “Cái gì?”

“Tên nào cũng không phải.”

Thu Thu bình tĩnh nói ra câu trả lời, quay người lùi về góc phòng.

Năm khuôn mặt, ba đối tượng tình nghi, tên nào cũng không phải? Ông Điền nhìn mặt tên mặt rỗ phía sau lớp kính, nghĩ lại nơi hoang vắng cách đây vài giờ đồng hồ, dưới trời tờ mờ sáng đầy sương sớm, toàn thân đầy bùn đất mới chế ngự, quy phục được tên khốn nạn này. Giờ khớp vai vẫn còn hơi đau nhức.

Anh nắm lấy vai của cậu bé, lại kéo cậu ta đến trước tấm kính nói: “Hãy nhìn kỹ lại xem tên mặt rỗ kia!”

“Không phải hẳn! Trên mặt hung thủ không có sẹo, tướng mạo cũng hoàn toàn không giống!”

“Vậy vừa nãy cháu sợ phát run điều gì?” “Thất vọng.” Thu Thu cúi đầu bần lĩnh nói, “Cháu cứ nghĩ rằng, chú là cảnh sát lợi hại nhất, không ngờ lại kém hiệu quả như vậy! Vì sao lại để cháu nhận dạng những người này? Họ ngay cả đứng cạnh hung thủ còn không thể làm nổi! Cháu đã nói rồi, hung thủ là một tên ác quỷ! Mấy người vừa nãy có giống tên ác quỷ không ạ? Chỉ là một bọn cặn bã ngoài xã hội.”

“Cháu khẳng định chứ?”

“Đương nhiên rồi, khuôn mặt của tên ác quỷ đó, cháu nhớ rõ mòn một! Vĩnh viễn không thể nào quên.”

Cậu bé cắn răng nghiến lợi nói, xem ra không phải là ảo giác. Điền Việt Tiến kim chế cơn nóng giận nói: “Nếu thật sự bắt được hung thủ, cháu nhất định sẽ nhận ra phải không?”

“Cho dù chỉ cần nhìn qua một giây, cho dù hẳn có lẫn khuất trong cả hàng ngàn người, cháu cũng có thể nhìn qua là nhận ra hẳn ngay.”

Đôi mắt của cậu bé như trở thành mắt chim ưng lạnh lùng, đang tìm kiếm loài lang sói trong rừng sâu tăm tối.

Điền Việt Tiến nhớ lại mình thời niên thiếu cũng có đôi mắt giống như vậy. Anh sinh ra vào năm thứ ba thời kỳ chi viện Triều Tiên chống Mỹ, năm sáu tuổi gặp phải thời kỳ “Đại Việt Tiến” (Đại nhảy vọt) nên bố anh là đảng viên đã đặt tên con trai là “Việt Tiến”. Năm mười ba tuổi, anh trải qua thẩm tra lý lịch để nhập ngũ tổng quân. Anh đã tận tay giết chết sáu tên lính Mỹ, bắt làm tù binh một tên phi công Mỹ, bị mảnh bom B52 đâm trúng chịu thương nặng, mảnh đạn đó đến nay vẫn còn sót lại sâu trong bả vai, mỗi khi trời mưa dầm vẫn bị đau nhức ê ẩm.

Đã lập được công trạng hàng đầu, anh chuyển nghề về làm cảnh sát ở Thượng Hải. Các vụ án do anh làm nhiều không thể kể xiết, tội phạm bắt được có thể chất đầy nhà tù Đề Lam Kiều (Thượng Hải), trong đó ít nhất có hai mươi tên phạm tội giết người (mười chín tên bị xử tội tử hình), còn có một tên chống cự lại có mang vũ khí đã bị anh bắn chết ngay tại hiện trường.

Điền Việt Tiến đỡ cậu bé dựa vào vai mình, ôn tồn nói: “Chú sẽ tóm được tên đó.”

Thu Thu chẳng nói năng gì, từ từ gỡ bỏ tay anh ra rồi trầm lặng đi ra cửa.

CHƯƠNG 8

Hai ngày sau.

Điền Việt Tiến từ ga tàu hỏa về thẳng nhà. Cậu bé đã ở nhà anh được năm ngày rồi, tối nào cũng ngủ trên giường của anh. Ngoài nói “chào buổi sáng” và “chúc ngủ ngon” ra, Thu Thu rất ít khi chủ động nói chuyện với mọi người, chỉ khi nào Điền Việt Tiến nêu câu hỏi thì cậu ta mới trả lời nhát gừng, tuyệt đối không nói thêm nửa câu. Những tình huống bị hỏi sâu về các thông tin liên quan đến mẹ khi còn sống trước kia và quan hệ với bố như nào thì về mặt cậu ta càng trở nên buồn rầu. Cậu bé nói hỏi còn nhờ mẹ rất thương yêu cậu ấy, tuy việc ăn ở đều diễn ra ở cửa hàng tạp hóa trên phố huyện nhưng cậu ấy không thấy cuộc sống gia đình có vấn đề gì. Sau này, mẹ một mình lên Thượng Hải mở cửa hàng, để chồng con trông nom ở phố huyện. Bố cậu thường hy vọng vợ mình có thể quay trở lại bên chồng, con trai cũng nhớ mẹ nhưng mẹ đã quyết tâm không trở về miền Tây lạc hậu, mà vĩnh viễn ở lại thành phố. Thu Thu cảm thấy không hiểu cách làm của mẹ nhưng chưa từng oán hận gì mẹ cả.

Cậu ta cơ bản không hiểu mẹ của mình.

Kỳ thực, mỗi đứa trẻ đều chưa từng hiểu hết về mẹ của mình, đến khi trưởng thành, sợ rằng chỉ có thể hiểu biết càng ngày càng ít đi.

Thu Thu có tính phòng vệ rất cao, mỗi lần ăn cơm xong đều lui về góc phòng, kiên quyết tự bảo vệ mình, như thể là thế giới này đầy nguy hiểm, như thể là cậu bé không nên đến thành phố này, như thể là thành phố này chỉ có một ý nghĩa duy nhất đối với cậu ta, đó là để cậu ấy tận mắt chứng kiến mẹ mình bị sát hại. So với ngày đầu tiên phát hiện ra cậu ấy, râu ria trên miệng lại rậm hơn chút, yết hầu cũng nhô ra hơn. Cậu bé ở tuổi này, toàn thân với tinh lực dồi dào không có chỗ nào để trút ra, đầy tính tò mò với con gái, cũng đầy sợ sệt - Điền Việt Tiến có đôi chút hối hận hoặc lẽ ra không nên đưa cậu ấy về nhà?

Trong thời gian có hạn ở nhà, Điền Việt Tiến cứ phải lưu tâm quan sát cô con gái. Từ khi mẹ mất, Tiểu Mạch không biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho anh, cũng may thành tích học tập của cô bé rất tốt, mỗi lần thi cử đều trong top dẫn đầu. Các thầy cô và bạn bè ở trường thường vây quanh cô bé, nhưng ngoài một người bạn gái cùng lớp thân nhất ra thì dường như chẳng có ai có thể khiến cô bé để ý cả.

Ông Điền dặn dò con gái cần đối xử tốt đối với Thu Thu, lúc bình thường thì cố gắng nói chuyện nhiều với cậu ấy, cố gắng làm cho cậu ấy sống vui vẻ. Lúc xem ti vi thì hãy đưa điều khiển tivi cho cậu ấy, tốt nhất là xem chương trình mà cả hai đều thích xem. Có điều, các bộ phim Hồng Kông và phim Nhật Bản đang thịnh hành, Thu Thu gần như chưa từng xem qua, ngoại trừ bộ phim “Bến Thượng Hải” cũ rích và “Anh hùng xạ điêu” - bản năm 1983” đã từng được chiếu ở phòng chiếu phim dưới huyện.

Tiểu Mạch cũng không còn là một cô bé nữa, đã thay đổi từng ngày rõ nét ấn tượng với mọi người. Nhưng, cô bé lại xem thường cậu bé này, trong mắt không tài nào giấu nổi sự coi khinh cậu, thường lạnh nhạt nhìn cậu. Trong lòng cậu đang nghĩ gì? Sẽ làm chuyện gì? Nỗi khổ tâm đang chiếm lĩnh toàn bộ nội tâm của cậu, nhiều lúc lại nghĩ về cái đêm mẹ bị giết hại, nghĩ đến khuôn mặt của tên ác quỷ kia, giống như một thùng thuốc nổ trầm lặng...

Hai ngày trước, việc xác nhận nhận dạng đối tượng tình nghi phạm tội thất bại, Điền Việt Tiến chuyển trọng điểm điều tra sang vật chứng quan trọng nhất của vụ án này, hung khí gây ra cái chết của người bị hại Hứa Bích Chân - chiếc khăn lụa màu tím. Tuy không phải là vật do hung thủ mang đến hiện trường vụ án tối hôm đó nhưng nguồn gốc xuất xứ của chiếc khăn đặc biệt này hơn nửa là có liên quan đến diễn biến tình hình vụ án. Cảnh sát đã sớm lấy dấu vân tay và phân tích mẫu tóc, phát hiện rằng, ngoài bản thân người bị hại, xác định còn có dấu vân tay của một người đàn ông. Kẻ này không còn nghi ngờ gì nữa chính là hung thủ.

Phòng khám nghiệm mời đến chuyên gia ở Viện Nghiên cứu sản phẩm dệt, tiến hành kiểm tra chi tiết chiếc khăn lụa. Không phát hiện bất kỳ thương hiệu và văn tự nào nhưng xét về chất liệu bề mặt, hoa

văn và tay nghề mà nói thì được coi là sản phẩm thủ công vào loại đẳng cấp nhất. Căn cứ hoạt tiết cỏ cây hoa lá kỳ diệu trên chiếc khăn lụa cho đến sự phân tích chất lượng lụa tơ tằm đặc biệt, có thể khẳng định không phải là sản xuất ở Trung Quốc, có nhiều khả năng được nhập khẩu từ Trung Đông hoặc Ấn Độ. Các chuyên gia cũng chưa từng thấy loại khăn lụa này, đề xuất Điền Việt Tiến thử đi tìm thêm ở thị trường xuất nhập khẩu sản phẩm dệt của Chiết Giang.

Buổi chiều hôm đó, Điền Việt Tiến mang theo chiếc khăn lụa, vội vàng đi tàu hỏa để tới Chiết Giang. Cậu bé mười ba tuổi với cô bé một mình qua đêm trong cùng một nhà khiến Điền Việt Tiến lo lắng không yên. Thế là anh để đồng nghiệp Tiểu Vương đến nhà ngủ một đêm, trải chăn đệm nằm đất ngủ cùng phòng với Thu Thu.

Ông Điền ở hai ngày một đêm ở Chiết Giang, đã hỏi qua tất cả các công ty xuất nhập khẩu dệt lụa, cũng không có được bất kỳ thông tin nào liên quan đến nguồn gốc của chiếc khăn lụa này. Lẽ nào là người nước ngoài tự mình mang đến? Hung thủ là người nước ngoài? Do vậy, Thu Thu mới nói là một tên ác quỷ, đồng thời lại không thể nói rõ tướng mạo của tên này. Nhưng, đã là một cậu bé lớn lên ở phố huyện miền Tây thì cũng không thể ngay cả người nước ngoài mà cũng không nhận ra được?

Đúng lúc tay trắng trở về nhà, con gái cãi nhau một trận to với bố, trách cứ bố một mình ra ngoài, rõ ràng biết rằng trong nhà còn có người ngoài ở cùng. Nếu không phải là anh Tiểu Vương đến ngủ cùng nhà thì chắc chắn cô bé sẽ bỏ sang nhà bạn ngủ qua đêm rồi.

“Con như vậy là không tin Thu Thu rồi phải không?”

Kỳ thực, trong lòng anh cũng không dám hoàn toàn tin cậu bé làm lì này.

Tiểu Mạch nhìn bố với ánh mắt khinh khỉnh: “Con chả tin bất kỳ ai cả.”

Một sự lạnh giá trong lòng Điền Việt Tiến, cô bé chỉ là một cô bé mười ba tuổi, sau khi lớn lên, sẽ thành người phụ nữ như thế nào? Đây liệu có phải là nguyên do để bố cô làm nghề cảnh sát?. Anh đã từng phá quá nhiều vụ án đẫm máu tàn nhẫn, thấy nhiều tội phạm đều là những người bình thường trong cuộc sống nhưng lại phạm phải những hành vi phạm tội khiến mọi người căm phẫn. Từ đó đã khiến cô bé thay đổi tính cách, chính là ý niệm về tội ác.

Điền Việt Tiến áy náy nói với con gái: “Là do bố nghĩ không chú đáo. Bố sẽ chăm sóc con tốt hơn nữa.”

“Vậy thì, bố có thể đáp ứng một yêu cầu của con được không?” “Con nói đi.”

“Tối nay có trận đấu của đội Thân Hoa, bố có thể đưa con đi xem tại sân được không ạ?”

Năm 1995, chính là thời điểm bóng đá chuyên nghiệp của Trung Quốc sôi động nhất. Các Fan hâm mộ giải bóng Seri A ngày đó, giờ đã chuyển thành giải Prime China với lượng khán giả gấp hàng chục lần bây giờ. Ngay cả cô bé Điền Tiểu Mạch cũng có đội bóng yêu thích riêng của mình và các siêu sao mình hâm mộ, thấy rất vinh dự nếu được đến xem giải bóng Seri A ngay tại sân.

Điền Việt Tiến - một người hâm mộ bóng đá từ lâu nghĩ một lúc rồi nói: “Được, nhưng bố cần phải đưa cả Thu Thu đi cùng, để một mình cậu ấy ở nhà bố thấy không yên tâm.”

CHƯƠNG 9

Ngày 13 tháng 8 năm 1995, sân vận động Hồng Khẩu, đội Thân Hoa Thượng Hải thi đấu với đội Đại Liên Vạn Đạt.

Điền Việt Tiến hiềm khi mặc áo sơ mi trắng, cạo râu nhẵn nhụi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới cửa vào sân. Anh một tay dắt con gái Tiểu Mạch, một tay dắt lấy cậu bé Thu Thu, lách qua từng đám từng đám người hâm mộ đông đúc ồn ào. Ngoài sân vận động đã tụ tập hàng ngàn hàng vạn người, bên tai tràn ngập tiếng kèn inh tai, bên cạnh là dân phe vé đang bồn chồn không yên.

Xếp hàng đi qua cửa kiểm soát khá nhộn nhịp, Điền Việt Tiến cẩn thận để mắt tới hai đứa trẻ, nhất là cô con gái Tiểu Mạch xinh đẹp. Trong đám cổ động viên ẩn chứa một số kẻ lưu manh, thích động chạm chân tay. Điền Việt Tiến đội cho Tiểu Mạch mũ lưỡi trai, cố gắng che đi khuôn mặt, tốt nhất là giả dạng một cậu con trai. Tiểu Mạch bình thường đều chỉ xem bóng đá trên truyền hình, chưa bao giờ đến sân, tối nay nếu không phải là ông bố cảnh sát đi cùng thì chắc hẳn sẽ có chút lo sợ. Đến khán đài buổi tối, trước mặt là sân vận động to lớn, ánh đèn chiếu sáng bãi cỏ xanh mướt. Cùng với tiếng reo hò của các cổ động viên đội chủ nhà, Thu Thu - cậu bé bị giữ chân ở nhà mấy ngày qua cũng vung tay khua vẩy cổ vũ, rất muốn nhảy vào đá bằng cả hai chân.

Các cầu thủ của cả hai đội đã vào sân, trên sân bắt đầu đọc danh sách các cầu thủ của đội hình xuất phát, mỗi khi đọc đến tên cầu thủ đội chủ nhà nào liền được đón nhận bằng tiếng vỗ tay vang dội như sấm, cuồng nhiệt nhất đương nhiên là cầu thủ Phạm Chí Nghị.

Điền Việt Tiến rút ra kính viễn vọng mang theo. Món đồ quần dụng này có thể giúp anh nhìn rõ mặt của người ngồi trên khán đài đối diện, chứ đừng nói gì đến vẻ mặt của các cầu thủ trên sân.

Trận tài thời hồi còi, trận đấu đã bắt đầu. Năm đội Thân Hoa chính thức đoạt cúp cuốn hút mọi người, dưới sự dẫn dắt của Từ Căn Bảo, khí thế ngút trời, chiến thắng liên tục. Trận thi đấu này với đội Đại Liên, vẫn là ở vòng đấu thứ nhất của giải đấu (seri A), tuy không ai có thể dự đoán được chính xác kết quả nhưng cục diện trên sân thấy rõ đội Thân Hoa hoàn toàn chiếm ưu thế.

Quả nhiên, đến phút thứ 25 của hiệp một, khi đó một Kỳ Hoàn chơi khá mờ nhạt, đã ghi bàn đầu tiên cho đội Thân Hoa.

Các cổ động viên của cả sân vận động cổ vũ như sấm dậy, Điền Việt Tiến một tay nắm chặt lấy Tiểu Mạch, còn tay kia buông Thu Thu ra. Anh đứng trong đám đông cuồng nhiệt, ánh mắt sùng sãi ngọn lửa phấn khích, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiếng kèn inh tai, anh cũng bị kích động giống như đám cổ động viên xung quanh, hòa mình vào không khí vui tươi của ba vạn người trên sân.

Cậu bé lại không chào mừng trận đấu bóng không liên quan gì đến mình, cũng không quên đi cái đêm tàn bạo đó cho dù chỉ là tạm thời. Cậu bé trút dần nỗi đau trong lòng trong bảy ngày gần đây, trút lòng hận thù ẩn chứa trong đáy lòng sau khi mẹ cậu bị sát hại. Nếu thật sự có thể nguôi ngoai được những điều này, thì sẽ giúp cậu bé tiếp tục quên đi nỗi đau để hò reo cùng với mọi người.

Hiệp một trận đấu sắp đến hồi kết, Kỳ Hoàn lại ghi thêm bàn thắng thứ hai, cả sân vận động vì anh ấy mà càng trở nên cuồng nhiệt hơn. Ngay cả Tiểu Mạch cũng không kìm nén được hò hét cả lên.

Đội chủ nhà giữ lợi thế dẫn 2-0 bước vào thời gian nghỉ giải lao, các cổ động viên trên khán đài cũng thấy nhẹ nhõm, trận đấu cũng không còn bao nhiêu hồi hộp nữa. Tiểu Mạch hỏi nhiều vấn đề liên quan đến bóng đá, có những câu hỏi, ông Điền cũng không thể trả lời được. Không ngờ, Thu Thu lại tiếp lời, còn nói rất thấu đáo. Cậu ta nói vẫn thường hay đá bóng ở trường học, đây cũng là trò giải trí lớn nhất ở phố huyện nhỏ bé. Tiểu Mạch và Thu Thu lúc bình thường ở nhà tuy giáp mặt mà như người xa lạ, cơ bản cả ngày không nói được mấy câu nói với nhau. Đây là lần mà Thu Thu nói chuyện nhiều nhất, cũng là lần đầu tiên Tiểu Mạch tỏ ra thân thiện với Thu Thu. Điền Việt Tiến để hai đứa trẻ ngồi cùng nhau, quan sát hai đứa càng nói chuyện càng hợp nhau, khiến ông cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào.

Trong hiệp hai, đội chủ nhà vẫn chiếm ưu thế. Con gái Tiểu Mạch giật lấy kính viễn vọng từ tay bố, không ngừng điều chỉnh tiêu cự, mãi mới tìm ngắm đến được cầu thủ đẹp trai nhất trên sân. Cô bé xem

khoảng mười mấy phút, cho đến lúc hai cánh tay mỗi nhữ mới bỏ kính viễn vọng ra, thân thiện đưa cho Thu Thu nói: “Cậu xem một chút đi.” Thu Thu nói lời cảm ơn, cầm kính viễn vọng lên nhìn hướng xuống sân. Trong lòng cậu bé sớm thấy ngửa ngáy, ngồi trên khán đài chỉ có thể nhìn thấy hình bóng từng người từng người, không giống như có thể xem rõ mặt của cầu thủ khi phát trên truyền hình. Trong lúc dừng trận đấu để đội khách thay người, cậu ta hơi chếch ống kính lên, hướng tới khán đài phía đối diện ở sân vận động. Dưới ánh đèn từng khuôn mặt các cổ động viên lần lượt hiện ra rõ nét. Chính ở chỗ ngồi đẹp nhất ngay ở giữa, cậu ta đã nhìn thấy một khuôn mặt.

Một giây đồng hồ.

Cậu bé chỉ xem qua kính viễn vọng chừng một giây, liền nắm chặt lấy tay của Điền Việt Tiến, hô to: “Cháu nhìn thấy hấn ta rồi!”

“Ai?”

“Tên ác quỷ!”

Điền Việt Tiến trong đầu sáng bừng lên, nhìn theo hướng ngắm của kính viễn vọng, bình tĩnh hỏi: “Ý cháu nói là hung thủ à?”

“Đúng là hấn ta.”

Tay của cậu bé chỉ thẳng lên chính giữa khán đài phía đối diện. Cách bởi sân vận động và đường chạy xa chừng mấy chục mét, chỉ có thể nhìn thấy một đám đông người xem đủ loại màu sắc.

Điền Việt Tiến lập tức lấy lại kính viễn vọng từ tay của Thu Thu, đứng vào vị trí cũ của cậu ấy, ngay cả góc nhìn ống kính cũng không thay đổi, vừa muốn chụp được khuôn mặt kia, thì bên tai dội lại tiếng hò reo cổ vũ long trời lở đất - trên sân lại có thêm một bàn nữa được ghi.

Vào phút thứ 57 của trận đấu, Phạm Chí Nghị đã ghi bàn thắng thứ 3 cho đội Thân Hoa, nâng tỉ số lên 3-0.

Tất cả mọi người đều nhảy cả lên, gồm cả đám đông ở khán đài phía đối diện, khuôn mặt vẫn chưa kịp nhìn rõ kia, bị che lấp bởi vô số các khuôn mặt đang phấn khích khác.

“Chết tiệt!”

Điền Việt Tiến thật muốn tự cho mình cái bạt tai, đợt tấn công này đến chẳng đúng lúc chút nào! Một màn hỗn loạn trong ống kính viễn vọng, toàn là các cổ động viên cuồng nhiệt sôi động, có thể lại tìm đâu ra được khuôn mặt của tên ác quỷ kia nữa chứ?

Anh tức giận đặt ống kính xuống, một tay vẫn không quên nắm chặt lấy Tiểu Mạch, cô con gái đang nhảy nhót reo mừng quên cả bản thân. Xung quanh toàn là tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô,

Điền Việt Tiến chỉ có thể ghé sát bên tai của cậu bé hét: “Cháu thật sự nhìn thấy hấn ta rồi chứ?” “Vâng, khẳng định là đã nhìn thấy rồi! chính là hấn ta!” Thu Thu hét to đứt hơi khản tiếng, không thì căn bản không thể nghe thấy, “chính là tên ác quỷ đó, hấn đã giết mẹ cháu!”

Nói rồi, cậu ta lấy lại kính viễn vọng từ tay của ông Điền, lại điều chỉnh hướng lên khán đài đối diện, lắc lắc đầu nói: “Trước mặt hấn ta toàn là người! Hoàn toàn đã che mất hấn ta rồi.”

“Hấn ta rất thấp phải không?”

“Không, hấn ta không thấp, vì những người khác đều đứng dậy, chỉ có hấn ta ngồi thôi.”

Cậu bé vội hướng mắt về phía đối diện, thật muốn lập tức bay qua sân vận động.

Điền Việt Tiến không cần nghĩ ngợi gì hét lớn: “Hãy theo chú qua bên đó bắt lấy hấn ta!” Anh tóm lấy cánh tay gầy bé của Thu Thu, xô đẩy đám đông chật chội xung quanh, để lại một mình cô con gái ở chỗ cũ. “Tìm ngay hấn!”

Bên cạnh chốc chốc lại có tiếng chửi bới, nhưng Điền Việt Tiến với thân hình vạm vỡ lực lưỡng, vẫn giữ khí thế tiến lên phía trước bất chấp tất cả, khiến một số thằng cha muốn đụng độ va chạm cũng phải sợ.

Rất vất vả để đi xuyên qua bức tường người được tạo nên bởi các cổ động viên, đến trước lan can sắt tiếp ranh hai khán đài, Điền Việt Tiến vịn lên rồi bật xoay người qua lan can, cậu bé cũng vượt qua lan can một cách mau lẹ, cùng đến khán đài bên cạnh. Có một nhân viên cảnh sát xông tới, muốn bắt giữ hai người vì phạm quy định nhảy vượt qua khán đài. Ông Điền tức thì xuất trình thẻ cảnh sát, thẻ hiện là đang đi bắt tội phạm, tiếp tục mạnh tay xô đẩy đám cổ động viên chắn đường, xông tới khán đài mà tên ác quỷ ở đó.

Trong bốn phút đồng hồ, họ đã chạy quanh sân vận động được nửa vòng sân, nhảy qua sáu lan can khán đài, ít nhất cũng xô ngã năm mươi cổ động viên - có hai gã vừa mới động tay chân đã bị ông Điền

đánh gục trên sàn. Do đó đã dẫn đến sự xuất hiện của mấy chục dân cảnh và cảnh sát vũ trang, đều bị thẻ Công an của Điền Việt Tiến ngăn lại.

Cuối cùng, hai người đến được khán đài ở phía đối diện, cậu bé đã mệt rã rời, vất óc nhớ ra vị trí của tên kia, xuyên qua đám cổ động viên vẫn đang hò hét chúc mừng chiến thắng, mới phát hiện chỗ mà tên kia đã ngồi giờ chỉ sót lại một tờ báo giấy lộn.

Sắc mặt cậu bé tái mét hẳn, đập mạnh vào chỗ ngồi đó, nắm lấy Điền Việt Tiến hét lớn:

“Chính là chỗ này! Khẳng định là chỗ ngồi này.” Cùng với việc cậu ấy nhìn thấy hung thủ trong kính viễn vọng, còn nhìn thấy hai khuôn mặt của hai người ngồi cạnh nữa. Hiện giờ, hai người kia vẫn còn ở cạnh hai chú cháu, chỉ duy nhất trống chỗ ở giữa.

Điền Việt Tiến rút thẻ công an ra lắc qua lắc lại: “Tôi là cảnh sát, có thấy người vừa ngồi bên cạnh anh không?”

“Ồ, người đó đã đi khỏi rồi.” Cổ động viên này nhìn thấy cán bộ cảnh sát rất căng thẳng, nói: “Có lẽ khẳng định chắc chắn là thắng rồi nên ông ta mời rời sân vận động trước đấy.”

Lý do cũng được cho là xác đáng. Ông Điền kéo cậu bé chạy ra khỏi khán đài, trên bậc thềm dài nổi xuống mặt đất, phóng mắt nhìn thấy rác rưởi vút đầy trên mặt đất, còn có vài trăm bóng người rời sân.

Nhưng anh vẫn khẳng khái đuổi theo ra ngoài, thô bạo nắm chặt lấy từng người đàn ông một, để Thu Thu nhận dạng khuôn mặt của họ. Vì thế mà đã đánh ngã vài người chống cự, phần ngực của anh cũng phải chịu một cú đập chân của người khác.

Điền Việt Tiến đã chịu đau, tránh né việc đuổi đánh của hai tên vạm vỡ ở phía sau, một mạch xông thẳng ra đường phố phía ngoài, nhưng cũng không nhìn thấy lại được khuôn mặt của tên ác quỷ kia.

Quay lại dùng quyền cước đánh gục ngã hai tên kia, Điền Việt Tiến gầm lên với cậu bé: “Có hay không?”

Thu Thu ngơ ngác lắc đầu.

Tên ác quỷ đó, đã lướt qua vai rồi.

Điền Việt Tiến giờ nắm đầm đầm thẳng vào cây bên đường, nghe rõ tiếng va chạm của xương cốt.

Ông Điền thở sâu vài hơi, kéo lấy cánh tay của cậu bé nói: “Chúng ta quay lại sân bóng thôi!”

Trong một cơn gió đêm lạnh lẽo, hai người chạy nhanh quay trở lại khán đài sân vận động Hồng Khẩu, phía sau còn sót lại một loạt những gã đang nằm rên rỉ dưới đất.

Vừa mới vang lên tiếng còi kết thúc trận đấu, tỉ số 3-0 khiến các cổ động viên trở nên cuồng nhiệt, mọi người đang tranh nhau ulla ra cửa. Đội Điền Việt Tiến quay trở lại tìm chỗ ngồi kia, hai người vừa nhìn thấy ban nãy cũng đã biến khỏi luôn rồi. Trên rất nhiều chỗ ngồi đều lót các tờ giấy báo bỏ, có người còn dùng giấy báo gấp thành máy bay giấy, ném xuống sân bóng chúc mừng chiến thắng lớn của trận đấu này.

Thu Thu cực kỳ thất vọng, cậu bé cúi gằm mặt xuống ngồi xuống ở một chỗ, hai tay vỗ mạnh liên tục vào phần lưng tựa vào chỗ ngồi ở hai bên trái phải.

Điền Việt Tiến tự tát mình một cái bạt tai, ban nãy nếu như cầm lấy tờ báo mà hung thủ dùng để lót dưới chỗ ngồi, chưa biết chừng còn có thể phát hiện thêm một số manh mối. Nếu là tờ báo ít gặp, mà là báo chuyên ngành và có tính chuyên nghiệp thì có thể giúp anh nắm được các quan hệ xã hội của hung thủ.

Bỗng nhiên, một tay khoắc lấy vai của Điền Việt Tiến, anh bật người lên theo phản xạ có điều kiện, dùng kỹ thuật bắt đề chặt đối phương xuống đất, liền nghe thấy tiếng gọi thảm thiết đau khổ của cậu bé: “Buông cháu ra!”

Điền Việt Tiến dừng lại mấy giây, nhận ra là tiếng gọi của Thu Thu, mới từ từ buông cậu ấy ra. “Đủ rồi, tối nay không thể nhìn thấy lại kẻ đó được nữa.”

Hóa ra, cậu bé đang khuyên ông ấy bỏ vụ này đi, Điền Việt Tiến cảm thấy xấu hổ vô cùng, như bị tên ác quỷ kia cho một cái bạt tai, thật muốn nhảy xuống khỏi khán đài.

Anh đau xót ôm lấy đầu của Thu Thu nói: “Xin lỗi, chú quá vô dụng, cháu mắng chửi chú đi! Đánh mạnh chú vào.”

“Đừng nói như vậy, chú nhất định sẽ bắt được tên ác quỷ đó.” Thu Thu lại giống như người lớn an ủi Điền Việt Tiến.

Anh lắc đầu với vẻ không ngờ hết được, dường như muốn làm quen lại cậu bé này: “Cháu là một đứa trẻ tốt.”

“Ồi dào, tệ lắm.”

“Tại sao vậy?” Điền Việt Tiến thầm nghĩ: còn có thể tệ hơn việc để tên ác quỷ chạy thoát mắt ngay trước mắt được hay sao?

“Thế còn Tiểu Mạch?”

Cậu bé đột nhiên nhắc một câu, Điền Việt Tiến mới tỉnh dậy người giống như vừa sờ vào điện vậy - Chết rồi! Mình hoàn toàn quên hẳn cô con gái!

Sân bóng đã bắt đầu tắt đèn.

Anh run rẩy nhìn dõng sang tận khán đài đối diện đang dần dần chìm vào một màu tối đen.

CHƯƠNG 10

“Anh thề rằng! Sau năm mươi năm, anh vẫn sẽ yêu em như này!”

Đây là lời cầu hôn của Takeda Tetsuya bỗng nhiên nói ra với Atsuko Asano, đồng thời vang lên ca khúc “Say Yes” của Chage & Aska.

Mùa hè năm 1995, thời gian này vào buổi chiều hàng ngày, trên truyền hình đều phát sóng bộ phim nhiều tập của Nhật Bản có tên “101 lần cầu hôn”. Nam diễn viên chính Takeda Tetsuya đóng vai một người đàn ông trung tuổi có tướng mạo xấu xí, sau khi trải qua chín mươi chín lần gặp gỡ cầu hôn thất bại, cuối cùng đã gặp được cô giáo dạy đàn violin dịu dàng, xinh đẹp do Atsuko Asano thủ vai.

Nhìn dáng vẻ vụng về của nam diễn viên chính trong phim, nhìn vẻ mặt sững sốt của nữ diễn viên chính, cô bé mười ba tuổi Điền Tiểu Mạch thấy có chút động lòng xuyến xao.

Bỗng nhiên, cô rút que kem trong miệng ra, ngoảnh đầu nhìn sang bên cạnh.

Trên ghế sofa một cậu bé đang ngồi đó, bằng tuổi với cô bé, cũng mười ba tuổi, đang cắn một que kem giống như vậy. Cậu ta có thân hình hơi cao gầy, đang độ tuổi dậy thì, khuôn mặt trắng trẻo, thanh tú, đôi mắt rạng rỡ, sáng sủa. Cậu đang tập trung xem bộ phim của Nhật Bản vừa mới bắt đầu - xem còn chăm chú hơn cả Tiểu Mạch, có vẻ rất nhập tâm, hòa mình, thấy lo lắng cho nam diễn viên chính trong phim.

Cậu bé mặc áo may ô màu trắng, quần soóc màu xanh, đó là do bố của Tiểu Mạch mua hộ cậu ta. Cậu bé thật thà ngồi trên ghế sofa, vẫn cứ giữ khoảng cách nửa mét với Tiểu Mạch, cố gắng giữ tư thế ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh, không giống như Tiểu Mạch nhấc chân hơi cao.

Cậu bé đã ở trong nhà của Tiểu Mạch được gần nửa tháng rồi.

Bảy ngày trước, bố dẫn Tiểu Mạch và cậu ta cùng đến sân vận động Hồng Khẩu xem trận đấu bóng đá.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Mạch được vào sân bóng đá, xem một trận bóng đích thực, cảm nhận được cảm giác khoan khoái của sự chiến thắng, cũng là lần đầu tiên cô bé thể hiện sự thân thiện đối với cậu bé Thu Thu. Lúc trận đấu sắp sửa kết thúc, cô bé quay người sang mới phát hiện không thấy bố đâu, cậu bé kia cũng mất luôn tung tích. Một cô bé mười ba tuổi, ngơ ngác nhìn vô số những khuôn mặt lạ lẫm. Lại đúng vào thời điểm cuồng nhiệt hò reo chúc mừng chiến thắng, cô bé bị đám cổ động viên cuồng nhiệt chen lấn. Tuy nhiên, ở trường, Tiểu Mạch là một cô gái gan dạ, ở nhà cũng chưa từng sợ ông bố cảnh sát của mình. Nhưng khi một thân một mình cô bị rút lại khán đài biển người mênh mông thì cũng khiến cô thấy sợ hãi, toàn thân run bật, không dám động đậy gì, chỉ có thể hai tay che chắn những nơi quan trọng trên cơ thể, để tránh bị những bàn tay bẩn thỉu không biết từ đâu chòi ra để trọc ghẹo cô bé.

Kinh hồn bạt vía đợi trận đấu kết thúc, các cổ động viên ào ào rời khỏi sân vận động, trên khán đài chỉ còn sót lại một mình cô bé. Ánh đèn chiếu sáng trên các khoảng trống ở sân vận động đang được tắt dần, một màu tối đen đang dần bao trùm lên cô bé. Cô bé ôm đầu ngồi xuống ghế, giống như đứa trẻ cô độc bị bỏ rơi vậy, ở sân vận động rộng lớn tối đen trống trải, nước mắt cô tuôn rơi trong im lặng.

Cuối cùng, một cái tay vỗ lên vai của cô bé.

Quay lại nhìn thấy khuôn mặt của bố, còn có Thu Thu cũng mệt mỏi như người như vậy. “Xin lỗi”

Dường như trong mười ba năm nay, đây là lần đầu tiên ông bố xin lỗi cô con gái mười ba tuổi. Anh đưa bàn tay thô ráp vẫn còn các vết máu, thay cô lau đi nước mắt trên mặt.

Cô bé lại không hề thấy cảm kích với những tình cảm này, hét to: “Bố chưa bao giờ quan tâm đến con cả! Không để ý đến con! Coi như con đã chết trên khán đài rồi vậy! Bố cũng không thể vì con mà rơi được một giọt nước mắt!”

Nói xong, cô bé một mình chạy ra ngoài khán đài.

Ông bố ngồi thừ ra ở chỗ đó, lại là cậu bé đuổi theo, chặn phía trước cô bé nói: “Người cần phải nói lời xin lỗi phải là tôi! Bố của bạn là người tốt! Ông ấy vì tôi mà mới bỏ quên, không quan tâm đến bạn, chạy ra ngoài để đi bắt hung thủ đã sát hại mẹ tôi.”

“À”, Tiểu Mạch mở to mắt, “Mẹ của bạn đã bị sát hại?”

Cậu bé gật gật đầu, trong bảy ngày ở nhà cô ấy, Điền Việt Tiến và cậu ấy chưa hề kể gì cho Tiểu Mạch biết câu chuyện này.

Cô bé thể hiện vẻ vừa thương xót vừa sợ hãi, quay người lùi về góc bên cạnh: “Xin lỗi.”

Buổi tối nay, để Điền Tiểu Mạch thay đổi cách nghĩ về Thu Thu.

Cô bé không tiếp tục đối xử lạnh nhạt với Thu Thu như vậy nữa, thường xuyên chủ động nói chuyện với cậu ấy, mặc dù hai người không có tiếng nói chung nào. Những đồ đạc mà cô bé thích nhất, như liên quan đến các ngôi sao điện ảnh của Hồng Kông, Đài Loan; Về cơ bản, cậu bé đều không biết gì về các bộ phim Hồng Kông và Nhật Bản. Thịnh thoảng lại nói chuyện trao đổi một hai câu, cũng chỉ giới hạn ở chủ đề của con trai như trò chơi bóng đá.

Kỳ nghỉ hè kéo dài chớp mắt đã gần kết thúc, Tiểu Mạch càng cảm thấy thời gian trôi nhanh như bay, vì ngày khai giảng đáng ghét sắp đến gần. Mùa hè năm nay quá nóng bức, người bạn thân cùng học duy nhất lại đang đi du lịch cùng với gia đình rồi, cô bé càng không thấy vui khi phải đi ra khỏi nhà chịu cái nắng nóng chói chang, liền ở nhà suốt không làm việc gì, xem tivi là cách tốt nhất để giết thời gian rồi.

Thu Thu ở nhà cô bé với vẻ thật thà, đợi Điền Việt Tiến mang đến những thông tin tốt lành, nhưng tình hình vụ án vẫn không có tiến triển gì mới. Ngoài thịnh thoảng được cùng Điền Việt Tiến đi tới Sở Công an, cậu bé dường như không bước ra khỏi nhà, cũng chưa từng vào phòng của Tiểu Mạch, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa từng nắm lấy tay cầm cửa phòng cô bé. Hai người chỉ gặp nhau ở phòng khách, nói chuyện trong khoảng thời gian có hạn, thường là Tiểu Mạch nói một tràng, cậu ấy lại sững sốt lắc đầu tỏ ra không hiểu gì. Phần lớn thời gian, cậu ngồi trong phòng của Điền Việt Tiến, trước cái bàn làm việc đó, xem rất nhiều sách cũ trong nhà: “Thép đã tôi thế đấy!”, “Rừng thẳm tuyết dày”, “Vườn Thánh Mẫu Pari”, “Thế giới bí ẩn”, “Phục sinh”... Còn có những sách mà ông Điền đã mua vài năm trước đây như:

“Tuyển tập các vụ án trinh thám Sherlock Holmes”, “Vụ án mưu sát trên tàu tốc hành Đông Phương”, “Vụ án Dịch Công” thậm chí đến giáo trình “Tâm lý học tội phạm”.

Cậu bé hàng ngày dậy rất sớm, thông thường đợi đến khi Tiểu Mạch ngủ dậy ăn bữa sáng thì cậu ấy đã ăn xong bữa trưa rồi, buổi tối đúng 9 giờ là đi ngủ. Điền Việt Tiến vẫn thường lấy cậu ta ra làm gương để dạy con gái mình, mong cô bé có thể từ bỏ thói quen thức đêm xem phim, nhưng hiệu quả tất nhiên chỉ là con số 0.

Ngoài đọc sách ra, sở thích của Thu Thu là gấp máy bay giấy, nguyên liệu là giấy báo cũ trong nhà, rất nhanh chóng có thể gấp được đẹp và giống như thật. Có mấy lần Tiểu Mạch cầm máy bay giấy của cậu ấy, ném ra ngoài cửa sổ, máy bay giấy lại nhờ gió mà lượn vòng được hồi lâu, giống y mô hình máy bay thật. Hai người cùng ngồi trên thành cửa sổ, si mê ngắm nhìn máy bay giấy trong không trung, dường như có thể bay đến đám mây ở cao hơn nữa. Tuy nhiên, mỗi lần như vậy đều không thể tránh khỏi bị rơi xuống, những khi bay ra ngoài, cả hai đều không hên mà cùng cười lên.

Hiện giờ, họ lại tìm thấy một bộ phim Nhật Bản mà cả hai đều thích xem, Tiểu Mạch không giữ ý gì hàng ngày đều ngồi cạnh cậu cùng xem phim, cô bé vui vẻ chia sẻ về diễn biến bộ phim mà mình yêu thích. Mỗi lần lấy kem trong tủ lạnh ra, cốc cũng đều chia một cái cho Thu Thu.

Mới đầu, cậu bé thường hay thẹn thùng từ chối, sau này mới cởi mở nhận lấy, cùng cô bé ăn kem xem phim.

Bỗng nhiên, chuông cửa kêu lên.

Ông bố lúc này khẳng định là đang đi làm án ở ngoài rồi, Tiểu Mạch thầm nghĩ có lẽ là nhân viên bán hàng, tiếp thị thôi, lại không muốn bỏ lỡ diễn biến bộ phim trên tivi, liền sai bảo Thu Thu ra mở cửa. Cậu bé thật thà tuân theo, vừa ra mở cửa liền thấy một cô gái, trong tay xách một túi to.

Cô bé này rất xinh đẹp, xem ra có vẻ từng trải hơn Tiểu Mạch đôi chút, cơ thể dậy thì có vẻ càng giống với nữ sinh trung học. Thu Thu - người ra mở cửa đã khiến cho cô ấy sợ phát khiếp, có ý thức lùi lại một bước nói: “Xin lỗi, tôi tìm nhầm nhà.”

“Không sao cả.”

Đang lúc Thu Thu đóng cửa lại, trở lại trước tivi, tiếng chuông cửa lại réo lên.

“Nhanh ra xem chút đi.”

Tiểu Mạch lại thúc giục nữa, cậu bé đành phải đứng dậy bên cạnh rồi chạy ra mở cửa, vẫn là cô bé xinh đẹp ban nãy.

Cô bé chau mày hỏi: “Xin lỗi, tôi không tìm nhầm nhà, anh là ai?” “Tôi là Thu Thu.”

Cậu ta thật thà trả lời, đối phương soi kỹ cậu ta một lượt, coi thường lắc lắc đầu, trong miệng lẩm nhẩm vài từ: “Thật buồn cười, tại sao có thể?”

“Cô nói cái gì vậy?”

Thu Thu không ý thức được rằng, “tại sao có thể” mà cô ấy nói trong miệng là chỉ ý nghĩa “cậu ấy làm sao có thể là bạn trai của Tiểu Mạch được.”

Cô bé không có phản ứng gì với cậu ta nữa, mà cảnh giác nhìn vào bên trong cửa, hét lớn: “Tiểu Mạch, Điền Tiểu Mạch!”

“Tiền Linh à?” Tiểu Mạch lập tức xông ra cửa, một tay đẩy Thu Thu ra, vui vẻ nói, “Bạn sao lại đến? Chẳng phải là cùng với gia đình đi chơi ở Vân Nam hay sao?”

“Vừa về hôm qua, mang đến cho bạn rất nhiều quà đấy.”

Cô bé có tên là Tiền Linh xem ra rất quen thuộc nơi này, cô ấy tự mình thay giày đi vào phòng khách, để túi quà to kia xuống, ngồi thoải mái xuống ghế sofa, về Takeda Tetsuya trong bộ phim, cô ấy nói: “Ồ, đây là bộ phim gì của Nhật Bản nhỉ?”

“101 lần cầu hôn, rất hay đấy!”

Tiểu Mạch cầm chai nước giải khát trong tủ lạnh ra đưa cho Tiền Linh, quay đầu sang nói với Thu Thu đang đứng bên cạnh: “Cô ấy là bạn học thân nhất của tôi, tên là Tiền Linh.”

Thu Thu lại thấy xấu hổ trốn ở góc nhà. Tiền Linh hỏi nhỏ Tiểu Mạch: “Cậu ta là ai vậy?”

Vấn đề này đã khiến Tiểu Mạch có chút bối rối, nên giới thiệu như thế nào về anh chàng nhà quê này được? Là bạn trai của mình à? Là người thân nghèo khó của bố mình? Hay là nói thật ra, nói cậu ta là con trai của người bị sát hại trong vụ án mưu sát gần đây?

Đang lúc rối bời suy nghĩ, Thu Thu đi ra, trở về phòng của bố cô.

Tiền Linh uống một cốc to nước giải khát, liên tục hỏi không buông tha: “Nói đi, cậu ta là ai?”

“Cậu ấy là...”

Vừa nghĩ ra được một lý do cho qua chuyện, Tiểu Mạch lại hoàn toàn không thể mở mồm nói ra được, như cánh cửa phòng bị đóng chặt lại, dường như có vật gì đó lấp kín vào mồm cô.

“Được rồi, tớ không hỏi nữa.” Tiền Linh cũng cảm thấy mất hứng, bình thường hai người vẫn là bạn thân sống chết có nhau, không có chuyện gì là không nói được. Tiền Linh nói: “Là tớ không đúng, lẽ ra trước khi tớ muốn đến thì nên gọi điện trước mới phải.”

Hai người bạn nói chuyện phiếm được vài câu, đợi đến khi tập phim đang chiếu xem hết, Tiền Linh liền sớm nói lời cáo từ ra về

“Không ngồi chơi thêm nữa được à?”

Tiền Linh gượng cười, nói với Tiểu Mạch: “Không cần phải thế, tạm biệt.”

Sau khi người bạn thân rời khỏi nhà cô, Điền Tiểu Mạch như mất phương hướng ngồi đổ xuống ghế sofa, tắt phập cái tivi. Cô bé cảm thấy mình đã bị người bạn thân nhất bỏ rơi rồi. Trước đây, mỗi lần Tiền Linh đến nhà chơi, ít nhất cũng phải đến cả vài tiếng đồng hồ, nhưng lần này lại mới chưa đến 20 phút đã đi rồi, đó chẳng phải là vì sự có mặt của Thu Thu hay sao.

“Vì sao cậu ta còn ở lại đây?”- Cô bé quan sát cửa phòng đóng chặt của Thu Thu, trong lòng cứ thầm nói ra câu nói này.

CHƯƠNG 11

Buổi tối, Điền Việt Tiến đành phải về nhà sớm một lần, dẫn theo một nữ đồng nghiệp ở Sở để làm cơm tối cho Tiểu Mạch và Thu Thu.

Người nữ cảnh sát là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi đã ly hôn, nhan sắc cũng trung bình, quan trọng là chưa từng sinh nở. Quan hệ giữa cô và Điền Việt Tiến mấy năm qua rất tốt, mỗi lần anh trực đêm ở cơ quan, lại nhận được đồ ăn do cô đưa đến. Mọi người khuyên anh đừng nên lãng phí cơ hội tốt trong đời kéo sau này lúc già rồi hối hận cũng không kịp. Nhưng cô con gái của anh vốn không hoan nghênh người nữ cảnh sát này, cứ mỗi lần cô đến nhà Điền Việt Tiến làm cơm thì đều bị Tiểu Mạch khiêu khích hết lần này đến lần khác, tối nay cũng không phải ngoại lệ.

Bữa tối vừa kết thúc, người đồng nghiệp nữ cũng vội vã cáo từ. Điền Việt Tiến vừa tiễn khách ra khỏi cửa xong, quay đầu lại liền nổi trận lôi đình với con gái. Tiểu Mạch cũng chẳng hơi đâu để ý đến anh, ngồi một mình trước tivi theo dõi chương trình “Đại Thời đại”. Thu Thu cũng đã quen với việc bố con họ cãi nhau, cậu té nhị lui vào phòng để đi ngủ. Điền Việt Tiến lúc này mới bình tĩnh lại, lấy chai bia đi lên sân thượng, trong chớp mắt đã uống cạn chai bia, rồi hút hếtếu thuốc lá thơm này đếnếu khác.

Gió đêm nhẹ thổi tới, làn khói thuốc màu xanh cuộn vào khóe mắt, trong làn khói còn chứa cả một hình ảnh. Điền Việt Tiến say đắm nhìn hình ảnh ấy, giống như có thể nhìn thấy một khuôn mặt mờ ảo giống với khuôn mặt người vợ đã mất của ông ấy. Không biết là do khói xông vào mắt hay là do bị hình ảnh kia làm cho xúc động, cuồn mắt lập tức đỏ hết cả lên, người đàn ông ấy rần rở dường như không bao giờ biết khóc cuối cùng cũng tuôn hai hàng lệ rơi. Điền Việt Tiến dập tàn thuốc một cách quyết đoán, cùng với đó là hình ảnh người vợ đã được an nghỉ ở thế giới bên kia.

Tuy nhiên, trong lòng anh lại vang lên một âm thanh nào đó, đó là một bài hát có giai điệu chậm rãi, một bài hát tiếng nước ngoài nghe không rõ lời, được mang đến từ những cơn gió trong đêm. Giống như việc không thể quên đi người vợ đã mất, anh cũng không thể quên được bài hát này, lúc còn sống vợ anh thích ngân nga bài hát này nhất. Mỗi khi nhớ đến khuôn mặt của cô ấy lúc còn sống, anh lại nhớ đến bài hát này giống như một phản xạ có điều kiện, dường như linh hồn không muốn rời xa của cô ấy đang nhẹ nhàng ngân nga bên tai anh - đây là một ca khúc chủ đề của một bộ phim truyền hình dài tập của Đông Đức, kể về câu chuyện của một cảnh sát già, cuối cùng đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ trước ngày nghỉ hưu. Sáu năm trước, bộ phim này đã được phát trên đài truyền hình Trung Quốc. Thời điểm đó công việc của anh chưa đến mức bận rộn, vẫn có thời gian để xem tivi cùng vợ và con gái. Tên bộ phim truyền hình Đông Đức đó là “Áo giác”, đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Điền Việt Tiến và vợ. Sau này, vợ anh thường ngân nga giai điệu của ca khúc chủ đề này trong những lúc rảnh rỗi, cho đến những phút giây cuối trước khi chết, nghe nói cô ấy vẫn đang ngân nga ca khúc này.

Áo giác - ước gì cái chết của vợ anh cũng là một ảo giác, ước gì sáng sớm mai khi anh thức giấc, cơn ác mộng sẽ kết thúc, mờ mắt ra là sẽ thấy cô ấy vẫn đang còn sống sờ sờ.

Đương nhiên, Điền Việt Tiến biết, chính điều đó mới là ảo giác.

Sau khi đứng trên sân thượng cả hai tiếng đồng hồ, Điền Việt Tiến rón rén trở về phòng, cậu bé kia đã ngủ say trên giường rồi.

Điền Việt Tiến cả đêm không ngủ, trong đầu không ngừng vang lên giai điệu của “Áo giác”.

Đêm đó, Tiểu Mạch cũng không ngủ.

Cô có chút sợ hãi, không phải là sợ cơn nóng giận của bố, mà là sợ cái cậu Thu Thu đang ngủ ở phía bên kia bức tường. Gần đây, quan hệ giữa họ đã tốt lên khá nhiều nhưng cũng không thể coi là bạn bè. Đối với cô gái kiêu ngạo như Tiểu Mạch mà nói, cậu bé tỉnh lẻ đã tận mắt chứng kiến mẹ mình bị giết này còn không bằng những bạn nam xấu nhất trong lớp cô. Mỗi lần bước vào nhà vệ sinh, Tiểu Mạch đều rất cẩn thận giặt nước bồn cầu thêm một lần nữa, sau đó cài chặt cửa lại.

Buổi tối khi đi ngủ mặc dù có bố ở nhà, Tiểu Mạch vẫn khóa cửa phòng mình. Bởi vì bố cô thường đi làm từ rất sớm, trong khi buổi sáng Tiểu Mạch thường hay ngủ nướng.

Nhưng họ vẫn có một điểm chung duy nhất - đều đã mãi mãi mất đi người mẹ của mình.

Trong lòng Tiểu Mạch tin rằng, đến một ngày khi mình cũng được làm mẹ, cũng không thể nào quên những hoài niệm về mẹ. Mẹ cô là một thiếu phụ xinh đẹp, đối nghịch với người bố cục mịch, mẹ cô là một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối. Tiểu Mạch vẫn cho rằng, cha cô thân là một cảnh sát hình sự, không xứng với một người làm biên tập cho một nhà xuất bản và được học hành đầy đủ như mẹ cô. Vì bận phá án nên cha cô rất ít khi ở nhà, có khi mấy ngày liền đi truy lùng tội phạm. Ở nhà nhận được mấy viên đạn do kẻ nặc danh gửi đến, cảnh cáo cha cô như kẻ thù – mẹ cô vì thế mà mấy đêm không ngủ được, ngày nào cũng kiên nhẫn đưa đón con gái đi học để đề phòng trường hợp có kẻ đến báo thù thật. Bố cô vốn không hay đùa, cô chưa bao giờ thấy ông ấy vui vẻ khi ở bên mẹ. Các bạn học của cô mỗi dịp lễ tết đều được bố mẹ dẫn đi chơi, chỉ có bố cô là không biết đã chạy đi đâu?

Ba năm trước, người mẹ vốn ốm yếu bệnh tật của cô cuối cùng đã không chống lại được căn bệnh ung thư mà qua đời.

Khi mẹ cô phát bệnh được đưa tới bệnh viện, bố cô đang bận truy bắt một tên tội phạm bỏ trốn, đến nỗi lúc mẹ cô chết, ông ấy cũng không đến nhìn mẹ cô lần cuối. Mấy tiếng đồng hồ sau, khi thi thể mẹ cô đã lạnh đi, anh mới vội vã lao tới bệnh viện, quỳ bên người vợ đã chết mà khóc òa.

Điều này cũng không thể nào thay đổi được sự oán hận của cô con gái.

Mấy hôm sau, ở lễ tang của mẹ cô, Tiểu Mạch đã mắng mỏ bố cô trước mặt mọi người: “Chính ông đã hại chết mẹ tôi!”

Những người có mặt lúc đó toàn là bạn bè thân thích và còn đồng nghiệp của anh ở Sở Cảnh sát, điều này khiến cho Điền Việt Tiến cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, khó chịu, rất lâu sau vẫn không dám ngẩng đầu lên ở Sở Cảnh sát.

Sau đó, bố cô cũng đã thử bù đắp cho con gái, bao gồm cả căn nhà được Sở Cảnh sát phân cho để tưởng thưởng này, nhưng vẫn không thể khiến con gái vui vẻ trở lại. Anh không thể bù đắp lại cho con gái một người mẹ, một người mẹ thực sự đã sinh ra cô. Cùng với sự trưởng thành theo thời gian của Tiểu Mạch, tính phản kháng của tuổi trẻ cũng bắt đầu hình thành, sự oán hận đối với người bố cũng ngày một tăng lên.

Gần đây vì sự có mặt của Thu Thu khiến cho Điền Việt Tiến có nhiều thời gian về nhà, không giống như dạo trước cả đêm không về. Cũng vì cậu bé này, khiến anh có nhiều cơ hội ăn tối cùng con gái. Hai tuần sau, quan hệ giữa bố và con gái có vẻ đã được cải thiện đôi chút.

Nhưng Tiểu Mạch vẫn cảm thấy mình mãi mãi không thể tha thứ cho bố.

CHƯƠNG 12

Vào tuần cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Điền Việt Tiến quyết định dành hẳn một ngày để ở bên con gái, anh hưng khởi dẫn Tiểu Mạch và Thu Thu đi dã ngoại ở núi Di Sơn ở ngoại thành.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch cùng bố đi chơi xa kể từ khi mẹ mất, nhưng trong lòng không mấy cảm kích - chẳng phải bố cô đang vì Thu Thu hay sao? Thấy cậu bé này suốt ngày ngồi ở nhà đáng thương nên mới đưa cậu ta đi ra ngoài cho khuây khỏa.

Mặc dù đã là một cô bé xinh xắn, Tiểu Mạch vẫn trang điểm, cô bé còn diện hẳn một bộ váy hoa mới mua.

Suốt quãng đường ba người cùng ngồi trên xe buýt, dọc đường đều là cảnh sông nước vùng Giang Nam, trên những chiếc đầm có mấy chiếc thuyền gỗ bồng bênh trôi. Cậu bé đến từ một huyện nhỏ của miền Tây đang dựa vào cửa sổ, gật đầu nói: “Đẹp hơn quê cháu nhiều.”

Điền Việt Tiến vỗ vai cậu ấy: “Chưa biết chừng sau này chú sẽ đến thăm quê cháu đấy.”

Nói xong lòng lại nặng trĩu, hai ngày trước Tiểu Vương, đồng nghiệp của anh vừa mới đến quê của Thu Thu để điều tra về người chồng của nạn nhân Hứa Bích Chân, vì bố của cậu vẫn đang nằm điều trị ở bệnh viện vì bị gãy xương nên về cơ bản có thể loại trừ khả năng anh ta từ quê lên để gây án.

Nếu tình hình điều tra vụ án vẫn không có gì tiến triển, tuần sau Thu Thu sẽ phải rời Thượng Hải để kịp về quê khai giảng năm học mới.

Sau buổi chiều, ánh mặt trời mùa hè chiếu soi lên núi Di Sơn. Tiểu Mạch ngược đầu nhìn ngôi nhà thờ trên đỉnh núi và còn có cả một đài thiên văn ở bên cạnh, bỗng chốc lòng cô bé lại trở nên u uất. Cô bé lặng lẽ đi theo bố và cậu bé kia, leo lên đỉnh núi một cách phí công vô ích chẳng đâu vào đâu. Chủ nhật nên đúng vào ngày có các hoạt động tôn giáo, Tiểu Mạch ngấm nhìn đoàn người với dáng vẻ thành kính trong nhà thờ, đột nhiên cô bé nghĩ đến người mẹ đang ở trên thiên đàng. Cô đứng lặng hồi lâu, lắng nghe tiếng phong cầm du dương, mãi đến khi bố cô dẫn cô xuống núi.

Ngày đó, những ngôi biệt thự và làng nghỉ dưỡng ở xung quanh núi Di Sơn vẫn chưa mọc nên nhiều, bên cạnh rừng trúc dưới chân núi là đồng ruộng và những bãi đất hoang. Có không ít khách du lịch đi dã ngoại ở trong rừng trúc, rất nhiều người bán hàng rong tới để bán một số thứ lặt vặt không đáng giá. Điền Việt Tiến trông thấy có người đang bán điều, liền lấy tiền ra mua một cái, sau đó dẫn con gái và cậu bé thiếu niên đến khu đồng ruộng. Lúc này mặt trời đã khuất trong mây, một cơn gió đông nam mát lạnh thổi tới, xung quanh là khu vực mấy trăm mét rất rộng rãi nên đây đúng là thời cơ tốt để thả điều. anh để cậu bé dương cao chiếc điều, sau đó dễ dàng thả điều bay lên không trung.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch thấy bố thả điều, cô bé lạ lẫm nhìn chú chim lớn bằng giấy theo gió bay thẳng lên cao, trong chớp mắt đã lên cao hơn đỉnh núi. Điền Việt Tiến nhìn thấy dáng vẻ phấn khởi của con gái, bèn trao dây điều vào tay cô bé, rồi dạy cô bé cách thả dây, thu dây, cách thả cho điều bay cao và bay thẳng. Tiểu Mạch rất thích cảm giác điều khiển cánh điều, vui vẻ quay đầu lại nhìn bố và nhận ra người cảnh sát trung niên nghiêm nghị lạnh lùng ấy cũng đang cười sảng khoái giống như một đứa trẻ.

Cùng lúc Tiểu Mạch đang quay đầu nhìn lại, cô cũng phát hiện ra Thu Thu đã biến mất.

Trong bãi đất trống trải rộng rãi chỉ có hai bố con, không còn thấy cậu bé thiếu niên mười ba tuổi ấy đâu nữa. Tiểu Mạch đưa dây điều lại cho bố, ông Điền cũng buông tay ra, bỏ mặc cánh điều bay đi mất. Sau đó, anh chạy về phía khu rừng trúc gần nhất, Tiểu Mạch theo sát phía sau: “Bố ơi, đợi con với!”

Bố cô gọi to như xé giọng: “Thu Thu, cháu đang ở đâu?”

Bên cạnh rừng trúc có mấy du khách, bọn họ đều bị Điền Việt Tiến làm cho hoảng sợ. Hôm nay có không ít học sinh đang nghỉ hè, toàn là con trai mười mấy tuổi, Thu Thu rất có thể đang lẫn trong những cậu bé này. Càng tiến vào sâu trong rừng trúc càng thấy vắng vẻ không một bóng người, chỉ có gió lạnh thổi qua đám lá trúc tạo ra tiếng kêu giống như tiếng sóng biển.

Con gái mệt đứt hơi thở hổn hển gọi bố: “Bố ơi, đừng tìm nữa! Chúng ta tìm không ra đâu, con nghĩ chắc chắn tự cậu ta sẽ quay lại thôi.”

“Không, bố hiểu cậu bé này! Cậu ta là một người cố chấp, có thể làm những việc mà con không thể ngờ tới! Bất luận thế nào cũng phải tìm cho ra cậu ta!”

Anh sai Tiểu Mạch đi tìm ở phía bên ngoài, còn anh sẽ ở lại trong rừng trúc, chia làm hai hướng có lẽ sẽ tìm được cậu ta.

Tiểu Mạch từ từ đi ra khỏi rừng trúc, nhận ra bầu trời ngày càng âm u, phía xa là con đường đi, chưa biết chừng cậu ta đã ngồi lên xe buýt đi về rồi cũng nên? Cái đồ đáng chết! - chẳng nói chẳng rằng lại đi chơi trò mất tích à? Khó khăn lắm mới có hứng đi thả diều, chưa được bao lâu đã bị làm cho mất hết cả hứng rồi.

Gió lạnh thổi qua mái tóc cô, vai cô bé bỗng run lên, quay đầu nhìn lại đã chẳng còn thấy một bóng người nào. Cô bé bắt đầu thấy hồi hận, sao lại đi nghe lời bố sai bảo chứ? Ông ấy vốn chẳng đoái hoài gì đến con gái, lại còn bắt cô đi một mình đi tìm, không sợ con gái bị lạc mất sao chứ? Ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì sao? Tiểu Mạch cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chốc chốc lại quay đầu nhìn lại ngôi nhà thờ trên đỉnh núi để khỏi đánh mất phương hướng. Gần đến hoàng hôn, ở chốn hoang vu mọc lên một cái cây khô, một vài con quạ bị cô làm cho sợ hãi bay lướt qua.

Theo hướng đàn quạ bay đi, Tiểu Mạch nhìn thấy một bóng người đứng cô độc ở tận cùng nơi hoang vắng. Cô bước về phía trước mấy bước, mới thấy rõ là cậu bé thiếu niên gầy gò đó, chính là Thu Thu.

Cái anh chàng chẳng biết phải trái này, thật chỉ muốn cho cậu ta ngay một cái tát!

“Cậu đi đâu vậy hả? Có phải đầu óc cậu có vấn đề không? Chẳng có việc gì mà cứ chạy lung tung làm gì?”

Đang lúc cô vừa đi vừa mắng mỏ thì cậu bé giơ tay ra hét to: “Đừng qua đây! Nguy hiểm đấy!”

Cô cúi đầu thì mới thấy ngay phía dưới chân không quá hai bước có một cái khe rất sâu vắt ngang qua.

Cái khe không rộng lắm, Tiểu Mạch đoán rằng chỉ khoảng một bước dài là có thể qua được. Nhưng cái đáng sợ là không biết nó sâu bao nhiêu, cũng chẳng nhìn thấy đáy đâu cả? Trông giống như mở ra một cái khe nứt ở nơi hoang dã mà không nhìn thấy được tận cùng, chia hai bờ của cái khe thành hai thế giới.

Thu Thu đứng ở bờ bên kia, khuôn mặt dưới bóng mây rất u uất, thân hình cao gầy lắc lư trong gió, khe nheo mày lộ ra ánh mắt đầy uất ức. “Tại sao cậu lại bỏ đi?” Tiểu Mạch lớn giọng chất vấn cậu bé qua cái khe, “Cậu có biết không? Bố tôi đang tìm cậu một gần chết đấy!”

“Tôi xin lỗi.”

“Cậu mau theo tôi về ngay!”

Tiểu Mạch giống như cô giáo đang giáo huấn học trò nhưng cậu bé vẫn đứng bất động, hai người mặt đối mặt cách nhau chỉ bước chân nhưng không ai dám bước qua cái khe ở giữa.

Cuối cùng, một cơn gió thổi ướt mắt cậu bé và lắc đầu nói: “Tôi không muốn về.”

“Tại sao?”

“Tôi nghĩ, bố của cậu rất khó có thể bắt được tên hung thủ đã giết mẹ tôi.”

“Không, ông ấy là cảnh sát giỏi nhất, không có kẻ xấu nào mà ông ấy không bắt được cả! Chắc chắn ông ấy có thể bảo thù cho cậu.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch bình vục cho bố.

Chàng thiếu niên cười đau khổ nhìn và nói: “Bố cậu là một cảnh sát tốt, cũng là một người đàn ông tốt, tôi rất cảm ơn ông ấy vì tất cả những gì ông ấy đã làm cho tôi - nhưng hung thủ không phải là một người bình thường, hung thủ là một con ác quỷ, cảnh sát không thể bắt được ác quỷ.”

“Đồ thói tha!” Đây lại là lần đầu tiên Tiểu Mạch nói tục trước mặt cậu bé, “Đến bản thân cậu còn không có niềm tin thì làm sao có thể bắt cảnh sát có niềm tin được chứ? Cậu có còn là con trai nữa không?”

Thu Thu chỉ mỉm cười với cô: “Tiểu Mạch, tôi rất vui vì được quen biết cậu và cũng rất vui vì được sống bên cậu bao ngày qua, tôi sẽ mãi nhớ tới cậu.”

“Cậu nói cái gì vậy?” Cô nghĩ tới lời cậu bé vừa nói “Được sống bên cậu bao ngày qua”, mặt cô ửng đỏ, trợn mắt lên nói: “Đừng có nói lung tung nữa.”

“Tạm biệt cậu, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Nói xong cậu ta quay mặt đi về phía rừng cây phía sau. Tiểu Mạch vội vàng hét lên: “Đợi đã!”

Nhưng cậu bé không hề quay đầu lại, cậu ta nhanh chóng vượt qua vùng đất hoang vu, dần dần chỉ còn chiếc bóng lơ lờ, cuối cùng chìm ngấm trong khu rừng nhỏ kia.

Bầu trời lúc hoàng hôn càng lúc càng tối, ở phía trời tây nổi lên một đám mây hồng, gió thổi vù vù khiến chân váy của Tiểu Mạch tung lên, cảnh vật vừa hoang vu vừa thê lương khiến người ta muốn rơi lệ, giống như dưới khe sâu dưới chân kia là có vực thẳm vậy, ngoài việc chia làm hai thế giới ra, nó còn thu gom nước mắt của tất cả những người đã từng đến đây.

“Đừng đi!”

Tiểu Mạch nhìn chiếc khe sâu dưới chân, trong lòng nghĩ mình có thể nhảy qua được mà không vấn đề gì, bèn lấy dũng khí lui về sau mấy bước, vén váy lên đến đùi, hít một hơi thật sâu sau đó lấy đà - khi tới sát cái khe cô lấy hết sức đạp chân trái, rồi lại đến chân phải, cảm thấy như mình đang bay lên.

Khoảnh khắc ở trên không trung, gió, kèm theo âm thanh gì đó lướt qua tai cô.

Mắt Tiểu Mạch đã thấy chân phải sắp giẫm lên bờ bên kia nhưng cơ thể cô lại giống như bị vật gì đó tóm lấy, trong phút chốc thể trọng cô như thể nặng lên gấp nhiều lần, tim mạch cũng đập loạn nhịp.

Cô đã giẫm trượt.

Cả người rơi thẳng xuống khe sâu...

CHƯƠNG 13

Năm 1995, tháng tám nóng như đổ lửa, tuần cuối cùng của kỳ nghỉ hè.

Đây là một tuần đen đui nhất trong suốt thời kỳ trung học của cô bé mười ba tuổi Tiểu Mạch.

“Đừng đi!”

Cơn gió chiều đã cuốn đi hình bóng của cậu bé thiếu niên kia và cũng cuốn đi những tiếng kêu cứu của Tiểu Mạch.

Trong vùng hoang vu phía sau núi Di Sơn, Tiểu Mạch vì đuổi theo cậu bé Thu Thu đang bỏ trốn mà liêu mình nhảy qua một cái khe sâu, nhưng chẳng may ngã xuống đáy. Thật không ngờ cái khe này lại sâu đến vậy, khiến cô bé ngã gãy cả chân!

Tiểu Mạch tuyệt vọng nằm dưới đáy khe, cô biết xương của mình đã bị gãy, từ đồi trở xuống tê liệt. Cô bé cảm thấy trán mình không ngừng chảy máu, liệu rằng sẽ có sẹo không đây? Cô dốc hết sức kêu cứu, phía trên thì hoang vu không một bóng người. Càng đáng sợ là, màn đêm đang phủ bóng xuống mặt đất một cách nhanh chóng, trên đỉnh đầu chỉ thấy một khe hở dài, đám mây đen đặc cuối cùng cũng đã tan đi, vừa may lộ ra chút ánh sáng mặt trăng.

Tiểu Mạch đã gào thét khô cả cổ họng, chỉ có vô vàn tiếng ếch đáp lời cô. Bùn đất dưới chân đầy ẩm ướt, nếu như trời mưa chẳng phải coi như mình sẽ bị chết sao? Cô cố gắng xoa lên đùi mình, vẫn không có cảm giác gì, liệu có phải cắt chân không nhỉ? Sau này sẽ phải ngồi xe lăn ư? Mình mới có mười ba tuổi, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, từ giờ sẽ như thế này mà xuống địa ngục sao?

Cô bé đợi một mạch đến nửa đêm, mới nghe thấy ở phía trên vang lên giọng nói của bố: “Tiểu Mạch!”

Cô đã được cứu rồi.

Xe cứu thương đưa cô bé đến bệnh viện, may mà các bác sĩ đã xử lý hết sức gọn ghẽ nên mới không để lại di chứng gì, nếu như đưa đến bệnh viện chậm một chút e rằng cô gái này sẽ biến thành người tàn phế rồi! Còn vết thương trên trán cô, sau này cũng dần liền lại, không để lại chút sẹo nào.

Tiểu Mạch phải nằm bó bột trên giường hơn hai tháng.

Một tháng sau, cô bé ngày ngày chống nạng đến trường, trở thành đối tượng trêu đùa của cả trường, đến cả những bạn xấu xí nhất cũng đem cô bé ra làm trò cười! Mỗi lần cô bé tập tễnh bước qua cổng trường thì đều cúi đầu ê chề, dường như cả trường trung học đều đang nhìn cô, giống như nhìn một con quái vật bó bột thạch cao đang bước vào. Cô bé thực sự chỉ muốn đeo cho mình một cái mặt nạ, không muốn ai trông thấy mặt mình.

Cô bèn trách bố!

Hai bố con lại cãi nhau một trận, cô chất vấn bố tại sao lúc đó lại bỏ cô lại một mình? Tại sao lại bắt cô một mình đi tìm cái cậu bé kia? Nếu thật sự quan tâm đến cô thì đã không để mặc cô đi một mình xa đến như vậy, để cuối cùng cô bị ngã xuống đáy khe suýt chút nữa thì mất mạng!

Vì vậy, cô bé rút ra kết luận, bố không yêu thương cô một chút nào - có lẽ cô không phải con ruột của bố?

Cô bé còn hận cả cái cậu bé tên Thu Thu ấy nữa.

Cậu bé mười ba tuổi Thu Thu sau khi chạy trốn về phía sau của cái khe sâu kia đã tự mình bắt xe bus để vào thành phố. Cậu dùng nốt mấy chục tệ còn lại để mua vé tàu về quê, hai ngày hôm sau thì về đến huyện nhà, trở về bên ông bố đang phải nằm viện.

Diễn Việt Tiên cũng rất sầu não, anh không hiểu sao mình đối xử với cậu bé kia tốt như vậy mà cậu ta lại trốn đi không lời từ biệt, lại còn hại con gái Tiểu Mạch của anh bị ngã gãy chân, suýt chút nữa thì tàn tật suốt đời.

Đúng là đũa chằng ra gì!

Sau đó, ông Điền lại tiếp tục đi sớm về khuya để phá án, dốc toàn lực vào vụ án sát hại mẹ của Thu Thu. Anh không có thời gian chăm sóc cho cô con gái bị gãy chân phải nằm trên giường, nên bèn để cho một người cô của Tiểu Mạch dọn đến nhà để chăm sóc cho Tiểu Mạch suốt cả ngày.

Chỉ còn vài tháng nữa là hết năm, mỗi lần sân vận động Hồng Khẩu có trận đấu bóng đá, anh lại đến khán đài đó đứng giờ - cái khán đài mà Thu Thu phát hiện ra hung thủ, anh đợi tên ác quỷ đó xuất hiện bên mình. Năm đó rất nhiều khán giả đã mua trọn bộ vé xem cả mùa, nếu như người đó cũng mua vé cả mùa thì chắc chắn hẳn sẽ đến khán đài này một lần nữa.

Mặc dù chỉ có Thu Thu nhìn thấy khuôn mặt của kẻ đó, ông Điền cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đó trong tích tắc, hoàn toàn không nhớ rõ người đó bộ dạng trông như thế nào, nhưng anh có một cảm giác - chỉ cần người đó bước đến trước mặt anh, anh sẽ ngay lập tức nhận ra hắn!

Anh biết trên người tên ác quỷ có mùi như thế nào.

Nhưng thật không may, Điền Việt Tiến chờ đợi ở sân vận động suốt ba tháng, bị các fan hâm mộ bóng đá chen lấn suốt ba tháng, chứng kiến đội chủ nhà giành chiến thắng huy hoàng hết trận này đến trận khác, đến khi kết thúc mùa giải năm 1995, đội Thân Hoa đã giành được chiếc cúp vô địch hạng A, thì anh vẫn chưa thấy tên hung thủ đó xuất hiện.

Mùa Đông năm 1995 đã cận kề.

Sở cảnh sát phân cho Điền Việt Tiến vụ án khác, anh biết rằng có thể trong một vài năm tới, cũng không thể bắt được hung thủ sát hại Hứa Bích Chân. Kinh nghiệm phá án nhiều năm đã nói cho anh biết, tên ác quỷ đó có thể che giấu bản thân rất tốt, giống như một con hổ ẩn nấp trong cái thành phố rộng lớn này, đồng thời kiềm chế bản năng khát máu, không xuất hiện để tiến hành các vụ việc giết chóc tương tự nữa. Nhưng có một điểm anh tin chắc, bất kể tội phạm có lạnh lùng gian xảo tới đâu thì cũng sẽ có ngày để lộ tung tích.

Bất cứ lúc nào rảnh rỗi, anh lại lật lại hồ sơ của vụ án mạng đó, đọc lại quyển sổ công tác của mình, xem lại từng ngày từng đêm kể từ cái ngày mừng 7 tháng 8 năm 1995 đó, có khi anh còn nhớ tới cậu bé tên Thu Thu đó.

Dù cho có phải đợi bao lâu - mười năm? Hai mươi năm? Ba mươi năm? Dù có phải đợi đến lúc chết đi thì tên ác quỷ đó nhất định sẽ bị tóm gọn!

Anh tin rằng đây không phải là ảo giác.

Kỳ nghỉ hè năm 1996, trước khi mùa Xuân tới, Điền Tiểu Mạch nhận được một bức thư gửi từ miền Tây đến.

Trên phong bì chỉ có tên địa chỉ người nhận, không hề có thông tin gì về người gửi, trên trang giấy là những nét chữ ngay ngắn.

Tiểu Mạch:

Chào cậu, tôi là Thu Thu đây.

Tôi nghĩ dù cho bây giờ có nói lời xin lỗi, cậu cũng không thể nào tha thứ cho tôi. Hôm đó tôi ra đi không lời từ biệt, chỉ mong nhanh nhanh về nhà, nhanh nhanh gặp lại bố tôi, lúc đó ông ấy cũng đang nằm viện. Tôi không muốn ở lại nhà cậu một cách vô ích, giống như đợi mẹ đi chợ về mua quà cho vậy, cũng như đợi tin tức về việc bắt được tên hung thủ mà chắc chắn sẽ mãi mãi không bao giờ tới.

Sau khi về quê, tôi mới nghe bố cậu kể qua điện thoại rằng vì đuổi theo tôi mà cậu đã bị ngã xuống khe, kết cục là bị gãy chân. Tôi rất xin lỗi! Tôi cứ nghĩ là cậu sẽ không dám nhảy qua, tôi cũng không ngờ rằng cậu lại chạy đi tìm tôi. Xin lỗi nhé! Tôi cứ nghĩ trong lòng cậu luôn muốn đuổi tôi đi, nhìn thấy tôi trốn đi có khi còn rất vui sướng. Là lỗi của tôi vì đã hiểu nhầm suy nghĩ của cậu và đã đánh giá thấp sự dũng cảm của cậu - tóm lại, tất cả là lỗi của tôi, chỉ có điều bây giờ tôi không có cách nào bù đắp cho cậu.

Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi! Mặc dù, có thể cậu sẽ không chấp nhận.

Tôi chỉ viết đến đây thôi, không cần phải hồi âm thư cho tôi nếu cậu không muốn.

Chúc mừng năm mới!

Tạm biệt! Thu Thu.

Đọc xong bức thư này, những oán hận của Tiểu Mạch đối với cậu bé bỗng chốc như tan biến. Cô bé còn ngạc nhiên với trình độ ngữ văn của cậu bé rất cao, trong thư sử dụng rất nhiều thủ pháp tu từ, bút pháp đó giống như một chuyên mục ở trên báo mà Tiểu Mạch đã từng đọc.

Có điều, cô bé chẳng bao giờ nghĩ tới việc hồi âm thư cho cậu ta - xem ra cậu ta cũng cả nghĩ rồi.

Hơn nữa chỗ xương bị gãy cũng đã liền rồi, vết thương trên trán cũng đã biến mất, ngoài nỗi xấu hổ khi phải bó bột thạch cao đến trường ra, dường như cô chẳng còn oán hận cậu ta điều gì nữa.

Sau đó, cô bé cũng dần lãng quên cậu ta.

BỘ THỨ HAI

Đôi mắt của anh dành cho em

Nếu như không cần nhìn em mà cũng có thể giải quyết được

Đôi tai anh dành cho em

Nếu như không cần nghe giọng nói của em mà cũng có thể giải quyết được

Cái miệng của anh dành cho em

Đã không còn muốn nói chuyện với bất kỳ ai nữa rồi

- “Nhân cách đã mất”

CHƯƠNG 1

Tháng 11 năm 2010.

Lại là một đêm sương mù dày đặc.

Sông Hoàng Phố vào cuối thu tỏa ra mùi vị pha lẫn giữa bùn đất sông Trường Giang và những con sóng mặn của biển. Đèn đường chỉ có thể chiếu sáng được phạm vi khoảng mười mét, hai hình bóng màu đen giống như những linh hồn lúc ẩn lúc hiện, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến vào nơi sâu thẳm trong không trung.

Cổ họng giống như đang bị không khí ẩm thấp, nồng nặc bít chặt, Điền Việt Tiến cảm thấy đôi chút khó thở, không ngờ mình lại chạy nhanh nhất, bỏ lại phía sau mấy anh chàng thanh niên. Ông vẫn chưa rút súng ra, vẫn tay không lung sục khắp nơi, ông nhìn vào hai bóng người trong sương mù, đặc biệt là cái bóng gầy nhỏ bé khi sắp bị màn sương nuốt chửng bỗng vang lên tiếng kêu “cứu” nghe rất non nớt.

Phía trước là con đường ven sông, ông chạy như bay tới thì bỗng va phải một thân hình vạm vỡ, ngay sau đó là một cú đâm vào mặt ông. Đang lúc đau như muốn ngất đi, Điền Việt Tiến tranh thủ thời cơ tung một cú đá trúng ngay vào bụng của đối phương. Cùng với tiếng rên la đau đớn, một cơn gió mùa thu từ cửa Ngõ Tùng thổi tới, trong nháy mắt đã thổi tan màn sương mù bên bờ sông.

Dưới ánh đèn đường trắng sáng là một người đàn ông đang ôm bụng, tay giữ chặt một đứa bé trai vào khoảng năm sáu tuổi. Đứa bé mặc bộ quần áo trẻ em của một nhãn hàng nổi tiếng, khóc thét lên nghe rất đáng thương, người đàn ông dùng tay bịt chặt miệng của cậu bé.

Những cảnh sát trẻ ở phía sau đã chạy tới nơi, rút ra mấy khẩu súng ngắn nhắm thẳng về phía người đàn ông kia. Điền Việt Tiến vừa mới dính một đòn, khoe miệng vẫn đang chảy máu, vội vàng ra lệnh: “Tất cả bỏ súng xuống!”

Tất cả súng ống đã được hạ xuống, người đàn ông kia hoảng loạn rút ra một con dao nhọn, kề vào cổ đứa bé trai.

Đột nhiên, cậu bé liều mạng cắn vào ngón tay người đàn ông đó.

Do đó, cái dao rơi xuống đất, các nhân viên cảnh sát nhân lúc đó lao lên, đứa bé đã thoát ra khỏi tay của người đàn ông, quay người chạy về phía sau.

“Đừng!”

Điền Việt Tiến vừa dứt lời thì đứa bé trai đã từ trên bờ rơi xuống - phía sau chính là con sông Hoàng Phố.

Sau tiếng rơi xuống nước trong màn đêm, vô số giọt nước lạnh lẽo bắn tung tóe, trúng cả vào mặt của ông Điền lúc ông đang lao vút tới.

Người đàn ông đã bị hai cảnh sát đè xuống đất, còn em bé thì đang giãy giụa dưới sông trong đêm tối. Điền Việt Tiến không chút nghĩ ngợi, cởi bộ cảnh phục ra, lao người xuống con sông Hoàng Phố sóng vỗ rì rào.

Lạnh quá!

Lạnh thấu cả xương, khi toàn thân sắp sửa tê cứng, ông mới nhìn thấy đứa bé ở phía dưới mặt nước. Ông hít một hơi thật sâu luồng không khí mang đầy vị mặn rồi lặn xuống đáy sông bùn đất đục ngầu như một con mãnh thú, mở mắt ra nhìn chỉ thấy một màu đen ngòm như ở dưới địa ngục. Cuối cùng ông cũng tóm được cái eo mềm nhũn của cậu bé, dốc hết sức đẩy đầu cậu bé nhô lên khỏi mặt nước, cánh tay kẹp lấy tấm thân bé nhỏ, quay người bơi về phía bờ sông. Đứa bé đập tay đập chân loạn xạ, mấy lần suýt thì tuột ra khỏi cánh tay ông, khiến ông cũng suýt chút nữa thì chìm theo, nước sông lạnh buốt ngấm vào huyết quản... ông hít mạnh một hơi thì lại hít phải một ngụm nước bẩn, lá phổi khó chịu đến nỗi như muốn nổ tung.

Khi ông đã sắp tới được bờ, các nhân viên cảnh sát khác đón lấy nửa người của đứa bé rồi kéo mạnh lên bờ. Diên Việt Tiến vẫn đang ở dưới sông, bỗng nhiên bắp chân ông bị chuột rút. Ông đã định nắm lấy cánh tay nóng bỏng của những nhân viên cảnh sát trẻ tuổi kia nhưng đành trừng mắt nhìn thấy họ càng dần càng ở xa, thấy mình đang chìm xuống đáy sông đen ngòm.

Mặc dù tiếp giáp với đường cái nhưng khu vực bờ sông Hoàng Phố lại rất sâu, sâu đến nỗi giống như thông sang một thế giới khác...

Sao lại vẫn chưa chìm xuống đến đáy sông nhỉ? Bốn phía xung quanh đều là bùn đất đen ngòm, và còn cả những xác thuyền đã chìm xuống cách đây hàng trăm năm.

Nước, nước lạnh và bẩn, lại một lần nữa chui vào mũi và miệng, chui đầy vào lá phổi đã sức tàn lực kiệt.

Ở dưới độ sâu vô cùng vô tận ấy, trong thời khắc cuối cùng trước khi mất ý thức, ông nhìn thấy từ phía dưới đáy sông đục ngầu đen ngòm kia, phát ra những tia sáng mềm mại, chiếu sáng một chiếc khăn lụa màu tím - không, là một chiếc khăn lụa mượt mà như chocolate, phản chiếu ánh trắng xa xa trên mặt nước. Chiếc khăn đẹp lồi cuốn, giống như một con rắn nước, cuốn quanh một chiếc cổ nhỏ nhắn trắng ngần, đẹp đẽ, dưới dòng nước chảy xiết chiếc khăn càng thít càng chặt và cũng cuốn quanh cổ ông...

A, cuối cùng cũng nhìn thấy rồi, nhìn thấy khuôn mặt đó, khuôn mặt thiếu niên tuyệt vọng.

Đây không phải là ảo giác.

CHƯƠNG 2

Tòa nhà số ba.

Phòng ăn trên tầng năm đang vang lên điệu Blue và còn các loại ngôn ngữ trong đó tiếng Anh là chủ đạo. Khiến cho người ta có cảm giác như đang ở nước ngoài.

Người phục vụ quốc tịch Philippines đang bê nước cam ép tới, Tiểu Mạch khẽ nhấp một ngụm sau đó ngẩng nhìn con sông Hoàng Phố ở bên ngoài cửa sổ. Nếu như trở về tám mươi năm trước thì còn có thể nhìn thấy tượng nữ thần Tự do với đôi cánh lớn, ngày nay chỉ còn lại tháp tín hiệu khí tượng cổ kính cùng loại. Trên mặt sông tàu thuyền chạy tấp nập như thoi đưa, tỏa chiếu ra bao ánh đèn trắng xanh, thật không giống với khung cảnh trên trần gian.

Tiểu Mạch trong lòng bỗng dưng lo sợ, không hiểu sao cô lại nghĩ đến nước sông Vong Xuyên dưới địa ngục?

Những ngôi nhà ở phía bờ bên kia lần lượt phát sáng như những hòn ngọc phương Đông, tòa tháp Kim Mậu, trung tâm tài chính toàn cầu mang hình dụng cụ khai bia - trông giống như một bộ phim viễn tưởng nói về tương lai. Ban ngày, Tiểu Mạch làm việc ở một trong những ngôi nhà chọc trời kia, nhưng cô chưa từng nhìn xa xăm về phía bờ bên kia như bây giờ, giống như đang nhìn một mô hình bằng kim loại và kính, hoàn toàn không giống như khói lửa nhân gian.

“Em đang nhìn gì thế?”

Phía đối diện vang lên giọng nói của một nam thanh niên, Tiểu Mạch cười ngượng ngùng: “Em vốn chưa từng ngẩng nhìn nơi mình làm việc như thế này.”

Anh chàng lấy ly rượu vang rồi nhấp một ngụm: “Là tòa nhà kia à? Gia đình anh cũng mở một công ty kinh doanh về khoa học kỹ thuật ở tầng bốn mươi chín, gần đây lại quyết định đầu tư thêm khoảng năm mươi triệu tệ nữa.”

“Ồ.”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng đáp lời, dáng vẻ vẫn rất mát tự nhiên, sau đó dần dần tỏ ra thân mật hơn. Anh chàng thanh niên đã thao thao bất tuyệt cả nửa giờ đồng hồ rồi, vẫn không ngoài chủ đề về tài chính và thị trường bất động sản, từ sự điều chỉnh vĩ mô của Ủy ban cải cách và phát triển Quốc vụ viện đến những chiêu trò tăng giảm kinh doanh của giới doanh nghiệp tư nhân, đủ sức để làm bình luận viên cho một kênh truyền hình về tài chính kinh doanh.

“Xin lỗi, vừa rồi anh nói về sở thích của mình rồi, chắc là do ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình, bố anh muốn anh tiếp quản công việc sau ba năm nữa.” Ngoại hình anh chàng trông cũng khá, cao gầy trắng trẻo, nhưng tiếng phổ thông nói không được chuẩn lắm, “Em hãy kể về sở thích của mình đi.”

“Em á? Sở thích á?”

Câu hỏi này khiến cho Tiểu Mạch chết lặng, cô cúi đầu nghĩ ngợi, nhưng chẳng có sở thích nào đáng tự hào cả - Xem phim Nhật Bản ư? Chơi CS suốt đêm ư? Tham gia diễn đàn giao lưu trên mạng ư? Tập Yoga ở nhà ư? Ngủ nướng trong những ngày nghỉ ư? Sao chẳng có cái nào ra hồn cả chứ?

“Mỗi người đều có sở thích riêng, anh thích nhất là tự lái du thuyền ra biển.”

Anh chàng tự hào nói về sở thích của mình, Tiểu Mạch chỉ còn biết ngây người ra đáp một câu: “Em thích mua đồ trên Taobao¹.”

¹ Hệ thống bán buôn trực tuyến của Trung Quốc.

“Ồ, bố anh rất thân với ông Mã Vân của Alibaba² đấy.”

² Hệ thống bán buôn trực tuyến của Trung Quốc.

“Đăng cấp của em trên Taobao là năm viên kim cương đấy, em có rất nhiều bạn bè là chủ cửa hàng trên Aliwangwang³, ví dụ như...”

³ Phần mềm chat trên Alibaba.

Suýt chút nữa thì Tiểu Mạch nói ra chiếc dây chuyền Cartier đeo trước ngực mình cũng được mua ở trên Taobao.

Nhưng con nhà giàu thì cần gì phải mua đồ trên Taobao? Trang phục toàn thân từ trên xuống dưới của anh chàng đều được làm trực tiếp ở Paris. Tiểu Mạch đã tự mình làm lộ bí mật về việc mình là một cô gái suốt ngày thui thủi ở nhà, cô mỉm cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, chúng ta đang sống ở hai thế giới khác nhau.”

“Anh thích kiểu phụ nữ giống như em.”

Xem ra vị quý công tử này thực sự rất hài lòng với cô, ngoài vẻ đẹp trời ban thì bộ quần áo dạ hội do cô lựa chọn cẩn thận trên Taobao này cũng góp phần không nhỏ tăng thêm thi vị cho lần gặp gỡ thân mật này.

“Thật sao?” Tiểu Mạch lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt anh chàng, “Em có xứng đáng được anh thích không?”

“Em có biết không? Trông em rất giống Matsushima Nanako.”

Trong lòng Tiểu Mạch hiện ra ngay hình ảnh một cô giáo yêu học sinh trung học trong bộ phim “Điều kiện của Ma nữ” và người mẹ trong bộ phim “Tiếng chuông lúc nửa đêm”.

“Khi cô ấy còn trẻ.”

Anh chàng ra vẻ thông minh bổ sung thêm một câu, Tiểu Mạch cười thật lòng: “Cảm ơn anh!”

Quý công tử nhươn mày đắc ý, trong lòng nghĩ lần này rất thuận lợi, anh cầm cốc rượu vang lên lắc nhẹ.

Tiểu Mạch đứng dậy một cách nhã nhặn: “Xin lỗi, em đi vệ sinh một lát.”

Cô cầm lấy túi xách, băng qua lối đi dài, rời xa khỏi tầm nhìn của chàng quý công tử kia. Trong phòng ăn vẫn còn một cửa nữa, cô bước ra ngoài không hề quay đầu nhìn lại, sau đó nhanh chóng bước vào thang máy.

Bước ra khỏi cửa chính tòa lâu đài số ba, cơn gió đêm từ dòng sông Hoàng Phố lúc cuối thu thổi tới, ở dưới lầu có một chiếc xe Lamborghini đang đậu, đó là phương tiện đi lại của quý công tử ngày hôm nay - anh chàng vẫn đang kiên nhẫn đợi trên tầng năm, có lẽ trong lòng anh ta đang tính xem làm cách nào để rủ Tiểu Mạch đi hóng gió lúc nửa đêm?

Tạm biệt.

Cô vội nhẹ lên chiếc Lamborghini rồi nhanh chóng rời xa ánh đèn của những tấm biển quảng cáo, đi dọc theo lầu lớn của tòa lâu đài khoảng mấy phút, Tiểu Mạch đã đến được bến tàu điện ngầm gần nhất.

Tám giờ tối, tàu điện ngầm cũng không đông lắm nhưng cô cũng không kiếm được chỗ ngồi, Tiểu Mạch nắm lấy tay cầm, nhắm mắt lại. Trong khoảnh khắc vút qua dưới lòng đất tối tăm, nước mắt cô bất giác rơi xuống. Cô khẽ gạt đi những giọt nước mắt ở gần quai hàm. Cô chỉ cảm thấy thật cô đơn khi ở trên tàu điện ngầm, nhớ đến người bạn trai đã chia tay từ hai tháng trước, tại sao trong cái đêm mùa thu này lại không thể ở bên cạnh cô, để cô được dựa vào vòng tay rộng lớn của anh?

Nửa giờ sau, Tiểu Mạch đã về đến nhà.

Căn chung cư có thang máy mà bố cô được đơn vị phân cho đến nay đã lộ về cũ kỹ xuống cấp. Về đến nhà mà vẫn không trông thấy một bóng người nào. Đồ ăn trong phòng ăn của tòa lâu đài số ba đó thật sự không thể ăn no được, Tiểu Mạch chạy vào bếp nấu một tô mì ăn liền, có lẽ cô cũng chỉ biết nấu có độc một món này.

Tiểu Mạch vẫn tự cho rằng tay nghề nấu mì của mình là số một, cô bưng bát vào phòng ngủ, việc đầu tiên là bật máy tính lên, trang chủ của Internet explorer là Taobao. Tiểu Mạch dùng đũa gấp hai miếng mì bò chua cay, đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng nhạc chuông di động của cô, bài “First love” của Utada Hikaru.

Cô nhắc máy lên nghe, là giọng nói đầy tức giận của người mẹ: “Tiểu Mạch, cháu đang ở đâu thế?”

“Đang ở nhà ạ.”

“Cháu đã về nhà rồi à? Trời ơi! Tại sao cháu về nhà mà không báo trước một tiếng?” Người mẹ như đang ở tận cùng thế giới, “Người ta vẫn đang đợi cháu ở phòng ăn của lâu đài số ba đấy!” “Ồ, vậy thì cứ để cho anh ta tiếp tục đợi đi, dù gì thì ở đó cũng có rất nhiều cô gái đang xếp hàng chờ cắn câu mà.”

“Tiểu Mạch, cháu thật chẳng biết điều gì cả!”

Thật mất lịch sự đấy! Cháu... cháu làm mất mặt cậu mẹ quá đi!” Giọng người mẹ trong điện thoại đã yếu dần đi, “bây giờ cháu hãy quay lại đó ngay cho mẹ! Quay lại xin lỗi cậu Lý đi!”

“Mợ à, xin lỗi mợ, cháu và anh ta là hai người sống ở hai thế giới khác nhau, thật sự không phù hợp đâu.”

Đầu dây bên kia vẫn đang lâu bầu, nhưng Tiểu Mạch đã cúp máy.

Thật không ngờ mợ lại tức giận như vậy, chẳng phải là giới thiệu đối tượng để làm quen sao, đại khái là ông chủ của cậu, không biết rằng liệu việc mình đặc tội với ông chủ lớn người Chiết Giang này có ảnh hưởng đến việc làm ăn của cậu không? Ai dà, đáng lẽ ra cô nên từ chối cuộc gặp mặt này ngay từ đầu, chẳng hiểu sao lại đi đồng ý chứ?

Tiểu Mạch bất giác mở cửa sổ ra, để mặc cho gió thu tràn vào khắp nhà, thổi tung những lọn tóc đen lác ở bên tai. Cô lấy một lon bia từ trong tủ lạnh ra, tựa nửa người vào phía sau cửa sổ, uống một hơi thật lớn đám bọt trắng xóa, cố kìm chế để nước mắt không rơi, cô gạt đi những hạt bụi trần vương trên má.

Chiếc gương trên bàn trang điểm soi vào mặt cô, đúng là rất giống với Matsushima Nanako thời còn trẻ, vì vậy cô mới dùng bài “First love” để làm nhạc chuông, mỗi lần bài hát này vang lên bên mình, cô sẽ nhớ tới con thạch sùng đang lác lư trên cửa sổ đó.

Nhạc chuông lại một lần nữa vang lên.

Giọng nói của một người đàn ông: “Tôi gọi đến từ Sở Công an.”

“Có chuyện gì vậy?”

Mỗi lần nhận được điện thoại từ Sở Công an, Tiểu Mạch đều thấy rất căng thẳng, sự căng thẳng không giống như người bình thường.

“Nửa giờ trước - Bố của cô đã hi sinh khi đang làm nhiệm vụ rồi!”

CHƯƠNG 3

Cô tên là Điền Tiểu Mạch.

Bố của cô là Điền Việt Tiến, là một nhân viên cảnh sát đã năm mươi tám tuổi, vì cứu một đứa bé bị bắt cóc nên ông đã nhảy xuống con sông Hoàng Phố lạnh thấu xương, lúc ông cứu được đứa bé cũng là ông chẳng may chết đuối.

Buổi sáng hôm nay, Tiểu Mạch nhìn thấy thi hài của bố ở Sở Công an. Mặc dù đã được rửa sạch bùn đất, ông vẫn bị nước sông làm cho phù nề. Cô ôm bố khóc đến hai tiếng đồng hồ, đến khi thi hài ông được đưa ra xe để đưa đến nhà tang lễ. Lãnh đạo thành phố kêu gọi toàn bộ lực lượng công an, kiểm sát và tòa án trong thành phố học tập tấm gương anh dũng của bố cô, và sẽ báo cáo Bộ công an truy tặng ông danh hiệu liệt sĩ.

Tiểu Mạch xin công ty cho nghỉ mấy ngày để lo việc hậu sự, trăm công nghìn việc đều dồn hết vào đôi vai của cô, họ hàng thân thích trốn đầu hết, may mà còn có một nhóm cảnh sát già đến giúp cô bài trí linh đường.

Bận rộn mãi đến mười giờ đêm, trong nhà chỉ còn mỗi mình cô khóc than, cô ngắm nhìn di ảnh của bố hỏi: “Bố, tại sao bố lại nhảy xuống sông Hoàng Phố chứ? Bố đã là anh hùng giống như mong ước, còn con chỉ còn lại có một mình.”

Tiểu Mạch lại nói câu “xin lỗi”, cô lấy di ảnh của mẹ từ trong tủ ra, giờ thì họ có thể đoàn tụ ở trên thiên đường rồi.

Cô bước vào phòng của bố, trên bàn làm việc của ông còn bày biện rất nhiều di vật - Mấy chục cuốn sổ công tác, những quyển sổ có bìa màu vàng thường được thấy trước đây, trong cuộc đời làm cảnh sát mấy chục năm của ông, hầu như năm nào ông cũng lưu lại một quyển.

Bìa của mỗi quyển sổ đều có ghi năm, Tiểu Mạch ngẫu nhiên mở mấy quyển ra xem, đây đều là những ghi chép về các vụ án đã qua tay bố, có những vụ lật vật như trộm cắp xe đạp nhưng cũng có những vụ án giết người hàng loạt theo kiểu biến thái. Trong số những quyển sổ của ba mươi sáu năm công tác, cũ nhất là quyển năm 1995, bìa của nó dường như đã bạc màu vì bị ngón tay lật giở qua năm tháng. Viên giấy và gáy của cuốn sổ đã rất thô ráp, có mấy dấu vết được vẽ bằng bút máy - dường như bố vẫn đang xoa lên nó ngay ở căn phòng lạnh lẽo âm u này, chỉ có điều, giờ đây con gái sẽ chẳng còn cách nào có thể thấy ông được nữa.

Năm 1995 ư? Đó đã là mười lăm năm về trước, lúc đó Điền Tiểu Mạch mới mười ba tuổi, đang học năm thứ nhất trung học, cô cũng chẳng nhớ lúc đó xảy ra những việc lớn gì nữa?

Tiểu Mạch lần giở quyển sổ công tác năm 1995 mà bố cô đã xem đến bạc cả màu, khi vừa mới mở sổ ra cô liền nhìn thấy một cái thẻ đánh dấu trang, gọi là cái thẻ đánh dấu trang nhưng thực ra là một tờ giấy cứng, phía trên có nét chữ viết thảo của bố cô:

Hung thủ là một con ác quỷ?

Ác quỷ ư?

Tiểu Mạch giữ chặt cái thẻ đánh dấu trang, bố cô vốn kiên định theo chủ nghĩa vô thần, sao lại có thể tin vào chuyện ác quỷ gây án chứ?

Cô cúi đầu xuống xem trang giấy có cái thẻ đánh dấu trang, đoạn đầu được viết bằng mực màu xanh lam.

Bảy giờ sáng ngày 8 tháng 7 năm 1995, trời mưa. Số 199 đường Nam Minh, tại tiệm tạp hóa nhỏ đối diện với trường trung học Nam Minh.

Người bị hại, Hứa Bích Chân, nữ, ba mươi ba tuổi, là người vùng khác đến làm ăn.

Thi thể nhìn về phía bếp, đầu hướng ra ngoài, chân hướng vào trong, tay trái co lên trên, tay phải buông xuống phía dưới, đầu gối trái hơi gấp lên. Váy ngủ màu hồng nhạt, dép lê rơi dưới đất, không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục.

Khăn lụa.

Khăn lụa màu tím!!!

Bố cô gạch chân dưới dòng chữ “khăn lụa màu tím” và còn thêm vào ba dấu chấm than, có lẽ là muốn thể hiện mức độ chấn động tình cảm trong lòng?

Cô nhìn lại dòng chữ “Hung thủ là một con ác quỷ?” Bảy chữ và một dấu chấm hỏi khiến Tiểu Mạch có chút kinh hãi, gió thu ở bên ngoài các tòa nhà cao tầng thổi tới khiến cửa sổ mở ra.

Hung thủ giết người mười lăm năm trước dường như đang ẩn nấp ở phía sau lưng cô...

Mái tóc dài của cô bị gió hất tung lên, che kín cả hai mắt, cô sợ hãi chạy khỏi phòng, chui vào trong tấm chăn trong phòng ngủ.

Ác quỷ, liệu có thể đến trong những giấc mơ không?

CHƯƠNG 4

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Mạch đã trở lại năm 2000, tỉnh giấc khi khắp người toát mồ hôi lạnh, những tia nắng sớm vờn trên khuôn mặt trắng trẻo của cô, chạm vào trái tim đang thổn thức, cô nhớ lại cơn ác mộng khoảnh khắc trước đó.

Không phải Điền Tiểu Mạch mơ thấy ác quỷ, mà cô mơ thấy một cái khe sâu.

Khi tỉnh giấc, cô đã quên đi cái chết của bố, có cảm giác như ông ấy vẫn đang đi phá án ở bên ngoài, chẳng biết đêm nào mới về nhà, rồi lại bật ti vi lên xem truyền hình trực tiếp giải ngoại hạng Anh hoặc nằm trên giường ngáy ầm ầm như sấm và còn cãi nhau với con gái một trận. Mười tám năm trước, cô đã mất mẹ. Hơn một tháng trước, cô chia tay với người bạn trai đã quen được một năm, cô thấy mình đã dần trở thành một bà cô.

Bao năm nay bố cũng không hề tái hôn, mặc dù cũng có mấy lần đi tìm hiểu một cách cặn kẽ nhưng cuối cùng cũng chẳng đâu vào đâu, sau đó ông đã từ bỏ hẳn ý định này. Tâm nguyện cuối cùng của ông sau này là, đợi đến khi về hưu, Tiểu Mạch lấy chồng rồi sinh con, ông sẽ nhận ở nhà trông cháu ngoại - nhưng họ đã không thể nào thực hiện được ý nguyện đó.

Tiểu Mạch mở cửa phòng của bố, sắp xếp lại ba mươi sáu quyển sổ công tác, không dám xem lại quyển sổ rách nát năm 1995 nữa, mà chọn xem quyển mới nhất năm 2010, cuối cùng cô nhìn thấy có một đoạn văn ông viết riêng ra.

Nếu như tôi chết đi, xin hãy phát bài hát mà tôi thích nhất trong lễ tang của tôi. Vào cuối những năm tám mươi, ở Trung Quốc có chiếu một bộ phim của Đông Đức có tựa đề “Áo giác”. Bài hát chủ đề của bộ phim đó, tôi và người vợ đã mất của mình vô cùng yêu thích, mặc dù nghe không hiểu được ý nghĩa của lời bài hát nhưng tôi biết bài hát đó nói về số mệnh của tôi.

Hy vọng rằng, Tiểu Mạch sẽ nhìn thấy những dòng này.

Tiểu Mạch đã nhìn thấy rồi.

Tiểu Mạch buồn bã nằm vật ra giường của bố, giống như bản thân mình vẫn còn là một cô con gái bé nhỏ, lặng lẽ thu mình vào trong vòng tay rộng lớn của người đàn ông vĩ đại đó.

Di ngôn ư? Nhưng hai năm nữa là bố về hưu rồi, tại sao lại liều mình nhảy xuống sông chứ? Chẳng lẽ ông nghĩ mình là chàng trai đôi mươi hay sao? Cho rằng vẫn đang ở thời kỳ chiến tranh hay sao chứ? Tại sao lại không nghĩ cho con gái một chút chứ? Không, ông ấy chưa từng nghĩ đến con gái, cũng chưa từng nghĩ đến vợ, ông ấy chỉ nghĩ đến việc cảnh sát bắt tội phạm, bắt cái lũ khốn nạn không từ thủ đoạn ác độc nào kia, để chúng không còn có thể làm hại những người dân thường như vợ con ông.

Bố sẽ mãi mãi không bao giờ có thể bù đắp cho cô, cô cũng không bao giờ có thể bù đắp được cho bố. Điều mà cô có thể làm là hoàn thành tâm nguyện nhỏ nhoi của ông ở tang lễ.

“Áo giác” ư? Rất nhiều người sinh sau năm 1990 còn chưa hề nghe đến cái tên nước Đông Đức.

Cô đăng nhập trang web Taobao trên trình duyệt Internet Explorer, gõ vào mục tìm kiếm từ “Áo giác”, kết quả có tới 3713 mặt hàng có liên quan, đa phần là những đạo cụ làm ảo thuật sau khi Lưu Khiêm nổi tiếng, và còn có cả nữ trang, sách báo...

Cô hạn chế phạm vi phân loại trong “âm nhạc - ngôi sao - video” thì tìm được kết quả đầu tiên là “Cd phiên bản Đài Loan nghe nhìn và ảo giác trong không khí của nhóm Sodagreen”. Tiếp theo là một bộ phim có tên gọi “Áo giác chết chóc”, ngắt luôn - là một bộ phim kinh điển về sùng đạo! Tiểu Mạch thu nhỏ phạm vi tìm kiếm là truyền hình, thì tìm được bộ phim hoạt hình trong nước “Mười hai ký ức ảo giác của anh chàng mơ mộng.”

Từ sáng sớm đến đêm khuya, từ Baidu, Google đến Yahoo, đều không thể tìm được bộ phim Đông Đức có tên “Áo giác” này. Đến nỗi nhập bằng tiếng Anh và tiếng Đức một cách chính xác cũng không thể tìm ra, hoặc là về cơ bản không phải là “Áo giác”, cô nhớ ra mình có một người bạn đang học thạc

sĩ ở Berlin, cô tìm thấy cô ấy trên MSN, câu trả lời là tất cả các tác phẩm điện ảnh của thời kỳ Đông Đức hiện nay đã bị thất lạc, rất nhiều tác phẩm kinh điển đều đã bị quên lãng.

“Áo giắc”, có vẻ cũng giống như người cha đã chết dưới sông Hoàng Phố, cũng đã bị nhấn chìm trong dòng chảy thời gian lạnh lùng.

Hai ngày sau là tới lễ tang của bố rồi.

Bỗng nhiên, trên tài khoản QQ của Tiểu Mạch có tiếng gõ cửa, một cái tên quen thuộc - Tiền Linh.

Là cô ấy ư? Đã lâu rồi không liên lạc với nhau, người bạn thân nhất thời học cấp hai, sau đó lại cùng thi đậu vào một trường trung học, sống trong cùng một căn phòng ở ký túc xá, có thể nói là người bạn thân thiết hơn cả chị em của Tiểu Mạch. Lần trước hai người gặp nhau, kể một hồi về kinh nghiệm trên Taobao, kết quả là Tiểu Mạch đã chịu thua, phải nhường danh hiệu quán quân về mua hàng qua mạng cho Tiền Linh.

“Ra đi!”

Không đến hai giây sau, trên màn hình hiện ra trả lời của Tiền Linh: “Đến rồi! Thưa quý bà Curie, gần đây thế nào? Đã tìm được bạn trai mới chưa?”

“Bố mình qua đời rồi.”

Trên màn hình yên lặng mấy giây, chắc hẳn Tiền Linh đang rất bất ngờ, gõ một hàng chữ: “Mình rất tiếc. Chẳng phải ông ấy là cảnh sát sao?”

“Đúng vậy, khi đang làm nhiệm vụ.”

“Tang lễ vẫn chưa tổ chức chứ? Nói cho mình biết thời gian, địa điểm đi, mình sẽ cố gắng đến dự.”

Năm đó, rất nhiều lần Tiểu Mạch đưa Tiền Linh về nhà chơi mỗi dịp cuối tuần, ấn tượng của bố cô với Tiền Linh rất tốt hoặc là ông thích tất cả các cô bé là bạn của con gái mình.

“Mình muốn tìm một bộ phim truyền hình của Đông Đức, được phát trên đài truyền hình từ nhiều năm trước, nhưng bất luận thế nào cũng không thể tìm được. Nhưng mình cần phải tìm được nó, đó là di nguyện của bố mình, ông muốn phát bài hát chủ đề này ở lễ tang.”

“Trên Taobao cũng không tìm thấy à?” “Đúng thế, chẳng phải cậu có đăng cấp tro cốt ở trên Taobao ư?”

Ứng dụng QQ yên lặng một hồi, Tiểu Mạch bối rối đợi đến hai phút sau, liền thúc giục: “Cậu đâu rồi? Vẫn còn đó chứ? Mất mạng à?”

Cô giục rất đúng lúc, Tiền Linh gõ một hàng chữ: “Mình đang phân vân.”

“Phân vân cái gì chứ?”

“Có nên nói cho cậu biết về cửa hàng đó hay không?”

“Cửa hàng nào vậy?”

Sau nửa phút ngắt quãng, Tiền Linh nói:

“Một cửa hàng mà mình thường hay vào ở trên Taobao, một nơi rất đặc biệt, mình nghĩ nếu ở đó mà không tìm được thì coi như cậu đã hết hy vọng rồi!”

“Nói đi!”

“Hay là thôi, cứ coi như mình chưa nói gì cả.” Tiểu Mạch bỗng tức giận: “Tiền Linh à, cậu chẳng phải là bạn tốt của mình hay sao? Mình đã thề rằng, phải phát bằng được bài hát này ở tang lễ bố mình, nếu như ngay cả việc này mình cũng không thể làm cho ông ấy, thì coi như mình đang sống vô nghĩa trên cuộc đời này!”

“Ái chà.” lại phải đợi thêm nửa phút nữa, “Thôi được rồi, có một cửa hàng trên Taobao, tên là “Khu Ma nữ”.”

“Khu Ma nữ ư?”

Ba chữ này khiến tim Tiểu Mạch đập loạn lên, Ma nữ ư?

“Mình nghĩ, chỉ có cửa hàng này mới có thể đáp ứng yêu cầu của cậu.”

“Vậy thì tốt rồi, cảm ơn cậu!”

“Đợi đã!” Tiền Linh im lặng vài giây sau đó lại gõ tiếp, “Mình phải cảnh báo cậu! Vào cửa hàng này nhất định phải cẩn thận, mình chỉ cho phép cậu vào một lần thôi! Dù có mua được hay không thứ cậu muốn, vào rồi lập tức ra ngay, không bao giờ được vào lần thứ hai! Rõ chưa?”

“Tại sao chứ?”

“Không có lý do, mình chỉ muốn nói vậy thôi, nhưng xin cậu hãy nhớ kỹ lời cảnh báo của mình.”

“Nếu mình cứ vào lần thứ hai thì sao? Sẽ xảy ra chuyện gì?”

Sự ngoan cố của Tiểu Mạch khiến cho Tiền Linh trầm ngâm một lần nữa, sau đó gõ lên hàng chữ: “Có thể sẽ chết đấy!”

Chết ư? Kể từ khi bố cô qua đời, cái chữ này đối với Tiểu Mạch mà nói đã trở nên ám ảnh.

Tiền Linh nói thêm vào: “Được rồi, mình đã cảnh cáo cậu rồi đấy, bây giờ mình thật sự rất hối hận! Không nói nữa, mình có việc phải ra ngoài rồi.”

“Bây giờ sao?” Bây giờ là mười hai giờ đêm. “Cuộc sống về đêm của cậu cũng thật là phong phú đấy!”

Cô bạn thân đã offline.

CHƯƠNG 5

“**K**hu Ma nữ” ư?”

Ngón tay Tiểu Mạch ấn chặt vào chuột, cô vẫn chưa mở trang Taobao, nhớ lại lời cảnh báo của Tiền Linh nhất định không được vào lần thứ hai ư? Nếu không sẽ bị chết ư? Cô ấy nghĩ mình là một đứa trẻ ư?

Một giờ sáng.

Trời đổ mưa bên ngoài cửa sổ, phát ra tiếng gió nghe rất thê lương, Tiểu Mạch đang ngồi một mình trong phòng ngủ, ngón tay ấn chuột và mở trang Taobao ra.

Cô nhấp vào mục tìm kiếm từ “Khu Ma nữ”, quả nhiên hiện ra cửa hàng đặc biệt này.

Tiểu Mạch đăng nhập vào trang web này của Taobao, phía trên có một bức ảnh màu đen, ẩn hiện một công trình kiến trúc giống như một tòa lâu đài, cánh cửa lớn dần mở ra, một làn khói đen mù mịt xuất hiện. Tiểu Mạch đã từng lướt qua rất nhiều cửa hàng đặc sắc trên Taobao, nhưng có rất ít cửa hàng làm hiệu ứng Flash như thế này. Khói đen không ngừng phun ra rồi tan biến vào phần trên của trang web, đến khi một dòng chữ lớn bay ra từ bên trong cánh cửa - Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.

“Sau đó, giao linh hồn cho người đứng không?”

Tiểu Mạch không dễ gì bị dọa nạt như vậy. Cô kéo chuột xuống phía dưới để xem hàng hóa trong cửa hàng, giao diện của trang web này màu đen nên khiến cho mắt cô khó chịu. Chủ cửa hàng kiểu này đúng là bệnh hoạn, muốn dọa cho những khách hàng lần đầu đến cửa hàng sợ chạy mất hay sao? Tuy nhiên trên giao diện màu đen của trang web có điểm xuyết một vài họa tiết cỏ cây hoa lá màu trắng, hiện ra một số đường gấp của hình khối, phối màu với nhau một cách kỳ ảo, có giác quan trang trí rất mãnh liệt.

Tuy vậy, những hoa văn xinh đẹp này khiến Tiểu Mạch cảm thấy khó chịu.

Mức độ uy tín bán hàng của “Khu Ma nữ” ở mức cúp vàng, hàng hóa được chia thành 12 loại: thế giới ảo, số hóa, làm đẹp, phục trang, trang sức, bà mẹ trẻ em, đồ dùng gia đình, thực phẩm, văn hóa, thể thao, âm nhạc và điện ảnh, dịch vụ, các loại khác - cơ bản bao gồm tất cả các loại, các cửa hàng tạp hóa hoặc siêu thị quy mô lớn lớn nhất trên toàn thế giới e rằng cũng chẳng thể nào chứa hết được những thứ này. Ví như mặt hàng “thế giới ảo” có cả dịch vụ nạp tiền điện thoại, thẻ chơi game và các đồ trong game, đại lý vé tàu và vé máy bay, thậm chí có cả xổ số. Mặt hàng “số hóa” thì lại bao gồm các hãng điện thoại di động, máy ảnh, máy tính bảng, ipad.. cái gì cũng có. Còn có gian hàng mà cô thích vào nhất là “phục trang”, có chiếc áo khoác lông cừu mà cô rất vừa ý, đã từng xem trên một trang web bán hàng mà cô hay vào, nhưng giá cả ở đây rẻ hơn đến gần một trăm tệ.

Tiểu Mạch mở mục “Âm nhạc và Điện ảnh”, lại là một cửa hàng chuyên bán đĩa CD và DVD, ở đây có tất cả các bộ phim Nhật Bản mà cô đã từng xem hoặc nghe qua. Ở mục “Âu Mỹ” trong phần phân loại, cô tìm theo phim truyền hình Đông Đức, nhưng ngay đến cả phim truyền hình Đông Âu cũng chẳng thấy đâu. Cô gõ từ “ảo giác” vào mục tìm kiếm thì hiện ra khoảng hơn một trăm kết quả, ngoài “Ảo giác chết chóc” và CD của Sodagreen ra, chẳng có gì có vẻ liên quan đến nhạc phim cả.

Tiểu Mạch trở về trang chủ, cô trông thấy ứng dụng Aliwangwang của chủ cửa hàng đang bật, tiện thể gõ luôn mấy dòng. Đây là thói quen mua sắm trên Taobao, cần xác nhận tình trạng hàng với chủ cửa hàng trước khi đặt mua. Ngón tay cô dừng lại trên bàn phím khá lâu, chiếc đồng hồ ở góc dưới màn hình đã là một giờ sáng.

“Chào ông.”

Tiểu Mạch gõ ra hai chữ rất đơn giản. “Chào cô.”

Chưa đến hai giây sau chủ cửa hàng đã trả lời cô. Những chủ cửa hàng kinh doanh khá khẩm trên mạng đa phần là những chú “mèo đêm” - dân thức khuya xuyên đêm, bởi vì đa số khách hàng cũng

thường lên mạng vào giờ đó. Có những cửa hàng lớn còn có cả mấy dịch vụ chăm sóc khách hàng, duy trì liên lạc với khách hàng 24/24 giờ, không bỏ qua bất kỳ một thương vụ nào.

“Tôi muốn mua một cái đĩa, một bộ phim truyền hình của Đông Đức. Năm 1989 đã từng được chiếu ở Trung Quốc, lúc đó tên của nó được dịch là “Áo giác”.”

“Chưa hề nghe qua.”

Chủ cửa hàng nhanh chóng gõ ra dòng chữ trên khiến tâm trạng Tiểu Mạch bỗng nhiên trầm lắng, nhưng cô vẫn kiên trì nói tiếp: “Đúng vậy, tôi đã xem nó lúc còn rất nhỏ, đại đa số mọi người đều không biết, hoặc là có xem qua nhưng cũng đã quên rồi. Đó là một bộ phim trinh thám của Đông Đức, một nhân viên cảnh sát già cuối cùng bị một kẻ xấu giết chết.”

Phía đầu bên kia của mạng im lặng trong chốc lát, lẽ nào thấy khó nên rút lui rồi?

“Tôi trông cậy cả vào ông đấy! Nếu thực sự không thể tìm thấy được bộ phim đó, thì chỉ cần bài hát chủ đề của phim đó thôi cũng được - đây là những điều bố tôi đã viết trong di ngôn của ông, ông ấy muốn phát bài hát này trong lễ tang của mình, chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ truy điệu rồi.”

“Tôi hiểu rồi.” Trên màn hình hiện ra một đường liên kết, “Cô ấn vào đây, đặt mua sản phẩm này.”

Tiểu Mạch mở đường liên kết ra, vào mục “sản phẩm đặt hàng” ở trong mục “các sản phẩm khác” của “Khu Ma nữ”. Những sản phẩm đặt hàng này của Taobao không hề có bất kỳ một nội dung giới thiệu nào cả, đều là thỏa thuận cá nhân giữa người bán và người mua, cũng có khi đơn giản chỉ là thay đổi chi phí giao dịch.

Giá của sản phẩm đặt hàng này là 100 tệ - dù có báo giá một vạn tệ thì Tiểu Mạch vẫn sẽ mua ngay không cần do dự.

Tiểu Mạch dùng ứng dụng thanh toán xong, chỉ sau khi người mua nhận được hàng và xác nhận không có lỗi thì số tiền này mới có thể rơi vào tay của chủ cửa hàng.

“Tôi đã đặt mua rồi! Trông cậy cả vào ông! Chiều ngày kia là lễ truy điệu của bố tôi, xin ông hãy đảm bảo chắc chắn gửi đến cho tôi trước buổi trưa!”

Thật sự nên gửi gắm tất cả hy vọng vào “Khu Ma nữ” ư? Ngón tay Tiểu Mạch khẽ run lên.

CHƯƠNG 6

Hai ngày sau.

Chiếc taxi của hãng Santana dừng lại dưới lầu.

Điền Tiểu Mạch mặc một bộ quần áo màu đen, trên tóc cô cài một bông hoa nhỏ màu trắng, trông giống như một người góa phụ trẻ tuổi đang lo tang lễ, nhìn từ phía bên, cô vẫn rất xinh đẹp, cuốn hút, đôi mắt hơi đỏ và sưng, sắc mặt trắng trẻo tiêu tụy, lòng cô đang rối như tơ vò - nếu như cô lại khóc lóc thảm thiết nữa thì bộ dạng bị thương như hoa lê bị mưa gió vùi dập còn khiến cho bao người phải thương tiếc xót xa.

Tiểu Mạch mở cửa xe taxi chui vào ngồi trên hàng ghế trên, cô nói với người lái xe: "Làm phiền chút quá, lão Đinh."

"Hàng xóm láng giềng mà, cô đừng có khách sáo."

Người lái xe taxi họ Đinh đạp ga, đưa Tiểu Mạch đến nhà tang lễ. Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi này, trên mặt đã có không ít nếp nhăn, có lẽ là do những năm tháng chạy xe khách đường dài nhiều năm về trước. Ông sống ở tầng dưới phòng Tiểu Mạch, hai người thường gặp nhau trong thang máy lúc nửa đêm. Giờ tan tầm ở trung tâm thành phố rất khó bắt xe, có nhiều khi Tiểu Mạch không muốn chen chúc trong những toa tàu điện ngậm đông như nêm, liền gọi điện trước cho lão Đinh một ngày, thông thường lúc nào chú cũng đến rất đúng giờ để đợi cô.

Tiểu Mạch lấy ra một chiếc đĩa từ trong túi. Hôm qua cô nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh, là một chiếc đĩa vi tính, bên trong chỉ có một file định dạng avi, quả nhiên là bộ phim Đông Đức "Áo giác". Chỉ mười phút ngắn ngủi, chính là đoạn kết của phim, bài hát chủ đề nghe rõ nét một cách lạ thường. Một giọng nam trung niên với âm vực thấp trầm da diết, cất lên lời ca chậm rãi bằng tiếng Đức nghe không hiểu gì, trong bộ phim, khi ông cảnh sát già hy sinh trong lúc đang làm nhiệm vụ, liền hiện lên hình ảnh khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của ông từ mấy tập trước, sau đó đoạn nhạc này vang lên một cách đầy xúc động - Buổi tối mấy năm trước, khi cả nhà đang ngồi trước màn hình ti vi, thì bố cô, người vốn hầu như không bao giờ rơi nước mắt, đã ôm lấy mẹ cô và khóc một trận rất to.

"Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn."

Khi để ý đến thời gian gửi đi của bưu kiện chuyển phát nhanh, thời gian của ông ta (bà ta) chỉ cần khoảng mười tiếng đồng hồ, quả đúng là "Ma nữ"?

Nửa tiếng sau, chiếc xe taxi dừng lại ở trước cửa nhà tang lễ. Bố cô là một anh hùng công an nên lãnh đạo thành phố đến tham dự lễ truy điệu, ở ngoài cửa có rất nhiều cảnh sát. Tiểu Mạch vẫn chần chừ không chịu xuống xe, cô lấy điện thoại ra nhấn cho bạn trai cũ một tin nhắn.

"Ba giờ chiều hôm nay là lễ tang của bố em." Bạn trai cũ của cô tên là Thịnh Tán, một tháng trước hai người vừa mới chia tay nhau. Trong điện thoại của cô vẫn còn giữ tấm ảnh của anh ấy, vẫn chưa xóa đi nhưng cô cũng không dám mở ra xem. Cô sợ rằng mỗi lần nhìn thấy bức ảnh của anh ấy, cô sẽ không kìm được nước mắt. Anh ấy là một người vừa cao ráo lại đẹp trai, có một khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, anh chỉ hơn cô đúng một tuổi, có thể nói anh là bạch mã hoàng tử trong tim rất nhiều người.

Anh và Tiểu Mạch quen nhau thông qua sự giới thiệu của Tiền Linh - bố của anh là tổng giám đốc công ty nơi Tiền Linh làm việc, mẹ của anh xuất thân từ một gia đình quý tộc đồ, vì thế có thể coi anh ta là một quý công tử có gia thế hiển hách. Bạn trai cũ của cô là một bác sĩ ngoại khoa ở một bệnh viện tư nhân, nếu như tính cả tiền bồi dưỡng, thu nhập hàng năm của anh ít nhất cũng hai hoặc ba trăm nghìn tệ, gia đình anh còn có mấy căn nhà và mấy chiếc xe hơi. Những người đàn ông có điều kiện ưu việt như vậy đúng là một món hàng cao cấp trong mắt các cô gái đến tuổi lấy chồng, nếu như bản thân mình bị mù mắt mà gạt đi không thèm thì trong nháy mắt sẽ bị các cô nàng khác cướp mất ngay.

Thịnh Tán cũng nhanh chóng yêu cô, thật trùng hợp khi họ lại học cùng trường trung học với nhau, Thịnh Tán học trước cô một lớp - Tiểu Mạch rất tiếc là tại sao mình lại không quen biết anh từ mười năm trước? Cô quyết tâm nắm giữ cơ hội tốt này để họ có thể yêu nhau trong hạnh phúc. Tình cảm

giữa hai người tiến triển rất thuận lợi, Tiểu Mạch không muốn cứ ở trong nhà đợi người đến rước nữa, cô chủ động đưa bạn trai về nhà gặp bố. Thật không ngờ ông bố cảnh sát của cô rất vui mừng, chủ yếu là vì hoàn cảnh gia đình của bạn trai cô, hoàn toàn phù hợp với người con rể lý tưởng trong mắt ông.

Điền Tiểu Mạch cũng đã chuẩn bị để đi gặp bố mẹ anh, mấy ngày trước khi đưa bạn gái về nhà ra mắt, Thịnh Tán mới lần đầu tiên nói với bố mẹ anh về hoàn cảnh của Tiểu Mạch, không ngờ rằng bố anh lại dứt khoát từ chối, bắt con trai phải chia tay với Tiểu Mạch - Đó là mệnh lệnh chứ không phải là cầu xin hay hy vọng, lý do là hoàn cảnh gia đình cô không phù hợp.

Đúng là rất nực cười, bởi vì cô ấy là con nhà cảnh sát, một cô gái mẹ mất sớm được bố nuôi dạy trưởng thành, không xứng đáng với hoàn cảnh gia đình bạn trai ư? Đã là thế kỷ 21 rồi! Huống hồ anh làm bác sĩ ngoại khoa thu nhập không tồi, Tiểu Mạch cũng làm cho doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, hai người họ hoàn toàn có thể tự túc cuộc sống được, Tiểu Mạch cũng không để ý đến việc phải thuê nhà để sống với nhau.

Nhưng bạn trai cô vốn chưa từng làm trái ý bố anh, từ trước tới giờ chỉ có phục tùng mệnh lệnh của bố.

Thịnh Tán đề nghị chia tay.

Tiểu Mạch đã khóc, nhưng cô chỉ khóc một phút, rồi bước đi không hề quay đầu lại.

Không phải cô khóc vì chuyện chia tay, mà cô khóc vì người đàn ông cô yêu lúc nào cũng phục tùng ý chỉ của bố mẹ, vậy thì rốt cuộc mình có vị trí ở đâu trong lòng anh ấy chứ? Có lẽ cũng chẳng đâu vào với đâu, cô con dâu tồn tại để lấy lòng bố mẹ cũng coi như xong.

Lễ tang của bố sắp bắt đầu, Tiểu Mạch biết rằng người đàn ông đó sẽ không thể đến, cô cũng chưa từng hy vọng. Nhưng cô muốn cho anh biết việc này, giống như trước kia mỗi lần nép vào lòng anh mà khóc, để anh có thể chia sẻ bớt nỗi buồn của cô, dù cho anh có cảm giác đó hay là không.

Lễ tang đã bắt đầu, nhưng không hề có tiếng nhạc đám ma như bình thường, mà dùng chiếc đĩa do Tiểu Mạch mua được ở “Khu Ma nữ” để phát ra bài hát chủ đề trong bộ phim truyền hình của Đông Đức có tên là “Áo giác” - Không có ai có mặt ở lễ tang từng nghe qua bài hát này.

Sau khi kết thúc lễ truy điệu, thấy thi hài của bố được đưa đi xa, Tiểu Mạch đứng ngây người một chỗ, giống như một khúc gỗ không có linh hồn, rồi cô bắt tay từ biệt các vị lãnh đạo.

Lúc này, có một đôi nam nữ ngoài ba mươi tuổi bước tới - là bố mẹ cậu bé được bố cô cứu, lúc bắt tay chia buồn với cô, họ lặng lẽ nhét vào tay cô một tờ chi phiếu, con số bên trên dường như là “năm trăm nghìn tệ chẵn.”

Tiểu Mạch ném trả tờ chi phiếu cho họ, cô bước ra khỏi phòng mà không hề quay đầu nhìn lại, và đúng lúc đó cô trông thấy một khuôn mặt thân thuộc khác.

“Tiền Linh?”

Suốt buổi tang lễ, Tiền Linh trốn ở hàng cuối cùng, và không hề bị Tiểu Mạch phát hiện ra. Người bạn thân thời trung học này, chẳng mấy khi mặc đồ đen, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ gợn cảm. Các bạn học thời trung học thường bình luận riêng về hai người bạn họ: Tiền Linh là một đóa hoa đào tranh đua khoe sắc trong tháng ba, Tiểu Mạch là một đóa hoa sen dập dờn trên mặt nước, hoa đào thì luôn tranh đua nở trước khắp trong vườn, hoa sen thì lại lặng lẽ đợi chờ người đến hái - thực ra, Tiền Linh thích nhất là hoa mai, còn Tiểu Mạch lại thích nhất là hoa anh đào. Bất luận thế nào thì Tiền Linh vẫn là người nở trước, Tiểu Mạch nở sau.

“Cảm ơn cậu đã giới thiệu.” Tiểu Mạch kéo cánh tay của Tiền Linh, thì thầm bên tai: “Khu Ma nữ” đúng là lợi hại thật!”

Tiền Linh không hề trả lời, sắc mặt còn kém hơn cả người vừa khóc một trận thật lớn là Tiểu Mạch.

“Sao thế?” Tiểu Mạch nhìn chăm chú vào mặt cô, “xảy ra chuyện gì à?”

“Xin lỗi, mình phải đi đây!” Tiền Linh giẫy ra khỏi bàn tay Tiểu Mạch đang nắm lấy cánh tay cô, “Đừng có vào cửa hàng trên Taobao ấy nữa nhé!”

“Khu Ma nữ á?”

Tiền Linh trau mày nghiêm nghị, cảnh cáo nói: “Đúng, mãi mãi không bao giờ được vào lại nữa! Hứa với mình đi!”

“Tại sao chứ?” “Không cần lý do.”

Nói xong, Tiền Linh quay người đi thẳng, cô ngồi vào chiếc xe nhỏ mới mua, lái như bay rời khỏi nhà tang lễ.

Cũng may là còn có các đồng nghiệp của bố lúc còn sống đến giúp đỡ, là con gái duy nhất của người đã khuất nên Tiểu Mạch cũng sắp xếp một bữa cơm cho bạn bè thân thích theo đúng phong tục. Cô giống như một con búp bê bằng gỗ chỉ biết bắt tay và gật đầu, nói lời cảm ơn không ngớt đối với từng người còn ở lại. Bận bịu đến lúc cuối cùng, Tiểu Mạch bước ra từ một nhóm cảnh sát, cô nhận ra mình đã không còn nước mắt để mà khóc nữa rồi.

Đến tối, Tiểu Mạch trở về căn nhà không còn sinh khí, cô nhìn lên tấm di ảnh đen trắng trên tường, biết rằng từ nay mình sẽ mãi mãi bơ vơ không nơi nương tựa nữa thật rồi. Cô lại bước vào phòng của bố, nên thu dọn lại một lần cho xong? Hay là cứ giữ nguyên trạng mãi mãi như thế này nhỉ? Cũng giống như ba mươi sáu quyển sổ công tác đang bày trên bàn kia.

Những ngón tay thon dài lạnh lẽo của cô khua đi khua lại trên những quyển sổ kia, cuối cùng dừng lại trên bìa của quyển sổ năm 1995.

Tiểu Mạch mở quyển sổ công tác đã bị lật giở đến nổi rách nát ấy, dường như vẫn có thể ngửi thấy mùi khói thuốc lá của bố, cô lại trông thấy cái thẻ đánh dấu trang có ghi dòng chữ:

“Hung thủ là một tên ác quỷ?”

Trang sau là những nét chữ viết ngoáy của bố: Ngày 8 tháng 8 năm 1995, buổi sáng, ở trong Sở. Vụ án mạng ở đường Nam Minh.

Cậu bé thiếu niên, người duy nhất chứng kiến sự việc, cậu ta đã nói ra.

Hung thủ là một tên ác quỷ.

CHƯƠNG 7

T
rời đã sáng.

Cuối thu năm 2010.

Điền Tiểu Mạch tỉnh dậy, đau ê ẩm khắp người, cô đã ngủ gục bên giá sách của bố cả đêm, có lẽ là do cô quá mệt. Cô xem lại những quyển sổ công tác của bố, ghi chép đến ngày 9 tháng 8 năm 1995, ông Điền đã đưa cậu con trai mười ba tuổi của nạn nhân về nhà mình để nghỉ qua đêm. Nhưng cô con gái Điền Tiểu Mạch của ông mặc dù bằng tuổi với cậu bé lại tỏ ra rất không hề thân thiện với anh chàng đến từ miền quê này, giống như tầng lớp tiểu thị dân có quyền thế nên tỏ ra lạnh nhạt vậy.

Đoạn bút ký này đã khiến Tiểu Mạch tỏ ra kinh động - Đây chẳng phải đúng là cô của mười lăm năm trước sao? Nhưng mà, cô không nhớ nổi những gì đã xảy ra vào kỳ nghỉ hè năm 1995 đó, lại cũng hoàn toàn không nhớ nổi cái anh chàng nhà quê tên là Thu Thu đó - Lẽ nào đây đều là ảo giác của bố cô?

Tiểu Mạch muốn đi ngủ lại một giấc, nhưng lại không thể nào chợp mắt, cô đành gặm một chiếc bánh mì và bật máy tính lên.

Trang chủ của Internet Explorer vẫn là Taobao. Tiểu Mạch mở mục “những mặt hàng đã mua”, gần đây nhất chính là sản phẩm đã đặt hàng ở “Khu Ma nữ”. Loại hàng mua nhiều nhất là nữ trang; tiếp theo là đĩa phim, mặc dù bây giờ người ta thường xem phim trên mạng nhưng có những bộ phim điện ảnh và truyền hình đã cũ chỉ có thể tìm thấy trên Taobao; ngoài ra còn có dầu gội đầu, đồ dùng cho phụ nữ, kính áp tròng, hương muối điện mùa hè, vật giữ ấm mùa đông, đồ trang trí điện thoại...

Kể từ ngày bắt đầu lên Taobao, dường như Tiểu Mạch đã không còn đi mua sắm nữa. Ngay cả những đồ tương đối đắt tiền như mỹ phẩm, cũng có thể mua ở những cửa hàng chuyên bán trên Taobao. Có một lần kỳ cục nhất là cô đã dùng một nửa tháng lương của mình để mua một viên ngọc phỉ thúy của Myanmar trên Taobao. Cô đã do dự rất lâu, tìm đọc rất nhiều thông tin, rồi mới hạ quyết tâm phải đeo nó lên cổ, nghe nói ở những cửa hàng trên phố sẽ phải trả năm mươi nghìn tệ. Hiện giờ viên ngọc phỉ thúy ấy đang nằm trong ngăn kéo, những lúc rảnh rỗi cô mới lôi ra nghịch chơi.

Mấy năm nay cô đã tiêu hết mấy chục nghìn tệ qua mạng, mỗi lần thanh toán qua tài khoản, dù là mấy chục tệ hay mấy nghìn tệ, cô đều có cảm giác rất hài lòng. Mức độ tín nhiệm khách hàng của cô đã đạt 5819 điểm, phía sau còn gắn năm viên kim cương, có thể coi như là một nữ đầu sỏ trong số các cô gái thích mua hàng qua mạng.

Rất nhiều phụ nữ khi có chuyện buồn, thì mua sắm trở thành cách để giải tỏa - Tiểu Mạch ngó qua mấy cửa hàng thường hay vào, cô là khách hàng vip và cũng là khách hàng mà các chủ cửa hàng rất sẵn đón. Nhìn những bộ quần áo đầy vẻ quý phái nhưng cô không có ý muốn mua vì trong số đó đã có nhiều bộ ở trong tủ quần áo của cô rồi.

Cô nhớ đến “Khu Ma nữ” - nơi mà Tiền Linh khuyên cô tuyệt đối không được vào lại lần nữa.

Rất nhiều năm nay, Tiền Linh là người bạn tốt nhất, thậm chí là duy nhất của cô, cũng là nhờ Tiền Linh giới thiệu “Khu Ma nữ” nên cô mới có thể đáp ứng được di nguyện cuối cùng của bố. Nhưng không hiểu vì lý do gì, Tiểu Mạch có một cảm giác chán nản - rất nhiều chuyện thời trung học cô đã quên đi, chỉ nhớ là chuyện gì mình cũng nghe theo lời Tiền Linh, chưa từng trái ý của cô bạn thân, cứ như thể những điều cô ấy nói đều là chân lý, không có cái gì mà chưa được kiểm chứng cả.

Điền Tiểu Mạch muốn tự mình quyết định một lần. Ngón tay cô nhanh nhẩu bật mở mục “Khu Ma nữ”, vẫn là giao diện màu đen được thiết kế rất đặc biệt ấy, khói sương tỏa ra từ cánh cổng lớn của lâu đài Gothic, tạo thành dòng chữ khiến người ta khó có thể quên:

“Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.”

Nếu như cần mua cái chết thì sao? Cái chết của người khác? Hoặc là cái chết của chủ cửa hàng?

Phía dưới là các mặt hàng được phân loại theo kiểu cửa hàng tạp hóa, Tiểu Mạch thử vào mục trang sức phụ kiện thì thấy chỉ chít các loại hàng hóa - từ cái kẹp tóc mười xu, cái chằm cài trên ngực hai

mười tệ đến những sợi dây chuyền đá quý của hãng Cartier mấy chục nghìn tệ, có thể bán cho cả những người nghèo ở khu ổ chuột đến những người ở phố Wall. Tiểu Mạch đã từng làm công tác phân tích khách hàng ở doanh nghiệp nước ngoài, cách định vị tốt nhất là phải thật chính xác và rõ ràng, không thể làm theo kiểu đánh cả cụm được. Ví dụ như hãng LV chỉ tập trung kinh doanh những sản phẩm cao cấp, không bao giờ để cho những mặt hàng giảm giá từ bên ngoài lọt vào.

Khi xem đến phần cuối của mặt hàng trang sức phụ kiện, Tiểu Mạch nhìn thấy một chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa màu tím.

Tiểu Mạch không kìm lòng được liền ấn tiếp vào, bức ảnh là do chủ cửa hàng tự chụp, trên nền màu tối có một chiếc khăn lụa trải ra. Trong bức ảnh lộ ra một cánh tay phụ nữ, chắc là để làm vật so sánh, khiến người xem có cảm giác trực quan về độ lớn của chiếc khăn - Đây không phải là chiếc khăn dành cho người phụ nữ lớn tuổi xờ xề mà là chiếc khăn dành cho những cô gái trẻ có thân hình trung bình.

Chiếc khăn lụa trước mắt cô vừa không đậm cũng không nhạt, có màu tím tinh khiết như pha lê, lại có sự phản quang rất dịu dàng, chỉ có loại lụa tơ tằm thật, loại thượng hạng mới có được hiệu ứng như vậy. Tiểu Mạch không rời mắt khỏi màn hình, trên nền màu tím có rất nhiều hoa văn màu trắng, nếu nhìn kỹ thì toàn là hình ảnh cỏ cây, chủ yếu là những cành lá uốn lượn ngoằn ngoèo giống như cây mây, còn có một số cái giống như hoa hồng, trông như một vườn hoa vừa mới được cắt tỉa một cách cẩn thận. Trước kia, Tiểu Mạch cũng đã từng xem qua loại khăn lụa cao cấp Hermes trên Taobao, nhưng chiếc khăn lụa này quá đặc biệt, đặc biệt là hoa văn của nó lộ rõ vẻ phong tình của những tòa lâu đài phương Tây huyền bí.

Phía dưới là những dòng giới thiệu chi tiết:

Tên sản phẩm: khăn lụa

Nguyên liệu: 100% lụa tơ tằm tự nhiên

Độ dài: 80*80cm

Thích hợp với các mùa: Xuân thu, mùa đông, mùa hè

Công năng: Trang sức Nhãn hiệu: Esfahan. Esfahan ư?

Đây là nhãn hàng gì vậy? Nghe rất lạ, đại khái là một loại mặt hàng xa xỉ hiếm có?

Quan trọng nhất là giá cả - 1900 tệ.

Đối với một chiếc khăn lụa mà nói, 1900 tệ có vẻ hơi đắt một chút, nhưng so với mặt hàng chính hãng của Hermes luôn dao động quanh khoảng trên mười nghìn tệ thì đúng là còn kinh tế chán. Tiểu Mạch đã dùng Taobao nhiều năm nay, cảm thấy báo giá như vậy cũng không đến nỗi nào, nếu như là 190 tệ thì e rằng sẽ bị cho là hàng loại A, chỉ có trên một nghìn tệ trở lên mới đem lại cảm giác là hàng thật, có số má.

Phía dưới dòng chữ giới thiệu còn có hình ảnh, chiếc khăn lụa màu tím được gấp lại thành nhiều hình dạng khác nhau, có cái như cái nơ cuốn trên cổ, còn có cái giống như đóa hoa đang chớm nở, lại có cái đang khoác trên người của manơcanh - Tiểu Mạch khẽ động lòng, cô tưởng tượng chiếc khăn lụa ấy đang được mang trên người mình...

Tiểu Mạch từ nhỏ đã thích màu tím, màu tím càng tinh khôi cô lại càng thích, mặc quần áo cô cũng thích nhất những bộ màu tím, thi thoảng cô có đeo dây chuyền thì đa phần cũng là pha lê tím, hồi còn học trung học Tiền Linh có nói với cô rằng cô có mệnh công chúa - những năm đó đang nổi lên nhân vật Tử Vi cách cách.

Tiểu Mạch đến trước gương, sờ lên chiếc cổ trắng ngần trống không của mình, rồi lại nhìn lên bức ảnh chiếc khăn lụa được phóng to trên màn hình vi tính, nếu như kết hợp lại sẽ được một khuôn mặt đẹp mê hồn, giống như chiếc khăn này sinh ra là để dành cho cô vậy.

Lời của Tiền Linh lại vang lên chói tai - Nếu mua rồi có thể sẽ chết sao?

Dọa ma ấy mà!

Tiểu Mạch ấn vào thanh "Mua ngay", lúc đó là tám giờ sáng, không hy vọng gì chủ cửa hàng đang online, cô trực tiếp dùng dụng cụ thanh toán để trả tiền.

CHƯƠNG 8

Trước lúc tăng sáng.

Mặt trăng tươi mới đang len lỏi giữa những đám mây buồn, chỉ còn lại một khung cảnh hoang vắng tối tăm, những cơn gió khô hanh từ phương Bắc thổi tới, mang theo những hạt cát vàng rớt rơi trên khuôn mặt héo hon. Dưới chân là bùn đất và cỏ dại mọc um tùm, phút chốc lại đột ngột nhô ra một cảnh cây khô chắn ngang đường, còn có cả những bức tường bao đã đổ mất một nửa, làm lộ ra những nấm mộ cổ được xây bằng gạch ngói, những gốc cây khô vẫn đang kiên cường vươn thẳng về phía chân trời. Phía dưới chân bị những lùm cây gai góc đâm đến đau nhói, thì thoảng lại vang lên tiếng điều hầu réo rất bên tai, trong bóng tối, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều, ở phía xa xa trong màn đêm mờ ảo, hiện ra hình hài của những công trình xây dựng đang phủ bóng xuống.

Tiểu Mạch nhớ rằng mình đã lên một chiếc xe bus lớn, xuất phát từ trung tâm thành phố càng đi càng xa dần, băng qua ngôi trường mà cô đã từng học hồi con gái, băng qua rất nhiều công xưởng và nhà cửa, băng qua cánh đồng trước lúc cô gặp nạn, rồi lại bị bỏ rơi ở nơi tận cùng hoang vắng ấy. Không có ai bỏ rơi cô cả, là cô tự bỏ rơi chính mình, tự xua đuổi chính mình, tự cấm đoán chính mình.

Cô muốn đến một nơi khác.

Rất nhiều năm qua, cô vẫn luôn mơ về nơi cô muốn đến, cũng là nơi mà cô vẫn không dám tưởng tượng ra.

“Khu Ma nữ”?

Cô dừng bước, giống như một bức tượng xinh đẹp cứng đờ, đứng cô độc trong gió, ánh trăng le lói sau những đám mây chiếu sáng lên con đường trước mắt cô.

Đường, đã bị đứt.

Một cái khe sâu, cắt ngang qua trước mắt cô, khiến cho con đường dài hoang vắng trước mắt cô bị đứt đoạn. Hướng ánh nhìn về phía bờ bên kia, chính là những ruộng lúa mạch dài bất tận, tỏa sáng lung linh dưới ánh trăng. Mắt cá chân cô run rẩy, cái khe ngoằn ngoèo kia cứ kéo dài mãi giữa hai bờ của cánh đồng hoang, vốn dĩ không có điểm tận cùng, chia thế giới thành hai nửa.

Nhưng cái khe không hề rộng lắm, tựa hồ chỉ cần dùng sức nhún một cái là đã có thể nhảy sang bờ bên kia trong nháy mắt vậy?

Cô cúi đầu nhìn xuống phía dưới thì nhận ra cái khe thật sự rất sâu, sâu đến nỗi hoàn toàn không nhìn thấy đáy, như thể thông thẳng xuống tầng thứ mười chín của địa ngục. Mỗi lần đến đây, cô luôn có cảm giác do dự, bồi hồi, sau đó rụt rè quay người lại rồi bỏ đi.

Tối nay, cô hít một hơi thật sâu, giống như đang nghe thấy được những âm thanh đã bị lãng quên lẫn khuất trong những cơn gió mà cô đang ngược mắt lên đón nhận.

Âm thanh đó vẫy gọi cô, vẫy gọi cô tái sinh từ trong bụng mẹ một lần nữa, cô lùi mấy bước rồi lao về phía trước - đầu tiên là chân trái thò ra, sau đó chân phải cũng lơ lửng trong không trung, giống như một chú hươu nhỏ đang chạy trốn người thợ săn, lao nhanh về nơi sâu thẳm, hoang vắng trong màn đêm đen tối.

Trong khoảnh khắc chân phải cô sắp sửa tiếp đất ở bờ bên kia, toàn bộ cơ thể cô như bị vật gì đó kéo lại - có một cánh tay, một cánh tay nhơ bẩn và rất khỏe đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của cô.

Cô đã bị lôi xuống. Toàn thân rơi tự do.

Không còn thấy cảnh hoang vu nữa, không còn thấy mặt trăng nữa, không còn thấy nơi mình muốn tới nữa.

Chỉ còn có cái khe sâu thẳm này, luồng gió dưới cái khe sâu thẳm này, luồng gió sâu thẳm dưới cái khe sâu thẳm này.

Cô thở dài không cam chịu, cô hét lên trong tuyệt vọng.

Trước khi rơi xuống đáy khe, cô mở to đôi mắt - vẫn cố hết sức hét thật lớn, phía dưới cô là chiếc giường êm ái.

Thì ra là một giấc mơ.

Dường như vẫn còn cảm giác sợ hãi khi ở dưới đáy khe sâu, toàn thân cô toát mồ hôi lạnh thấm ướt đầm hết cả bộ đồ ngủ, như thể bố cô khi được người ta vớt lên từ dưới nước vậy. Điện Tiểu Mạch lần ra khỏi giường, xoa tay lên ngực, có cảm giác giống như tim mình sắp chui ra khỏi cổ họng vậy, cô bật đèn lên thì mới biết lúc đó là năm giờ sáng.

Lại là giấc mơ đó. Khoảng chừng bắt đầu từ khi cô hai mươi tuổi, cô không ngừng mơ thấy giấc mơ này, mỗi tuần ít nhất một lần - cô cũng cảm thấy khó chịu, mệt mỏi, thậm chí cô đã từng tìm đến bác sĩ tâm lý, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề. Giấc mơ liên quan đến cái khe sâu đó, đã dần trở thành một bộ phận cơ thể cô, cứ thi thoảng lại hiện ra từ trong màn đêm sâu thẳm, nuốt chửng trái tim yếu mềm của cô.

Trước đây, mỗi lần mơ thấy giấc mơ ấy, cô đều đứng trước cái khe sâu vắng vẻ đó, chưa từng nhảy qua nó.

Vừa rồi là lần đầu tiên phá lệ, cô đã có đủ dũng khí để nhảy qua - nhưng kết quả lại là thịt nát xương tan.

Xương khớp toàn thân cô đau ê ẩm lạ thường, giống như người vừa bị ngã vỡ tan khung xương rồi lại được ghép lại như cũ.

Tiểu Mạch kéo cửa sổ ra, ngắm nhìn ánh đèn phản chiếu trên những ô cửa kính, chiếu lên cả trên khuôn mặt của cô.

Hai mươi tám tuổi, vẫn là khuôn mặt đầy quyến rũ. Nhưng tiếp sau đó, tuổi xuân cũng sắp trôi qua.

Cô nhớ đến một người.

Cô run rẩy lấy chiếc điện thoại ra, gửi cho người bạn trai cũ Thịnh Tán một tin nhắn:

"Mấy ngày hôm nay em liên tục mơ thấy ác mộng, có lẽ em sắp chết rồi."

Tại sao lại vẫn muốn nhắn tin cho anh ta chứ? Có lẽ là do cô đơn, con người luôn sợ hãi sự cô đơn, đặc biệt là sau khi bố mất, đêm nào cũng khó chịu như vậy, chỉ còn cách điên cuồng mua sắm trên Taobao để làm cho tê liệt chính mình, nhưng đến khi tỉnh dậy lại thấy vô cùng đau đớn.

Bỗng nhiên, có tiếng nhạc chuông báo tin nhắn vang lên, bạn trai cũ có tin nhắn trả lời:

"Tiểu Mạch, anh biết giờ đây em đang rất buồn, anh cũng xin lỗi vì đã không đến dự tang lễ của bố em. Anh rất lo cho em, hy vọng em có thể mạnh mẽ lên, hãy chú ý chăm sóc bản thân! Tự bảo vệ bản thân! Anh vẫn luôn hướng về em, hy vọng sau này lại được thấy nụ cười của em. Thịnh Tán của em."

Chưa kịp đọc hết tin nhắn, nước mắt cô đã rơi ướt đầm màn hình.

Bây giờ là bây giờ sáng, chắc là tin nhắn cô gửi đi đã khiến Thịnh Tán tỉnh giấc khỏi một giấc mộng đẹp nên anh lập tức gửi tin nhắn trả lời với những lời lẽ quan tâm, động viên như vậy - bất kỳ cô gái nào cũng sẽ không thể không cảm thấy xúc động trước những lời lẽ như vậy, bất kể trước kia anh ấy có làm cô thất vọng đến thế nào đi chăng nữa.

"Anh vẫn luôn hướng về em."

Tiểu Mạch đọc đi đọc lại câu nói này, có nên tin anh ấy không?

"Hy vọng sau này lại được thấy nụ cười của em."

Đây là một kiểu ám thị chẳng? Muốn tiếp tục mối lương duyên cũ? Nhưng liệu anh có vượt qua được sự ngăn cấm của bố mẹ không chứ?

Cô chẳng biết phải hồi đáp như thế nào nữa? Trước kia cô cũng đã trải qua một vài mối tình, mỗi lần chia tay đều rất nhanh gọn, cứ như thể quay lưng đi là đã quên luôn đối phương vậy - cô nghĩ mình vẫn chưa thật sự yêu bất kỳ người đàn ông nào, chưa từng yêu từ tận sâu trong trái tim và xương tủy.

Chưa từng yêu thật sự, đó mới là sự tiếc nuối lớn nhất trong đời.

CHƯƠNG 9

“Điền Tiểu Mạch!”

Một giọng nói vang lên từ phía sân trước của công ty, cô đứng lên trước mặt ông chủ người Mỹ, cúi đầu bước qua khu văn phòng bận rộn.

Đây là tòa nhà văn phòng cao cấp của trung tâm hành chính Lục Gia Chủy, phía ngoài cửa sổ là vô số tòa nhà chọc trời với muôn hình vạn trạng, chỉ có thể nhìn thấy con sông Hoàng Phố như bị gãy vụn ra thành từng khúc qua khe hở giữa những khối sắt thép chằng chịt ấy, dưới ánh mặt trời mùa thu con sông tỏa ra sóng nước long lanh.

Ở sân trước của công ty, nhân viên chuyển phát nhanh, đầu vẫn đội mũ bảo hiểm, giao cho cô một bưu kiện căng phồng. Tiểu Mạch để ý đến địa chỉ nơi gửi, thấy có ghi ba chữ “Khu Ma nữ”.

Cô ôm gói bưu kiện vào lòng, không đành lòng mở ra ngay lập tức để tránh bị các cô đồng nghiệp nữ nhiều chuyện ở bên cạnh trông thấy.

Phụ nữ mà, có thể để người khác chia sẻ nỗi buồn cùng mình chứ không thể chia sẻ vật báu của mình với người khác được.

Cả buổi chiều Tiểu Mạch cứ để ý đến bưu kiện đó, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng không yên lòng.

Sau khi tan ca cô không muốn chen chúc vào tàu điện ngầm mà chịu khó xếp hàng hai mươi phút mới bắt được một chiếc taxi. Chịu đựng cảnh tắc đường, vất vả để sang đường, đói khát khổ sở, cuối cùng cũng về được đến nhà.

Cô mở gói bưu kiện ra, có một hộp giấy được bao bọc rất cầu kỳ, phía ngoài được bọc một lớp nilon, không hề có nét chữ nào cả, chỉ có những hoạt tiết cỏ cây hoa lá giống như trong bức ảnh.

Tiểu Mạch cẩn thận xé lớp giấy bọc ra, chiếc khăn lụa nằm lặng lẽ trong hộp, dường như được gấp riêng thành hình bông hoa. Cô vô cùng thích thú với hình dáng kiểu này, giống như tiếp xúc với những cô thiếu nữ còn trinh trắng, cô hít thật sâu một hơi, bỗng giật bật ra giống như vừa bị điện giật - không phải là phản ứng tĩnh điện mà giống như đưa tay vào trong sữa bò, có cảm giác hạnh phúc mềm mại như đang mơ.

Các kích thích tố trong người bắt đầu tiết ra. Tiểu Mạch đã từng rất nhiều lần mua quần áo bằng lụa thật ở trên Taobao, chỉ có khi cầm trên tay mới có thể cảm nhận được. Chiếc khăn lụa màu tím trước mắt cô, chưa hề mở ra mà đã phát ra những tia sáng êm ái và đều đặn, mặc dù tỏa sáng nhưng không hề chói mắt. Cô rất xót xa khi phải mở đóa hoa được gấp lại ấy, giống như đang đập vỡ đi một tác phẩm nghệ thuật vừa mới hoàn thành. Khi bề mặt của chiếc khăn lụa ma sát với nhau, nó tạo ra một thứ âm thanh nhẹ nhàng, sắc lẹm, người ta vẫn thường gọi là “tiếng lụa” để thể hiện là lụa tơ tằm tự nhiên chính thống. Chiếc khăn được mở ra không hề để lại nếp gấp nào, cứ như mới nguyên chưa hề có ai đụng tới, chứng tỏ sức đàn hồi của chất lụa này cực kỳ tốt.

Cuối cùng, cả chiếc khăn lụa đã mở ra giống như một viên đá quý hình vuông cực lớn, phủ lên chiếc giường ngủ của Tiểu Mạch.

Có lẽ là món quà mà ông trời ban tặng chăng? Vào ngày thứ ba sau khi bỏ cô qua đời. Cô mê mẩn ngắm nhìn chiếc khăn lụa, bắt đầu tưởng tượng xem bộ dạng mình khi khoác nó lên. Hoa văn và màu sắc của chiếc khăn hoàn toàn giống với những bức ảnh giới thiệu sản phẩm trên “Khu Ma nữ”, màu tím thuần khiết đến nỗi không thể thêm bớt gì được nữa, chắc chắn là loại thuốc nhuộm hoàn toàn tự nhiên. Những hoạt tiết cỏ cây hoa lá màu trắng kỳ thú, nở ra trên giường cô, biến thành một khu vườn hoa lá tốt tươi, đó là khu vườn địa đàng.

Nhìn kỹ hơn một chút, từ chất liệu đến kỹ thuật gia công hoặc tạo hình hoa văn đều đạt đến độ hoàn mỹ, không thể tìm ra bất kỳ lỗi nào, có lẽ sức người không thể làm ra được - càng không thể nào là máy móc dệt nên, mà là do những người thợ xuất quỷ nhập thần. Tiểu Mạch lật chiếc khăn lên, góc cuối của chiếc khăn khẽ lướt qua má cô, cảm giác mát mẻ giống như một chiếc kem vậy, từng sợi tơ mơn man trên da mặt, khiến cô tưởng tượng ra một bầu tầm đang nhả tơ để làm kén bọc lấy mình.

Không tìm thấy thương hiệu, cũng không thấy chữ Esfahan đâu, không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của nhà sản xuất.

Có lẽ đây là chiếc khăn hoàn toàn là hàng thủ công mỹ nghệ, chưa từng được sản xuất hàng loạt với số lượng lớn. Chỉ cần người nào có con mắt tinh đời, chắc chắn sẽ đánh giá nó là một vật báu vô giá, 1900 tệ chẳng thấm vào đâu! Tiểu Mạch không kìm lòng được nữa vội cầm chiếc khăn lên, gấp lại cho vừa để khoác lên cổ, chuẩn bị đưa chiếc khăn lên quàng vào cổ. Bỗng trước mắt cô như có vật gì lướt qua, sợ đến nỗi ngón tay cô run bắn lên, chiếc khăn lùa theo đó cũng rơi xuống đất. Tiểu Mạch định thần nhìn lại, trong phòng hoàn toàn không có vật gì lạ xuất hiện. Cô nhặt chiếc khăn lùa quý giá lên, rồi thổi cho bay bụi đi. Khi đôi môi cô áp sát chiếc khăn lùa, bỗng nhiên dạ dày cuộn lên cồn cào, cô loạng choạng lao vào nhà vệ sinh, không kìm chế được mà “ọe” lên một tiếng, nôn ra hết cả bữa trưa đã ăn từ mấy tiếng trước!

Thật thê thảm! Lục phủ ngũ tạng đều như bị lôi ra hết cả, đầu tóc thì bết bát vào cả đồng hồ vừa nôn ra, khiến cô ghê cổ há miệng nôn thêm lần nữa.

Cô ngồi dờ dẩn dưới sàn, cô đã quên mất lần gần nhất mình nôn mửa là khi nào rồi? Năm thứ hai hoặc thứ ba hồi học tiểu học thì phải? Cô bật vòi hoa sen rồi tắm rửa một trận thật sạch sẽ.

Điền Tiểu Mạch xoa bụng khó chịu, quay về phòng ngủ nhìn chiếc khăn lùa - chiếc khăn lùa đẹp thế này, mặc dù rất quyến rũ nhưng lại có độc ư? Tiểu Mạch không dám quàng nó nữa, cô cẩn thận gấp lại, nhét vào trong túi, rồi cất vào sâu bên trong tủ quần áo, ở ngăn kéo kín đáo và an toàn nhất.

Tiểu Mạch không ăn uống được gì, cũng chẳng buồn lên mạng, càng không có tâm trạng để ngủ. Cô đi vào phòng của bố, trên bàn vẫn đang bày ba mươi sáu quyển sổ công tác, cô mở quyển sổ năm 1995, tới trang có kẹp cái thẻ đánh dấu trang mà lần trước cô đã xem.

Ngày 13 tháng 8 năm 1995, tại sân vận động Hồng Khẩu, Seri A.

Lần thứ hai cậu ta nhìn thấy hung thủ!

Buổi tối ngày 13 tháng 8 năm 1995, lúc đó cô mười ba tuổi cùng người bố là cảnh sát và anh chàng tên Thu Thu đó đã trải nghiệm tất cả ở sân vận động Hồng Khẩu đó, được thể hiện trong cuốn sổ công tác với những nét chữ lơ mờ.

Tuy nhiên, mười lăm năm sau, Điền Tiểu Mạch lại dường như không nhớ được gì! Thuở mười ba tuổi đó, thật sự cô đã tới sân vận động Hồng Khẩu sao?

Ký ức giống như một vùng trời, quá khứ giống như một cánh chim bay qua, chẳng hề để lại dấu vết gì.

Hai năm trở lại đây, mặc dù dung nhan cô vẫn trẻ trung, thường bị nhầm lẫn là sinh viên mới ra trường, nhưng đầu óc cô dường như đã già đi mười mấy năm rồi. Có mấy lần đi tụ họp cùng bạn học, mọi người nói chuyện rất sôi nổi về những chuyện đã qua trong quá khứ, nhưng cô dường như không nhớ được chút gì, dường như chưa hề quen biết với mấy người đó, cũng chưa từng trải qua những chuyện đó. Mỗi khi cô để lộ ra bộ dạng ngây ngô không biết gì như thế, cô bạn thân Tiền Linh lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi những chuyện cũ mà mọi người đang kể, Tiểu Mạch đều đã tự mình trải qua - Tại sao lại có thể quên hết sạch như vậy?

Năm ngoái, Tiền Linh giới thiệu cô đến gặp bác sĩ, qua kiểm tra tổng thể, không phát hiện đại não cô có bất cứ vấn đề gì - Nói một cách đơn giản, không phải là vấn đề ở não mà là vấn đề ở tâm lý.

Bác sĩ nói cô mắc phải hội chứng ức chế mức độ nhẹ, tạm thời đánh mất một đoạn ký ức. Nhưng những ký ức ấy không hề bị xóa đi, mà chỉ bị che lấp bởi một lý do nào đó, bất cứ lúc nào cũng có thể quay trở lại. Tiểu Mạch không có cách nào để nói rõ thời kỳ thiếu nữ của mình, do đó cũng khó lòng phán đoán được căn nguyên của hội chứng ức chế kia đến từ đâu? Bác sĩ đã kê cho cô một số phương pháp điều trị, cô cũng đã từng chấp hành nghiêm túc, nhưng hơn một năm trôi qua vẫn chẳng có hiệu quả gì.

Gần đây, sau khi chia tay với bạn trai, cơn ác mộng liên quan đến cái khe sâu đó càng thường xuyên ghé thăm giấc ngủ của cô, cô rất sợ có một ngày nào đó có thể sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa.

Cũng chỉ có những lúc ở trên Taobao, Tiểu Mạch mới có cảm giác tự do tự tại không bị gò bó, muốn mua gì thì mua, cô cũng hiểu đây là một kiểu tự tê liệt bản thân.

Ngón tay dừng lại trên con trỏ chuột hồi lâu, cô ấn mở một cửa hàng trên mạng:

“Khu Ma nữ.”

Từ sau cánh cửa màu đen của tòa lâu đài tỏa ra màn sương khói - “Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.”

Vậy, ký ức thì sao?

Cô ấn vào ứng dụng Aliwangwang của chủ cửa hàng, rồi lại lưỡng lự không dám gõ tiếp, bên tai cô lại vang vọng lời cảnh báo của Tiền Linh.

Đợi khoảng mười phút sau, cuối cùng cô gõ một đoạn:

“Có thật là tôi có thể mua được tất cả những gì mình muốn ở cửa hàng của ông không?”

Chủ cửa hàng quả nhiên đêm nào cũng online, không đến hai giây sau đã trả lời: “Đúng.” Tiểu Mạch mạnh dạn gõ tiếp một dòng: “Tôi có thể mua được ký ức không?” “Ký ức à?”

“Không được sao?”

Cô thờ dãi chán nản, cảm thấy mình thật ngốc! Cứ nghĩ thật thà có thể mua lại được ký ức ư? Có lẽ chủ cửa hàng nói có thể mua được tất cả những gì bạn muốn là có ý để chỉ tất cả những gì thuộc về vật chất - ký ức lại thuộc về tinh thần, giống như linh hồn, niềm vui, sự đau khổ...

“Đương nhiên là có thể mua được.”

Thật không ngờ, chủ cửa hàng lại có thể trả lời một cách khẳng định chắc chắn như vậy, Tiểu Mạch lắc đầu gõ vào: “Thật sao? Tôi phát hiện ra mình bị mất phần lớn ký ức, ký ức của nhiều năm trước.”

“Năm nào vậy?” “Năm 1995.”

“Được rồi. Hãy đặt mua sản phẩm này, 1000 tệ, để mua ký ức của chính mình, không bị đắt chứ?”

Phía dưới hiện ra một đường liên kết đặt mua sản phẩm, cũng giống như lần trước khi cô mua bài hát phát ở lễ tang của bố vậy, Tiểu Mạch gạt đầu một cách thật lòng:

“Không đắt.”

CHƯƠNG 10

Ngày hôm sau, Tiểu Mạch nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh ở trên công ty, địa chỉ người gửi ghi là “Khu Ma nữ”. Cách lúc đặt hàng không đến mười sáu tiếng đồng hồ, đúng là giao hàng nhanh như bay vậy.

Bưu kiện nhận được lần này khá mỏng, cũng giống như những bưu kiện chuyển đến công ty hàng ngày, ở phía bên ngoài có vẻ hơi cứng, ít nhất cũng không phải là những văn kiện làm bằng giấy.

Cái mà cô đặt mua ở “Khu Ma nữ” là “ký ức”, nói một cách chính xác là ký ức của năm 1995.

Những ký ức đã mất về thời thiếu nữ, liệu rằng có chứa ở trong cái gói bưu kiện chuyển phát nhanh mỏng manh này chăng?

Trở về đến nhà, Tiểu Mạch vội vàng mở gói bưu kiện ra xem, là một bộ đĩa, ngoài vỏ có in hình hai khuôn mặt quen thuộc. Cô nhận ra hai diễn viên đó - người nam tên là Takeda Tetsuya, người nữ tên là Atsuko Asano - “101 lần cầu hôn”.

Là một người mê phim Nhật Bản như Tiểu Mạch, tất nhiên là biết bộ phim dài tập kinh điển này, biên kịch là ông Shinji Nojima cực kỳ nổi tiếng, đã từng được chuyển thể rất nhiều kịch bản. Tiểu Mạch rất thích những vai diễn xuất thần của Takeda Tetsuya, đặc biệt là vai diễn ông cảnh sát già trong “Chuyến đi trắng đêm”, khiến cô nhớ đến người bố đã mất.

Tiểu Mạch ngâm một gói mì ăn liền, lấy chiếc đĩa đầu tiên cho vào đầu DVD. Trên màn hình xuất hiện Atsuko Asano, một phong cách rất ấm nồng của những năm chín mươi, cùng lúc đó, ca khúc chủ đề cũng vang lên - ca khúc “Say yes” của Chage & Aska.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã từng xem bộ phim này, từng cảnh phim, từng đoạn nhạc, từng câu lời thoại, từng tình tiết gây cười, từng lần dừng hình vì cảm động, cô đều nhớ ở trong đầu, chỉ là bị quên lãng đã quá nhiều năm. Trông thấy cảnh phim mà nhân vật nữ chính và nhân vật nam chính lần đầu hôn nhau, những hạt giống được chôn giấu sâu thẳm bên trong trái tim cô đột nhiên như nảy mầm bén rễ, xuyên thủng cả mặt đất cằn khô. Ngay đến cả lời thoại tiếp theo của nhân vật nam chính, cô cũng có thể nói trước một cách chính xác:

“Anh xin thề! Năm mươi năm sau, anh vẫn sẽ yêu em như thế này!”

Không sai, chính là ở căn phòng này!

Trong nháy mắt, cô cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh mình đều biến đổi cả: Đồ dùng trong nhà, bàn ăn, tivi, bức ảnh trên tường, những vật trang trí ngoài cửa, thậm chí cả màu nền nhà nữa!

Thứ duy nhất không hề thay đổi là hình ảnh đang phát trên tivi.

Tiểu Mạch nắm lấy chiếc áo len trên người, mắt cô mở trừng trừng nhìn thấy nó biến thành một chiếc áo may ô, nhiệt độ cũng tăng cao lên đến hơn chục độ, chiếc quạt trần trên đỉnh đầu vốn đã được tháo ra từ lâu bỗng nhiên lại tiếp tục quay...

Hồi ức, giống như một vùng đất hoang khô hạn lâu ngày, đón nhận giọt nước mát đầu tiên của mùa mưa...

Những năm tháng tươi đẹp vốn đã bị lãng quên từ lâu lại được thu lượm về.

Trở lại mùa hè năm 1995, những ngày trung tuần tháng Tám đột nhiên nóng bức bất thường - chương trình truyền hình mỗi chiều vào kỳ nghỉ hè đều chiếu bộ phim truyền hình dài tập Nhật Bản “101 lần cầu hôn”. Cô bé Điền Tiểu Mạch ngồi trên chiếc sofa bố mẹ mua khi mới kết hôn, ngậm que kem mặn lấy từ trong tủ lạnh của gia đình, tập trung tinh thần xem nhân vật nam chính không ngừng bị mất mặt.

Luôn có một anh chàng nhà quê ngồi bên cạnh cô...

CHƯƠNG 11

Vùng đất hoang vắng.

Trước bình minh, mặt trăng lặn khuất phía sau những đám mây dày đặc, phía trước chỉ có cỏ hoang um tùm và đường chân trời không bao giờ thấy rõ.

Cơn gió cuối thu lướt nhẹ qua mái tóc cô, cái lạnh ngấm dần vào từng thớ thịt, khiến cô phải lấy tay ôm lấy hai vai, vất vả bước qua những vũng nước dưới chân.

Đột nhiên, cô thấy cái khe đó. Cái khe rất, rất, rất sâu.

Nằm ngay trước mũi chân cô, giống như khe hở khi mặt đất bị xé toạc ra, giống như một vết thương trên cơ thể do bị cắt phải, chia hai bờ thành hai thế giới khác nhau.

Bờ bên kia của cái khe, cách xa không đến một bước chân, tựa hồ chỉ cần tung người nhảy lên một cái là có thể đáp xuống đồng lúa mạch bên kia.

Tuy nhiên, ngộ nhỡ rơi xuống đó, chắc chắn là sẽ thịt nát xương tan.

Gió đang lay động cơ thể cô, bắp chân và ngón chân đều run lên bần bật, đến khi cô nhắm mắt lại, bước một bước đầu tiên.

Cô, đã tỉnh lại.

Có thể đoán ra ngay, lại là cái giấc mơ kéo dài đó.

Tuy nhiên, Tiểu Mạch phát hiện ra mình không phải đang nằm trên giường, mà đang đứng ở ngoài sân bên ngoài phòng khách.

Gió đã cuốn bay hết những khung cảnh mộng mị.

Cô ngược nhìn ra xa từ trên sân, một thành phố với vô số nhà chọc trời dựng đứng lên. Cô có thể nhìn thấy rõ một tòa nhà đen sì giống như đồng phế tích may mắn còn sót lại sau chiến tranh, đó chính là khu tập thể giáo viên trên đường Giao Châu đã bị đốt phá. Mỗi lần nhìn thấy tòa nhà bi thảm này, trong lòng Tiểu Mạch lại không khỏi cảm thấy buồn rầu, có cảm giác con người sống được cũng không hề đơn giản.

Tuy nhiên, bụng cô dựa hẳn vào lan can, nửa người trên dường như thò hẳn ra ngoài.

Khoảng mười mét phía dưới kia là con đường nhựa tấp nập đông đúc, những người thức dậy sớm để đi làm đang tràn ra đường, nếu như nghiêng người ra ngoài thêm vài centimet nữa thôi, mặt đường màu đen kia sẽ bị máu cô nhuộm đỏ, và cô cũng sẽ được đăng lên báo ở mục tự sát.

Tiểu Mạch ngồi hẳn xuống sân một cách chắc chắn, sợ hãi lấy tay xoa ngực, tim cô đập thành thịch, cô dường như chỉ còn có thể bò vào trong phòng khách.

“Mình muốn tự sát ư?”

Cô tuyệt vọng quay về phòng ngủ, chăn gối vẫn còn hơi ấm của cơ thể, trên màn hình máy tính vẫn đang ở “Khu Ma nữ”.

Bên tai cô lại vang vọng tiếng nói của Tiền Linh - “có thể sẽ chết?”

Thật sự có thể chết ư? Tiểu Mạch không kim lòng được liền khóc, không phải khóc vì mình suýt chết, mà là vì đến lúc chết cũng chưa thể nhớ lại được thời con gái của mình.

Phụ nữ khi gặp phải những lúc tâm trạng rối bời, thường hay tìm đến những người đáng tin cậy để giải bày tâm sự - cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mỗi Tiền Linh.

CHƯƠNG 12

Buổi tối, Tiểu Mạch cuốn một chiếc khăn, cộng thêm một chiếc áo khoác dày, mới qua hai ngày mà đã phải chuyển sang quần áo mùa đông rồi.

Phòng ăn nằm ở quảng trường lớn của Lục Gia Chủ, Tiểu Mạch gọi món xong, thăm dò sắc mặt của Tiền Linh, cô bạn thân trông tiêu tụy đi nhiều - cuống mắt hơi thâm, khuôn mặt nhợt nhạt, dù có phủ lên bao nhiêu loại phấn trang điểm cũng không thể qua được con mắt tinh tường của Tiểu Mạch.

“Cậu sao thế?”

Khi còn học trung học họ là hai hoa khôi của trường, thời gian sao mà cũng giống như hàng chuyển phát nhanh vậy, chớp mắt từ những cô thiếu nữ đã trở thành những phụ nữ trưởng thành rồi sao?

“Không có gì!” Tiền Linh cố gắng cười thật tự nhiên, “Đừng để ý đến mình nữa, chẳng phải cậu mời mình đi ăn cơm sao? Nói cho mình biết có chuyện gì nào?”

“Đáng sợ lắm - mình sắp chết rồi.”

Tiền Linh yên lặng trong chốc lát, sắc mặt trầm ngâm, “Cậu lại vào ‘Khu Ma nữ’?”

“Đúng.”

“Tại sao cậu không nghe lời cảnh báo của mình chứ?”

“Bởi vì, ‘Khu Ma nữ’ có thể mang lại thứ mà mình cần nhất.”

Điền Tiểu Mạch suy nghĩ chút nữa thì nói ra, “Khu Ma nữ” đã giúp cô nhớ lại những chuyện của năm 1995.

“Mình đã nói với cậu là Ma nữ có thể mang đến cho cậu tất cả những gì cậu muốn.”

“Ma nữ ư?”

“Ờ, mình gọi chủ cửa hàng như vậy - Ma nữ có thể tạo ra ma thuật, thực sự có thể mang đến cho cậu tất cả mọi thứ. Nhưng mình nghĩ cái giá mà Ma nữ muốn có lẽ không phải chỉ là tiền bạc.”

Tiểu Mạch không hiểu ý cô ấy muốn nói đến điều gì?

“Sao cậu lại biết ‘Khu Ma nữ’?”

“Mấy tháng trước, mình đã tìm thấy nó một cách rất tình cờ, quả nhiên là có thể mua được tất cả những gì mình muốn, mình đã nghiệm nó mà không có thuốc nào có thể chữa được, ngày nào cũng phải lên để mua đồ, cứ như thế ngày nào không lên ‘Khu Ma nữ’ có thể sẽ khiến bản thân khó chịu đến chết. Tiểu Mạch, cậu có thể đứng giống như mình, không thể tự rút ra được nữa, mình nghĩ sức kháng cự của cậu lớn hơn của mình.”

“Cậu không thể giúp mình sao?”

“Con người, chỉ có thể tự mình cứu mình,” ánh mắt Tiền Linh sắc sảo hẳn lên, cũng giống như bộ dạng ở trong phòng ký túc xá thời trung học, “Tiểu Mạch, hãy kim chế dục vọng của cậu lại, có thể cậu sẽ cứu được chính mình.”

“Cậu lúc nào cũng quen lên lớp mình, còn mình lúc nào cũng quen với việc nghe lời cậu. Thôi được rồi, mình không còn là một cô bé nữa, mình có thể tự bảo vệ chính bản thân mình. Hãy nói về chuyện của cậu đi chứ? Cậu sao thế? Có thể cậu không muốn nghe nhưng mình cần phải nói điều này, trông cậu rất mệt mỏi, có phải cũng là do ‘Khu Ma nữ’ đúng không?”

“Lý do của mình phức tạp lắm.” Tiền Linh quay mặt đi che giấu bản thân, “mình không thể nói được.”

Điền Tiểu Mạch chỉ còn biết quay lại nói tiếp về mình: “Trí nhớ của mình ngày càng kém rồi, có một lần gặp một người bạn học trên đường, cô ấy nói chuyện với mình cả buổi, mà mình vẫn không nhớ ra cô ấy là ai! Hóa ra là Mai Nhi ở cùng ký túc xá với chúng ta, điều này khiến cô ấy rất buồn, cho rằng mình làm cao, thật mất mặt!”

“Cậu chỉ cần nhớ mình là được rồi.”

“Mình chỉ sợ có một ngày đến cậu cũng không nhận ra được thôi.”

“Cậu có thể quên bất cứ ai, nhưng không quên được mình đâu.” Tiền Linh cười rất tự tin, “bởi vì chúng ta là bạn thân mà.”

“Nhưng, một người mà đến kỷ ức tuổi thanh xuân cũng không còn nữa, vậy thì thật đáng thương.”

“Tuy nhiên, có một số chuyện không nhớ càng tốt! Cứ mãi mãi không cần nhớ lại nữa!”

Thái độ này của Tiền Linh khiến Tiểu Mạch càng thêm cảnh giác: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu không muốn kể cho mình sao?”

“Cậu đúng thật là, quên hết rồi sao?”

“Nhắc lại cho mình một chút đi - Xin cậu đấy!” “Cô Mộ Dung ấy.” Tiền Linh bán tín bán nghi nói ra một cái tên, “cậu còn nhớ không?”

Cái tên nghe quen quá! Nhưng Tiểu Mạch dường như không nhớ ra được khuôn mặt ấy: “Cô Mộ Dung ư? Cô ấy - là ai?”

“Đến cả cô ấy mà cậu cũng quên rồi ư?” Tiền Linh rất bất ngờ, rồi trấn tĩnh lại, nói tiếp, “Quên rồi thì thôi.”

“Không, cậu phải nói cho mình.”

“Chỉ là cô giáo ngữ văn của chúng ta thôi mà. Đừng cố chấp nữa, nếu đã quên đi quá khứ, thì hãy nghĩ tới tương lai đi!”

“Tương lai?” Tiểu Mạch tự hỏi trong lòng: Mình có tương lai sao?

“Mình biết cậu và Thịnh Tấn đã chia tay, sau đó có còn liên lạc nữa không?”

Bạn trai cũ Thịnh Tấn chẳng phải là do Tiền Linh giới thiệu hay sao? Tiểu Mạch rút điện thoại ra, cho cô ấy xem mẫu tin nhắn mà Thịnh Tấn mới gửi gần đây.

“Tốt rồi”, Tiền Linh gật đầu với vẻ từng trải, “Các bạn vẫn có cơ hội tình cũ nổi lại đấy”

“Nhưng...”

“Lẽ nào bạn không muốn?”

Tiểu Mạch cuối cùng gật đầu: “Mình muốn.” “Vậy thì tốt rồi, bạn cũng biết bố của Thịnh Tấn là sếp tổng của công ty mình. Mình nghe ông ấy nói Thịnh Tấn hiện giờ vẫn chưa có bạn gái mới.”

“Không thể nào?”

Một anh chàng đẹp trai, ưu tú như Thịnh Tấn, điều kiện gia đình lại vô cùng khá giả, bên cạnh chắc chắn có rất nhiều cô gái đẹp để mắt tới, đã hai tháng trôi qua mà vẫn chưa có bạn gái, hay là trong lòng anh vẫn nghĩ về Tiểu Mạch?

“Ngày mai thứ Bảy, mình muốn bạn hãy đi chơi ở quảng trường Hằng Long một chuyến, tốt nhất là vào tầm bốn, năm giờ buổi chiều.”

Quảng trường Hằng Long ở đường Nam Kinh Tây, toàn là những cửa hàng chuyên bán đồ xa xỉ phẩm, Tiểu Mạch từ trước đến giờ vẫn cảm thấy nơi đó chẳng có gì liên quan đến mình cả, cô thà ở nhà mua hàng loại A chất lượng cao trên Taobao còn hơn.

“Đi mua sắm với bạn ư? Bạn hiện giờ cũng bắt đầu mua hàng LV chính hiệu rồi à?” Tiểu Mạch thêm vào một câu, “Hay là đi Hồng Kông đi.”

“Mình không đi, mà là bạn đi một mình.”

“Vì sao?”

“Tiểu Mạch, từ nhỏ đến lớn bạn đều nghe lời mình, đã bao giờ sai chưa?”

Tiểu Mạch cũng chẳng nhớ rõ nữa nên cô cứ gật đầu đại: “Thôi được.”

Ngày mai, ở quảng trường Hằng Long nơi mà những bà vợ hờ, những kẻ trọc phú và những người nổi tiếng rất ưa thích kia, có thể cô sẽ gặp được Thiên sứ chăng?

CHƯƠNG 13

Ngày gặp được Thiên sứ?

Tiểu Mạch đứng trước gương hồi lâu, thay hết bộ quần áo này đến bộ khác, bộ nào cũng rất đẹp và hợp với dáng người cô nhưng vì sắp sửa đi chơi ở một nơi như Hằng Long nên không thể để người ta xem thường, càng không thể đến nỗi bị nhầm là các bà vợ hờ. Nhưng Tiểu Mạch vẫn cảm thấy trên người còn thiếu thứ gì đó, chưa thể hiện được điểm hấp dẫn nhất trên cơ thể cô - chiếc cổ dài trắng nõn, cô đeo thêm sợi dây chuyền Swarovski mua được trên Taobao nhưng vẫn thấy trống trải. Với chiếc áo len cổ nhỏ, kèm theo chiếc áo khoác lông cừu, nếu như có thêm một chiếc khăn lụa thật cuốn hút, sẽ làm tôn lên những hạt pha lê trên sợi dây chuyền, lúc đó có thể coi là hoàn mỹ.

Tiểu Mạch nhớ đến chiếc khăn lụa màu tím được giấu kỹ ở nơi kín nhất trong ngăn tủ.

Esfahan.

Tiểu Mạch ngẩng nhìn ánh phản quang dịu dàng phát ra từ trong gương, đưa tay sờ lên cổ, không ngăn được tới mở ngăn tủ ra.

Chiếc khăn lụa rất lôi cuốn nhưng cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, chẳng khác gì một thi thể đẹp, được sắp đặt một cách tỉ mỉ, lại nằm ở nơi sâu thẳm của chiếc quan tài.

Tiểu Mạch không kiềm chế nổi, đưa cả hai tay ra sờ lên bề mặt của chiếc khăn lụa Esfahan, cảm giác mát lạnh và mềm mại ngấm vào từng đầu ngón tay, tỏa ra ánh sắc màu tím, giống như đá quý ánh trắng trong truyền thuyết vậy, tỏa sáng một cách hài hòa nhưng cũng rất nhức mắt. Cô nhẹ nhàng mở chiếc khăn ra, giống như đang nắm lấy một con rắn bằng băng vậy, chậm rãi cuốn quanh cổ - người đẹp trong gương cũng như lột xác, chiếc khăn màu tím buông xuống hai vai, phù hợp với chiếc áo len một cách tuyệt vời, như thể được thừa riêng cho làn da và thân hình của cô. Không còn thấy có mùi gì khiến cô ghê cổ cả, mà chỉ có mùi lụa tơ tằm tự nhiên, cảm giác sợ hãi khó tả lúc đầu đã được thay thế bởi một cảm giác hạnh phúc. Tiểu Mạch đã không còn có thể kháng cự lại được nữa. Cô đứng tạo dáng trước gương, lúc này cô đã có khí chất của một nữ hoàng.

Chiếc khăn lụa, oan gia!

Bốn giờ chiều, Tiểu Mạch bắt xe đến đường Tây Nam Kinh, quàng chiếc khăn lụa và đi vào Quảng trường Hằng Long. Trên đường đi chốc chốc lại có người quay đầu nhìn cô, có cả những chàng trai trẻ đang đi cùng bạn gái, cũng có những ông chủ Đài Loan dẫn theo bồ nhí, cũng có không ít cô gái sành điệu xách đủ loại túi lớn nhỏ. Khi đi ngang qua cửa hàng chuyên bán hàng LV và Hermes, các cô gái ở quầy đưa mắt sang ngắm nhìn, chưa có loại người giàu có hay ngôi sao nào mà họ chưa từng gặp, duy chỉ có chiếc khăn lụa trên người của Tiểu Mạch là chưa từng được thấy.

Giữa vô số các nhãn hiệu đắt tiền, Tiểu Mạch để mắt đến một chiếc túi xách Prada khá hấp dẫn, cô cầm lên, làm ra vẻ không để ý gì đến giá cả - nhưng thực ra mấy tháng lương của cô cũng không thể mua được món đồ đó.

Bỗng nhiên, bên cạnh cô tỏa ra một mùi hương nước hoa rất cuốn hút, Tiểu Mạch theo phản xạ ngẩng đầu lên, trước mắt cô là một quý bà trung tuổi. Người này rất lịch sự hỏi: “Cô gái, tôi có thể xem cái túi này một chút được không?”

Người phụ nữ này rất có khí chất, da dẻ được chăm sóc rất tốt, quần áo cũng toàn là đồ chính hãng. Tiểu Mạch mỉm cười đưa chiếc túi xách cho người phụ nữ ấy, bà ta cũng không quên cảm ơn cô.

Tuy nhiên, quý bà kia lại nhìn cô, bắt giác khen ngợi: “Chiếc khăn mới đẹp làm sao!”

Tiểu Mạch đỏ mặt nói: “Cảm ơn!”

Tiểu Mạch không dám khoe khoang trước mặt những người nhiều tiền thực sự, đang lúc cô định bỏ đi thì nhìn thấy bên cạnh quý bà kia có thêm một người đàn ông trẻ tuổi.

Rất ngạc nhiên - là anh ấy!

Tiền Linh nói thật đúng, hôm nay là ngày gặp được Thiên sứ.

Tiểu Mạch chưa kịp gọi tên anh thì anh đã ngạc nhiên gọi lớn: “Tiểu Mạch!”

“Thịnh Tán!”

Anh ấy mặc đồ Tây rất bảnh bao, phong độ, thân người cao lớn giống như người mẫu, đứng trước quầy hàng chuyên bán đồ Prada rất thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiểu Mạch không dám nói đây là sự sắp đặt của Tiền Linh, chỉ biết xấu hổ gật đầu nói: “Thật trùng hợp quá.”

Nếu như ba tháng trước đây, cô sẽ ngay lập tức sà vào lòng bạn trai, nhưng giờ đã chia tay, cô nhất thiết phải giữ một chút.

Ánh mắt của Thịnh Tán tập trung vào chiếc khăn lụa của cô: “Em hôm nay thật đẹp, có ai đi cùng phải không?”

Đây là sự thăm dò, anh ấy biết Tiểu Mạch chưa từng đi dạo quảng trường Hàng Long, có thể đã có bạn trai mới, chưa biết chừng chớp mắt là sẽ xuất hiện ngay.

“Không ạ, em chỉ đi một mình để xem thôi, chỉ xem thôi ấy mà.”

Tiểu Mạch làm điệu bộ mặt xấu đáng yêu, vẫn là cô gái suốt ngày ở lì trong nhà thích mua quần áo trên Taobao.

Thịnh Tán quay đầu nắm tay quý bà kia nói: “Xin giới thiệu một chút, đây là mẹ của anh.”

Tiểu Mạch cúi đầu, mình chỉ là con gái ở gia đình thành thị bình thường, chỉ là con gái của nhân viên cảnh sát không quyền thế gì, sao xứng đáng làm con dâu của người phụ nữ quý phái này được? Nhưng cô vẫn lịch sự nói: “Hóa ra là bác gái, cháu rất vui được biết bác!”

Mẹ của Thịnh Tán mỉm cười gật đầu: “Cháu chính là Tiểu Mạch à! Chả trách vừa rồi khi lần đầu tiên trông thấy cháu bác đã có cảm giác có duyên với cháu rồi, thật là một cô gái xinh đẹp hiểu biết.”

Quý bà nói chuyện thật khéo, Tiểu Mạch sợ rằng cả đời này mình cũng không thể học được. Lúc này, trước mắt lại có thêm một người đàn ông trung tuổi nữa, dáng người cao lớn, tướng mạo đường hoàng, rất giống với những ngôi sao điện ảnh trong những bộ phim trước đây của Hồng Kông. Ông ấy nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của quý phu nhân, không cần phải hỏi cũng biết đó là ai. Quả nhiên là Tổng giám đốc của công ty lớn, mỗi cử chỉ đều toát lên một khí phách phi phàm: “Chào cháu, bác là bố của Thịnh Tán.”

“Chào bác ạ!” Tiểu Mạch có chút bối rối, chỉ có thể cố gắng hết sức để giữ thần thái, “Rất vui được biết hai bác!”

“Chiếc khăn lụa rất đẹp! Và một cô gái còn xinh đẹp hơn.”

Thật biết nói chuyện, nụ cười của ông ấy đầy sự gần gũi, giọng nói trầm hùng, khiến người khác không thể không kính trọng và nể phục. “Cảm ơn bác.”

Bố của bạn trai cũ nói với về phong độ:

“Cháu không ngại đi mua đồ cùng chúng tôi chứ? “Đó là vinh hạnh của cháu ạ.”

Nhưng Tiểu Mạch lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, chẳng phải là bố của Thịnh Tán phản đối họ qua lại với nhau hay sao? Không thể có chuyện ông ấy muốn cô làm con dâu được.

Lúc mẹ của bạn trai cũ thử quần áo, ông Thịnh nói với bộ mặt nghiêm túc: “Nghe nói bố cháu đã hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ, bác rất buồn!”

“Vâng, sao bác biết ạ?”

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Tiểu Mạch, Thịnh Tán nhẹ nhàng nói: “Là anh nói cho bố biết đó.” “Cảm ơn sự quan tâm của bác.”

Đội quý phu nhân mua xong quần áo, bố của Thịnh Tán nói: “Chúng tôi đã đặt trước một nhà hàng đồ Âu ở bên kia, chi bằng mời cháu Tiểu Mạch cùng tham dự bữa ăn tối luôn?”

“Hay đấy, hoan nghênh cháu.” - Quý phu nhân cũng lên tiếng.

Nhưng Điền Tiểu Mạch lại ngượng ngùng từ chối: “Như này không hay lắm, thật làm khó hai bác rồi.”

“Không sao cả, bốn người cùng ăn chung càng ngon chứ sao”

Thịnh Tán nhìn thấy sự vui vẻ, phần chần của bố mẹ, tiện thể giục thêm Tiểu Mạch: “Nhanh lên thôi, anh đói rồi này.”

Thế là, cô cùng với gia đình bạn trai cũ đi ra khỏi quảng trường Hàng Long, đến nhà hàng kiểu Pháp cao cấp ở kế bên.

Trong tiết tấu của tiếng đàn piano, mẹ của Thịnh Tán nhận lấy menu, rất thành thạo chọn vài món, sau đó đưa cho Tiểu Mạch xem một cách nhã nhặn, giá cả đắt đến phát khiếp, bữa ăn này phải ngốn hết đến nửa tháng lương của cô.

“Thật là ngại quá, hãy để cháu trả phần ăn của cháu nhé”.

Tiểu Mạch thật sự rất ngại, cô thấp thỏm không yên nhìn Thịnh Tấn, bạn trai cũ lại quay mặt nhìn bố.

“Không, cháu là khách của gia đình, đương nhiên là nên để bác mời khách rồi.”

Ông Thịnh với ngữ điệu như núi, khiến người ta khó có thể từ chối.

Lúc món rau khai vị được mang tới, Thịnh

Tấn hỏi nhỏ Tiểu Mạch: “Chiếc khăn lụa này đẹp quá, em mua ở đâu vậy?”

Còn có một ẩn ý - là do người đàn ông nào tặng vậy?

Tiểu Mạch do dự một chút, vẫn quyết định nói thật: “Taobao”

“Sao có thể chứ?” Thịnh Tấn trước đây vốn đã không thích việc cô vẫn mua đồ trên mạng, “Chiếc khăn đẹp thế, tinh tế như thế này, có thể mua được trên Taobao sao?”

“Có một cửa hàng Taobao, có thể mua được tất cả thứ gì mà anh cần mua đấy”

Nói xong, cô có chút hơi hối tiếc, tại sao miệng của mình lại không thể kiềm chế được như thế này?

“Thật vậy sao?”

“Em chỉ đùa thôi mà!”

Cô quyết tâm giấu bí mật về “Khu Ma nữ” trong lòng, tuyệt đối không thể để bạn trai cũ cũng chui vào trong đó được.

Mẹ của Thịnh Tấn thì nói: “Loại khăn lụa này là hàng được nhập khẩu, bác đoán nơi sản xuất là khu vực Trung Đông, cháu hãy xem hoạt tiết cổ cây hoa lá trên chiếc khăn lụa, mang đậm đặc điểm của khu vực đó.”

Không ngờ gặp được người có hiểu biết về mặt hàng này, Tiểu Mạch mạnh dạn hỏi: “Nhãn hiệu của chiếc khăn lụa này là Esfahan, bác gái đã từng nghe qua chưa ạ?”

Tiền thể, cô viết ra giấy mấy chữ “Esfahan” “Ồ, đây không phải nhãn hiệu, mà là tên địa danh nơi sản xuất - Esfahan, một thành phố trọng yếu của Iran, là cổ đô nổi tiếng, dịch sang tiếng Trung là Ý si fa han, nơi đây thường sản xuất các mặt hàng thủ công mỹ nghệ như thảm chần hạn, đã từng được ví von “nửa thiên hạ là Esfahan”

“Hóa ra là chiếc khăn do Iran sản xuất, kiến thức của bác gái thật uyên bác.”

“Các bác thích đi du lịch khắp nơi trên thế giới, sau này nếu không chê thì cháu có thể đi du lịch cùng với gia đình bác.”

“Điều này - xin bác đừng trêu đùa cháu ạ.” Tiểu Mạch rất thành thật, được ăn bữa đại

tiệc kiểu Pháp do bố mẹ bạn trai cũ mời đã là đến cực điểm giới hạn rồi, cô vốn không có mong muốn cao sang gì hơn nữa.

“Không sao, điều đó có đáng gì đâu.”

Đúng là, đối với người có tiền mà nói là chín con trâu cũng chỉ như một hào, đối với Tiểu Mạch mà nói lại là một thế giới khác, lại thêm một lần thật thà nói: “Kỳ thực, hôm nay hoàn toàn là tình cờ, cháu chưa từng đi dạo quảng trường Hằng Long, chẳng qua là rất khó có được một ngày nghỉ, cháu không muốn làm một cô gái suốt ngày ở lì trong nhà lên Taobao nên mới đi ra ngoài ngắm nghía, nhưng cháu chắc chắn là không thể mua các món hàng ở phía trong.

“Tiểu Mạch, bác thích sự thành thật của cháu đấy.” Bà Thịnh cầm ly rượu đỏ lên, “Tối qua, bác trai mới bay từ Hồng Kông về, sau hai ngày nữa lại phải đi công tác ở Bắc Kinh. Ngày thường ông ấy rất bận rộn, không có thời gian đi cùng với mẹ con bác. Lần này là do bác đặt lịch từ một tháng trước đấy, muốn bác trai vào 4 giờ chiều thứ Bảy này, nhất thiết phải cùng vợ và con trai đến dạo xem quảng trường Hằng Long.

“Thật là... có duyên làm sao.”

Tiểu Mạch vẫn không dám nhắc đến Tiền Linh. Cô ngượng ngùng nhấp một ngụm rượu, chiếc khăn lụa màu tím cùng với ly rượu nho đỏ như màu máu, khiến cho hai má cô ửng hồng, càng khiến phong thái của cô trở nên quyến rũ, gợi cảm. Mỗi một câu nói, mỗi một cử chỉ của cô đều thể hiện sự được giáo dục tốt, nếu không phải là con gái ưu tú nhà đại gia thì cũng là viên bích ngọc trong nhà tiểu gia, nói tóm lại là người con dâu lý tưởng, tương lai cũng sẽ là người mẹ dịu dàng, hiền hậu, hiểu biết.

“Tiểu Mạch, ngày 10 tháng 12 là sinh nhật lần thứ 29 của Thịnh Tấn, các bác đang chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc gia đình tại nhà, không biết cháu có rảnh đến làm khách nhà bác được không?”

“Sao cơ ạ?”

Lần này thì đúng là đã khiến cô thật sự bối rối, hoàn toàn không ngờ ông Thịnh lại mời cô đến nhà - Lễ nào đã đồng ý cho cô và Thịnh Tấn tìm hiểu nhau? Nhìn kỹ thái độ, biểu hiện của họ, tuyệt đối

không phải là đùa giỡn hay giấu cợt cô.

Có điều, cô lại nói một câu có thể sẽ gây cụt hứng nhưng là những lời cần phải nói: “Xin lỗi, bác trai bác gái, cháu không thể tham dự được.”

“Vì sao?”

Thịnh Tán thấy rất ngạc nhiên, cơ hội tốt như vậy, nhiều cô gái đẹp dù có phải sút đầu mẻ trán cũng phải cướp lấy bằng được.

“Bố cháu mới mất chưa đầy một tháng, cháu còn đang phải chịu trọng tang, đến tham dự buổi tiệc sinh nhật của Thịnh Tán, như vậy sẽ không hợp lễ.”

Không ngờ là nguyên nhân này. Ông Thịnh trịnh trọng hỏi cô: “Là cháu giữ ý phải không?” “Cháu”, cô mạnh dạn ngẩng đầu nhìn bố mẹ của Thịnh Tán, “Cháu chỉ sợ bác trai bác gái giữ ý thôi ạ.”

Bà Thịnh nhanh nhẩu nói một cách sảng khoái: “Tiểu Mạch, chỉ cần cháu không cần giữ ý là được rồi. Cháu cho rằng các bác là gia đình rất mê tín hay sao? Từ trước đến giờ bác chưa từng tin những chuyện đó. Huống hồ, bố cháu lại là hy sinh khi đang làm nhiệm vụ, câu chuyện của ông được đưa tin trong bản tin thời sự của cả nước, ông ấy là một nhân viên cảnh sát ưu tú, cháu nên tự hào vì bố của mình, sao phải kiêng kị gì cơ chứ?”

Những lời nói bất ngờ ấy đã khiến Điền Tiểu Mạch vừa mừng vừa lo: “Vâng, cháu nhất định sẽ đến.”

Cuối cùng, tay của Tiểu Mạch đã được Thịnh Tán nắm chặt.

CHƯƠNG 14

Sáng sớm ngày 07 tháng 12.

Cách sinh nhật của bạn trai cũ (có thể không cần dùng từ “cũ” nữa) vẫn còn 3 ngày.

Mấy ngày nay Tiểu Mạch chăm chỉ chăm sóc, làm đẹp khuôn mặt, cô vội khôi phục lại bài tập Yoga, dường như mỗi ngày đều hẹn hò với bạn trai. Để tránh bị mụn, cô không còn lên mạng suốt đêm nữa, tạm thời cai hẳn Taobao.

Tiểu Mạch hy vọng mình sẽ là Cô bé lọ lem may mắn kia, khát khao một giấc mơ hạnh phúc.

Nhưng, cô vẫn mơ thấy cái khe kia, cái khe sâu đã chia cắt miền hoang vu thành hai thế giới không giống nhau.

Trong khoảnh khắc khi đang rơi xuống đáy của cái khe đó, tiếng nhạc chuông “First Love” đã giải thoát cô. Toàn thân lạnh toát, cô mở mắt ra, hồi hận là trước khi ngủ đã quên tắt máy, trên màn hình hiển thị tên của Tiền Linh.

Là cô ấy? Giờ mới là 3 giờ sáng.

Tiểu Mạch nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở hổn hển vội vã của Tiền Linh, giống như con rắn khi đang trườn: “Tiểu Mạch, mình vừa mơ một giấc mơ, mơ thấy bọn mình hồi năm thứ ba trung học phổ thông, buổi sáng sớm với sương mù dày đặc, mình mơ thấy tất cả những gì mà bọn mình đã từng nhìn thấy!”

“Bọn mình đã nhìn thấy gì vậy?” “Cậu quên rồi sao?”

“Đúng, không thể nhớ nổi bất cứ thứ gì!” Tiểu Mạch lại không quên an ủi Tiền Linh, “Cậu đừng sợ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Khuôn mặt đó! Khuôn mặt đáng sợ đó, còn có, chiếc khăn lụa đó.”

Nghe thấy hai chữ cuối cùng, tim của cô như nhảy thót lên: “Chiếc khăn lụa? màu gì?”

“Màu tím!”

Điện thoại suýt chút nữa thì rơi xuống gầm giường, Tiểu Mạch thu mình vào trong chăn trong vô thức, chiếc khăn lụa màu tím vừa mang đến cho cô sự may mắn, giờ đang nằm ở chỗ kín đáo trong ngăn tủ quần áo.

“Chiếc khăn lụa màu tím? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đó là những thứ mà mình với cậu tận mắt chứng kiến, mình không tin cậu lại có thể quên được!”

“Xin lỗi, mình thật sự quên rồi.”

Tiền Linh cười đau khổ: “Cứ cho là cậu đã quên tất cả chuyện đó rồi nhưng còn chuyện này, bao năm đã trôi qua, mình muốn nói cho cậu biết! Đưa cho cậu xem một món đồ, giờ mình có thể gặp cậu được không?”

“Bây giờ ư? Vào lúc ba giờ sáng ư? Để ngày mai đi, buổi trưa mình sẽ đến gặp cậu!”

“Được, mình đợi cậu.”

“Mau ngủ đi, ngủ được thì sẽ không sao, chúc ngủ ngon!”

Vừa ngắt cuộc điện thoại vào lúc sáng sớm này, Tiểu Mạch tắt điện thoại di động đi. Trên chiếc giường tối tăm lạnh lẽo, cô trần trọc, nghiêng bên này rồi lại bên kia hồi lâu. Ngày mai sẽ được nghe bí mật như thế nào đây?

CHƯƠNG 15

Sau 5 giờ sáng.

Dù không có tiếng báo thức inh ỏi bên tai thì đồng hồ sinh học cũng buộc Tiểu Mạch phải tỉnh dậy, cần phải ra khỏi nhà lúc 8h30 mới có thể bắt được tàu điện ngầm qua sông, để tránh bị ông chủ la mắng. Trên tuyến tàu điện ngầm đi làm, cô mở điện thoại ra, nhận được một mẫu tin nhắn:

“Đợi cậu đến rồi chúng ta cùng đào bí mật từ trong ngôi mộ ra.”

Người nhắn tin là Tiền Linh, thời gian gửi tin là 3h20 sáng sớm.

Tàu điện ngầm chật cứng, Điền Tiểu Mạch càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, đây không phải là phong cách nói chuyện của Tiền Linh, cô ấy từ trước đến giờ đều nói thẳng trực tiếp, càng chẳng bao giờ nhắn tin kiểu hoa mỹ, ẩn ý như vậy.

Bước ra khỏi tàu điện ngầm, Tiểu Mạch liền gọi điện lại cho Tiền Linh.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang tắt máy.”

Nếu như Tiền Linh đã nhất thiết muốn gặp cô, chắc chắn sẽ vẫn mở máy, để có thể liên lạc ngay với Tiểu Mạch, tại sao lại đột nhiên tắt máy như thế được?

Tiểu Mạch chạy đến văn phòng, lòng đầy nghi hoặc, một ngày làm việc ở văn phòng bắt đầu như bình thường. Nhưng cả buổi sáng tinh thần cô không yên, bên tai chốc chốc lại vang lên những lời nói kỳ lạ của Tiền Linh trong điện thoại lúc sáng sớm. Chốc chốc cô lại xem lại mẫu tin nhắn đó - “Đợi cậu đến, chúng ta cùng đào bí mật trong ngôi mộ ra.”

Thấp thỏm không yên chờ đến giờ nghỉ buổi trưa, Tiểu Mạch lại gọi một cuộc điện thoại nữa cho Tiền Linh, vẫn tắt máy.

Cô lập tức gọi điện tới số máy công ty của Tiền Linh, mới nghe nói hôm nay Tiền Linh không đi làm, cũng không gọi điện xin nghỉ làm, hiện giờ không có ai liên lạc được với cô ấy.

Lẽ nào Tiền Linh bị ốm? Đồng thời, điện thoại cũng hỏng nữa, ốm đến nỗi không thể đi ra ngoài được, cho nên mới không liên lạc được.

Tiểu Mạch cố gắng suy nghĩ theo hướng lạc quan nhưng tâm trí cô lại hoảng loạn một cách khủng khiếp, chẳng phải đã nói sẽ gặp nhau vào buổi trưa rồi hay sao? Tiểu Mạch lập tức xin công ty nghỉ phép nửa ngày.

Sau nửa tiếng đồng hồ, xe taxi dừng lại ở bên con đường cô quạnh ở khu Tĩnh An. Xung quanh đều là những nhà chung cư nhỏ kiểu châu Âu từ thập niên 30, những chiếc lá cây long não thơm nhô ra khỏi bức tường bao, trong cửa sắt khóa chặt là khu vườn nhà hun hút. Năm ngoái, vì cãi nhau với bố mẹ mà Tiền Linh đã dọn ra ngoài, một mình thuê một căn phòng ở khu vực trung tâm thành phố. Tiểu Mạch đã từng tới đây thăm cô một lần, vẫn rất ngưỡng mộ nơi ở tốt với vẻ yên tĩnh giữa chốn náo nhiệt này.

Tiểu Mạch bấm chuông cửa ở ngoài cửa sắt, nhưng hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, cô đành phải dùng sức đập mạnh vào cửa sắt, thì mới có một người phụ nữ béo mập ra mở cửa, có lẽ là chủ nhà trọ.

Đến cửa nhà Tiền Linh ở tầng trệt, không ngờ vừa đẩy nhẹ cửa đã mở ra, bà quản gia cũng cảm thấy kỳ lạ: “Bình thường vẫn được khóa chặt cơ mà!”

Đi qua cửa là khu vườn nhỏ tĩnh mịch, trên nền đất trồng rất nhiều các loại hoa cỏ, đáng chú ý nhất là một cây Mai - đây là loại cây mà Tiền Linh thích nhất, có lẽ đây cũng chính là điểm hấp dẫn nhất của ngôi nhà này đối với cô ấy.

Từ khu vườn nhỏ trực tiếp đi vào phòng khách, Tiểu Mạch cất tiếng gọi: “Tiền Linh!”

Trong không khí dường như chỉ dội lại tiếng vọng của sự tĩnh lặng.

Tầng trệt chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, Tiểu Mạch cẩn thận đi vào bên trong thêm mấy bước, đẩy cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ ra, cuối cùng cô cũng đã thấy Tiền Linh.

Tiền Linh đã chết rồi.

CHƯƠNG 16

Tiền Linh nằm trên sàn nhà, mặc chiếc áo ngủ màu trắng rộng rãi, mái tóc đen nhánh xõa ra như dòng suối, ôm lấy khuôn mặt trắng bệch, giống như một bông hoa với cánh màu đen nhụy màu trắng đang hé nở.

Mắt của cô, đôi mắt từng khiến bao người si mê, không hề nhắm lại, lộ ra ánh mắt đầy bất trắc, hồ nghi và sợ hãi nhìn Điền Tiểu Mạch - người đến đúng như hẹn trước.

Tiểu Mạch tin rằng trái tim mình có đủ sự mạnh mẽ, cô sẽ trốn chạy giống như bà chủ nhà kia. Cô vẫn cứ đứng chôn chân chỗ cũ, giống như một bức tượng sống, tê cứng bên cạnh người bạn thân đã chết - chẳng phải đã nói sẽ "cùng nhau khai quật bí mật từ dưới mồ sâu lên" hay sao?

Bây giờ Điền Tiểu Mạch đã đến đúng giờ thì Tiền Linh lại không thể nói được nữa.

Tuy nhiên, cái thực sự khiến cô tê cứng lại chính là chiếc khăn lụa màu tím cuốn quanh cổ Tiền Linh.

Chiếc khăn màu tím.

Cái nhìn đầu tiên, cô có cảm giác giống như ảo giác? Từ chiếc khăn lụa giấu kín trong ngăn kéo của mình cô liên tưởng đến chiếc khăn trên cổ của Tiền Linh? Hay là, Tiền Linh có thể vẫn chưa chết, cô chỉ nằm trên sàn để tạo ra một trò đùa ác ý?

Cái nhìn thứ hai, cô mới nhận ra rằng Tiền Linh thực sự đã chết! Nhận ra chiếc khăn lụa cuốn quanh cổ người chết chính là loại khăn mua ở "Khu Ma nữ" vào tháng trước - màu tím giống như pha lê, cùng loại họa tiết cỏ cây hoa lá rất kỳ diệu, cùng phong cảnh Esfahan của Ba Tư, dường như là cùng một lô sản phẩm, thậm chí là cùng do một người dệt nên!

Không có cái nhìn thứ ba - cái nhìn tiếp theo vẫn gắn chặt vào chiếc khăn lụa, giống như một thỏi nam châm màu tím thu hút mạnh mẽ con mắt của cô, ngỡ như không thể nào lay chuyển được. Lại có vẻ gì đó giống như một con rắn độc màu tím, bất tri bất giác cuốn quanh cổ, ngỡ như không thể gỡ ra được.

Chiếc khăn lụa càng lúc càng siết chặt khiến cô càng ngạt thở, con rắn màu tím trong tưởng tượng khiến cô lạnh người...

Duy chỉ có một thứ không thể ngăn được, đó là nước mắt của Điền Tiểu Mạch.

Khi dòng nước mắt nóng hổi của cô thấm ướt sàn nhà, cơ thể người bạn xinh đẹp đã chết cũng dần dần lạnh đi, lá vàng ngoài cửa sổ lần lượt rơi xuống - cô người thấy một mùi vị thoang thoảng, rất quen thuộc, từ thi thể của Tiền Linh tỏa ra, chính xác là từ sâu bên trong chiếc khăn lụa.

Đó là mùi vị của một buổi sáng sớm nào đó mười năm trước, có thể đã bị não bộ bỏ quên nhưng không thể khiến khứu giác quên đi được.

CHƯƠNG 17

Cô ấy chưa từng nói đến ai khác sao?" "Không."

"Cũng không nói đến chuyện gì đó đặc biệt sao?"

Tiểu Mạch cảm thấy mình sắp phát điên lên, cô lui vào góc lắc đầu nói: "Xin lỗi, cuộc gọi của cô ấy lúc sáng sớm tôi đã nói hết cả rồi! Tôi cũng đã cho ông xem cả đoạn tin nhắn rồi đấy thôi."

"Vâng, nếu như thời gian trên tin nhắn là đúng thì không cách thời gian lúc cô ấy gặp nạn bao lâu cả."

"Tôi rất ân hận! Cuộc gọi lúc ba giờ sáng, lúc ấy cô ấy rất muốn gặp tôi, nếu như tôi không ham ngủ mà đến ngay lúc đó thì có thể đã cứu được cô ấy."

"Không phải lỗi của cô, không ai có thể vì một cuộc điện thoại như vậy mà đi ra ngoài vào lúc ba giờ sáng cả!"

Nhân viên cảnh sát phụ trách vụ án giết người này, sau khi tra hỏi nửa giờ đồng hồ cuối cùng cũng đã an ủi Tiểu Mạch một câu.

Ông ta là người quen cũ của Điền Tiểu Mạch. Mười lăm năm trước, khi tốt nghiệp trường cảnh sát chưa được bao lâu thì ông được tham gia điều tra vụ án giết người tại tiệm tạp hóa đường Nam Minh cùng với bố của Tiểu Mạch - Đây cũng là một trong hai vụ án duy nhất không tìm ra được hung thủ trong sự nghiệp cảnh sát gần ba mươi năm của Điền Việt Tiến. Năm đó, ông Vương chỉ là viên cảnh sát "mới ra lò", nay ông đã là ông Vương - quan chức cảnh sát đã phá được vô số vụ án. Tháng trước bố của Tiểu Mạch hi sinh trong lúc đang làm nhiệm vụ, cũng chính là ông Vương đứng ra giúp đỡ việc hậu sự.

Căn cứ tình trạng hiện trường, phán đoán sơ bộ cho rằng Tiền Linh bị chiếc khăn lụa siết cổ đến chết, nếu như báo cáo pháp y có thể chứng minh - cách thức gây án hoàn toàn giống với vụ án giết người tại đường Nam Minh năm 1995.

Bà chủ nhà cũng bị cảnh sát lấy lời khai đến mệt lử, căn nhà cũ theo kiểu phương Tây này là do tổ tiên các nhà tư sản để lại, đến đời này đã bị thất thoát đến nỗi chỉ còn lại các căn phòng trống không. Ban ngày phần lớn căn phòng được đem cho một công ty quảng cáo thuê lại, buổi tối trừ phòng bà chủ, chỉ có Tiền Linh thuê riêng một căn ở tầng trệt có khoảng sân. Bà chủ nói, tối hôm qua vẫn không có gì bất thường, cả đêm bà vẫn ngủ rất ngon. Cảnh sát cũng xác thực khóa cửa không có dấu hiệu bị cạy phá, cũng không có dấu vết có người leo tường đột nhập. Bà chủ nhà còn cho biết, Tiền Linh đã ở trọ ở đây được một năm, buổi tối đa phần ở bên ngoài, bình thường cũng rất ít gặp, nhưng mỗi lần trả tiền nhà đều rất vui vẻ. Mặc dù có nghi ngờ Tiền Linh có quan hệ xã hội phức tạp nhưng bà chủ nhà cũng chưa từng thấy Tiền Linh đưa đàn ông về nhà, trong phòng cũng không phát hiện có vật dụng của đàn ông.

Hiện nay, người bị tình nghi nhiều nhất chính là bà chủ nhà.

Còn về động cơ gây án? Nếu như bà ta thực sự là hung thủ thì tất nhiên không thể nào để lộ động cơ gây án.

Có điều, chỉ cần nhớ đến vụ giết người tại đường Nam Minh mười lăm năm trước, ông Vương cho rằng khả năng gây án của bà chủ nhà là rất nhỏ.

Cảnh sát vẫn chưa tìm thấy chiếc điện thoại của Tiền Linh tại hiện trường, họ cho rằng nó đã bị hung thủ mang đi.

Hiện trường vẫn còn những vật rất đặc biệt. Trên chiếc tủ ở đầu giường của nạn nhân có một mẫu giấy note màu vàng, phía trên có nét bút bi màu xanh, viết một hàng chữ nguệch ngoạc - Tôi đã từng giết người.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng giống như năm chiếc kim màu vàng đâm vào mắt Tiểu Mạch.

Ông Vương nói như đọc thoại: "Lạ ông tôi ở bụi này chẳng? Không lẽ hung thủ đang muốn nói với cảnh sát rằng hắn ta là một kẻ giết người hàng loạt?"

“Không.” Điền Tiểu Mạch tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường, “đây là nét chữ của Tiền Linh.”

“Nạn nhân tự mình viết ư?”

“Tôi và cô ấy là bạn thân với nhau sáu năm từ hồi học cấp hai rồi trung học, đương nhiên tôi nhận ra nét chữ của cô ấy, tuyệt đối không thể nhầm lẫn được!” Trong chốc lát cô bỗng như hiểu ra, “bí mật mà Tiền Linh muốn nói với tôi, có lẽ chính là năm chữ này!”

“Cô có thể nghĩ ra người mà cô ấy đã từng giết là ai không?”

“Không, hoàn toàn không nghĩ ra.” Tiền Linh từng giết người ư?

Trời ơi! Tiểu Mạch không thể nhớ ra, cái gì cũng không thể nhớ ra! Thời gian trải qua cùng với người bạn thân, những tháng ngày tươi đẹp của tuổi mười tám dường như đã hoàn toàn tan biến!

Cô ấy đã giết ai cơ chứ?

CHƯƠNG 18

Tháng Mười hai, đêm lạnh như băng. Người đẹp bị hại đã được đưa đến Sở Công an để khám nghiệm tử thi, chỉ còn lại cha mẹ đang rất đau khổ của Tiền Linh. Hai kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, sau khi khóc hàng giờ đồng hồ, họ mới chịu ngồi xuống thu gom những di vật của con gái. Tiểu Mạch vẫn ở lại giúp đỡ họ lo liệu việc hậu sự - cô đã từng có kinh nghiệm đối mặt với những việc này, và còn có dự cảm bản thân ngày càng gần ngày đối diện với thần chết?

Cô muốn tìm một thứ trong số di vật của nạn nhân.

Bên tai cô vẫn vang vọng tiếng Tiền Linh nói qua điện thoại: “Mình muốn nói với cậu! Muốn cho cậu xem vật này.”

Còn nữa, đoạn tin nhắn được gửi đi trước khi cô ấy chết: “Tớ đợi cậu đến, chúng ta cùng khai quật bí mật từ dưới mồ lên.”

Cần phải tìm ra nó - bất luận bí mật ấy có đáng sợ đến đâu, bất luận có chôn dưới nấm mồ của ai, Tiểu Mạch thề rằng sẽ tự mình tìm ra.

“Nhật ký.”

Đột nhiên mẹ của Tiền Linh thốt lên một tiếng. “Gì cơ ạ?”

Tiểu Mạch giữ vai người mẹ của bạn thân để đề phòng bà ngã quỵ. Người mẹ đau khổ vẫn có vẻ mạnh mẽ, vừa thu xếp xong mọi góc ngách trong căn phòng của con gái, gạt nước mắt nói: “Nhật ký của Tiền Linh không thấy đâu nữa.”

Mặc dù ký ức bao năm đã dần mờ hồ, Tiểu Mạch vẫn nhớ y nguyên quyển nhật ký của Tiền Linh - Hồi học trung học cứ mỗi khi trước lúc đi ngủ, cô ấy đều lặng lẽ viết nhật ký trong căn phòng yên ắng. Có điều Tiền Linh chưa từng cho người khác xem mà vẫn giữ khư khư, đến cả bạn thân như Tiểu Mạch cũng chưa từng được xem.

“Cô ơi, cô cho rằng nhật ký cũng ở đây ạ?” “Đúng vậy, lúc nó chuyển từ nhà đến đây sống, chính mắt cô nhìn thấy nó mang quyển nhật ký theo.” Mẹ của Tiền Linh đưa tay nhận ly nước nóng do Tiểu Mạch mang đến, “Nó đã thôi viết nhật ký từ lâu rồi, nhưng tuyệt đối không thể vứt nhật ký đi.”

Nhìn cây đào trong khoảng sân bên ngoài cửa sổ, trong màn đêm sâu thẳm, Điền Tiểu Mạch hiểu ra rằng - bí mật mà Tiền Linh muốn nói với cô chính là được giấu trong cuốn nhật ký hồi trung học, đáng tiếc là nó đã bị hung thủ lấy đi, hoặc đã được cất giấu trong một góc ngách bí mật nào đó.

Lẽ nào, hung thủ cũng có liên quan đến bí mật đó? Có liên quan đến những kí ức tuổi thanh xuân mà mình đã đánh mất?

Trong đầu cô lại hiện ra chiếc khăn lụa màu tím đỏ, nhớ đến cuộc điện thoại của Tiền Linh nói về chiếc khăn lụa, lại còn vụ án giết người chưa được phá năm 1995.

Chiếc khăn lụa màu tím?

Khi Tiểu Mạch đưa bố mẹ Tiền Linh rời khỏi hiện trường vụ án cũng đã gần mười hai giờ đêm. Trên đường đi Tiểu Mạch cứ mẩn mê cổ họng, giống như trong không khí có ẩn chứa một chiếc khăn lụa, bất cứ lúc nào cũng có thể siết lại, trong chớp mắt có thể khiến người ta ngạt thở.

Một mình cô đơn về tới nhà, Tiểu Mạch kiểm tra một lượt các cửa chính và cửa sổ, đóng đi đóng lại mấy lần giống như người bị mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Cô pha một tách cà phê thật đậm để lấy lại tinh thần cho bản thân, dù cho cả đêm có không ngủ được cũng chẳng sao. Cô sợ rằng một khi mình chìm vào giấc ngủ, ma quỷ sẽ hiện về bên giường của cô...

“Đợi cậu đến rồi bọn mình cùng nhau khai quật bí mật.”

Điền Tiểu Mạch xem lại đoạn tin nhắn trong điện thoại, bắt đầu vát cạo dòng kí ức thừa học trung học của chính mình.

Đáng tiếc rằng tất cả đều là phí công, kí ức cũng giống như một cái khe sâu thẳm, hiện thực ở bờ bên này, quá khứ ở bờ bên kia, chỉ cần nhảy sang là sẽ tan xương nát thịt.

Có lẽ, trong kí ức bị mất đó chứa đựng những thứ cực kỳ nguy hiểm, đến nỗi tự cô chọn cách đánh mất trí nhớ chẳng?

Những người bạn học bên nhau sớm chiều năm đó đa số đã mất liên lạc, trong danh bạ điện thoại chỉ còn có Tiền Linh là bạn học trung học.

Cô nhớ đến một người, hoặc là có thể nói không phải là người - “Khu Ma nữ”.

Nếu như có thể mua được những ký ức năm 1995 thì cũng có thể mua được ký ức năm 2000.

Tiểu Mạch mở trang web “Khu Ma nữ” từ giao diện màu đen hiện ra dòng chữ: Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.

Lướt qua tất cả mặt hàng sau đó, cô bật ứng dụng Aliwangwang để trực tiếp nói chuyện với chủ cửa hàng.

“Có ai ở đó không?”

Đã hai giờ sáng nhưng thật không ngờ chỉ vài giây sau chủ cửa hàng đã trả lời: “Có.”

“Tôi muốn mua lại một phần ký ức.”

Tiểu Mạch biết rằng để tìm lại ký ức sẽ phải trả giá, hơn nữa có thể không phải chỉ là tiền bạc.

“Năm nào vậy?”

“Năm 2000, mùa Xuân.”

Cô bổ sung thêm từ “mùa Xuân”, đó là học kỳ hai của năm thứ ba trung học, cũng là học kỳ khốc liệt nhất trước khi thi tốt nghiệp.

“Được thôi, hãy ấn vào đây để đặt hàng.” Phía dưới xuất hiện một đường link, sản phẩm này được báo giá đến 5000 tệ, ăn cướp à?

Tuy nhiên, có đắt đến thế nào Tiểu Mạch cũng phải mua bằng được - có một số ký ức có thể là ác mộng nhưng cũng có thể là vật báu vô giá.

Tiểu Mạch nhanh chóng hoàn tất thủ tục thanh toán rồi rót một cốc cà phê đậm đặc, chui người vào trong đồng chăn gối lạnh lẽo, cô cứ nghĩ rằng đêm nay sẽ là một đêm mất ngủ trần trọc nhưng không ngờ lại đi vào giấc ngủ nhanh đến vậy.

Chỉ có điều, cơn ác mộng vẫn kéo đến như thường lệ...

CHƯƠNG 19

Ngày 8 tháng 12.

Điền Tiểu Mạch nhận bưu kiện chuyển phát nhanh từ tay của nhân viên chuyển phát nhanh đầu vẫn đang đội mũ bảo hiểm, địa chỉ bưu kiện là “Khu Ma nữ”, sờ qua có vẻ như là một quyển sách khá dày.

Tiểu Mạch đợi đến khi đi làm về, cô giam mình trong phòng rồi cẩn trọng mở gói bưu kiện ra xem.

“O?”

Là... là một cuốn sách giáo trình ngữ văn trung học!

Cảm giác mới quen thuộc làm sao, khiến cho Điền Tiểu Mạch mềm lòng. Sóng mũi cũng bỗng dưng cay cay, nước mắt rơi như những cánh mai vàng ngày mưa, rơi cả vào cuốn giáo trình đóng đầy bao kỷ niệm.

Đây chính là giáo trình của 10 năm trước, dường như mỗi trang sách đều quen thuộc đến nỗi có thể bật ra ngoài!

Đáng tiếc là quyển sách này không phải là cuốn Tiểu Mạch đã từng dùng nên cũng có thể mua được rất nhiều quyển “secondhand” tương tự trên trang Taobao.

Chỉ một quyển giáo trình ngữ văn làm sao có thể gọi lại những ký ức đã ngủ quên.

Lật giở đến trang bài khóa về bài thơ “Thanh Thanh Mạn” của Lý Thanh Chiếu trong phần Thơ Từ cổ điển, Tiểu Mạch phát hiện ra trong trang sách có kẹp một vật gì đó, thì ra là một chiếc khăn lụa được gấp lại vừa vặn với trang sách!

Một chiếc khăn lụa màu tím.

Chính là màu tím ấy, chất liệu lụa tơ tằm ấy, họa tiết cỏ cây hoa lá tinh xảo ấy.

Tiểu Mạch run run mở chiếc khăn ra, chạm vào bề mặt nhẵn nhụi, mát lạnh của nó y như chạm vào tuổi mười tám của chính mình.

Đây là chiếc khăn lụa thứ ba kiểu này mà Tiểu Mạch từng tận mắt trông thấy.

Cái thứ nhất vẫn giấu trong ngăn kéo của cô, cái thứ hai đã siết cổ đến chết người bạn thân nhất của cô là Tiên Linh, cái thứ ba lại là một phần trong “ký ức mùa xuân năm 2000” mua được từ “Khu Ma nữ”.

Esfahan.

Có lẽ trên thế giới có không quá 100 cái khăn như thế này!

Nhìn vào trang sách phía dưới chiếc khăn lụa trong quyển giáo trình ngữ văn, nhìn những câu thơ Từ cổ điển của Lý Thanh Chiếu “Cây ngô đồng trong cơn mưa phùn, buổi hoàng hôn, từng giọt rơi rơi. Khung cảnh ấy, một chữ sầu làm sao nói hết.”

Chiếc khăn lụa này, cuốn giáo trình này, bài thơ Từ đời Tống này.

Tiểu Mạch đã nhớ ra thật rồi.

Đây chính là tuổi thanh xuân của cô, là những tháng ngày tươi đẹp của cô, là bức tranh mà cô giữ chặt sâu thẳm trong tâm hồn.

Cô giáo Mộ Dung...

Chương thứ nhất, ký ức năm 2000.

Năm 2000. Mùa Xuân.

Một ngày mùa xuân lất phất mưa phùn.

Chiếc khăn lụa màu tím - kết thành hình cánh hoa tươi đẹp, dịu dàng cuốn quanh chiếc cổ trắng ngần như tuyết. Trong phòng học tối tăm ẩm thấp của một ngày mưa, chiếc đèn năng lượng mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên sắc tím lồi cuốn của chiếc khăn lụa, khiến cho nó phát ra một thứ ánh sáng rất êm dịu, giống như ánh nến trong nhà thờ đang nhảy múa uốn lượn. Trên chiếc khăn lụa điểm xuyết những hoa văn màu trắng mang hình dáng của những thứ kỳ hoa dị thảo, phảng phất như trong khu vườn hoa dưới chân tháp Babylon được trang trí trên bề mặt những bức vẽ trong câu chuyện “Nghìn lẻ một đêm”.

Người phụ nữ quàng chiếc khăn lụa ấy quay người viết một hàng chữ bằng phấn lên tấm bảng đen, đó chính là câu thơ “Cây ngô đồng trong cơn mưa phùn, buổi hoàng hôn, từng giọt rớt rơi. Khung cảnh ấy, một chữ sâu làm sao nói hết.”

Bài từ “Thanh Thanh Mạn” của Lý Thanh Chiêu trong giáo trình được kết hợp với khung cảnh lay động lòng người, từ những lọn tóc màu tím bồng bênh như sóng biển, chiếc váy dài bó sát eo chốc chốc lại khẽ lay động, làm lộ ra đoạn khăn lụa màu tím phía sau cổ, giống như đem câu chuyện viễn tưởng được lưu hành mấy năm sau hiện ra trước trong mắt cô gái 18 tuổi Điền Tiểu Mạch.

Đây là phòng học năm thứ 2 trung học của trường trung học Nam Minh, Tiểu Mạch ngồi ở hàng thứ hai gần cửa sổ, bên ngoài cửa sổ những bông hoa trúc đào có chứa chất độc đã chớm nở, nước mưa hắt ngang dọc trên cửa kính tạo thành những dòng nước nhỏ. Cô giáo quàng chiếc khăn lụa màu tím, đứng trước bảng với dáng vẻ gọi cảm, cô quay đầu lại với ánh mắt nghiêm nghị quan sát học trò.

Cô giáo có cái họ rất hiếm, cổ kính và cũng rất đẹp - Mộ Dung.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch nhìn thấy chiếc khăn lụa màu tím này của cô Mộ Dung kể từ khi cô đảm nhận vai trò giảng dạy môn ngữ văn, nó giống như một viên nam châm, thu hút mạnh mẽ ánh mắt của Tiểu Mạch. Các nữ sinh trong lớp đều âm thầm ngời ca, hâm mộ và đổ kị - Sao trên đời lại có chiếc khăn lụa đẹp đến như vậy? Lại rơi đúng vào tay của một cô giáo xinh đẹp đến vậy, ông trời tại sao lại bất công như vậy?

Cô Mộ Dung luôn dùng khuôn mặt lạnh lùng hướng về phía những ánh mắt như dán vào cô của đám nam sinh, coi như họ không hề tồn tại. Cô thường đột ngột gọi một bạn học sinh lên trả lời câu hỏi, cho dù câu trả lời có đúng hay sai, cũng đều bị cô phê bình một trận - ngoại trừ một người.

Điền Tiểu Mạch chính là học sinh mà cô Mộ Dung yêu quý nhất, mỗi lần cô hướng ánh mắt ngưỡng mộ ngược nhìn cô giáo đều được cô đền đáp bằng một nụ cười ngọt ngào. Tiểu Mạch mơ tưởng đến 10 năm sau, nếu có thể khiến người ta si mê giống như cô giáo, được quàng chiếc khăn lụa màu tím giống như cô thì thật là hoàn mỹ...

Bỗng có người dùng đầu gối huých vào cô, thì ra là cô bạn thân cùng bàn kiêm luôn cùng phòng - Tiền Linh. Tiểu Mạch vội chỉnh đốn trang phục, ngồi ngay ngắn lại, vừa rồi cô mãi ngắm chiếc khăn lụa màu tím của cô Mộ Dung đến phát mê, rồi cứ thế nghiêng nửa người dựa vào vai Tiền Linh.

Tiền Linh làm bộ dạng mặt xấu - có đôi khi, Tiểu Mạch cũng cảm thấy ngưỡng mộ cô bạn thân cùng bàn vì cô ấy có thể trang điểm một cách rất bắt mắt mà vẫn không hề vi phạm quy định về cấm trang điểm của nhà trường, đồng thời còn có thể khiến những kẻ đang theo đuổi trở nên ngoan ngoãn.

Hết giờ rồi.

Tiết học cuối cùng của ngày hôm nay, sau đó hai tiếng vẫn còn tiết tự học, mọi người tràn ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ.

Khi Tiền Linh và Tiểu Mạch đang định về phòng thì bỗng nhiên cô Mộ Dung quay đầu lại nói: “Tiểu Mạch, đi dạo cùng cô một lát được chứ?”

Làm sao có thể từ chối yêu cầu của cô giáo được? Tiền Linh buông tay Tiểu Mạch ra để đi tìm một người bạn khác.

Tiểu Mạch ngoan ngoãn đến bên cô giáo, chiếc khăn lụa màu tím bắt mắt vẫn ở trên chiếc cổ thân thuộc của cô giáo, trông rất yêu điệu giống như có thể hợp với phong cách của tất cả các mùa, khiến cho cô bé 18 tuổi Tiểu Mạch cảm thấy mê mẩn.

Đi qua dãy hành lang dài phía dưới tòa nhà phòng học, những hạt mưa từ trên mái hiên rớt xuống chậu hoa bên cạnh, bất chợt có cánh hoa rơi xuống đồng bùn đất, giống như một thực thể còn tươi nguyên, đang còn thanh xuân đã vội sớm điều tàn, không khỏi khiến Tiểu Mạch nhớ tới cuốn “Mẫu Đơn đình” được giấu trong ngăn kéo - năm ngoái cô Mộ Dung tặng cô và còn căn dặn không được nói với ai.

“Hối ôi, bên cạnh khung cảnh sắc xuân phơi phới, trăm hoa đua nở này lại chỉ là những giếng khô và tường đổ. Tuổi xuân tươi đẹp cũng giống như cảnh đẹp kia có ý nghĩa gì khi niềm vui tận hưởng còn đang ở mãi nơi đâu? Mây sắc ngọc ngà, sớm bay chiều cuộn, mưa tuôn gió cuốn, khói sóng họa thuyền. Buồn trông tuổi xuân vô tình trôi qua lại tiếc thương cho thân phận chính mình.”

Tiểu Mạch thực sự bất ngờ, trong khoảnh khắc bốn bề vắng vẻ, dưới hành lang mưa rơi hoa tàn, cô Mộ Dung tức cảnh sinh tình hát lên đoạn “Tạo La Bào” trong chương “Dạo chơi trong vườn” của vở kịch “Mẫu Đơn đình”...

Cô Mộ Dung tự học hát Côn Khúc và còn hát rất có hồn, giống như cảm giác nghe trên ti vi vậy, cô hoàn toàn coi như không có học trò ở bên cạnh. Đây chính là phong cách của cô Mộ Dung, khi thì lạnh

lùng vô tình, khó gần, có khi lại cao hứng thoải mái không có gì ràng buộc, có lúc giống như một bà cô tuổi năm mươi, có khi lại giống như một cô học trò tuổi mười tám.

Dường như cứ mỗi tuần một buổi chiều Tiểu Mạch lại cùng cô Mộ Dung đi dạo qua khu vườn hoa của nhà trường, đi qua cả khu vực hoang vu bên ngoài cổng trường.

Nơi đây là trường trung học Nam Minh, nằm ở trên đường Nam Minh ở khu ngoại ô vắng vẻ, cũng là ngôi trường nội trú trọng điểm nổi tiếng toàn thành phố.

Ba năm trước, Tiểu Mạch bất chấp sự phản đối quyết liệt của bố, thi đỗ vào ngôi trường này với điểm số rất cao.

Tiểu Mạch biết lý do vì sao bố lại phản đối – năm năm trước, vụ án giết người duy nhất mà ông không thể tìm ra thủ phạm chính là xảy ra ở đối diện trường trung học Nam Minh.

Nhưng cô không quan tâm, chỉ cần xa bố một chút, tốt nhất là không cần ngày nào cũng phải gặp bố, ngày đêm được ở cùng bạn bè. Đại để là cũng có thể giảm bớt được phần nào những oán hờn của cô đối với bố.

Một nguyên nhân khác, chính là vì người bạn thân độc nhất vô nhị hồi cấp hai – Tiền Linh cũng đã quyết chí đăng ký thi vào ngôi trường này. Tiểu Mạch không muốn vì lên trung học mà phải xa người bạn thân nhất của mình, cô mong muốn từ cấp hai lên trung học rồi vào đại học hai đứa đều có thể học cùng nhau.

Quy mô của trường trung học Nam Minh rất lớn, hơn 600 học sinh, tất cả đều ở nội trú, cuối tuần mới được về nhà. Mấy năm trước ngôi trường có tu sửa ba tòa nhà phòng học và hai tòa ký túc xá, cộng thêm một sân bóng đá đạt chuẩn, mỗi năm xuân đến, trong trường trăm hoa đua nở rực rỡ. Ngôi trường chỉ có một điểm không được thuận tiện lắm, đó là ở vào vị trí quá hẻo lánh, bên ngoài cổng trường ngoài vẻ hoang sơ thì còn có các công trình bỏ hoang, để vào thành phố chỉ có thể đi xe buýt.

“Em thích mưa xuân như thế này chứ?”

Cô Mộ Dung hát xong đoạn Côn Khúc, khẽ thở dài dưới hành lang, cô nhặt một cánh hoa rơi lên, trong phút chốc bỗng như biến thành người thiếu nữ Đỗ Lệ Nương trong tác phẩm “Mẫu Đơn đình”.

“A...” người thiếu nữ thực sự đã bước ra khỏi thế giới ảo tưởng, đưa tay ra vuốt ve những hạt mưa, “có vẻ sắp tạnh mưa rồi đấy.”

“Tại sao em không trả lời?”

Cô Mộ Dung liếc nhìn Tiểu Mạch, biểu cảm lạnh lùng, khóe môi dài và ánh mắt kiêu ngạo giống như Lưu Xuyên Phong¹.

¹ Rukawa - nhân vật hoạt hình Nhật Bản phiên bản nữ.

“Khi mẹ em mất, em nhớ cũng là thời điểm tiết trời mùa xuân, trời cũng mưa phùn như thế này.”

Tiểu Mạch cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân, cô ghéech cầm lên nhìn mưa xuân rơi ngoài hành lang, sống mũi có chút cay cay.

“Cô xin lỗi.”

Cô Mộ Dung chau mày, người đẹp đơn thân tuổi ba mươi, người luôn là chủ đề tâm điểm trong các câu chuyện ở trường trung học Nam Minh, không tránh khỏi vướng vào các loại tin đồn thất thiệt - Mọi người nói cô rất lẳng lơ, có rất nhiều bạn trai, buổi tối cuối tuần thường đi đến phố Hành Sơn giải khuây. Nghe đâu mấy năm trước cô còn có tình cảm yêu đương với cả học trò, như thể là phiên bản đời thực của bộ phim “All things fair”, câu chuyện gây ồn ào khắp nơi, khiến cho bố mẹ cậu bé kia đến trường đòi hỏi tội cô giáo, suýt chút nữa khiến cô bị đuổi việc.

Dẫu vậy, cô luôn khiến cho người ta có cảm giác khó gần, ngày nào cũng giữ ánh mắt kiêu ngạo, không coi các giáo viên khác ra gì, e rằng đó là lý do cô có nhiều kẻ thù ghét, trở thành kẻ bị các giáo viên tẩy chay. Đối với đa số học sinh, cô cũng tỏ vẻ xa cách, thường công khai phê phán ngay trên giảng đường rằng phẩm chất học sinh thời nay thấp kém, nhân tiện chỉ trích những học sinh hay tự cao tự đại một trận, khiến cho không ít học sinh dù có thành tích học tập xuất sắc không ngóc đầu lên được.

Có điều, vẫn có nhiều người thầm ngưỡng mộ cô Mộ Dung. Một thời gian cô chuyên mặc đồ đen, thế là không lâu sau, cứ mỗi khi tan học là các nữ sinh lại cùng nhau diện đồ đen. Cô vẫn thường xuyên thay đổi kiểu tóc, nhuộm những màu sắc rất đặc biệt, trở thành kim chỉ nam cho việc lựa chọn kiểu tóc của các nữ sinh những dịp nghỉ hè, nghỉ đông - cô chính là người định hướng thời trang cho trường trung học Nam Minh.

Điều khiến cô càng thêm quyến rũ là khí chất, có một lần khi sắp kết thúc giờ ngữ văn, đột nhiên cô lấy cuốn tiểu thuyết “Người tình” của Maguerite Duras ra đọc một đoạn văn lạ lùng về mạch ý thức – cô

đọc rất nhập tâm, giống như mình chính là nữ nhân vật chính vậy, cô gái Pháp hơn mười tuổi ấy, dưới ánh nắng mặt trời nhiệt đới của miền Nam Việt Nam, ngắm nhìn người đàn ông đến từ miền Bắc Trung Quốc với nước da trắng bóc. Dường như cô cũng đang có cảm giác đau cắt da cắt thịt, giọng đọc rất truyền cảm, khiến cho người nghe muốn rơi lệ, làm cho các học sinh trong lớp chăm chú lắng nghe. Lúc đó, Tiểu Mạch cũng nhìn cô đắm đuối, giống như trước mắt là một vị nữ thần mà mình mãi không bao giờ với tới.

Hoàng hôn, trời đã tạnh mưa.

Hai người họ đã đi đến một vườn hoa, đây là góc xa xôi nhất trong khuôn viên nhà trường. Cô Mộ Dung trong lòng vừa ý bước chậm lại, chiếc khăn lụa màu tím bị gió thổi tung lên, trông giống như một cô gái đẹp của châu Âu những năm ba mươi, lại có nét giống như nhân vật Rebecca trong tác phẩm “Mộng Hồ Điệp” - đó cũng là cuốn sách mà cô Mộ Dung tặng Tiểu Mạch kèm theo lời dặn dò tuyệt đối không được để ai nhìn thấy.

Tiểu Mạch không kìm lòng được liền nói: “Cô ơi, chiếc khăn lụa của cô đẹp thật đấy!”

Cô Mộ Dung mỉm cười, tháo chiếc khăn ra khỏi cổ, nhân lúc Tiểu Mạch chưa kịp phản ứng liền quàng chiếc khăn lên cổ cô, giống như một bông hoa màu tím nở sau cơn mưa - đây mới đúng là nàng Đỗ Lệ Nương thực thụ.

“Em rất hợp với chiếc khăn này.”

Cô giáo khen ngợi học trò của mình giống như khen một bức tranh sơn dầu vừa vẽ xong, đó là đảo Tahiti dưới nét bút của Guagin, là bông hoa ở thế ngoại đảo viên đang chờ đợi người ta đến thưởng thức.

Chiếc khăn lụa dính vào da thịt của Tiểu Mạch, chất lụa mát mẻ mượt mà, nhẹ nhàng vuốt ve lên huyết quản, khiến cô có cảm giác lâng lâng hạnh phúc khó tả.

Tuy nhiên, khi cô nhắm mắt lại, có cảm giác chiếc khăn ngày càng siết lại, quấn chặt lấy cổ Tiểu Mạch.

Nghẹt thở.

Tiểu Mạch cuống cuống tháo chiếc khăn ra, trao lại vào tay cô giáo một cách sợ hãi, vừa ho vừa nói “xin lỗi cô!” rồi cắm đầu chạy qua vườn hoa.

Lần đầu tiên mất kiểm soát trước mặt thần tượng, Tiểu Mạch không còn dám quay đầu nhìn lại cô giáo vẫn đang hết sức kinh ngạc, vượt qua thảm cỏ bằng phẳng của sân bóng, Tiểu Mạch chạy một mạch về phía cổng trường trung học Nam Minh.

Tiểu Mạch gặp lại Tiền Linh và mấy người bạn học ở ngoài cổng trường, cô bạn thân nắm lấy cánh tay Tiểu Mạch hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không... không có gì...”

Tiểu Mạch vẫn cố giấu, nở một nụ cười gượng gạo.

Cô cùng các bạn đi qua con đường Nam Minh vắng vẻ để đến siêu thị nhỏ đối diện cổng trường. Đây là vùng ngoại ô vắng vẻ, trong bán kính vài cây số không còn có cửa hàng hay quán ăn nào, chỉ có cái siêu thị bé nhỏ này, giống như một ngọn nến duy nhất trong màn đêm, đặc biệt là đối với những nữ sinh thích mua sắm những thứ đồ vật vĩnh.

Mặc dù siêu thị này cũng có một tấm biển quảng cáo liên doanh, nhưng chỉ có một ông chủ người vùng khác quản lý, trông coi cái siêu thị tuy nhỏ nhưng khá đầy đủ mặt hàng này. Hầu như tất cả học sinh trường Nam Minh đều quen ông chủ này.

Tranh thủ trước lúc mở cửa nhà ăn, các cô nữ sinh lượn lờ quanh siêu thị một lúc. Tiền Linh chọn một số đồ vặt ở phía bên ngoài, Tiểu Mạch thì di chuyển qua gian hàng thứ hai, khi tới cuối lối đi chật hẹp của siêu thị, cô trông thấy một anh chàng lạ mặt.

Dáng vẻ anh chàng giống với một nam sinh, thân hình cao gầy, ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ, để tóc kiểu học trò nhưng lại không giống nam sinh trường trung học Nam Minh.

Không hiểu tại sao một người vốn ít khi để ý đến người lạ như Tiểu Mạch lại bất giác dừng lại, muốn nhìn cho rõ khuôn mặt đang cúi gầm xuống của anh chàng.

Đột nhiên, anh chàng cảm thấy sự có mặt của cô, liền ngẩng đầu lên nhìn vị khách hiếu kỳ Tiểu Mạch.

Anh chàng có một khuôn mặt thanh tú, cằm và mũi rất cân đối, trên nước da trắng tinh có một vài hạt mụn đặc trưng của tuổi mới lớn, đôi mắt rất sáng với ánh mắt rụt rè.

Trong góc nhỏ mờ tối của siêu thị, bốn bề toàn là những vật dụng hàng ngày, bộ quần áo trên người anh chàng cũng đã toát lên vẻ quê mùa – nhưng anh ta rướn người lên rồi khẽ nheo mắt lại, cẩn hờ lên bờ môi mỏng manh, cổ họng khẽ lay chuyển, trông giống như một anh chàng tuần tú thời xa xưa.

Tiểu Mạch có chút kích động, cau mày tiến gần thêm mấy bước, hai người bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, cho đến khi anh chàng xấu hổ cúi đầu xuống.

Gương mặt này dường như Tiểu Mạch đã từng gặp ở đâu rồi? Nhưng nhất thời chưa nhớ ra, cô không dám tiến đến gần hơn nữa vì biết rằng mình hơi mạnh bạo quá mức, cô quay đầu rời khỏi gian hàng trong lòng chứa đầy thắc mắc.

Vừa đúng lúc đó thì Tiền Linh và các bạn cũng tiến đến, họ cũng trông thấy anh chàng nam sinh kia, nhưng không có ai để ý đến anh ta quá. Tiểu Mạch liếc mắt sang nhìn thì thấy anh chàng kia cứ chốc chốc lại ngẩng đầu lên, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của đám nữ sinh, ánh mắt có vẻ cảnh giác - thẳng trước có bạn học sinh trộm đồ trong siêu thị và đã bị ông chủ bắt được.

“Tiểu Mạch, mau về thôi!”

Tiền Linh gọi trong lúc tính tiền ở quầy thu ngân, Tiểu Mạch vội trả lời: “Ừ”, mình đến ngay đây.”

Đợi đến khi các bạn đã đi ra khỏi siêu thị, Tiểu Mạch một mình nán lại, quay lại gian hàng thứ hai, đúng lúc nhìn thấy anh chàng ngẩng đầu lên.

Điền Tiểu Mạch rút cuộc cũng đã nhận ra anh ta.

CHƯƠNG 20

Mười năm trước, từng giọt ký ức, những tháng ngày tươi đẹp bị vùi sâu trong lòng đất cuối cùng cũng trở về ngay trước mắt Tiểu Mạch một cách chân thực giống như một thước phim.

Tiểu Mạch rầu rĩ mở ứng dụng lịch trong điện thoại, mới xác định được hiện tại là tháng 12 năm 2010 chứ không phải mùa xuân đầy đau thương năm 2000.

Tiểu Mạch nhìn cuốn giáo trình ngữ văn trung học trong tay, tác phẩm “Thanh Thanh Mạn” của Lý Thanh Chiêu, chiếc khăn lụa màu tím kẹp trong trang sách, chính là chiếc chìa khóa mở ra nắm mồ ký ức. Tiểu Mạch đặt chiếc khăn lụa lên bàn rồi lấy chiếc khăn lụa trong ngăn kéo ra, hai cái giống nhau hoàn toàn, dù là cảm giác khi lấy tay sờ vào chất liệu hay những hoạ tiết cỏ cây hoa lá màu trắng trên khăn, có cảm giác như cùng do một người dệt nên.

Chẳng trách “Khu Ma nữ” báo giá 5000 tệ, bên trong bao hàm cả giá trị của chiếc khăn lụa này - đối với cô mà nói thì quả là vô giá.

Vậy nhưng chiếc khăn lụa trên cổ Tiền Linh thì ở đâu ra nhỉ?

“Khu Ma nữ” ư?

Lần cuối cùng gặp mặt Tiền Linh, cô ấy có nhắc đến cô Mộ Dung, nhưng lại ngừng lại ngay lập tức. Có lẽ chiếc khăn lụa màu tím nhìn thấy trên giảng đường giờ học ngữ văn năm đó đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng cô thiếu nữ Tiền Linh. Mười năm sau, khi trông thấy chiếc khăn giống như vậy trên “Khu Ma nữ”, Tiền Linh đã không kìm lòng được nên đã mua nó! Cần phải biết rằng cô Mộ Dung năm đó, mặc dù gây thù chuốc oán khắp trong trường, lời ra tiếng vào không ngớt, nhưng cô ấy cũng là thần tượng trong mắt của rất nhiều nữ sinh, từ cách ăn mặc trang điểm đến mùi vị nước hoa của cô đều là mục tiêu để Tiền Linh và Tiểu Mạch học theo.

Cô lập tức vào mục “Khu Ma nữ” của trang Taobao, trên giao diện màu đen hiện lên dòng chữ “Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn cần.”

Tiểu Mạch click vào ứng dụng Aliwangwang của chủ cửa hàng rồi nhập dòng chữ: “Loại khăn lụa Esfahan màu tím ngoài tôi ra ông đã từng bán cho ai khác không?”

Nửa phút sau, chủ cửa hàng trả lời: “Cửa hàng chúng tôi bán tất cả các loại bảo bối và đều giữ bí mật cho khách hàng, tôi không thể nói được.”

“Nếu tôi muốn mua bí mật ấy thì sao?”

“Xin lỗi, bí mật không phải thứ để bán.”

Bí mật không phải là thứ để bán ư? Quả là một câu nói rất triết lý, Tiểu Mạch vẫn kiên trì: “Một người bạn tốt của tôi vừa bị giết chết hai ngày trước, cô ấy bị chiếc khăn lụa giống như vậy siết cổ đến chết! Hơn nữa, cô ấy cũng là khách hàng trung thành của cửa hàng ông đấy.”

“Thực sự rất tiếc! Nhưng điều này có liên quan gì đến tôi đâu?”

“Tôi muốn gặp mặt ông!”

Gõ xong câu này, ngón tay của Tiểu Mạch run lên, phía sau lưng toát mồ hôi lạnh.

“Thứ nhất, từ trước tới giờ tôi không gặp mặt khách hàng, đây là nguyên tắc, tuyệt đối không thể phá vỡ nguyên tắc này.”

“Đây là nguyên tắc của ông, không phải nguyên tắc của tôi.”

“Thứ hai, cô cũng không thể nào trông thấy tôi. Bởi vì, tôi không phải là con người.”

Tuy nhiên những lời nói ma quỷ này cũng không thể dọa được Tiểu Mạch: “Chẳng phải ông đã nói có thể mua bất cứ thứ gì ở “Khu Ma nữ” đó sao? Tôi muốn mua khuôn mặt của ông, để xem ông rốt cuộc là ai?”

“Cô thực sự muốn mua thật sao?” “Đúng!”

“Được rồi, cô hãy ấn vào cái link này.”

Bên dưới xuất hiện một đường link, click vào là một mặt hàng được định giá 1000 tệ.

Tiểu Mạch dùng ứng dụng để thanh toán xong, chủ cửa hàng cũng liền offline. Tiểu Mạch quay đầu nhìn hai chiếc khăn lụa trên giường, không còn phân biệt rõ được nữa.

CHƯƠNG 21

Ngày hôm sau.

Tiểu Mạch đến công ty nhưng tâm trạng bất an, giờ cơm trưa không còn tâm trạng để ăn, cứ nghĩ đến món đồ hôm qua đặt mua ở “Khu Ma nữ” - Không biết hôm nay sẽ nhận được cái gì? Đích thân chủ cửa hàng sẽ xuất hiện hay không? Sẽ là một người đàn ông tướng mạo dung tục hay là một anh chàng có vẻ bề ngoài đường hoàng đẹp trai? Là một cô gái nhan sắc bình thường hay là một cô gái có nhan sắc lay động lòng người?

Mỗi khi vui đầu vào những suy tư như vậy, Tiểu Mạch lại bị tiếng ho gắt gỏng của người chủ quản lý làm ngắt quãng, có ý nhắc nhở cô đừng quên những nhiệm vụ quan trọng được giao. Cô làm công tác phát triển nhân lực cho một công ty nước ngoài, lương tháng sau thuế là 8000 tệ - đại đa số trong đó đã đem cống hết cho Taobao. May là cô không phải tăng ca suốt ngày như bộ phận nghiệp vụ, tuy nhiên cũng cần để ý nét mặt của ông chủ để lo liệu, ngoài ra cũng là để tránh làm mất lòng đồng nghiệp. Kể từ khi chia tay với bạn trai cũ, lập tức có hai đồng nghiệp nam theo đuổi cô, một người thì thoảng rú cô đi xem phim, người kia thì ngày nào cũng mang các món điểm tâm thơm ngon đến cho cô. Khó xử nhất là Phó tổng giám đốc công ty, người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi này thường lấy cớ nói chuyện về nguồn nhân lực để hẹn gặp cô. Tiểu Mạch lần nào cũng rất cẩn trọng, chỉ cần ông ta nói đến chuyện khác ngoài công việc là cô liền lấy cớ thoái thác, tuyệt đối không để ông ta lái xe đưa cô về nhà.

Tiểu Mạch sốt ruột đợi đến khi gần tan ca, cuối cùng cũng đã nhận được chuyển phát nhanh của “Khu Ma nữ.”

Không giống như bưu phẩm lần trước, lần này là một chiếc hộp giấy hình vuông, kích thước tương đương với một chiếc hộp đựng tro cốt - Lại thật, sao cô lại nghĩ ra cách so sánh như vậy chứ? Có lẽ là do cô vừa trải qua việc tang lễ của cha.

Về đến nhà, Tiểu Mạch mở ngay chiếc hộp ra, bên trong nhét một loạt giấy báo cũ, nhưng không thấy bất cứ hình ảnh nào, chỉ có một chiếc gương hình quả quýt. 1000 tệ đổi lấy một chiếc gương? Ngoài chợ trời chắc chỉ 10 tệ.

Cô sợ hãi cầm lấy chiếc gương, nghĩ rằng có thể sẽ nhìn thấy một khuôn mặt khác, ví như khuôn mặt của người chủ cửa hàng?

Đáng tiếc là cái cô nhìn thấy lại chính là khuôn mặt của chính mình - Điền Tiểu Mạch năm nay 28 tuổi, đôi mắt sáng đã có đôi chút tiểu tụy, nét ngây thơ cuối cùng cũng đã không còn. Cô tiếc nuối xoa xoa lên mặt, rồi xoay chiếc gương, lần lượt soi qua hai bên mặt, nhìn thấy những sợi tóc tơ cuốn hút ở phía sau tai - có vẻ như đây chính là nơi duy nhất mười năm qua không hề thay đổi, vẫn như đang dừng lại ở thời điểm còn học ở trường trung học Nam Minh, vẫn dừng lại ở thân hình của cô gái mười tám tuổi.

Sống mũi cô bắt đầu cay cay, lẽ nào “Khu Ma nữ” giúp cô vẫn hồi lại ký ức, nên mới không nhận ra khuôn mặt này.

Tuy nhiên, cái cô muốn nhìn thấy không phải là khuôn mặt của chính mình, mà là khuôn mặt của “Ma nữ” ẩn nấp bên trong “Khu Ma nữ”.

Tiểu Mạch vội vã bật máy tính, tìm thấy đoạn đối thoại lần trước trên Aliwangwang, cô nhập vào: “Ông đã lừa tôi!”

Đợi khoảng một phút, người chủ cửa hàng, vốn giống như suốt đời ở trên mạng, lập tức trả lời cô: “Tôi không lừa cô.”

Cô lặng đi một lúc rồi nói: “Cái gương ư?” “Cô đã thấy được khuôn mặt của tôi.”

Điều này khiến cho Tiểu Mạch nóng giận: “Ông coi tôi là kẻ ngốc à?”

“Tôi muốn cô hãy là người thông minh.” Lẽ nào Ma nữ chính là cô ư?

“Ông sẽ hối hận đấy!”

Sau khi gõ xong dòng chữ trên một cách bực bội, Tiểu Mạch dùng phím nóng tắt luôn máy tính.

Như một con thú hoang đang đói, Tiểu Mạch tay giữ nắm đấm đi đi lại lại, mặc dù đang là những ngày mùa Đông của tháng 12 nhưng toàn thân cô vẫn toát mồ hôi - nếu như Ma nữ đã không muốn hiện nguyên hình thì sẽ có người sẽ làm rõ con người thật của hắn!

Tiểu Mạch đưa tay với lấy điện thoại, ngập ngừng một hồi rồi mới ấn số: “A lô, có phải ông Vương không ạ?”

“Tiểu Mạch? Sao lại là cô? Có cần giúp gì không?”

Trong điện thoại vang lên giọng nói của ông cảnh sát họ Vương. Gần đây ông là người phụ trách vụ án mạng của Tiền Linh.

“Tôi muốn cung cấp một đầu mối quan trọng.” “Cô nói đi!”

“Chiếc khăn đã siết cổ Tiền Linh.” Cô dừng lại giây lát rồi lại cắn răng nói tiếp, “Tôi biết nó được mua từ đâu!”

Cô có cảm giác như mình đang là một kẻ chỉ điểm, cô đem kể hết về “Khu Ma nữ”.

“Đầu mối quan trọng như vậy mà sao cô không nói sớm?”

“Xin lỗi, tôi cứ nghĩ là loại khăn này ở nơi khác cũng có thể mua được.”

“Được rồi, cảm ơn cô đã giúp đỡ công tác điều tra của chúng tôi.”

“Xin ông hãy khoan cúp máy!” Tiểu Mạch có chút trầm ngâm, cô nói như để chuộc bớt lỗi lầm “Nếu như các ông bắt được chủ nhân của cửa hàng “Khu Ma nữ” thì xin hãy thông báo ngay cho tôi - tôi muốn gặp người này!”

“Tôi đồng ý.”

Cảnh sát Vương gác máy, Tiểu Mạch vứt điện thoại lên giường, cảm giác có cơn gió thổi ngang qua sống lưng giống như một cánh tay muốn nâng cô dậy.

Cô nằm trên giường thì thảo một mình: “Mình đã bán đứng “Khu Ma nữ” sao?”

Nhưng cũng là để tìm cho ra hung thủ đã hại chết Tiền Linh.

Trừ khi, Ma nữ chính là hung thủ! Tên ác quỷ? Bên ngoài cửa sổ, thành phố đã lên đèn,

Tiểu Mạch khó có thể bình tĩnh nhắm mắt lại được, cô trông thấy trường trung học Nam Minh mười năm trước...

Kỷ ức năm 2000, Chương II

Năm 2000, một buổi chạng vạng tối mùa xuân. Khung cảnh hoang vắng của vùng ngoại ô, đối diện với trường trung học Nam Minh là một siêu thị nhỏ cô độc với những gian hàng chật hẹp tối tăm.

Điền Tiểu Mạch cuối cùng cũng đã nhận ra anh ta.

Khuôn mặt ấy - khuôn mặt ở hai bờ vực khe sâu, vào buổi hoàng hôn vắng vẻ dưới chân núi, đôi mắt bi thương ngẩn lệ và còn cả hình ảnh tuyệt vọng lúc ngoảnh mặt bước đi.

Cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ còn nhìn thấy khuôn mặt ấy nữa, không bao giờ nhớ đến khuôn mặt ấy nữa, cũng giống như một cánh chim lướt ngang qua bầu trời.

“Tiểu Mạch.”

Khi cô còn chưa kịp nghĩ ra tên anh ta thì cũng dường như cũng là lúc anh ta nhận ra cô, dịu dàng gọi tên cô.

Đúng, chính là anh ta, chính là khuôn mặt ấy. Mặc dù thời gian xa cách đã 5 năm, đủ để

biến một cậu bé chưa trở mã biến thành một chàng thanh niên trưởng thành khôi ngô. Nhưng có những thứ không bao giờ thay đổi, ví như ánh mắt rụt rè, bề ngoài ngây ngô, luôn mang đậm nét của người ở vùng khác đến.

Anh chàng bật đèn lên, soi sáng khuôn mặt của cả hai - ngoại hình của anh ta cũng khá, cũng cao gần giống như bố của Tiểu Mạch. Lông mày đã mọc giống như người lớn, ria mép phía trên miệng đậm và dày, dưới cằm và hai bên hàm lún phún xanh, có lẽ là do đã dùng dao cạo râu.

“Là Thu Thu ư?”

Cô mạnh dạn đáp một câu - năm 1995, mùa Hè nóng nực năm ấy, họ có thời gian tạm sống cùng nhau dưới một mái nhà, bởi vì mẹ của anh chàng đã bị người ta hại chết, không nơi nương tựa nên anh ta được đưa đến nhà cô ở vì cha cô là người cảnh sát thụ lý vụ án này.

Năm năm trôi qua, vụ án năm đó vẫn chưa được phá, tên ác quỷ đó vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, người phụ nữ xinh đẹp bị giết giờ đã trở thành cát bụi, con trai của cô ấy giờ đã trưởng thành.

“Chào cậu!” Cậu bé 18 tuổi Thu Thu cúi đầu xuống, cũng giống như cậu bé năm năm trước khi đến ở nhờ, trốn tránh ánh nhìn của cô bé nhỏ tuổi, “Đã... đã lâu không gặp.”

Cô bé mới bắt đầu bước vào thời con gái năm nào nay đã xinh như hoa như ngọc, cô nhớ đến lần gặp trước giữa hai người, ở một cái khe sâu, một cảm giác đau đớn mãnh liệt, từ xương bàn chân lan ra khắp người.

Trong ký ức ngắn ngủi của Tiểu Mạch, cảm giác đau lòng nhất chính là khi mẹ cô qua đời, còn cảm giác đau đớn nhất về thể xác chính là do anh ta gây ra! Anh ta còn mặt mũi nào nói chuyện với mình chứ? Sự oán trách mà Tiểu Mạch dành cho anh ta vẫn chưa hề nguôi ngoai, cô nghiêm mặt lại nói: “Tôi nhớ ra cậu rồi! Chính cậu hại tôi ngã xuống khe!”

“Xin lỗi.”

Không ngờ Tiểu Mạch vẫn trách móc chuyện năm năm trước, Thu Thu ngại ngùng quay mặt đi.

“Cậu hại tôi phải bó bột ba tháng!”

Cô vẫn tức giận mắng mỏ không thương tiếc, anh chàng nói lí nhí một mình: “Tại cậu không nghe lời khuyên của tôi, cứ nhất định đòi nhảy qua cái khe đó, tôi đã nói là rất nguy hiểm rồi mà.”

“Cậu còn không chịu nhận lỗi à!”

Tiểu Mạch tức giận ùng ùng bước ra khỏi siêu thị.

Một tháng sau.

Chớp mắt đã qua mùa xuân rồi, không đến hai tháng nữa là đến kỳ thi. Do Nam Minh là một ngôi trường trọng điểm, nên thầy cô giáo và các bậc phụ huynh đều thúc ép học sinh lao đầu vào học, mỗi tiết tự học buổi chiều đều kéo dài rất lâu giống như là sự dày dạn của tầng địa ngục cuối cùng.

Trong khoảng thời gian từ khi tan học đến giờ tự học buổi tối, luôn có một số học sinh gan dạ chạy ra ngoài cổng trường đến siêu thị nhỏ để mua vài thứ đồ. Nam sinh thì thích mua truyện tranh và tạp chí bóng đá, nữ sinh lại thích mua đồ ăn vặt và những món đồ trang sức nhỏ. Siêu thị này là một cửa hàng liên doanh tư nhân, chủ tiệm tự mình nhập hàng về, đều là những thứ đồ mà học sinh ưa thích, từ những miếng dán tường đầy màu sắc cho đến những chiếc vòng tay, dây chuyền bằng pha lê giảm giá. Những vật dụng hàng ngày cũng chỉ có thể được mua từ đây, ví dụ như vật mà con gái vẫn dùng hàng tháng, có thể mua từ tay chủ tiệm thật thà chất phác mà không hề có cảm giác xấu hổ.

Sau khi tan học, Tiểu Mạch và Tiền Linh thường rủ nhau đến siêu thị nhỏ này mua sắm một số đồ giá rẻ và đồ ăn vặt, cũng có khi chẳng mua gì mà chỉ đến dạo chơi ngắm nghía - chủ tiệm đã thuộc tên của cả hai đứa.

Khoảng một tháng trở lại đây, ngoài hai ngày cuối tuần về thăm nhà, hầu như ngày nào cô cũng gặp Thu Thu cả.

Anh chàng mười tám tuổi này, luôn lặng lẽ ngồi trong góc chú ý quan sát mọi người qua lại. Mặc dù ở nơi xa xôi hẻo lánh nhưng vẫn thường có người tiện tay lấy trộm đồ, nhiệm vụ của anh ta là trông coi hàng hóa, cũng có đôi lần anh ta bắt được người lấy trộm đồ.

Các bạn học sinh không mấy chú ý đến Thu Thu, thi thoảng cũng có một vài bạn nữ sinh nhìn anh chàng một chút, thấy anh ta cũng khá đẹp trai nhưng bước ra khỏi cửa hàng họ liền nói: “Ồi chào, cái anh chàng nhà quê ấy mới ngố làm sao!”

“Nghe nói anh ta là con trai chủ tiệm.” “Nông dân thì vẫn cứ là nông dân thôi.” Thực ra, Thu Thu ở bên trong có thể nghe thấy hết những lời này, anh chàng tự ti cúi đầu nhẩn nhẩn, nhẩn nhẩn ánh mắt coi thường của những người cùng trang lứa.

Có một lần, chủ tiệm bị ốm, chỉ còn cách để cậu con trai đảm nhận công việc ở quầy thu ngân. Tiểu Mạch lấy băng vệ sinh từ giá để hàng thì trông thấy anh chàng đang thu ngân. Trông dáng vẻ quê mùa chân chất của Thu Thu, có lẽ anh ta cũng chẳng biết đây là cái gì? Thế là cô miễn cưỡng, đỏ mặt lên tiến đến trước mặt Thu Thu.

Thật không ngờ khi quét mã vạch để tính tiền, Thu Thu cũng cúi đầu xấu hổ, thì ra là anh ta cũng biết. Điều này càng khiến cho Tiểu Mạch ngượng ngùng, vội vàng quăng tiền về phía anh chàng, lấy lại tiền thừa rồi chạy thẳng ra ngoài.

Phía sau vang lên giọng nói của Thu Thu: “Ê! Cậu quên chưa mang đồ về này!”

Tiểu Mạch cúi đầu quay lại, giống như đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì, cầm lấy rồi chạy mất.

Mấy hôm sau, cô nghỉ một buổi tự học, bỏ rơi Tiền Linh để đi bộ một mình ra cổng trường, đi qua con đường vắng dưới ánh trăng, bước vào siêu thị nhỏ yên ắng. Thông thường buổi tối không có học sinh lai vãng, chỉ thi thoảng có người dân lân cận đến mua chút mắm muối.

Xem ra bệnh của chú chủ tiệm vẫn chưa khỏi, người con trai mười tám tuổi của ông vẫn đang ngồi ở quầy thu ngân chăm chú cầm quyển sách, dường như không cảm thấy có người bước vào.

“Chào buổi tối.”

Tiểu Mạch dường như đột xuất hiện và chào hỏi khiến cho Thu Thu sợ đến nỗi giật bắn người, làm rơi cả quyển sách đang cầm xuống đất, thì ra là bản lậu của tác phẩm “Tiểu ngạo giang hồ”, hai năm trước cô đã từng đọc qua.

Anh chàng nhặt sách lên cúi đầu, anh ta cũng không ngờ lại gặp Tiểu Mạch, lạnh lùng nói:

“Chào cậu!”

“Tôi đến để xin lỗi cậu.” Tiểu Mạch đi đi lại lại trước quầy thu ngân, nhìn ra bầu trời tối đen phía bên ngoài, “tôi không nên nóng giận với cậu như vậy.”

“Không sao đâu.”

“Tôi mới nghe nói, chú chủ tiệm này là bố của cậu, sao cậu lại đến nơi này?”

“Cậu nhỏ hơn tôi nửa tuổi, cho nên tôi đi học sớm hơn cậu một năm. Năm ngoái tôi đã thi xong trung học ở quê nhưng tiếc là không đỗ đại học. Ở tỉnh lẻ chúng tôi thi đại học rất khó, điểm chuẩn cao hơn ở Bắc Kinh rất nhiều, huống hồ tôi lại chỉ có hộ khẩu ở quê. Các cậu ở Thượng Hải là sướng rồi, không thể so sánh được.”

Tiểu Mạch lần đầu tiên thấy cậu ta nói nhiều như vậy, nhưng có vẻ như đang châm chọc chính mình - những người ở thành phố như các cậu chỉ cần có thành tích học tập trung bình cũng có thể vào đại học, làm sao có thể tưởng tượng được những khó khăn của những người ở tỉnh lẻ chứ?

Nhưng cũng phải thừa nhận cậu ta nói có lý, Tiểu Mạch gật gật đầu: “Thật trùng hợp, siêu thị nhỏ của bố cậu lại mở ở ngay đối diện cổng trường tôi.”

“Cũng chẳng phải trùng hợp đâu.” Thu Thu lấy lại vẻ nghiêm nghị, “Năm năm trước, đây chính là nơi mẹ tôi mở một cửa hàng tạp hóa.”

“Ồ?”

Thu Thu trầm tư nhìn xuống đất: “Đây chính là nơi xảy ra vụ án giết người năm đó, mẹ tôi hình như bị hại chết ngay ở chỗ cậu đang đứng.”

“À!” Tiểu Mạch sợ đến nỗi nhảy phốc ra cửa, lấy tay xoa ngực, ngược mắt lên nói: “Này, cậu đang muốn dựng chuyện để dọa tôi đấy hả?” “Tôi có thể đem cái chết của mẹ tôi ra để đùa hay sao?”

Tiểu Mạch cảm thấy vừa rồi mình nói chuyện hơi quá đáng: “Xin lỗi.”

“Năm 1995, khi mẹ tôi bị người ta hại giết, tiền thuê tiệm tạp hóa thì đã trả trước cả một năm. Bố tôi tiếc tiền thuê nên mùa Đông năm đó liền đến Thượng Hải, mở lại tiệm nhỏ này. Ở quê ông ấy cũng từng mở tiệm tạp hóa nên công việc kinh doanh ở đây cũng khá. Ba năm trước ông ấy sửa lại cửa hàng, nhận liên doanh làm đại lý. Năm ngoái sau khi tôi thi trượt đại học, ở quê lại chẳng có việc gì nên năm nay bố tôi bảo tôi lên đây giúp ông trông nom cửa hàng, không để người ta lấy trộm đồ.”

Lại một lần nữa thấy cậu ta nói liên một mạch nhiều như vậy, Tiểu Mạch vẫn có vẻ nghĩ ngợi: “Vẫn là trùng hợp đấy, vì tôi đã thi đỗ vào trường trung học Nam Minh, ngôi trường đối diện siêu thị nhỏ của bố cậu - chẳng trách bố tôi cứ phân đối tôi vào học ở trường này, thì ra đây có thể là vụ án duy nhất mà ông không tìm ra lời giải.”

“Tôi sẽ bắt được tên ác quỷ đó.”

Giọng nói của anh chàng trầm xuống, một cơn gió thổi làm cánh cửa kính của siêu thị mở toang ra, lạnh lùng lướt qua cổ của Tiểu Mạch khiến cô nghĩ đến tên ác quỷ đã khiến bố cô nhiều đêm mất ngủ.

“Tôi về đây, tạm biệt nhé!”

Tiểu Mạch nhanh chóng rời khỏi siêu thị, không dám quay đầu nhìn lại hiện trường vụ án mạng năm năm về trước.

Ánh trăng chiếu xuống cửa hàng nhỏ bé cô liêu, chiếu soi khuôn mặt của chàng thiếu niên bên quầy thu ngân.

Ngày hôm sau, sau giờ tan học.

Cô Mộ Dung lại một lần nữa gọi Tiểu Mạch lại để đi dạo cùng cô quanh khuôn viên nhà trường. Cô vẫn quàng chiếc khăn lụa màu tím đỏ, bay phấp phới lướt qua đám cỏ cây hoa lá, thu hút con mắt ngưỡng mộ của đám học trò. Tiểu Mạch thì lại có chút cảm giác sợ hãi đối với chiếc khăn này, không chỉ vì cảm giác ngạt thở hôm trước mà còn vì cô có cảm giác chiếc khăn này quá bắt mắt - chỉ cần đứng cạnh cô Mộ Dung khi cô đang mang chiếc khăn lụa, Điền Tiểu Mạch sẽ không còn là tiêu điểm chú ý của mọi người nữa.

“Đi với cô ra phía đối diện mua chút đồ nhé.”

Cô giáo xinh đẹp khẽ mỉm cười, Tiểu Mạch miễn cưỡng đi phía sau. Hai người đi ra khỏi cổng trường, băng qua đường bước vào siêu thị. Chủ chủ tiệm đang ở quầy thu ngân, Tiểu Mạch nhìn theo phản xạ về phía góc giữa các gian hàng và trông thấy anh chàng mười tám tuổi kia.

Tiểu Mạch ngại ngùng khi phải nói chuyện với cậu ta trước mặt cô giáo, cứ như thể vì thế mà sẽ làm cho mình bị mất mặt vậy? Thu Thu nhìn cô với ánh mắt quen thuộc rồi lại tiếp tục ngồi ở trong góc đọc “Tiểu ngạo giang hồ”.

Cô Mộ Dung cũng đã nhìn thấy anh chàng, cô nghiêng người tựa vào giá để hàng, cầm lấy một gói chocolate rồi nói với chất giọng rất lời cuốn: “Cậu là con ông chủ tiệm à?”

Thu Thu lại ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt dừng lại ở chiếc khăn lụa trên cổ cô Mộ Dung.

Chiếc khăn lụa màu tím.

Chiếc khăn lụa màu tím mang mùi hương chét chóc thần bí đầy mê hoặc.

Một đêm mùa hè năm 1995, Thu Thu cũng ở chính chỗ này nhìn thấy chiếc khăn lụa giống như vậy cuốn quanh cổ mẹ cậu - chính mắt cậu đã nhìn thấy mẹ mình qua đời, bị chiếc khăn lụa giống như thế này siết cổ đến chết.

Ánh mắt của chàng thiếu niên như một con thú hoang, nhìn chăm chăm vào chiếc khăn trên cổ cô Mộ Dung, giống như đang nhìn vào một con mồi ngon. Phía dưới chiếc khăn là bộ ngực nhô cao của cô Mộ Dung, điều này khiến cho cô cũng có phần ngại ngùng, miễn cưỡng lấy tay che trước ngực.

Mặc dù chỉ cần là người bình thường đều sẽ cảm thấy chiếc khăn này rất đẹp, đẹp như chính người đang mang nó, nhưng đối với Thu Thu nó lại mang một ý nghĩa khác.

Tiểu Mạch cũng cảm nhận được biểu hiện khác thường của cậu, chẳng phải bình thường cậu ta vẫn là người nhút nhát, hướng nội, nhìn thấy con gái thì chỉ biết cúi đầu hay sao? Vì sao khi nhìn thấy cô Mộ Dung ánh mắt cậu ta lại suồng sã như vậy?

Dù vậy, điều khiến Tiểu Mạch không ngờ tới là biểu hiện tiếp sau đó của cô Mộ Dung.

“Cậu tên là gì?”

Cô giáo mạnh bạo tiến đến gần anh chàng, khiến anh ta phải đứng dậy trả lời: “Thu Thu ạ.”

“Có nghĩa là thu hoạch vào mùa thu phải không?”

“Vâng.”

Anh chàng vẫn không rời mắt khỏi chiếc khăn lụa, tự nhiên cũng bao gồm cả bộ ngực đang phập phồng nhô lên của cô giáo.

“Tên hay lắm!” Cô Mộ Dung cũng đã thôi đề phòng vì cô cảm thấy anh chàng không hề có ác ý, “bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiểu Mạch cảm thấy đôi chút khinh bỉ - Cô giáo đang làm như ở ngoài chợ, hỏi bao nhiêu tiền một mớ rau vậy?

“Mười tám tuổi.”

Cuối cùng Thu Thu cũng rời mắt khỏi chiếc khăn lụa, trả lời một cách thật thà và gượng gạo.

“Cậu cũng là một anh chàng đẹp trai đấy!”

Bây giờ đến lượt cô Mộ Dung không rời mắt khỏi anh chàng, chỉ còn thiếu nước lấy tay nâng cằm cậu ta lên để nhìn cho rõ.

Thu Thu cúi đầu tránh ra xa, trong chốc lát anh chàng đã biến thành con mồi, còn cô giáo xinh đẹp lại biến thành con cọp.

Mấy ngày hôm sau, cô Mộ Dung thường lui tới siêu thị, lần nào cũng vào lúc sau giờ tự học buổi tối, như vậy sẽ không bị học sinh phát hiện ra, cô không hề biết rằng cô học trò mà cô yêu quý nhất đang ở bên cổng trường âm thầm dõi theo.

Cách con đường Nam Minh dưới ánh trăng, qua ánh đèn của siêu thị, Tiểu Mạch trông thấy cô Mộ Dung đến gần anh chàng thiếu niên để nói chuyện. Mỗi lần cô chỉ mua một vài thứ vặt vãnh nhưng lại nán lại đến hơn nửa tiếng đồng hồ, không biết vô tình hay cố ý cứ để mái tóc tơ lướt qua trước mặt anh chàng. Khắp người cô toát lên vẻ hấp dẫn của người đàn bà trưởng thành, từng cử chỉ điệu bộ tuyệt đối những cô gái trẻ như Tiểu Mạch và Tiền Linh không thể so bì - đừng nói một anh chàng quê mùa như Thu Thu, ngay cả đến những anh chàng ở vùng này cũng không thể chống lại được sức quyến rũ mê hoặc ấy.

Điền Tiểu Mạch cảm thấy thật nhục nhã cho cô ta.

Cô giáo không nên làm như vậy, Thu Thu cũng không nên như vậy - Tiểu Mạch có chút gì đó ghen tị, vừa là với cô giáo, và cũng là với anh chàng thiếu niên kia.

Tám giờ tối, siêu thị nhỏ đã sớm đóng cửa. Cô Mộ Dung vẫn nán lại trong siêu thị, dường như càng nói chuyện với Thu Thu càng thấy hợp. Biểu hiện của anh chàng rất là ngại ngùng, có lẽ từ khi mẹ cậu bị sát hại tại nơi này, cậu ta chưa có cơ hội tiếp xúc với người khác giới đã trưởng thành nào. Cậu ngồi bên quầy thu ngân, ôm cây đàn ghi ta trong tay, cúi đầu gảy lên những phím đàn. Cô Mộ Dung ngồi ở bên cạnh chờ đợi, tay cô chống cằm đáng vẻ rất yêu kiều.

Tiểu Mạch đang trốn ở phía đối diện bên kia đường, ánh mắt xuyên qua cửa kính trong màn đêm, hướng đến khuôn mặt đang rất căng thẳng của Thu Thu. Anh chàng mười tám tuổi trong bộ quần áo rẻ tiền, những ngón tay thon dài khẽ chạm vào dây đàn làm bật ra những âm điệu đơn giản, rồi cậu hát lên một bài.

Tiểu Mạch không nghe được lời bài hát, nhưng ngay sau đó qua giai điệu cũng có thể đoán được đó là bài "Tôi như một cánh chim nhỏ."

Cô đã nghe qua bài hát này của Triệu Truyền và vẫn còn nhớ mấy câu đầu: "Có đôi khi tôi thấy mình như một cánh chim nhỏ nhoi, muốn bay lên nhưng không làm sao bay cao được. Có lẽ một ngày kia khi tôi đậu trên đầu cành, tôi sẽ trở thành mục tiêu của thợ săn, tôi bay lên trời xanh rồi mới nhận ra mình không còn nơi nương tựa."

Không sai, anh ta đúng là đang hát như vậy, mặc dù tiếng đàn ghi ta nghe cũng chẳng ra làm sao. Trong một đêm mùa xuân như vậy, dưới ánh trăng hoang tàn vắng vẻ, tại một siêu thị vắng vẻ đã đóng cửa, chàng thiếu niên lòng đầy cảm xúc ôm đàn ghi ta, dùng hết tâm trí gảy lên từng phím đàn, lắng lòng người theo từng giai điệu khi nhanh khi chậm.

Cô Mộ Dung ngồi bất động, ánh mắt nhìn chàng thiếu niên đắm đuối, giống như cái quầy thu ngân nhỏ bé kia đã biến thành một sân khấu lớn với hàng vạn con mắt dõi theo, cùng nhau cổ vũ cho chàng trai đang ngồi ôm đàn.

Khi đàn đến phần điệp khúc cuối cùng, giọng hát của Thu Thu nghe càng cao vút, thậm chí là còn át cả tiếng đàn ghi ta, Tiểu Mạch vẫn nghe thấy những câu hát cũ: "Hỡi tất cả những người đã biết tên tôi, các bạn có khỏe không... trong thế giới nhỏ bé này chúng ta chắc chắn chẳng có nơi nào có thể trốn được..."

Hát xong mấy lời cuối cùng, Thu Thu đặt cây đàn ghi ta xuống, mệt đến nỗi thở mạnh một hơi. Cô Mộ Dung lấy khăn tay ra giúp cậu lau khô mồ hôi trên trán, khiến cậu ta vô cùng ngỡ ngàng, cúi đầu không dám nhìn lên. Không rõ họ vừa nói với nhau những gì, cô Mộ Dung bước ra khỏi siêu thị, quay đầu lại khích lệ chàng thiếu niên: "Thần tượng cố lên nhé!"

Sau khi cô Mộ Dung tan biến vào trong bóng tối, cuối cùng siêu thị nhỏ cũng đã tắt đèn, không còn nhìn thấy anh chàng đánh đàn ghi ta ấy nữa.

Ánh trăng chiếu soi Tiểu Mạch đang ở nơi hoang vắng.

CHƯƠNG 22

Ngày 10 tháng 12 năm 2010.

Hôm nay là sinh nhật của bạn trai Tiểu Mạch.

Trong gương là một phụ nữ hai mươi tám tuổi, cũng đã trang điểm chải chuốt một chút nên mỗi lần nháy mắt đều như có ánh điện phát ra. Tiểu Mạch đã rất cẩn trọng chọn mua ba món quà ở quảng trường Hằng Long để tặng cho bạn trai cô và bố mẹ anh ấy.

Tuy nhiên, cho dù cô có phối đồ kiểu gì đi nữa thì trên cổ vẫn cứ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó? Tiểu Mạch ngắm nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong gương, vuốt ve lên chỗ động mạch cổ đang động đập, vuốt nhẹ như muốn đoạt mạng chính mình.

Cô giống như người đang mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, lấy chiếc khăn lụa từ ngăn kéo ra, chiếc khăn lụa màu tím mang mùi hương chết chóc thần bí mê hoặc - May mà chiếc khăn đó không phải là cái đã giết chết Tiền Linh.

Tiểu Mạch quàng khăn lên cổ, buộc thành hình một bông hoa khác lạ, Điện Tiểu Mạch trong gương cuối cùng cũng đã trở nên đẹp hoàn mỹ.

Tiểu Mạch xin nghỉ phép một ngày, ra khỏi nhà cô đi bằng taxi, người lái xe như thường lệ vẫn là lão Đinh, hàng xóm của cô, hai ngày trước cô đã hẹn trước với chú - đây là lần đầu tiên cô đến chơi nhà bạn trai nên tuyệt đối không để vì lỗi xe mà đến muộn được.

Xe chạy đến cổng một ngôi biệt thự, xung quanh là khu vực của những người giàu có, riêng ngôi nhà này thôi cũng đáng giá cả chục triệu tệ.

Tiểu Mạch cẩn trọng xách quà xuống xe, ấn chuông cửa của biệt thự. Phía trong cổng vang lên tiếng chó sủa, bạch mã hoàng tử đích thân ra mở cửa cho cô. Bên trong là một khu vườn rộng rãi, trồng các loại cây cỏ rất đẹp. Hai chú chó giống Đại Tùng Sư với dáng vẻ ngạo nghễ từ phía sân sau lao ra, định ra oai với vị khách mới đến, nhưng dưới sự chỉ bảo của Thịnh Tán, chúng lại ngoan ngoãn vẫy đuôi với Tiểu Mạch, lè ra cái lưỡi đỏm xanh. Từ nhỏ Tiểu Mạch đã không có cơ hội được nuôi thú cưng, cô vui vẻ vuốt lên bộ lông dày của chúng, tựa như sắp sửa trở thành người một nhà.

Cô cùng bạn trai tay nắm chặt tay, bước vào căn phòng khách nguy nga tráng lệ - không biết đã có biết bao cô gái trẻ muốn lọt vào ngôi nhà kiểu này, trong lòng Tiểu Mạch có chút lo lắng.

Bố mẹ bạn trai cô đã sớm ngồi đợi sẵn, ông Thịnh để kiểu tóc không kém gì thanh niên, bà Thịnh dùng loại nước hoa Pháp với hương thơm rất đậm đà. Chắc hẳn khi hai vợ chồng họ còn trẻ đã từng là cặp tiên đồng ngọc nữ được nhiều người ngưỡng mộ. Trên bàn trà bày những loại hoa quả nhập khẩu đắt tiền, bà Thịnh ủ cho Tiểu Mạch loại trà Đại Hồng Bào chính hiệu - có người cho rằng, loại trà này được là vật cống phẩm từ núi Di Sơn, tất cả là do ông ngoại của Thịnh Tán trước kia từng giữ chức vụ cao trong kinh thành.

Tiểu Mạch lấy món quà đã được chuẩn bị kỹ lưỡng ra, đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua cô mua một vật quý giá như vậy mà không phải mua qua mạng. Ba món quà lần lượt được đưa đến tay của Thịnh Tán và bố mẹ anh, người nào cũng có vẻ rất vừa lòng, hoàn toàn không để ý đến giá trị món quà mà chỉ cần phù hợp là được.

Bà Thịnh vui vẻ kéo Tiểu Mạch đến bên cạnh, tặng cô một chiếc vòng tay bằng bạch kim. Tiểu Mạch không biết chiếc vòng đáng giá bao nhiêu tiền, lắc đầu không dám nhận lấy. Thấy vậy Thịnh Tán cầm lấy chiếc vòng và đặt vào tay cô, nghiêm nghị nói: "Nếu em không chịu nhận thì mẹ anh sẽ giận đấy."

Tiểu Mạch lòng thấp thỏm không yên đeo chiếc vòng vào, cả gia sản của cô cộng lại có lẽ cũng chẳng bằng chiếc vòng nhỏ bé trên tay này.

Ông Thịnh thành tâm nói: "Tiểu Mạch này, chuyện trước kia, bác rất xin lỗi cháu! Đây là lỗi lầm của bác, bác không nên can thiệp vào chuyện tình cảm giữa cháu và Thịnh Tán. Từ khi các cháu chia tay nhau, bác nhận thấy Thịnh Tán cứ buồn rười rượi, mỗi lần ở nhà đều ăn rất ít, dường như không còn muốn nói chuyện với hai bác, bác biết là bác đã sai rồi."

“Thưa bác, xin bác đừng nói vậy ạ!”

Tiểu Mạch bỗng chốc thấy rất cảm động, quay sang ngắm nhìn khuôn mặt điển trai của Thịnh Tán, nghĩ đến cảnh anh ta vì cô mà cơm không ăn nước không uống trong lòng cô vừa mừng vừa thấy khó nghĩ.

“Hôm đó may mà gặp được cháu, bác nghĩ đó chính là số phận đã an bài cho gia đình bác, cũng là an bài cho cả hai đứa các cháu - cháu thật sự không giống như những gì bác và bác gái nghĩ, hai bác rất hoan nghênh cháu, không chỉ vì ngoại hình của cháu, mà còn vì cách ăn nói và sự được giáo dục của cháu, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự chân thành của cháu.”

“Thực ra, thưa bác trai bác gái, cháu vẫn còn rất nhiều nhược điểm mà hai bác chưa biết thôi ạ.”

Lần này đến lượt bà Thịnh nói: “Tiểu Mạch à, từ trước đến nay bác nhìn người rất chính xác, bắt luận là ai, chỉ cần bác tiếp xúc qua vài phút thì dù có nguy trang kiểu gì bác cũng có thể nhìn ra phẩm hạnh của người đó. Xin cháu hãy tin tưởng con mắt nhìn người bao năm nay của bác - bằng không, bác đã chẳng lấy bố của Thịnh Tán đâu.”

Bà Thịnh nói xong quay sang nhìn chồng, giống như muốn thể hiện sự đồng thuận, quan tâm trước mặt con dâu tương lai vậy? Tiểu Mạch kim nén cảm giác xúc động, nhận thấy mình rất có cảm tình với bố mẹ của bạn trai. Có điều, cô cảm thấy Thịnh Tán rất sợ bố, đây có lẽ là khuyết điểm duy nhất của anh ấy.

Lần đầu tiên thưởng thức trà Đại Hồng Bào chính hiệu, tiếp sau đó, bà Thịnh tự tay vào bếp chuẩn bị bữa tiệc cho gia đình. Nhà Thịnh Tán có một phòng ăn riêng biệt, đủ để đặt hai chiếc bàn tròn. Cô cùng với bố mẹ bạn trai chúc mừng sinh nhật của anh, cô cũng đã biết được điều ước của anh dành cho bản thân và dành cho cô trước khi thổi tắt nến. Bữa tiệc gia đình diễn ra rất vui vẻ ấm cúng, Tiểu Mạch kể những câu chuyện vui ở công ty, mấy lần làm cho bà Thịnh bật cười. Ông Thịnh cũng kể những chuyện mình đã trải qua. Ông cũng là người xuất thân trong một gia đình bình thường, thời kỳ Cách mạng văn hóa ông là thanh niên trí thức tham gia xây dựng nông thôn, hai vợ chồng gặp nhau trong hoàn cảnh gian khổ. Lúc đó, ông ngoại của Thịnh Tán vẫn chưa được khôi phục danh dự và chức vụ, tất cả mọi việc đều do đôi vợ chồng trẻ họ gánh vác.

Sau buổi tiệc gia đình, Thịnh Tán nắm tay Tiểu Mạch đi lên lầu. Bạn trai cô có một căn phòng đọc sách và phòng ngủ riêng, dưới nền trải những tấm thảm Ba Tư đắt tiền, trên bàn đọc sách có một bức ảnh đen trắng của một thanh niên trẻ tuổi nhưng lại không phải là Thịnh Tán.

“Đây là ai vậy?”

“Là bố anh trước kia đấy, lúc đó ông ấy vẫn là một thanh niên trí thức.”

“Trông rất giống một minh tinh màn bạc.” “Nhưng anh lại giống mẹ hơn.” Thịnh Tán ôm lấy Tiểu Mạch từ phía sau, tình cảm âu yếm nói: “Hôm nay em có thấy vui không?”

“Em vẫn cảm thấy lạ là tại sao trước đây bố mẹ anh lại không đồng ý cho chúng ta đi lại với nhau?”

Câu hỏi này khiến Thịnh Tán có đôi chút không vui: “Cần gì phải hỏi rõ ngọn ngành như vậy chứ? Em vẫn chưa tha thứ cho anh sao?”

“Xin anh hãy cho em biết lý do đi.”

“Được rồi, gia đình anh vốn không thích cảnh sát, hoàn toàn không phải là vì địa vị của họ không xứng đáng với gia đình anh, mà là vì có cảm giác cảnh sát luôn có quan hệ với tội phạm và chết chóc, vì vậy con cái của cảnh sát cũng bị ảnh hưởng bởi những thứ đó, về mặt tâm lý có thể khác với những đứa trẻ thông thường.”

“Hoang đường!”

Nhưng mà nghĩ kĩ một chút không phải là không có lý, Tiểu Mạch vì là con gái của một cảnh sát nên cuộc đời mới khác với những đứa trẻ khác. Cô đã mất mẹ từ rất sớm, mất đi niềm vui gia đình, lòng đầy oán hận đối với bố, và cũng mất đi một phần kỷ ức tuổi thanh xuân.

Thịnh Tán thẳng thắn nói: “Trước kia, bố mẹ anh chưa được gặp em, lần trước tình cờ gặp em ở quảng trường Hằng Long, họ mới cảm thấy em khác xa so với những gì họ đã tưởng tượng.”

“Họ tưởng tượng như thế nào?”

“Chính là những ấn tượng về những đứa trẻ con nhà cảnh sát.”

“Tức là có vẻ ngoài giống con trai ư?” Tiểu Mạch có vẻ không hài lòng với ý nghĩ tiêu cực của bạn trai: “Nhưng anh biết em không phải là người như vậy mà anh không giới thiệu với họ một cách rõ ràng về em hay sao?”

“Anh không dám.” Thịnh Tán hổ thẹn lui đến bên cửa sổ, “Anh xin lỗi.”

Câu nói này càng khiến Tiểu Mạch cảm thấy không thoải mái: “Từ trước tới giờ anh không bao giờ dám nói không với bố anh đúng không?”

“Tiểu Mạch, sao em lại nói anh như vậy?” Thịnh Tán nói xong hôn Tiểu Mạch một cái, làm tan biến đi những uất ức trong cô, khiến cô nhớ đến một chuyện.

“Chẳng phải anh cũng là bạn học cùng trường Nam Minh với bọn em sao?”

“Đúng vậy, em gái cùng trường ạ.”

“Này, anh chỉ học trên em có một lớp thôi đấy.” Cô lấy lại vẻ nghiêm nghị, “Anh có còn nhớ cái siêu thị nhỏ ở đối diện trường chúng ta không?” “Đương nhiên là nhớ rồi, trường chúng ta nằm ở vùng ngoại ô hẻo lánh, chỉ có ở siêu thị nhỏ này mới có thể mua được đồ, anh thường lén lút đến đó để mua thẻ game và còn những bản in lậu của tiểu thuyết Kim Dung - sao em lại hỏi điều này?”

“Không... không sao cả...” Tiểu Mạch nhìn những cành cây đang lắc lư ngoài cửa sổ, mỉm cười nói, “em phải về nhà rồi.”

“Sao vội thế? Ở lại thêm một chút đi.”

“Cứ về sớm một chút, em muốn giữ ấn tượng tốt trong lòng bố mẹ anh.”

Tiểu Mạch là người phụ nữ thông minh, cô biết bố mẹ chồng thường quý những kiểu con dâu như thế nào.

Cả gia đình bạn trai tiễn cô ra đến cổng, điều lái xe riêng chở cô về nhà.

Ngồi ở ghế sau rộng rãi của chiếc Audi A8,

Tiểu Mạch ngắm nhìn những ngôi nhà chọc trời không bao giờ tắt đèn vừa lướt qua - đã không còn là thành phố trong ký ức những ngày ấu thơ nữa rồi.

Tâm hồn cô lại trở về thời điểm mười năm trước, khi mùa xuân sắp sửa qua đi.

Ký ức năm 2000, chương III

Năm 2000, tiết trời cuối xuân.

Sau cơn mưa cũng là lúc tan học, Tiểu Mạch một lần nữa trông thấy chiếc khăn màu tím của cô Mộ Dung, vẫn là màu tím rực rỡ ấy, khiến cho những cô thiếu nữ khác kém sắc hẳn đi.

“Các em có muốn đi cùng cô đến một nơi không?”

Cô Mộ Dung diện bộ quần áo màu đen, tay nâng chiếc khăn lụa trên cổ, mặt đầy bí hiểm.

“Thưa cô, đồng ý ạ.”

Mai Nhi phấn khích trả lời, còn cả Mất Kính và Mất To nữa, Tiền Linh và Tiểu Mạch thì lặng lẽ theo sau.

Năm cô học trò đều là những người cực kỳ hâm mộ cô giáo, tự giác tự tập lại sau giờ tan học, vui vẻ bước ra cổng trường.

Tiểu Mạch liếc nhìn về phía đối diện cổng trường, nhưng không trông thấy anh chàng trầm tính kia đâu. Bước đi trên mặt đất ẩm ướt sau cơn mưa, tất cả cần trọng đi trên con đường gồ ghề hoang vắng. Đã không còn trông thấy các loại hoa đủ màu sắc sặc sỡ nữa, chỉ còn lại những lùm cây nhỏ khúc khuỷu và các loại cỏ dại mọc um tùm.

“Chúng ta đang đi đâu vậy ạ?”

Mất Kính lo lắng thốt lên một câu, quay đầu nhìn lại ngôi trường càng lúc càng nhỏ dần, trông như một ngôi miếu cổ nơi thôn dã.

“Sợ rồi đúng không?”

Cô Mộ Dung nhẹ nhàng hỏi, tiếp tục bước đi theo một con đường nhỏ. Người phụ nữ xinh đẹp tuổi ba mươi dẫn theo năm cô nữ sinh đang thấp thỏm lo âu, bước vào một nơi cỏ dại um tùm, bỗng chốc lại có tiếng kêu thảm thiết của những chú quạ lướt qua đầu, dưới chân thì vang vọng tiếng ếch kêu.

Bỗng nhiên phía cuối con đường xuất hiện một cánh cổng lớn, hai bên là tường bao đã đổ nát, phía sau là những công trình kiến trúc bị bỏ hoang với điểm nhấn là một ống khói thẳng đứng.

Nơi đây vốn là một công xưởng, hai năm trước, người chủ xưởng đã tham ô, ôm tiền trốn mất, công xưởng cùng với mảnh đất hoang bên cạnh được một ông chủ người Hồng Kông mua lại, nhưng đến nay vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, bị thế giới bỏ quên như một nấm mộ hoang - vài năm sau người ta mới hiểu đây là “đất đầu cơ”.

Chiếc khăn lụa màu tím lướt qua đồng cỏ đổ nát, các cô nữ sinh tiến đến ngắm nhìn đồng cỏ đổ nát. Tất cả những thứ có thể bán được người ta đã cạy phá hết, chỉ còn lại những bức tường bê tông trơ cả cốt thép, cái nhà kho lắc lư như sắp đổ, cột và dầm đều đã đứt gãy. Tiểu Mạch lặng lẽ ngắm nhìn bốn phía, trông thấy một cánh cửa sổ đen ngòm, liệu rằng có ẩn chứa một đôi mắt lẩn khuất ở bên trong sợ hãi

đổi theo bọn họ? Dường như sự đột nhập của những vị khách không mời đã làm phiền đến những linh hồn trong lăng mộ.

Đến trước một gian phòng còn tương đối nguyên vẹn, cô Mộ Dung sờ lên bức tường với nhiều vết xước, dịu dàng nói: “Các em có biết không? Tại sao cô lại đưa các em đến đây? Bởi vì, hôm nay là ngày kỷ niệm mối tình đầu của cô.”

Kỷ niệm mối tình đầu của cô giáo ư? Vậy thì là chuyện của bao nhiêu năm rồi nhỉ?

“Cho các em biết một bí mật nhé!” Cô mân mê chiếc khăn lụa trên cổ, giống như một nữ sinh e thẹn, “thực ra, cô cũng đã từng học ở trường Nam Minh.”

“A, vậy cô giáo là người chị học chung trường với bọn em còn gì?”

Tiền Linh không nhịn được thốt ra một câu, cô Mộ Dung mỉm cười: “Đúng vậy! Đó là mười hai năm trước, khi cô là một học sinh trung học, năm đó cô là hoa khôi nổi tiếng khắp trường, không biết có bao nhiêu nam sinh theo đuổi cô. Tuy nhiên, tất cả đều bị cô từ chối. Bởi vì, cô đã yêu một người ở bên ngoài.”

“Bên ngoài trường ư?”

“Đúng vậy, chính là ở đây! Phía bên ngoài của trường mình, cô đã yêu một anh chàng công nhân ở công xưởng này.”

Mai Nhi lại nhanh nhẩu nói: “Không thể nào chứ, công nhân ư?”

“Ừ”, một anh chàng rất đẹp trai phong độ, kỳ thực cũng chỉ hơn cô có hai tuổi. Cô và anh ấy thường xuyên gặp nhau trên đường, một thời gian sau thì quen nhau - anh ấy để tóc dài, đi một chiếc xe đạp cũ, lại còn biết chơi đàn ghi ta và hát rock, rất giống với anh chàng Thôi Kiện nổi tiếng những năm tám mươi.”

“Thôi Kiện là ai ạ?”

Mắt Kính ôn tồn hỏi một câu, cô Mộ Dung nhẹ nhàng đáp: “Ai chà, đúng là một thời đại bình lặng, đến Thôi Kiện mà cũng bị quên lãng! Tóm lại là cô yêu anh ấy. Anh ấy thường đạp xe đạp đến cổng trường đợi cô, rồi bị thầy chủ nhiệm đuổi đi. Anh ấy lại tránh ra xa cổng trường một chút, đợi khi cô tan học thì đến tìm anh ấy, để cô ngồi trên giá phía sau xe đạp. Nhớ lại, cái cảm giác đó thật tuyệt, ngồi ở phía sau chiếc xe đạp lắc lư, nhẹ nhàng ôm eo người con trai mình yêu, áp mặt vào tấm lưng ướt đầm mồ hôi của anh, nhắm mắt lại lắng nghe gió thổi qua bên tai, để cho ánh hoàng hôn chiếu soi lên thân hình hai đứa, thực sự... thực sự chỉ muốn anh ấy cứ mãi đạp xe như thế...”

Giống như khi cô đọc tiểu thuyết của Duras ở trên giảng đường, những câu cuối cùng thường đọc rất chậm rãi nhẹ nhàng, mang theo chút bi thương.

Cô giáo xinh đẹp mỉm cười nói: “Ờ ngay sau bức tường này, chính là ở phân xưởng này, là nơi người tình đầu tiên của cô làm việc. Anh ấy thường đưa cô đến đây chơi, có lúc là khi anh ấy trực đêm - các em đừng có nghĩ xấu đấy, bọn cô nhiều lắm cũng chỉ nắm tay nhau thôi, mỗi tối trước lúc tám giờ, anh ấy đều đưa cô về trường rất đúng giờ. Anh ấy bảo cái công xưởng này nhiều năm trước đây từng là một ngôi mộ tập thể rất lớn, nghe nói Nguyễn Linh Ngọc¹ từng được chôn ở đây.”

¹ Nữ diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

“Hà? Mộ của Nguyễn Linh Ngọc ư?”

“Nghe nói mỗi lần trời mưa, cô ấy thường xuất hiện ở khu vực vắng vẻ quanh đây.”

Thấy vẻ sợ hãi của các cô gái, cô Mộ Dung không nhịn được cười: “Cô thì lại hy vọng có thể được nhìn thấy cô ấy! Sau đó, cô tốt nghiệp trung học rồi thi đỗ vào đại học sư phạm, thì cũng là lúc chia tay với mối tình đầu. Cô hoàn toàn không muốn rời xa anh ấy, mà là bố mẹ cô cực lực phản đối, mỗi ngày họ đều tẩy não cô - rằng cô và anh ấy thuộc về hai thế giới khác nhau, cô vào đại học thì tiền đồ như hoa như lụa, nên tìm một người đàn ông xuất chúng, tốt nhất là con cái của một lãnh đạo nào đó, chứ không phải một anh công nhân không quyền không thế.”

Đột nhiên, cô Mộ Dung ngửa mặt lên trời hét lên: “Tôi thật ân hận! Tôi ân hận vì đã trót nghe lời bố mẹ! Tôi thật ân hận vì đã rời xa anh ấy trước! Qua bao nhiêu năm, tôi mới nhận ra trong tim mình vẫn luôn nhớ đến anh ấy, nhớ đôi mắt ẩn dưới mái tóc dài, nhớ những lúc ngồi sau xe đạp ôm chặt eo anh, nhớ mỗi buổi hoàng hôn ngồi nghe anh đánh đàn ghi ta - tất cả những thứ đó, không bao giờ quay trở lại được nữa.”

Sau câu nói cuối cùng, cô Mộ Dung lấy lại vẻ bình tĩnh, trong khung cảnh đổ nát hoang tàn, chỉ còn lại những giọt nước mắt chậm chậm rơi xuống và cả năm cô gái vừa bị cô làm cho rung động. Giờ thì

trong lòng mọi người đã hiểu rõ, chẳng trách cô giáo đã ba mươi tuổi rồi, có biết bao người theo đuổi nhưng đến nay vẫn cứ một thân một mình, thì ra là cô không thể quên đi mối tình đầu tươi đẹp.

Tiểu Mạch mạnh dạn hỏi một câu: “Cô ơi, anh công nhân mà cô yêu lần đầu ấy, về sau như thế nào ạ?”

“Em muốn hỏi gì nào? Muốn hỏi cô vì sao lại không đi tìm anh ấy đúng không? Đúng vậy, nếu như có thể quay trở về quá khứ, cô nguyện vứt bỏ tất cả hiện tại. Nhưng mà, chính vào cái ngày cô tốt nghiệp đại học năm đó, anh ấy đã tự sát trong ca trực đêm ở công xưởng rồi!” Cô Mộ Dung lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, “Chính là tại nơi này.”

“Nơi này ư?”

Tiểu Mạch dựng cả tóc gáy, cô Mộ Dung trợn mắt nhìn vào mắt cô nói: “Ngày anh ấy tự sát, cũng là ngày kỷ niệm lần đầu cô và anh ấy gặp nhau.”

Cô Mộ Dung vừa nói dứt lời, mấy cô nữ sinh liền sợ hãi nhảy dựng lên, không ngờ cô giáo dẫn bọn họ đến đồng đồ nát này thực chất là để truy điệu người tình đầu tiên đã chết của cô! Vì thế nên cô ấy mới mặc bộ quần áo đen trang trọng kia, giống như tang phục của Mathilde trong tác phẩm “Đỏ và đen”².

² Tác phẩm của nhà văn Pháp Marie-Henri Beyle.

Cô giáo mân mê chiếc khăn lụa màu tím, cười đau khổ: “Có điều, có người lại nói rằng, trong lúc anh ấy trực đêm đã bị một con ma đáng sợ dọa chết.”

“Thật sự bị ma ám ư?”

Mắt Kính hai tay ôm lấy hai bả vai, đứng nép vào gần Mắt To.

“Đúng vậy! Các em có muốn cô đưa đi xem không? Nơi được cho bị ma ám ấy.”

Năm cô nữ sinh đều sợ tái mặt, cô Mộ Dung túm lấy cánh tay lạnh ngắt của Tiểu Mạch: “Sợ cái gì chứ?”

Bước qua gian phòng lớn ấy, họ tiến đến một cánh cửa nhỏ ở phía sau. Ánh hoàng hôn ảm đạm, cô Mộ Dung bảo mọi người đi cẩn thận, đừng để gạch ngói vỡ trên mặt đất làm trượt ngã. Phía trước xuất hiện một chiếc thang, cắm thông xuống phía dưới mặt đất, giống như một đường hầm trong ngôi mộ cổ.

“Đây là căn hầm trước kia, ai gan dạ thì có thể theo cô xuống dưới xem!”

Cô Mộ Dung bước xuống dưới mấy bước, rút ra một chiếc đèn pin đã chuẩn bị sẵn từ trước, soi về phía cánh cổng sắt phía đầu chiếc thang.

Tiểu Mạch và Tiền Linh theo sát ngay bên cạnh, nắm tay nhau để tăng thêm dũng khí, nhìn thấy rõ cánh cửa lớn dưới căn hầm - giống như cửa khoang của tàu ngầm trong phim về Thế chiến thứ hai, có một thiết bị hình tròn để xoay, có thể đóng chặt cửa lại.

“Anh ấy, đã từng đưa cô đến đây.”

Cô giáo tự nói một mình, ra sức vận tay cầm hình tròn của “cửa khoang”.

Cánh cửa, đã mở ra.

Một làn khói sương màu đen từ từ bay ra từ bên trong, giống như âm khí bên trong một ngôi mộ cổ...

“Á!”

Đầu tiên là tiếng kêu thảm thiết của Mai Nhi, sau đó, Mắt Kính và Mắt To cũng la lớn, bọn họ cứ tưởng hồn ma thực sự đã xuất hiện, quay đầu chạy như bay ra khỏi gian xưởng đồ nát. Tiền Linh cũng hét lên sợ hãi, kéo tay Tiểu Mạch chạy ra ngoài, như thể nếu chậm một bước có thể sẽ bị lôi xuống mặt đất tối tăm.

Năm cô gái chạy ra ngoài an toàn, phía sau vẫn còn nghe thấy tiếng cười rợn người của cô Mộ Dung từ trong xưởng vọng ra...

Ngày hôm sau.

Cô Mộ Dung vẫn xuất hiện trên giảng đường ngữ văn, với một bộ đồ màu sắc sặc sỡ, giống như đã quên đi căn hầm đáng sợ đó, quên đi ngày kỷ niệm bi thương đó.

Tối đến, Tiểu Mạch lại xin nghỉ giờ tự học buổi tối.

Cô âm thầm đến bên cổng trường, trốn phía sau mấy gốc cây to, nhìn về phía siêu thị nhỏ đối diện bên kia đường.

Trời đổ mưa.

Qua làn mưa bay bay, có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong siêu thị - cô Mộ Dung.

Cô ấy lại đến đó để nói chuyện với Thu Thu, hai người càng nói chuyện càng thân thiết. Chẳng bao lâu đã tới giờ đóng cửa, cô giáo bước ra khỏi siêu thị thì bị cơn mưa ngày càng to ngăn lại. Anh chàng thiếu niên lấy ra một chiếc ô, mở ra để che mưa cho cô giáo. Cô giáo xinh đẹp tuổi ba mươi cùng chàng trai nông thôn mười tám tuổi cùng đi dưới một cái ô, bước vào làn mưa nặng hạt trong đêm.

Tiểu Mạch cắn môi, cơ thể hơi run run – Rốt cuộc cô giáo định làm gì vậy?

Cô ngạc nhiên nhìn hai người họ, nhìn cô Mộ Dung và Thu Thu nép vào nhau dưới ô rất sát, dường như đang dính chặt vào với nhau, tránh đi mưa gió rồi sau đó tan biến dần trong cơn mưa gió mịt mù.

Điền Tiểu Mạch giống như bị ai đó đánh cho một đòn, cúi đầu vút qua cơn mưa lạnh lẽo, chạy một mạch về ký túc xá.

Chuyện này cô không bao giờ kể với ai, kể cả Tiền Linh.

Mưa, mãi đến tận qua nửa đêm mới tạnh. Tiểu Mạch cả đêm không ngủ nổi, chưa đến sáu giờ sáng đã ra khỏi giường, còn hơn một tiếng nữa mới tới giờ ăn sáng.

Cô vỗ vỗ Tiền Linh đang nằm ở giường trên, thì thầm: “Dậy đi! Đi dạo cùng tớ có được không?” Mặc dù Tiền Linh rất không thích nhưng bạn thân yêu cầu nên phải đồng ý. Cô dụi mắt leo xuống dưới, cùng Tiểu Mạch rửa mặt mũi qua loa một chút, rồi rí bước ra khỏi ký túc xá.

Có một vài bạn nam đang tập thể dục buổi sáng trên sân vận động, còn có người đang ôn tập từ tiếng Anh lúc sáng sớm, Tiểu Mạch và Tiền Linh cúi đầu bước ra khỏi cổng trường, tiến về nơi hoang vu hôm trước đã đi qua.

Sáng sớm, sương mù dày đặc, chỉ hơi xa một chút đã không nhìn rõ rồi, giống như đang chứa đựng cả một thế giới trong tường tượng vậy. Không khí khắp nơi đều rất ẩm ướt, chui cuộn cuộn vào lỗ mũi, đến nỗi có cảm giác như ngạt thở.

Họ bước vào công xưởng đồ nát hôm qua mới đi qua, đến trước cửa căn nhà đồ nát giống như một di tích cổ kính ấy, Tiền Linh nghi ngờ hỏi: “Tiểu Mạch, cậu sao vậy?”

“Tớ thấy khó chịu.”

“Tại sao?” Tiền Linh là một cô gái trưởng thành sớm, ra vẻ thông minh hỏi: “Vì bạn nam sinh nào vậy?”

“Không, là vì một người phụ nữ.”

Điền Tiểu Mạch lạnh lùng trả lời, nheo đôi mắt xinh đẹp như muốn nhìn rõ tận cùng của màn sương sớm.

Ở giữa một đám cỏ dại màu xanh nhô cao, bỗng Tiểu Mạch nhìn thấy hiện ra một màu tím khác thường.

Màu tím ư?

Ở nơi hoang vắng không thể có màu sắc như vậy được!

Trong chớp mắt, tâm trí Tiểu Mạch bỗng thấp thỏm, cô nắm chặt tay Tiền Linh, tiến lại gần nơi có màu tím đó mấy bước, cuối cùng cũng nhìn thấy người nằm dưới đám cỏ hoang.

Người phụ nữ xinh đẹp ba mươi tuổi.

Trên cổ cô cuốn một chiếc khăn lụa màu tím, vẫn mặc bộ trang phục đẹp để hôm trước, khắp người là vết nước mưa và bùn đất.

Cô Mộ Dung.

Cô vẫn mở to đôi mắt đẹp mê người, ánh mắt nhìn xuyên qua đám cỏ hoang mọc cao, xuyên qua màn sương dày đặc, nhìn lên bầu trời màu xám.

Tiểu Mạch cũng ngẩng đầu lên, nhưng cô không nhìn thấy bầu trời, chỉ có một màn khói sương mịt mù.

Tiểu Mạch lại cúi đầu xuống, ngắm nhìn người phụ nữ mình tôn sùng nhất trong những năm tháng thời con gái, ngắm nhìn nữ thần không bao giờ thay đổi trong mắt mình - giờ đã trở thành một xác chết lạnh lẽo.

Cô Mộ Dung chết rồi, chết một cách không nhắm mắt, cô vẫn quàng chiếc khăn lụa màu tím.

Cô ấy đã bị hại chết.

Cô giáo xinh đẹp đã chết, cái nhìn cuối cùng của cô mới thật không cam chịu, mới thật nghi hoặc, mới thật bất lực.

Chẳng lẽ là báo mộng ư?

Lúc sáng sớm, lúc ở trong phòng ngủ, Tiểu Mạch có mơ một giấc mơ, mơ thấy cô Mộ Dung mà mình yêu quý nhất. Cô mơ thấy cô giáo ngữ văn xinh đẹp đang ở trong trong công xưởng đồ nát kia cầu cứu

cô - lúc tỉnh giấc, cô vẫn nhớ rõ chiếc khăn lụa này.

Tiền Linh hét lên một tiếng.

Sau đó, Điền Tiểu Mạch bất ngờ trấn tĩnh lại, ngay khi nước mắt vẫn đang tuôn rơi, cô tiến lại gần thi thể của cô giáo.

Cô muốn biết, hơn nữa cô muốn tự tay tóm lấy - tên hung thủ kia!

Trong tâm trí Tiểu Mạch nhớ đến một câu chuyện truyền thuyết, rằng trong mắt của người chết có thể vẫn khắc ghi hình ảnh cuối cùng mà mình nhìn thấy - ví dụ như khuôn mặt của hung thủ.

Nếu như để sau khi thi thể đã cứng lại, hình ảnh đó cũng sẽ tan biến cùng với sự mờ đục của con người.

Nhân lúc thi thể cô Mộ Dung vẫn chưa lạnh, cô phải thử xem.

Khi Tiểu Mạch gần như cúi sát mặt của người chết, thấy rõ trong mắt cô giáo chỉ có một màn sương đen, cô thoáng thấy sâu bên trong chiếc khăn lụa màu tím kia có một mùi hương nhẹ nhàng nhưng cổ quái.

Chiếc khăn lụa màu tím mà cô Mộ Dung thích nhất, chiếc khăn thường quàng quanh chiếc cổ trắng như tuyết của cô, cuối cùng lại là hung khí siết cổ cô đến chết!

CHƯƠNG 23

Đêm, ngày 10 tháng 12 năm 2010.

Điền Tiểu Mạch vừa đi từ nhà bạn trai về, nằm trong căn phòng nhỏ bé của mình, hồi tưởng lại buổi sáng sớm sương mù dày đặc mười năm về trước, nước mắt bất giác tuôn trào đầy trên khuôn mặt.

Cô không muốn lau đi những giọt nước mắt ấy, trong đúng cái đêm quan trọng nhất của mình, trong cái đêm cô nhận được sự thừa nhận của bố mẹ bạn trai, trong cái đêm cô chuẩn bị có được một cuộc sống hạnh phúc.

Thịnh Tán gọi điện thoại đến nhưng Tiểu Mạch không nhắc máy, để mặc bài nhạc chuông “First love” vang lên một hồi lâu rồi lại trở lại bình thường.

Tiểu Mạch dường như vẫn đang ở buổi sáng sớm mười năm về trước, trong đáy mắt cô lóe lên hình ảnh chiếc khăn lụa màu tím ấy, trong khoang mũi vẫn còn lưu lại mùi hương nhẹ nhàng nhưng cổ quái ấy.

Ký ức, ký ức của khứu giác - Hiện trường án mạng của Tiền Linh, thắm sâu bên trong chiếc khăn quần quanh cổ cô ấy cũng có cái mùi hương cổ quái này!

Đây chính là mùi hương của chiếc khăn! Có thể vốn được tạo ra từ một vật gì đó bọc bên ngoài? Nhưng cũng chiếc khăn lụa cùng loại mà Tiểu Mạch mua từ “Khu Ma nữ” tại sao lại không hề có mùi hương này? Lẽ nào, chiếc khăn giết người này không liên quan gì đến “Khu Ma nữ”? Hoặc là, trong loạt khăn chứa chiếc khăn giết chết cô Mộ Dung mười năm về trước vẫn còn lại một chiếc khác?

Trở lại mười năm trước, khi cô và Tiền Linh phát hiện ra thi thể của cô Mộ Dung, Tiền Linh cũng đã cùng cô tiến lại gần để xem, e rằng cũng đã nhận thấy mùi hương từ chiếc khăn bay ra.

Vì cái buổi sáng khắc cốt ghi tâm ấy, Tiền Linh không thể nào quên loại mùi hương ấy, càng không thể quên loại khăn lụa ấy. Tiểu Mạch nhớ lại Tiền Linh đã từng cảnh báo cô: Nhất định không được vào “Khu Ma nữ” nữa, nếu vẫn tiếp tục vào có thể sẽ “chết”! Chắc chắn là như thế này: Tiền Linh đã sớm trông thấy chiếc khăn lụa Esfahan đó trong “Khu Ma nữ”, mặc dù chỉ là hình ảnh trên mạng, cô ấy vẫn nhận định rằng đó chính là cùng một loại khăn đã giết chết cô Mộ Dung mười năm về trước, do đó cảm thấy bị đe dọa tính mạng nghiêm trọng, đây chính là nỗi sợ hãi lớn nhất mà “Khu Ma nữ” mang đến cho cô, mặc dù cô đã chết mê chết mệt với nó đến nỗi không thể tự mình rút ra.

Hoặc là, cũng vì chiếc khăn lụa ấy nên Tiền Linh mới đột nhiên gọi điện cho Tiểu Mạch vào lúc sáng sớm hôm đó và nói:

“Mình mơ thấy cái năm chúng ta học trung học, cái buổi sáng sớm sương mù dày đặc đó, mơ thấy tất cả những gì chúng ta nhìn thấy!”... “khuôn mặt đó, khuôn mặt đáng sợ đó và còn nữa, chiếc khăn lụa đó.”

Là một loại sức mạnh siêu nhiên nào chẳng? Trong cái đêm cô Mộ Dung bị giết, Tiểu Mạch ở trong phòng ngủ mơ thấy cô đang cầu cứu! Còn sau đó mười năm, cô lại mơ thấy cô Mộ Dung đã chết năm ấy!

Luân hồi ư?

Có điều, đây tuyệt đối không phải là bí mật mà Tiền Linh muốn nói với cô! Bên tai lại tái hiện lên những lời cuối cùng của cô ấy - “cho dù cậu có quên đi tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn có một chuyện mà những năm qua mình luôn giấu trong lòng, cũng là cơn ác mộng cuối cùng của mình, mình muốn nói cho cậu biết! Cho cậu xem lại vật này, bây giờ mình có thể gặp cậu được không?”

Vẫn còn một chuyện!

Chuyện này cho dù ở mười năm trước, e rằng Tiểu Mạch cũng không hề hay biết - cho nên Tiền Linh mới nói là “những năm qua luôn giấu trong lòng.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái bí mật mà Tiền Linh cuối cùng cũng muốn nói với cô, là một chuyện khác.

Nhưng câu chuyện chưa được biết kia, có thể sẽ quyết định số mệnh của Tiểu Mạch.

CHƯƠNG 24

Ngày hôm sau.

Buổi chiều thứ Bảy.

Cô lại mơ thấy cái khe rất sâu ấy.

Tiếng nhạc chuông “First love” đang giục giã, khiến cô thoát ra khỏi giấc mơ, mơ màng nhấc máy điện thoại lên và nghe thấy một giọng nam thấp trầm: “Tiểu Mạch, tôi là Vương ở Sở Cảnh sát đây.”

“Chú Vương à?” trong đầu cô hiện lên hình ảnh người cảnh sát thường xuất hiện bên cạnh bố cô, cô ngồi dậy trên giường, “Vâng, chào chú!”

“Cái tiệm Taobao mà cô nói đó - chủ cửa hàng “Khu Ma nữ” đã bị cảnh sát bắt rồi!”

Một giờ sau, Tiểu Mạch vội vàng đến Sở Công an. Mặc dù gấp gáp đến nỗi không kịp ăn sáng, nhưng cô vẫn không quên trang điểm trước khi ra khỏi nhà, soi gương đi soi lại mấy lần, hy vọng là dung nhan khi phải dậy sớm cũng không đến nỗi tiều tụy.

Ở văn phòng nơi bố cô từng làm việc, Tiểu Mạch gặp chú cảnh sát Vương, người phụ trách vụ án Tiền Linh, câu đầu tiên cô nói: “Cháu muốn gặp hấn ngay bây giờ!”

“Có thể cô sẽ thất vọng đấy. ” “Sao cơ?”

“Không phải là anh ta! Tôi nghĩ anh ta vô tội.” Ông Vương châm một điếu thuốc, nhìn bức ảnh bố Tiểu Mạch và ông chụp chung với nhau đặt trên bàn, đó là bức ảnh chụp năm 1995, lúc đó ông Vương vẫn là một anh chàng trẻ tuổi và khá gầy, bây giờ đã là một người đàn ông trung niên thân hình sồ sề.

Hấn - chủ cửa hàng “Khu Ma nữ”, hoàn toàn không phải là hung thủ đã giết Tiền Linh - nghe thấy câu trả lời đầy thất vọng này, tâm trạng căng thẳng hồi nãy của Tiểu Mạch lại giống như vừa được trút bỏ.

“Cháu cũng đâu có nói hung thủ là hấn đâu chứ!” Tiểu Mạch hỏi hộp tường tượng bộ dạng của chủ cửa hàng “Khu Ma nữ”, “Sao các chú lại bắt được hấn vậy?”

“Rất đơn giản, thông qua tổng bộ của mạng Taobao ở Hàng Châu, chúng tôi đã tra được hồ sơ về chủ cửa hàng “Khu Ma nữ” - hấn tên là Cổ Phi, hiện sống ở thành phố này. Cảnh sát đã phải mất cả đêm để tìm ra địa chỉ tạm trú của hấn, đưa hấn về Sở Công an để điều tra. Chúng tôi đã cho hấn xem chiếc khăn lụa màu tím siết cổ Tiền Linh, hấn thừa nhận là cái do hấn bán ra. Hấn nói ngoài cửa hàng “Khu Ma nữ” của mạng Taobao, ở Trung Quốc không có cửa hàng thứ hai bán loại khăn lụa này. Cổ Phi thừa nhận tổng cộng hấn đã bán ra hai chiếc khăn lụa kiểu này, đều là trong khoảng thời gian một tháng gần đây, cái thứ nhất bán cho người mua tên là Điền Tiểu Mạch - chính là cháu. Cái thứ hai bán cho người mua tên là Mạc Tự Hữu.”

“Tên là gì cơ?”

Tiểu Mạch cảm thấy ba từ này rất lạ. Ông Vương viết ra giấy ba chữ “Mạc Tự Hữu.”

“Chủ cửa hàng khai nhận, có người tìm ra hấn trên mạng Aliwangwang, nói thẳng là muốn mua loại khăn lụa màu tím đó, tuy nhiên không thanh toán qua tài khoản mà lại dùng phương thức lấy hàng để thanh toán - chúng tôi tra cứu nickname “Mạc Tự Hữu” trên mạng Taobao, tất cả chỉ có một lần giao dịch đó, ngoài địa chỉ giao hàng, chẳng có thêm thông tin gì khác - có lẽ đó là một cái tên giả.”

“Mạc Tự Hữu.” Tiểu Mạch gật đầu như nghĩ ra điều gì đó, “chính là Mạc Tự Hữu!”

“Ờ, chúng tôi đã kiểm tra địa chỉ giao hàng của “Mạc Tự Hữu”, nhưng đó là một tòa nhà đồ nát ở trong thành phố, gần mười năm nay chưa hề dựng đến, rõ ràng đây không phải là địa chỉ thật của người mua hàng. Hai giờ trước, chúng tôi đã tìm ra được nhân viên chuyển phát nhanh, thời gian đưa hàng là ngày 06 tháng 12.”

“A, Tiền Linh chẳng phải bị giết vào sáng ngày 07 tháng 12 sao? Cũng chính là vào buổi tối hôm chiếc khăn lụa được chuyển phát nhanh đến đúng không?”

“Không hồ danh là con gái một cảnh sát, chiếc khăn lụa được chuyển đến mười tám tiếng trước khi Tiền Linh bị giết, nhân viên chuyển phát nhanh đưa hàng đến phía dưới tòa nhà đồ nát thì có một cậu

thanh niên đang đợi ở đó, trả tiền tại chỗ và lấy hàng rồi đi luôn.”

“Cái người mua tên Mạc Tự Hữu đó trông như thế nào?”

Ông cảnh sát Vương đập đầu điều thuốc nói: “Nhân viên chuyển phát nhanh nói người đó dáng vẻ bình thường, cũng khoảng hơn hai mươi tuổi - chúng tôi tin tưởng lời khai của nhân viên chuyển phát. Buổi sáng, tôi cũng vừa ở chỗ tòa nhà đồ nát dùng để giao hàng, chẳng có bóng dáng người nào, không thể tìm được gì ở đó.”

“Đầu mới đến đây là bị gián đoạn ư?” “Rất tiếc!”

Tiểu Mạch vẫn không cam tâm: “Chủ cửa hàng ở đâu? Các chú không hỏi ông ta thêm điều gì sao?”

“Đương nhiên là có rồi, tôi có hỏi chủ cửa hàng rằng có quen người bị hại là Tiền Linh hay không? Hắn nói Tiền Linh là khách hàng VIP của “Khu Ma nữ”, hầu như ngày nào cũng mua hàng trên “Khu Ma nữ”, mua từ những vật dụng hàng ngày cho đến những vật đắt tiền, tính ra đã tiêu hết cả mấy vạn tệ - điều này đã được chứng thực trong kho dữ liệu của Taobao.”

“Tuy nhiên, chiếc khăn lụa lại không phải do Tiền Linh mua.”

Ông Vương hạ giọng cúi đầu nói: “À, chủ cửa hàng còn nói, từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp mặt Tiền Linh - và cũng chưa từng gặp mặt bất cứ khách hàng nào.”

“Chú không nghi ngờ hắn nói dối sao?”

“Tôi là cảnh sát, bố của cháu cũng là cảnh sát, lời khai của bất kỳ ai chúng tôi đều nghi ngờ cả! Tôi đã hỏi qua chủ cửa hàng, buổi sáng hôm Tiền Linh bị giết, hắn đang ở đâu? Hắn khai hôm đó hắn đi Nghĩa Ô nhập hàng. Tôi lập tức liên hệ với cảnh sát Nghĩa Ô, điều tra khách sạn mà chủ cửa hàng nói đến và kiểm tra camera giám sát, đúng là vào buổi sáng xảy ra án mạng, hắn ở cả đêm trong khách sạn, đến sáng ngày hôm sau mới rời khỏi Nghĩa Ô - hắn hoàn toàn không có thời gian gây án!”

“Thôi được, ít nhất cũng không phải do hắn làm!”

“Cảnh sát đã điều tra dữ liệu cá nhân của chủ cửa hàng và quan hệ xã hội của hắn - xác nhận giữa hắn và Tiền Linh không có bất kỳ mối quan hệ qua lại nào.”

“Bất kể hắn có là hung thủ hay không, cháu vẫn muốn gặp hắn!” Tiểu Mạch cố giấu nỗi xúc động trong lòng, “bởi vì, cháu nghĩ cháu có thể quen biết hắn! Vì vậy hắn ta có thể có quan hệ với Tiền Linh!”

Ông Vương đưa cô đến tầng dưới, trước khi mở cánh cửa sắt phòng thẩm vấn, ông nhẹ nhàng căn dặn: “Không nên nói nhiều quá!”

Cánh cửa sắt phòng thẩm vấn mở ra, bên trong chỉ có một anh chàng trẻ tuổi, ngửa mặt lên lộ rõ khuôn mặt trắng trẻo.

Điền Tiểu Mạch nhìn thấy “khuôn mặt” người chủ cửa hàng “Khu Ma nữ”.

Khuôn mặt ấy, một đôi mắt không to, sống mũi thẳng như thường, trên khuôn mặt gầy và dài có một vài nốt mụn, đầu tóc và quần áo xộc xệch chứng tỏ hắn ta bị đưa từ phòng ngủ đến Sở Công an.

Tiếc rằng không phải là hắn!

Tiểu Mạch cực kỳ thất vọng lắc đầu. Tại sao lại không phải là hắn chứ?!

Trong trí tưởng tượng của cô, người chủ của cửa hàng “Khu Ma nữ” đáng lẽ nên là một nhân vật bí hiểm khó lường, giống như nhân vật nam chính trong tác phẩm của tiểu thuyết Gothic, có một dung mạo lạnh lùng như ma cà rồng, ánh mắt sắc lẹm trong màn đêm u tịch và còn khí chất ma lực như của thầy cúng.

Nhưng người chủ cửa hàng đang bị nhốt trong phòng thẩm vấn của Sở Công an trước mắt cô, lại là một thanh niên với tướng mạo thường thường, thậm chí là dung tục, nếu như ở ngoài đường sẽ nhanh chóng bị lãng quên.

Người chủ cửa hàng lo lắng nheo đôi mắt híp của mình nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp vừa bước vào cửa phòng thẩm vấn, lắc lư cái đầu: “Thưa các ngài cảnh sát, tôi đã khai hết rồi mà.”

Rõ ràng anh ta không quen biết Tiểu Mạch, tưởng rằng cô là một nữ cảnh sát mặc thường phục.

“Anh... anh...” Tiểu Mạch cuối cùng không kìm được hỏi một câu: “Ông thực sự chính là Ma nữ?”

“Đúng.”

Câu trả lời của hắn rất tự nhiên, giống như vẫn đang đối mặt với cuộc thẩm vấn của cảnh sát, có vẻ không có dấu hiệu đang nói dối.

Tuy nhiên Tiểu Mạch vẫn khẳng khái không chịu tin, cúi mặt xuống gần với mặt người chủ cửa hàng hỏi tiếp: “Anh cũng không quen tôi à?”

Người đàn ông xa lạ tên Cổ Phi đưa tay lên dụi mắt, nhìn chằm chằm về phía mặt của Tiểu Mạch đến nửa phút rồi lắc đầu nói: “Lẽ nào cô là - người dẫn chương trình truyền hình ư?”

Ngất luôn! Anh ta cho rằng khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của Tiểu Mạch là của một người dẫn chương trình truyền hình ở tiết mục phỏng vấn công an.

Tiểu Mạch thực sự thất vọng, tâm trí như rơi xuống đáy giếng - Anh ta không quen mình sao? Nhưng tại sao anh ta có thể bán cho mình cái ký ức đã mất? Tập DVD “101 lần cầu hôn” nữa? Cả cuốn giáo trình ngữ văn trung học nữa? Lẽ nào chỉ là sự tình cờ, bởi vì bộ DVD phim Nhật và cuốn giáo trình ngữ văn đều là những kỷ ức tuổi thanh xuân đã từng trải qua của bất kỳ cô gái nào ở thời con gái, chỉ cần xem qua những vật này là có thể sẽ hồi tưởng lại cái gì đó?

Tiểu Mạch vẫn không cam chịu, tiếp tục hỏi, chấm dứt kiểu cách của một nữ cảnh sát: “Anh chính là chủ cửa hàng “Khu Ma nữ”?”

“Đúng.” Người chủ cửa hàng chán nản cúi đầu nói: “Xin lỗi, những điều này tôi đã nói đi nói lại mấy lần rồi.”

“Người ta có thể mua được bất cứ thứ gì mình muốn ở cửa hàng của anh?”

“Chính xác.”

Người chủ cửa hàng với dáng vẻ tràn đầy tự tin nói to không chút ngượng ngùng.

“Sao anh lại làm được như vậy?”

“Rất đơn giản, trong kho của tôi có tất cả bảo bối mà có thể tìm thấy trên Taobao, đây không phải là công việc mà một người có thể làm được.”

“Được rồi, vẫn còn một vấn đề nữa là anh bán loại khăn lụa Esfahan đó.”

“Đúng, tôi thừa nhận, chính là chứng cứ quan trọng mà các vị cho tôi xem. Nhưng tôi đã nói nhiều lần rồi, chiếc khăn lụa đó là tôi bán cho một khách hàng bí ẩn tên là Mạc Tự Hữu, tôi cũng không biết anh ta là ai?”

“Tôi nghĩ loại khăn này anh không chỉ bán cho có một người.”

Câu hỏi này khiến cho người chủ cửa hàng chau mày nói: “Đúng, tháng trước tôi còn bán được một cái.”

“Khách hàng đó chính là tôi.”

“À, là cô ư?” người chủ cửa hàng bất ngờ mở to đôi mắt vốn không to lắm của mình, “Điên? Điên?”

Xem ra người chủ cửa hàng cũng không được quen cô lắm, Tiểu Mạch đành phải nói tên mình ra: “Điên Tiểu Mạch!”

“Tôi xin lỗi, ngày nào tôi cũng xuất hàng cho rất nhiều khách mua nên không nhớ được tên của tất cả mọi người.”

“Vậy anh có nhớ được cái tên Tiền Linh không?”

Cổ Phi có vẻ buồn chán: “Có, câu hỏi này tôi cũng đã trả lời rồi, vì cô ấy là khách VIP của “Khu Ma nữ”. Có điều, mặc dù cái gì cô ấy cũng mua ở “Khu Ma nữ” nhưng lại chưa từng mua loại khăn Esfahan đó.”

“Được rồi, câu hỏi cuối cùng, chiếc khăn lụa đó từ đâu ra vậy?”

“Iran, Esfahan, chính là cố đô của Iran, thành phố Esfahan, ở đó có rất nhiều đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo, đặc biệt là thảm và hàng tơ lụa trong truyền thuyết của Iran. Tháng trước, tôi có đi Iran mua một lô hàng thảm thủ công, tôi phát hiện ra loại khăn lụa này ở chợ Dabazha của Esfahan. Người nghệ nhân tạo ra loại khăn lụa này đã chết rồi, tay nghề của ông ta cũng không được truyền lại. Do đó, loại khăn lụa này đã trở nên tuyệt chủng, tôi mua mười chiếc khăn lụa loại xịn này với giá rất cao, vừa rồi tôi mới đăng trên cửa hàng “Khu Ma nữ”.”

Người chủ cửa hàng trả lời rất lưu loát, dường như chẳng có điểm nào có thể bắt bẻ, quả nhiên là loại khăn lụa đến từ Esfahan của Iran.

Trước khi rời khỏi phòng thẩm vấn, Tiểu Mạch lại hỏi thêm một câu: “Anh thực sự có thể bán cho tôi ký ức đã mất sao?”

“Khu Ma nữ có tất cả những gì bạn muốn mua.”

Câu nói này khiến Tiểu Mạch không còn gì để nói, cô thở dài bước ra khỏi căn phòng.

Cảnh sát Vương ngờ vực hỏi: “Cô không quen hắn à?”

“Hoàn toàn không quen.”

Tiểu Mạch vẫn đang hồi tưởng lại khuôn mặt trong ký ức mười năm về trước, khuôn mặt mãi mãi không bao giờ có thể nhạt phai.

“Hắn ta là Cổ Phi, năm nay hai mươi lăm tuổi, quê ở Hắc Long Giang. Bảy năm trước, hắn thi đỗ vào một trường đại học lớn của Thượng Hải, sau khi tốt nghiệp hắn ở lại đây làm việc. Hắn thất nghiệp đã

khá lâu, năm ngoái mới bắt đầu công việc kinh doanh toàn thời gian trên cửa hàng của Taobao.”

Ngoài việc biết được chiếc khăn lụa được bán cho một người có tên là Mạc Tự Hữu ra, chẳng có thêm được đầu mối có giá trị nào - tựa hồ như vụ án mạng mười lăm năm trước vậy.

Đột nhiên, Tiểu Mạch hỏi một câu: “Chú Vương, chú vẫn còn nhớ chứ? Cậu con trai của nạn nhân vụ án mạng năm 1995 đó đã được bố cháu đưa về nhà cháu ở một thời gian.”

“Đương nhiên là tôi nhớ! Năm đó, tôi vì sự an toàn của cháu nên mới đến nhà cháu ở hai ngày, chính là ở cùng phòng với cậu bé đó.” Mắt ông Vương ánh lên vẻ nghi ngờ, “Sao cháu lại hỏi như vậy?”

“Chú có thể giúp cháu tìm hiểu một chút không, anh ta hiện giờ ở đâu?”

Ông Vương mỉm cười đau khổ nói: “Không cần tìm hiểu nữa, bây giờ tôi có thể nói cho cháu biết luôn - Nhiều năm trước, bố của cháu đã tìm ra được tung tích của anh ta, tôi vẫn còn nhớ anh ta tên là Thu Thu, đáng tiếc là vào năm 2001, anh ta đã tự sát ở thị trấn quê nhà rồi.”

“Anh ta - chết - rồi ư?”

Trong chớp mắt, Tiểu Mạch như mất hết cảm giác, như thể tất cả ký ức chẳng qua chỉ là một câu chuyện u linh.

“Đúng vậy, Thu Thu đã chết năm mười chín tuổi, anh ta chết do nhảy lầu. Năm năm trước, bố cháu đã đích thân đến thăm mộ anh ta.”

Tiểu Mạch cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Tại sao bố không nói gì với cháu?”

“Tôi nghĩ, ông ấy chắc hẳn có lý do của mình.” Tiểu Mạch không còn muốn lưu lại nơi này thêm một phút nào nữa, trước khi đi cô hỏi thêm một câu: “Chú sẽ xử lý chủ cửa hàng ‘Khu Ma nữ’ như thế nào?”

“Chiều nay sẽ thả hẩn ra.”

Tiểu Mạch vốn định nói: Hãy cho cháu biết số điện thoại của hẩn - nhưng lời nói đã chuẩn bị ra đến miệng thì bỗng nghẹn lại, cũng chẳng cần gặp lại người chủ cửa hàng này nữa! Cô chẳng biết mình nên hỏi hẩn điều gì nữa – Anh ta làm sao trả lại được ký ức cho tôi? Lẽ nào lại để cho cái người chẳng hề liên quan gì này kể lại một lượt về tuổi thanh xuân của cô?

Cô không làm được.

Nửa giờ sau, Tiểu Mạch về đến nhà, lại chui vào trong chăn. Cô không thể nào chợp mắt được, trong lòng cứ hiện lên khuôn mặt ấy, khuôn mặt kết thúc ở tuổi mười chín ấy...

Ký ức năm 2000, chương IV

Tháng Năm năm 2000.

Sáng sớm, ở công xưởng bỏ hoang gần trường trung học Nam Minh, cô Mộ Dung vẫn đang nằm trong đồng cỏ, nhìn lên bầu trời màu xám sương mù dày đặc.

Đứng bên cạnh người chết là ba nhân viên cảnh sát, một người trung niên thân hình khôi ngô, một người nữa khoảng ba mươi tuổi, còn người kia trông như vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát.

Điền Việt Tiến cúi đầu nhìn cô gái đã chết trong đồng cỏ, ngẫm cảm thấy có chút quen quen, cảm giác giống hệt như nạn nhân Hứa Bích Chân mà ông đã nhìn thấy năm năm trước, hơn nữa, địa điểm xảy ra vụ án mạng đến nay vẫn chưa được phá đó, cách tòa công xưởng cũ này chỉ khoảng mấy trăm mét.

Khăn lụa.

Ông nhìn lên chiếc khăn lụa quấn quanh cổ nạn nhân, chiếc khăn đẹp đến cực độ này lại chính là hung khí giết chết cô Mộ Dung.

Ông Điền năm đó bốn mươi tám tuổi, từ từ siết chặt hai nắm đấm. Cảnh sát Vương ở bên cạnh ông, cũng là người tham gia xử lý vụ án mạng ở tiệm tạp hóa năm đó, qua năm năm cũng đã trở nên lão luyện hơn nhiều, nhưng lại một lần nữa bị nạn nhân xinh đẹp làm cho một phen thất kinh và còn đôi mắt mãi không nhắm được của người chết - ông vẫn nhớ người nữ giáo viên này.

Còn lại anh chàng cảnh sát trẻ tuổi, mặc dù trẻ tuổi và bối ngỡ nhưng lại có một đôi mắt lạnh lùng, khuôn mặt hơi gầy và góc cạnh, thân hình cao ráo đứng đắn. Anh ta thể hiện một sự điềm đạm trước tuổi, ngắm nhìn người chết mà không chút sợ hãi như muốn tìm ra đáp án từ trong mắt của nạn nhân. Người đồng sự ở bộ phận khám nghiệm hiện trường này đã nhanh chóng có mặt, cùng lúc với việc thu thập chứng cứ, chụp ảnh hiện trường, anh ta lặng lẽ ghi bút ký, chốc chốc lại quan sát bốn phía.

Tên anh ta là Diệp Tiêu.

Rất nhiều năm sau, mọi người đều sẽ nhớ rõ cái tên này.

Khi thi thể xinh đẹp của cô Mộ Dung được đưa đi, Điền Việt Tiến từ từ quay đầu lại, nhìn cô con gái Tiểu Mạch.

Điền Tiểu Mạch, mười tám tuổi, đang đứng trong gió cùng người bạn thân Tiền Linh, nước mắt sớm đã thấm ướt vạt áo, thấy cô chủ nhiệm đứng ở bên cạnh. Anh cảnh sát trẻ Diệp Tiêu đã ghi xong bút ký, ông Điền thì đang không biết làm thế nào để hỏi chuyện con gái? Liệu rằng có khoét sâu hơn vào nỗi đau trong lòng cô bé? Hoặc là, cô con gái vốn đã sớm oán hận ông từ lâu liệu có cãi nhau với bố ngay tại chỗ? Do dự hồi lâu, cuối cùng ông cũng không thể nói với con gái câu nào, vẫy tay ra hiệu thầy cô chủ nhiệm đưa hai cô gái đi, không nên đứng ở hiện trường vụ án nữa.

Tiểu Mạch cúi đầu nhìn xuống, sương mù đã dần tan, giữa những lùm cây và đám cỏ dại, cột ống khói của công xưởng bỏ hoang trông như một chiếc dao găm nhăm thẳng về phía chân trời. Mấy con quạ đậu trên đỉnh ống khói không ngừng phát ra những tiếng kêu chói tai, như muốn báo oán việc không được ăn thịt người.

Đêm.

Đêm hôm sau khi cô Mộ Dung chết, các học sinh tôn sùng cô đều rút nước mắt vì sự ra đi của vị nữ thần trong tim mình. Giờ nghỉ trưa, rất nhiều nữ sinh tụ tập đến công xưởng hoang phế để đặt hoa lên chỗ cô Mộ Dung bị hại. Các nam sinh thì tiếp tục lan truyền những tin đồn, không nằm ngoài những tai tiếng về cô giáo xinh đẹp, đã dẫn đến cái chết của cô. Còn về các thầy cô giáo, đa số tỏ ra tiếc thương trên giảng đường nhưng đến khi hết giờ là không giấu nổi vẻ hưng phấn - kẻ thù chung của các giáo viên cuối cùng cũng đã bị hại chết.

Điền Tiểu Mạch và Tiền Linh giam mình trong phòng, thầy cô giáo không ngừng tới thăm hỏi. Tiểu Mạch biết tất cả những điều đó chỉ tổ phí công, chẳng có ai có thể bù đắp được nỗi sợ hãi trong cô. Nỗi sợ của cô không phải là vì nhìn thấy cái chết của cô giáo, mà là vì chiếc khăn lụa mà cô cho rằng đẹp nhất trên đời ấy lại trở thành hung khí giết chết cô giáo đẹp nhất trên đời.

Cái chết thì ra không hề ở xa chúng ta, mà có lẽ quanh quẩn bên cạnh ta, hoặc bên cổ ta.

Giờ tự học buổi tối, Tiểu Mạch một mình ở trong màn. Trên bức tường có dán tờ quảng cáo của hai bộ phim Nhật Bản “Mất đi nhân cách” và “Thời đại Ruoye”, thời điểm ấy cô rất hâm mộ hai diễn viên Koichi Domoto và Tsudoshi Domoto của nhóm “Kinki kids”. Giường trên của cô không ngừng lắc lư, đó chính là vì Tiền Linh đang không ngừng khóc. Tiểu Mạch cố nhắm mắt lại, nhưng lại trông thấy khuôn mặt trên đám cỏ, trông thấy khuôn mặt cuốn hút trường thành đó, cái thân thể tràn đầy mê lực đó, chiếc khăn lụa màu tím mang đến chết chóc đó.

Tiểu Mạch có một cảm giác mãnh liệt rằng tình cảm mình dành cho cô Mộ Dung đã vượt xa khỏi tình cảm giữa trò và thầy, cũng không còn là thứ tình cảm dành cho thần tượng mà mình hâm mộ, mà gần như là yêu một người con trai vậy.

Mặc dù cô vẫn chưa từng thực sự thích một người con trai nào.

Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên cô giáo đã mất - khi bản thân hiểu rõ được điều này, thì trong lòng cũng có một chút cảm giác xúc động dâng trào. Cô lấy ra một quyển sách từ trong ngăn kéo, chính là quyển “Mộng hồ điệp” mà cô giáo đã tặng. Nhân lúc Tiền Linh vẫn đang thu mình trên giường trên, trong phòng cũng chẳng còn ai khác, Tiểu Mạch cầm lấy quyển sách đi ra khỏi phòng.

Ở cuối hàng lang tầng trệt của ký túc xá có một cánh cửa sổ không bao giờ cài chặt, có thể dễ dàng leo ra ngoài mà không bị ai phát hiện. Tiểu Mạch lần tới vườn hoa nơi cô cùng cô Mộ Dung thường hay đi dạo, ngắt một bó hoa uất kim hương vừa mới chớm nở. Vẫn còn nửa tiếng nữa mới tới giờ đóng cổng trường, cần phải đi nhanh về nhanh nếu không sẽ không kịp về phòng.

Tiểu Mạch nhanh chóng băng qua đường, trông thấy siêu thị nhỏ đang đóng cửa, cô la lên một tiếng: “Đội đã!”.

Người đang đóng cửa siêu thị là Thu Thu, anh ta ngạc nhiên nhìn Tiểu Mạch lao tới và lại mở cửa ra.

“Có đèn pin và diêm không?”

Trông thấy ánh mắt vội vã của Tiểu Mạch, anh chàng lấy đèn pin và diêm, lòng đầy hồ nghi.

“Cảm ơn!”

Tiểu Mạch đưa hai đồng xu cho Thu Thu rồi nhìn anh ta bằng cặp mắt hoài nghi, sau đó vội vàng chạy hướng về nơi xa hoang vắng.

Dưới ánh trăng.

Tiểu Mạch một mình chạy băng qua con đường nhỏ phủ đầy cỏ dại, bật đèn pin soi phía trước, hộp diêm trong túi quần, cuốn “Mộng hồ điệp” kẹp chặt dưới nách, còn bó hoa uất kim hương vẫn giữ bên tay kia.

Gió đêm lạnh lạnh thổi làm lá khô cuộn rơi qua đầu, phát ra một thứ âm thanh giống như tiếng khóc, chạm vào gai gai làn da. Cô cẩn trọng nhìn về phía ánh đèn pin, chốc chốc lại cúi đầu nhìn phía dưới chân, thật không dễ dàng nhìn rõ phương hướng, trông thấy hình thù kiến trúc của công xưởng bỏ hoang đổ. Tiểu Mạch cũng không hiểu vì sao đêm nay mình lại gan dạ đến vậy, lẽ nào gen di truyền từ người bố làm cảnh sát đang bộc phát ra? Cho dù là các nam sinh e rằng cũng không dám đến đây vào ban đêm.

Bước vào nơi hoang tàn vắng vẻ này, Tiểu Mạch có cảm giác hoàn toàn khác với lúc ban ngày. Những bức tường và cửa sổ chết lặng, giống như những lăng mộ vùi sâu trong lòng đất, chỉ có ánh đèn pin của các nhà khảo cổ mới có thể giải đáp được câu đố của các vong hồn. Tiểu Mạch giống như người đàn bà trong tác phẩm "Liêu trai" thường đến viếng người thân vào ban đêm hoặc là để gọi hồn.

Tiểu Mạch tìm được nơi cô Mộ Dung bị hại, trên đồng cỏ đã cắm đầy hoa tươi, một số đã bắt đầu héo úa, một số đã bị chim chóc nhỏ đi.

Tiểu Mạch ngửi bó hoa uất kim hương trong tay mình rồi nhẹ nhàng đặt xuống bãi cỏ. Cô lấy cuốn "Mộng hồ điệp" ra, đây là cuốn sách cô Mộ Dung tặng cô, giờ cô trả lại cho cô giáo đã ở thế giới bên kia.

Tiểu Mạch run rẩy quệt một que diêm châm lên những trang sách đã bị lật giở đến xù xì. Ở ngoài bìa là bức hình nữ nhân vật chính trong phim "Mộng hồ điệp", đó là Joan Fontaine của Alfred Hitchcock, người phụ nữ tóc vàng nhanh chóng bị đám lửa nuốt chửng, những trang giấy vàng biến thành một đám tro tàn màu đen, tung bay lên bầu trời đêm, giống như một linh hồn đang đi tìm chủ nhân. Một chút khói bay vào mắt của Tiểu Mạch khiến cô lại chảy nước mắt.

Sau khi cả cuốn sách đã được đốt hết chỉ còn lại một vài dấu vết đen xám lơ mờ, những giọt nước mắt thực sự của Tiểu Mạch cũng không thể kìm nén được nữa.

Đúng, chính là nơi này, tại sao lại chọn nơi này?

Một ngày trước khi cô Mộ Dung bị hại, cô còn đưa mấy bạn nữ sinh đến thăm công xưởng cũ này - cô đến để tưởng niệm người tình đầu tiên đã chết đi ở nơi này, tưởng niệm những năm tháng tươi đẹp của tuổi mười tám đã mãi mãi không bao giờ trở lại.

Tuy nhiên, bản thân cô cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn, cùng chết ở nơi người tình đầu tiên của cô tự sát. Không, cô Mộ Dung hoàn toàn không muốn chết, đây không phải là kết cục mà cô ấy muốn.

Đang lúc Tiểu Mạch gạt đi nước mắt, chuẩn bị quay trở lại trường theo lối đi cũ, đột nhiên một cánh tay giữ lấy cánh tay cô, trong nháy mắt, cô hoàn toàn không thể phản ứng kịp, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, ánh trăng lạnh lẽo ngay trước mắt. Phía dưới là đám cỏ hoang ẩm ướt um tùm - cô đã bị cánh tay đó đẩy ngã xuống đất. Đang lúc cô định la lớn lên một tiếng thì miệng cô đã bị một cánh tay khác giữ chặt.

Cánh tay lạnh lẽo, có mùi hương thuốc lá, dường như khiến cô thở không ra hơi. Trước mắt Tiểu Mạch là mặt trắng lay động dữ dội, có vẻ như đang sắp rời khỏi quỹ đạo của trái đất. Tiểu Mạch dốc hết sức lắc đầu, đúng vào lúc cô trông thấy bóng râm của chiếc ống khói thì cũng nhìn thấy một khuôn mặt lơ mờ.

Một tên ác quỷ ư?

Cô không còn cảm thấy được tim mình đang đập thành thịch, mạch máu như muốn vỡ tung, chỉ cảm thấy đôi chân và đôi tay đang cố gắng giãy giụa thì lại bị một đôi tay to khỏe ghì chặt xuống.

Tiểu Mạch tuyệt vọng: Đối phương không chỉ có một người! Không phải chỉ có một tên ác quỷ!

Nhưng Tiểu Mạch không hề bỏ cuộc, cô tiếp tục ra sức giãy giụa để thoát khỏi đôi tay như bần đó, thoát khỏi nắm mộ này. Tuy nhiên một cánh tay đã sờ xuống đùi cô - trong khoảnh khắc ấy cô nghĩ đến cái chết.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, cô nghe thấy tiếng đánh nhau dữ dội. Đó là âm thanh của nắm đấm đánh trúng vào mũi, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết của một người đàn ông.

Cánh tay như bần kia lập tức rời khỏi Tiểu Mạch, cô lăn đến đám cỏ kế bên, vội vàng chinh đồn lại trang phục rồi bò dậy, chiếc đèn pin chẳng còn thấy đâu, chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ ảo để nhận rõ có ba người đàn ông đang đánh nhau loạn xạ.

Người đàn ông thứ nhất bị đánh ngã, người đàn ông thứ hai cũng bị đánh ngã, người đánh ngã hai người đàn ông kia là một cái bóng mảnh khảnh cao gầy.

Hai kẻ bị đánh ngã nhanh chóng chạy ra khỏi công xưởng bỏ hoang rồi tan biến trong ánh trăng hoang vu.

Cuối cùng chỉ còn lại người đàn ông kia lao đảo tiến lại gần Tiểu Mạch, đưa bàn tay về phía cô.

Nhưng cô không dám đứng dậy, cô đã không còn dám tin vào bất kì ai.

“Tiểu Mạch... là tôi đây!”

Ánh trăng đột nhiên sáng bừng, soi chiếu trên gương mặt của chàng thiếu niên tuổi mười tám làm lộ ra một vài vết máu. “Thu Thu!”

Tiểu Mạch cảm động đứng dậy, giống như một chú nai bị thương, toàn thân run rẩy, thương tích đầy mình, chỉ muốn tìm đến một hốc cây an toàn - nép vào lòng chàng thiếu niên không chút suy nghĩ.

Một đôi tay gầy guộc nhưng mạnh mẽ, ôm chặt phía sau lưng cô, hơi thở dồn dập phả lên mặt cô, lấp bắp: “Tiểu Mạch... Không... Không sao rồi... Chúng ta... Chúng ta... đi thôi...”

Anh ta không nhân cơ hội này để đục nước béo cò mà còn đẩy Tiểu Mạch ra khỏi vòng tay và chỉ nắm chắc cánh tay cô, bảo vệ cô bước ra khỏi nơi hoang tàn chết chóc này.

Hai người họ men theo lối mòn đầy cỏ dại lúc trước, vượt qua nơi hoang vu dưới ánh trăng.

Cô gái mười tám tuổi đang lúc tâm thần bất định, toàn thân run rẩy, trong cổ họng chốc chốc lại phát ra những tiếng nấc nghẹn sợ hãi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở. Tiểu Mạch dựa vào người Thu Thu, không còn để ý xem rốt cuộc anh ta là người như thế nào nữa.

Thu Thu không nói nửa lời, dọc đường cảnh giác quan sát xung quanh, thi thoảng lại lay lay cánh tay của Tiểu Mạch để khiến cô cảm thấy đang được an toàn.

Về đến đoạn đường rộng ở cổng trường trung học Nam Minh.

“Hồng rồi!” Tiểu Mạch vừa thoát ra khỏi nguy hiểm, mặt mũi kêu lên một tiếng: “Đã quá giờ đóng cổng rồi!”

Cánh cổng trường đã đóng chặt lại, Tiểu Mạch lại không dám gõ cửa, làm nhân viên bảo vệ thức giấc có thể dẫn tới phiền phức với giáo viên chủ nhiệm.

Ánh đèn đường chiếu soi trên khuôn mặt thanh tú của chàng thiếu niên, soi rõ những vết máu dính trên khuôn mặt - vừa rồi khi đánh nhau với hai tên kia cậu đã bị thương.

“Cảm ơn cậu!”

Tiểu Mạch xoa lên khuôn mặt anh chàng, vết thương có vẻ vẫn đang rỉ máu.

“Không sao đâu.” Thu Thu khẽ nở nụ cười chất phác của một chàng trai nông thôn, “Nhưng bây giờ cậu làm sao quay về được?”

“Mình có cách rồi.”

Tiểu Mạch men theo bức tường bao của nhà trường đi một đoạn rất xa, dường như bao quanh bên ngoài của trường Nam Minh, ở chỗ này có một đoạn tường rất thấp, phía bên ngoài còn có một đồng phế liệu xây dựng, có thể dễ dàng trèo qua.

Tiểu Mạch vừa mới leo lên phía trên bức tường liền có một ánh đèn pin chiếu sang và vang lên giọng nói của một giáo viên nam: “Ai đấy?”

Tiểu Mạch lúc đó sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, không còn dám leo tường vào, liền quay người chạy thật nhanh, tránh bị thầy giáo leo ra ngoài đuổi theo. Thu Thu cũng chạy theo cô đến bên đường, hai người ôm eo thở dốc, giống như một tên trộm vừa bị phát hiện.

“Có lẽ vì cái chết của cô Mộ Dung nên nhà trường mới tăng cường bảo vệ quanh tường bao.” Tiểu Mạch nhẹ nhàng nói với anh chàng thiếu niên, nhìn về phía cánh cổng trường đang đóng chặt ở phía xa xa.

“Là do tôi quên không nói với cậu, gần đây có hai tên lưu manh xuất hiện. Mấy hôm trước tôi nhìn thấy hai tên đó đang chặn một bạn nữ sinh quanh chợ về trường, may mà cô ấy chạy nhanh xông vào được cổng trường.”

Thu Thu sờ lên chỗ bị thương trên trán mình. “Sau khi cậu mua đèn pin và diêm ở chỗ tôi, tôi không thấy cậu quay về trường nên lo lắng cậu có thể đi đến chỗ công xưởng cũ xảy ra vụ việc sáng nay, tôi vội đóng cửa siêu thị chạy đến xem cậu có ở chỗ đó không, quả nhiên hai tên lưu manh kia đang theo dõi cậu.”

Tiểu Mạch gật đầu cảm kích, lộ rõ dáng vẻ của một cô con gái nhà cảnh sát: “Tôi sẽ bảo bố tôi tóm cổ bọn chúng, đánh gãy xương hai con chó bẩn thỉu!”

Hai người họ đứng đợi ở trên đường khá lâu, Tiểu Mạch cũng không còn dám mạo hiểm leo tường trở về nữa, Thu Thu thấy vậy bèn dè dặt hỏi: “Hay là cậu đến chỗ tôi ngồi nghỉ một lát?”

Tiểu Mạch ngẩng đầu nhìn cậu ta một cách đầy hồ nghi, nhìn lên chỗ vết thương đang chảy máu của cậu ta: “Cũng được, tôi sẽ bôi thuốc cho cậu.”

Hai người băng qua đường, mở cánh cửa kính của siêu thị.

Thu Thu đang định bật đèn lên thì Tiểu Mạch ngăn lại nói: “Đừng! Phía đối diện có thể nhìn thấy đấy.”

Hai người đi về phía sau của giá để hàng, bật một chiếc đèn nhỏ, Tiểu Mạch nhẹ nhàng nói: “Có thuốc nước và cao dán không?”

Cô đã học được từ người bố cách sát cách cầm máu nhanh và băng bó vết thương, cẩn trọng dùng bông thấm thuốc nước xoa lên vết thương trên trán chàng thiếu niên sau đó dùng cao dán dán lên trên, khoảng nửa phút sau đã cầm được máu.

Thu Thu rất thích thú khi được Tiểu Mạch chăm sóc nhưng vẫn ngại ngùng ngăn lại: “Cảm ơn cậu!”

“Không, người phải nói cảm ơn là tôi mới đúng, nếu không phải cậu đã cứu tôi thì...”

Tiểu Mạch không tiện nói tiếp, anh chàng lắc đầu nói: “Đây là vì tôi còn mắc nợ cậu.”

Tiểu Mạch mỉm cười lặng đi một lúc, không lâu sau liền hiểu ý của Thu Thu - cậu ta nợ cô mùa hè năm năm trước, lần từ biệt mà không nói ở chỗ khe sâu đó, hại cô ngã gãy cả chân.

“Được rồi, giờ thì hai chúng ta coi như hòa.” “Nhưng tôi vẫn nợ cậu - cảm ơn cậu, vì đã nói chuyện với tôi.”

“Chú chủ quán đâu rồi?”

Tiểu Mạch vẫn sợ bị người khác phát hiện, bao gồm cả bố của Thu Thu.

“Ngày nào ông ấy cũng đóng cửa là đi ngủ để sáng sớm hôm sau còn mở cửa sớm.”

“Không làm chú ấy thức giấc chứ?”

“Yên tâm đi, bố tôi ngủ say lắm, có sấm sét cũng chẳng đánh thức được ông ấy. Chính vì vậy mà vào lúc nửa đêm mấy tháng trước, cửa hàng mới bị kẻ gian cạy cửa - bây giờ buổi tối bố tôi giao cho tôi ngủ ở phía sau quầy thu ngân.”

“Như vậy thì ngủ sao được?”

Tiểu Mạch lắc đầu thương hại, cô không bao giờ có thể hiểu được nỗi khổ của con nhà nghèo.

“Như vậy mới đảm bảo an toàn.” Thu Thu mở một cánh cửa phía sau giá để hàng, “bố tôi cũng đã chuẩn bị một gian phòng cho tôi, nhưng tôi rất ít khi ngủ trong đó. Tối nay nếu như cậu không có cách nào về ký túc thì cứ tạm thời ngủ ở trong này đi.”

“Không được!”

Tiểu Mạch kiên quyết từ chối - sao lại có thể để một cô gái ngủ trong phòng cậu được chứ!

“Xin lỗi.” Thu Thu càng xấu hổ cúi đầu, nhìn về phía ngôi trường đối diện, “Để tôi đưa cậu về nhé!”

“Không.” Tiểu Mạch nghĩ tới ánh đèn pin chiếu vào cô lúc leo tường, “tôi không muốn về lúc này!”

Thu Thu điềm tĩnh dựa vào giá để hàng, đợi Tiểu Mạch đưa ra quyết định.

Mấy phút sau, Tiểu Mạch hỏi một câu chẳng mấy liên quan: “Tối qua, tôi trông thấy cậu tiễn cô Mộ Dung về.”

“À...” Anh chàng lại đỏ mặt, sau đó lại tái đi, quay mặt đi nói: “Đúng vậy, tối qua mưa to, tôi cầm ô che cho cô ấy đến bến xe buýt.”

“Có thật không?”

Đối diện với ánh mắt hoài nghi của Tiểu Mạch, Thu Thu gật đầu nghiêm nghị: “Thật mà.” “Cậu nhìn thấy cô ấy lên xe chứ?”

“Không, cậu biết là ở bến xe có lán che mưa mà, khi đến bến xe cô ấy liền bảo tôi quay về.”

“Được rồi.”

Tiểu Mạch không biết có nên tin Thu Thu hay không nữa? Không biết rằng liệu ngoài vẻ ngoài thành khẩn ấy ra, còn che giấu bí mật gì khác nữa không? Tóm lại, cô quyết định sẽ không kể những chuyện này với bố cô.

“Tối nay, tôi sẽ tạm thời ngủ ở căn phòng nhỏ này vậy!”

Tiểu Mạch bỗng nhiên nói ra câu đó, tâm trạng căng thẳng đến nỗi tim đập loạn xạ, chỉ có thể che giấu ánh mắt của chính mình.

“Yên tâm đi, tôi ngủ ở ngay ngoài này, ở trong đó cậu có thể khóa cửa lại. Tôi là người thật thà mà.”

Đúng là lạ ông tôi ở bụi này! Có lẽ cũng chỉ có những người dân nông thôn thật thà như Thu Thu mới có thể nói ra thế được.

Anh chàng lui về phía sau quầy thu ngân, lôi ra một chiếc giường gấp bằng sắt, rồi lấy chăn mền từ trong tủ ra, trải lên và nói: “Không sao đâu, ngày nào tôi cũng ngủ như vậy mà!”

Tiểu Mạch đi vào căn phòng nhỏ, nghe thấy ở phía bên kia tường là tiếng ngáy ầm ầm của chú chủ quán.

Thu Thu lấy ra một bộ chăn gối mới, Tiểu Mạch đỡ lấy và nói: “Để tôi tự làm cho.”

Nói xong, cô cài lại chốt cửa, giam mình lại trong căn phòng rộng chưa tới mười mét vuông.

Hình ảnh con nai nhỏ trong tâm trí dường như đã biến mất, cô dựa lưng vào cửa nhắm mắt lại, đây là lần đầu tiên cô ngủ qua đêm ở một nơi không phải nhà hoặc ký túc.

Căn phòng mặc dù nhỏ bé nhưng không hề có bụi bẩn, xem ra bố con Thu Thu cũng là những người ưa sạch sẽ. Ngoài một chiếc giường đơn, trong phòng còn có một chiếc tủ đơn sơ đặt ở đầu giường, vài chiếc thùng giấy, có lẽ là để chứa hàng hóa của siêu thị.

Đáng chú ý nhất là chiếc đàn ghi ta gỗ treo trên tường.

Cô cảnh giác kiểm tra lại căn phòng, đảm bảo không còn có cánh cửa hay cửa sổ bí mật nào khác, đúng là một căn phòng hoàn toàn khép kín. Cô lại cẩn thận kiểm tra lại ga trải giường xem có thứ gì bẩn thỉu không rồi trải tấm chăn mới lên trên.

Đúng lúc cô muốn đặt người nằm xuống thì nhìn thấy một bức ảnh đen trắng đặt ở trên chiếc tủ phía đầu giường, trong ảnh là một người phụ nữ trẻ đẹp, khoảng hai mươi tuổi có một đôi mắt đẹp mê hồn.

Tiểu Mạch cảm thấy không thoải mái lắm. Cô ấy là ai nhỉ?

Những ngày qua trong lòng Tiểu Mạch đã có quá nhiều nghi vấn rồi, cũng nên ngủ sớm một chút. Cô cố ép mình cởi bỏ hết tâm tư trong một lúc để đến khi trời sáng cần phải thức dậy cho kịp, nhân lúc mọi người không chú ý cô sẽ quay về ký túc, nếu không thì thực sự thảm rồi! Bởi vì, qua đêm ở một nơi như thế này làm sao cô có thể giải thích rõ được, nói không chừng người bố cảnh sát của cô còn cho cô một cái tát cũng nên, sau đó tiện thể cho Thu Thu một trận.

Tiểu Mạch thu mình trong đồng chăn gối mới, đến quần áo cũng không dám cởi bớt, cứ nằm về phía bên giường tựa vào tường.

Đêm nay, liệu rằng cô có tiếp tục mơ thấy cô Mộ Dung không?

Một đêm trôi qua, nhưng chẳng có giấc mơ nào.

Năm giờ sáng.

Tiểu Mạch bị một loạt tiếng gõ cửa nhẹ nhàng làm cho tỉnh giấc, tối qua cô ngủ rất cảnh giác, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng có thể khiến cô thức giấc.

Cố gắng tỉnh táo trở lại, Tiểu Mạch trốn sau cửa nhẹ nhàng hỏi: “Ai đấy?”

“Là tôi đây!” Bên ngoài cửa vọng vào giọng nói của chàng thiếu niên, “Tôi vừa đi kiểm tra một vòng quanh tường bao phía sau trường rồi, giờ không có ai đi tuần, cô có thể khẩn trương leo vào.”

Tiểu Mạch chỉnh lại quần áo, mở cửa một cách cẩn thận. Trong cửa hàng vẫn mờ tối, bóng của Thu Thu trải dài trên sàn. “Cậu chắc chứ?”

“Chắc.” Thu Thu nhìn ra bên ngoài với vẻ căng thẳng, con đường trống vắng không một bóng người, phía đối diện là cánh cổng trường vẫn đang đóng chặt, còn khoảng hơn một tiếng nữa mới tới giờ mở cửa, “Có điều, cậu cần phải nhanh nhanh một chút, chưa biết chừng lại sắp có người đi tuần đấy.”

“Cảm ơn cậu!”

Cùng với Thu Thu, Tiểu Mạch đi ra khỏi siêu thị tĩnh lặng. Mặt trăng vẫn treo trên bầu trời, tứ bề hoang vắng, lạnh lẽo, mịt mù, thi thoảng lại vang lên tiếng chim kêu, bầu trời phía đông đã bắt đầu có chút ánh sáng hình mang cá.

Bước nhẹ qua con đường ven tường bao của trường, hai người đến bên chỗ đoạn tường thấp. Tiểu Mạch trèo lên nhìn ngó, quả nhiên không còn có người nào nữa, quay đầu nhìn Thu Thu với ánh mắt cảm kích.

Anh chàng với miếng cao dán trên trán, nhẹ nhàng nói: “Cẩn thận nhé!”

Tiểu Mạch liền nhân lúc bình minh leo qua tường.

Phía trong tường được che khuất bởi lùm cây nên không ai có thể phát hiện ra tung tích. Tiểu Mạch men theo chân tường bước đến tòa nhà ký túc, rồi lại leo qua chiếc cửa sổ không đóng chặt kia để vào lối đi trong ký túc một cách thuận lợi.

Cô rón rén bước lên lầu, len vào phòng như một chú mèo. Khi cô tưởng rằng mình không bị ai phát hiện, leo lên giường một cách cẩn thận thì giường trên phát ra tiếng nói: “Cậu đã đi đâu?”

Tiểu Mạch sợ co người vào góc giường, sau đó thấy Tiền Linh từ trên giường trên leo xuống, chui vào màn của cô, tiện tay bật chiếc đèn bàn ở đầu giường.

Ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt của hai cô gái, Tiểu Mạch bị ép nên đành nói dối: “Mình thấy sợ, trước khi cô Mộ Dung bị giết, ở trong phòng trọ mình đã mơ thấy cô ấy! Mình không dám ở lại đây nữa nên mới len quay về nhà, vừa rồi mình leo tường vào.”

Sau đó, Tiền Linh không hỏi thêm câu nào nữa, ánh mắt cô rõ ràng đã có câu trả lời - Không tin!

CHƯƠNG 25

Chủ nhật, ngày 12 tháng 12 năm 2010.

Tiểu Mạch đã hẹn trước taxi của lão Đinh, hai người xuất phát từ sáng sớm, hướng về phía đường Nam Minh ở ngoại ô thành phố.

“Đường Nam Minh hả? Từ đây tới đó cũng tương đối xa đó, cô Diên có việc gì mà phải tới đó?”

Sắc mặt của lão Đinh dường như có gì đấy bất thường, Tiểu Mạch cũng không hỏi, chỉ đáp “Lúc trước cháu học ở dưới đó.”

Xe taxi đi qua cầu vượt ở đường Hộ Mẫn và nút giao Tân Trang, bắt đầu đi vào phía những bãi cỏ trải dài, nơi đã từng là một thời tuổi trẻ của Tiểu Mạch.

Nhưng đã mười năm qua đi, đến giờ cũng không còn nhận ra được bãi cỏ ngày ấy, hai bên đường bây giờ là hàng dãy những tòa nhà và những căn biệt thự dài bất tận, thậm chí còn có cả sân golf và hệ thống các cửa hàng bán lẻ, tất cả đều không còn giống như trong ký ức thuở 18 của cô nữa.

Ra khỏi đường cao tốc và quốc lộ, đến khúc rẽ, dưới cái biển quảng cáo to đùng có một tấm biển chỉ đường cũ kĩ ghi vắn vệt ba chữ : “Đường Nam Minh.”

Xe mới chạy tiếp được vài trăm mét, lão

Đinh đột ngột phanh gấp, theo quán tính, cả người Tiểu Mạch cũng lao về phía trước, may nhờ có dây an toàn giữ lại mới không sao.

Chiếc xe dừng lại ngay chỗ ngã tư, mấy xe đằng sau réo còi inh ỏi, rồi cũng lần lượt chuyển làn vượt qua.

Lão Đinh vội cúi xuống mở đèn pha xe sáng choang, đầu gục xuống tay lái run run nói: “Cô Diên à, tôi xin lỗi!”

“Chú làm sao đấy?” Tiểu Mạch cuối cùng cũng phát câu, “Suýt chút nữa là tôi mất mạng rồi!” Lão Đinh đỗ xe ở bên đường, nhìn vào khoảng không mênh mông trước mắt mà nói: “Chú sợ! Chỉ cần lái xe đến đây là chú liền cảm thấy như ở sau lưng lạnh lạnh, như thể có cái gì đấy, cứ quanh quẩn bên cạnh chú!” “Vậy con đường này có ma hả?”

“Mười năm trước, hồi chú còn đi lái xe tải, có một đêm mưa to tầm tã, chính trên con đường Nam Minh này, cũng ở chính chỗ này, chú đã chèn chết một người!”

Lão Đinh đau khổ nhắm chặt mắt lại, gục vào thành ghế.

“Trời ạ! Tại sao chú lại không nói sớm?”

“Mười năm rồi, chú đã không quay lại chỗ này, mà là chú cũng không dám quay lại. Chú xin lỗi, Tiểu Mạch à, hôm nay chú không nhận tiền của cháu nữa.”

“Thôi không sao!” Tiểu Mạch nói rồi vẫn lấy đủ số tiền trên đồng hồ trả cho lão, “Cháu xuống đây cũng được, dù gì cũng sắp tới nơi, cháu cũng tự bắt xe về được rồi.”

“Cám ơn cháu!”

Đợi cho Tiểu Mạch vừa bước xuống xe, lão Đinh đã quay xe rồi vội vàng đi về hướng ngược lại.

Gió, những cơn gió giá lạnh của mùa đông, cuốn qua con đường Nam Minh, nó không còn là cơn gió mát lành thuở ấy nữa, mà cơn gió ấy đến kéo theo một làn sương mờ mờ ảo ảo.

Cô kéo cao cổ áo khoác, một mình rảo bước trên đường. Hai bên đường là dãy dãy những căn biệt thự, còn có vài nhà xưởng lớn, chỉ duy nhất là không thể nào thấy được những bãi cỏ mênh mông ngày trước.

Tiểu Mạch thở dài rồi lại rảo bước tới trước, cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cổng trường trung học Nam Minh - ngôi trường thân thuộc ngày nào, so với 10 năm trước cũng không có gì thay đổi, chỉ có cây ngô đồng trước cổng là đã to lên nhiều rồi.

Cô lại ngược sang bên đường để tìm kiếm cái siêu thị nhỏ ngày xưa, nhưng nó cũng đã hoàn toàn biến mất, như thể chưa từng tồn tại trên thế gian này. Vị trí của nó bây giờ là một căn nhà mới to đẹp.

Cánh cổng căn nhà ấy thỉnh thoảng lại có xe ra ra vào vào. Người đứng ở cổng mặc đồ bảo vệ, đều phải cúi chào mỗi khi xe qua.

Tiểu Mạch đứng ở bên đường Nam Minh, mọi thứ ngày xưa dường như đều đã biến nhất? Hay là, nó cũng chưa bao giờ tồn tại, tất cả đó có chăng chỉ là ảo giác của chính cô? Cả những năm tháng bi thảm của cuộc đời cô năm ấy, phải chăng đó cũng chỉ là một giấc mộng?

Cô quay lại phía cổng trường, do dự mãi cũng không dám bước vào nơi ấy - Cái nơi đã chôn vùi tuổi học sinh của cô, chôn vùi tất cả niềm vui và nước mắt của 10 năm trước, cũng là nơi chôn vùi một vài bí mật khủng khiếp nhất.

Cổng trường ngày chủ nhật, có rất nhiều học sinh nhộn nhịp qua lại, có lẽ đó là những học sinh ở nội trú lên trường sớm, bởi vì nơi đây là ngôi trường trung học nổi tiếng của thành phố, do đó có rất nhiều bậc phụ huynh phải dùng tiền thì mới ghi danh được cho con tại trường. Những học sinh này so với cô trong ký ức năm nào, đã rất khác. Mặc dù phần lớn học sinh đều mặc đồng phục, nhưng tay ai cũng cầm điện thoại di động, tai đeo tai nghe, người lại kẹp ipad dưới cánh tay. Lại có một vài nữ sinh để những kiểu tóc vô cùng sành điệu, đang tay trong tay với những chàng trai khác. Họ hoàn toàn không mấy may để ý tới Tiểu Mạch, như thể họ coi cô là người đến từ một thế giới khác.

Đột nhiên cô thấy một người mà cô biết từ trong trường bước ra, hình như là thầy chủ nhiệm cũ của cô, năm ấy ông là một người đàn ông to lớn vạm vỡ, lại nổi tiếng là một người nghiêm khắc, nhưng giờ đây thầy đã hói đầu, trông có vẻ như thầy sắp nghỉ hưu rồi. Tiểu Mạch cũng không chào hỏi gì, lặng lẽ nhìn bóng người đàn ông ấy đi xa dần, như thể cô cũng không còn gì tiếc nuối với những năm tháng thanh xuân của 10 năm trước.

Nán lại một chút ở cổng trường, sau đó cô bắt đầu bước đi, dọc theo con đường cũ, hướng về phía con đường mòn nhỏ mọc đầy cỏ dại hai bên đường.

Nhưng ở đây cô cũng không thấy bãi cỏ mênh mông nào, bốn phía của ngôi trường đều là những căn nhà mới xây.

Đi qua con đường nhỏ giữa hai tòa nhà, dưới đất vẫn phủ đầy cỏ dại, cô mới nhìn thấy cái nhà máy cũ bỏ hoang của 10 năm trước.

Bao xung quanh đồng cỏ nát ấy là một bức tường đơn giản, có lẽ mới được xây lên, trên đó có vẽ logo của một vài thương hiệu mới, nhưng chắc cũng chẳng bao lâu sau sẽ bị dỡ bỏ.

May thay ở cổng vào không có ai bảo vệ, cô liền bước vào nhà máy bỏ hoang ấy mà không gặp chút cản trở nào, bước qua đám cỏ dại và sỏi đá rải rác đầy nền đất, tất cả mọi thứ ở đây đều giống hệt như 10 năm về trước. Chỉ có đám cỏ mùa đông là đã úa vàng, trên cái nền của đồng hoang tàn tảnh lặng ấy trông lại càng thê thảm, không giống như màu xanh của tháng năm năm ấy.

Cô chợt nhớ tới cô Mộ Dung, nếu như cô còn sống đến ngày hôm nay, chắc cô sẽ khoảng 40 tuổi, vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp, vẫn quyến rũ, vẫn làm cho trái tim của biết bao người đàn ông phải thổn thức. Buổi chiều năm ấy, buổi chiều của 10 năm trước, cô cũng đã chạm vào bức tường này như bây giờ, chạm vào chút gì của tình yêu đầu tiên đã mất.

Không lâu sau, cô cũng đã mất ở đó, mất ở nơi Tiểu Mạch đang đứng ngay lúc này, do bị một chiếc khăn lụa màu tím siết cổ mà chết.

Mười năm sau, cũng lại là chiếc khăn lụa màu tím như vậy, một lần nữa lấy đi tính mạng người bạn duy nhất của cô, cũng là người cùng cô phát hiện ra thi thể của cô Mộ Dung năm đó.

Đó là sự trở lại của chiếc khăn ư? Là sự trở lại của sắc tím ấy?

Hay chính là, sự trở lại của một tội ác?

Điền Tiểu Mạch quay mình bước vào khu nhà xưởng, những tia sáng lạnh lẽo từ những kẽ nứt trên mái nhà le lói rơi xuống, vừa đủ để soi sáng con đường dẫn đến cầu thang.

Đây chính là nơi mà cô Mộ Dung đã nhắc đến - nơi có con ác quỷ trong truyền thuyết.

Cô mở màn hình điện thoại, soi vào con đường phía trước, liền nhìn thấy một cánh cửa sắt đóng chặt.

Cánh cửa ấy hình tròn, rất giống loại cửa ở trên tàu ngầm hay tàu thủy, một khi đã đóng chặt thì nước biển cũng không thể tràn vào được, có lẽ trước kia đây là nơi cất giữ vật gì quý giá.

Tiểu Mạch nhặt lấy một thanh sắt gần đó, loay hoay tìm cách để mở cánh cửa ra, mặc dù tấm sắt đã han gỉ hết, nhưng chắc chỉ cần cô dùng hết sức, có lẽ vẫn có thể mở được.

Cùng với những tiếng “rín rít” do ma sát, cánh cửa dần đến địa ngục dần dần mở ra...

Đột nhiên, cô ngửi thấy có mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Vội vàng nín thở, cô lấy chiếc khăn tay trong túi xách ra, bịt chặt mũi.

Khoảng hai phút sau, mùi hôi thối ấy mới dần nhẹ bớt, Tiểu Mạch một tay vẫn cẩn thận bịt chặt mũi, dần dần bước vào bên trong cánh cửa lạnh lẽo.

Bốn phía trong đó tối đen, im lặng đến đáng sợ, chút ánh sáng yếu ớt của màn hình chiếc điện thoại chỉ đủ để chiếu sáng một vùng nhỏ xung quanh cô, hoàn toàn không đủ để thấy được căn hầm này rộng bao nhiêu. Đột nhiên cô lại ngửi thấy căn phòng tràn ngập một thứ mùi kỳ lạ.

Cô chợt thấy một cảm giác kỳ quái, như thể có ai đó đang gọi tên cô!

Tiểu Mạch ngạc nhiên quay người lại, dùng điện thoại soi tứ phía, nhưng trong lòng cũng chỉ lo đột nhiên thấy một khuôn mặt ma quái nào đó...

Nhưng ngoài đám bụi dưới chân thì cô cũng không nhìn thấy gì khác.

Tiểu Mạch cố gắng bước đến phía bên cạnh, cuối cùng cũng chạm được vào bức tường lạnh lẽo của căn phòng, ánh sáng chiếu thoáng qua bức tường, cô chợt thấy trên tường có viết vài chữ gì đó.

Soi đèn lại gần, rõ ràng những chữ cái này là những chữ cái quen thuộc nhất với cô - Điền Tiểu Mạch.

Trên tường có viết tên của cô!

Không, những chữ này không phải được viết lên, rõ ràng là phải dùng một vật cứng như đá, khắc sâu vào bức tường!

Ba chữ này khắc sâu đến mức nguệch ngoạc, có những nét còn chồng lên nhau, nhìn như thể là nét bút của một đứa trẻ lớp hai đang tập viết.

Tiểu Mạch kinh ngạc nhìn cái tên của chính mình, cảm thấy như chính cả người cô cũng đã bị khắc sâu vào tường vậy!

Ngay sau đó, cô lại nhìn thấy ba chữ giống như vậy ở bên cạnh, chỉ cách nửa thước, cũng giống như những chữ cô vừa nhìn thấy.

Điền Tiểu Mạch... Điền Tiểu Mạch... Điền Tiểu Mạch... Điền Tiểu Mạch... Điền Tiểu Mạch... Điền Tiểu Mạch...

Cô nhìn thấy không biết bao nhiêu chữ “Điền Tiểu Mạch” nữa!

Tất cả đều là những chữ cái được khắc lên giống nhau, đều là những nét bút xiên xiên vẹo vẹo, giống như một câu thần chú xa xưa nào đó, tất cả những nỗi buồn và những bi thương trong suốt 10 năm qua của cô, lẽ nào đều là do những chữ cái trên tường này gây ra sao?

Phía sau những cái tên của cô, còn có một loạt các loại dấu câu, dấu phẩy, chấm tranh¹, dấu chấm, chấm lửng, chấm than, gạch ngang, dấu hỏi, thậm chí còn có những dấu “X” rất lớn!

¹ Một dạng dấu ngắt trong văn bản tiếng Trung Quốc.

Cô nhìn thấy trên một chữ “Điền Tiểu Mạch”, được khắc hai chữ “X” lớn, như thể một cái tên được phán cho cái chết.

Một lời nguyện bí mật ư?

Đột nhiên, máy điện thoại của Tiểu Mạch hết pin, bóng tối ngay lập tức bao phủ khắp không gian. Cô hốt hoảng chạy ra khỏi cửa, gần như hoảng loạn, chỉ để có thể nhìn thấy chút ánh sáng le lói phía ngoài kia.

Ký ức năm 2000, chương 5

Tháng 5 tươi đẹp năm 2000

Đó là giờ tự học buổi tối, ánh trăng chiếu rọi khắp bãi cỏ xung quanh trường trung học Nam Minh, như thể đó là một bộ váy cưới tinh khôi tuyệt đẹp của thiên nhiên.

Siêu thị nhỏ phía bên kia đường vẫn đứng đó lẻ loi một mình, cả không gian tĩnh lặng ấy chỉ có Thu Thu, đang chăm chú đọc sách dưới ánh đèn.

Điền Tiểu Mạch nín thở bước qua cánh cổng trường mở rộng, lặng lẽ qua đường, nhẹ nhàng đến mức người thanh niên kia hoàn toàn không hay biết. Cô nấp ở phía sau cột đèn, cời nút buộc tóc phía sau đầu, bắt chiếc nhân vật Sadako trong phim “Tiếng chuông dữ lúc nửa đêm” mà cô từng xem, xổ tung tóc ra phía trước, đột ngột xuất hiện trước mặt Thu Thu.

“Á Á Á...!”

Anh chàng sợ tới mức hét lên một tiếng, cả người ngã lảo ra khỏi ghế.

“Không...”

Tiểu Mạch vội kêu lên, trong lòng lo lắng, vội vàng chạy lại phía sau Thu Thu, vén những lọn tóc lòa xòa trên mặt anh ra, kéo anh đứng dậy.

“Ồi, là em sao! Dọa anh sợ chết mất!”

Nhìn thấy khuôn mặt của Ma nữ Sadako như bò ra từ trong tivi, liền ngay lập tức biến thành khuôn mặt của cô gái 18 tuổi xinh đẹp, chàng thanh niên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, Tiểu Mạch không giống Sadako, mà là giống nhân vật nữ chính trong các phim do Matsushima Nanako đóng.

Thu Thu đứng dậy, phúi lại sau quần, nghĩ lại thấy cú ngã lúc nãy quả thật rất đau. Tiểu Mạch hỏi lỗi nói: “Em xin lỗi, em không biết anh lại nhát gan như vậy.”

Anh chàng dở khóc dở cười lắc lắc mái đầu: “Thôi bỏ đi, ai gặp em dọa như vậy cũng đều sợ đến chết mà thôi!”

Miếng urgo trên đầu rơi đầu mất, chỉ còn lại một vệt lằn đỏ, vớ đôi mắt sáng lấp lánh, trông khuôn mặt Thu Thu vô cùng điển trai. Tiểu Mạch cũng nghĩ anh có chút thay đổi, mái tóc của anh bây giờ không còn là một mớ hỗn độn nữa, mỗi ngày anh đều chải chuốt kỹ càng, ăn mặc lại vô cùng lịch sự, trông anh bây giờ không còn giống chàng thiếu niên dưới quê ngày nào nữa. Nói chung, nếu so với lần đầu tiên gặp mặt từ đầu tháng trước, anh đã ngày càng hấp dẫn được cô rồi.

Tất cả những thay đổi của hai con người này, đều là vì màn đêm bi thương ấy, Thu Thu đã không ngại thân mình để cứu Tiểu Mạch, bảo vệ sự trong sạch cho cô.

Sau đêm đó, đã mười mấy ngày trôi qua. Mỗi ngày vào buổi trưa và buổi tối, cô đều lặng lẽ ra ngoài trường, giấu Tiểu Linh chạy qua siêu thị gặp anh. Nhưng, chỉ cần trong đó còn bất kỳ học sinh nào khác, cô cũng không dám nói chuyện với Thu Thu, cùng lắm chỉ là vờ như vô tình liếc về phía anh. Và anh cũng rất tinh ý để nhận ra cô đang nhìn mình, họ mỉm cười mỗi khi hai ánh mắt chạm nhau. Chỉ duy nhất khi vào giờ tự học buổi tối, khi không còn ai khác, cô mới có thể ngồi xuống cùng anh trò chuyện.

Thu Thu và Tiểu Mạch có chung một sở thích, đó là đọc sách.

Họ thường xuyên trao đổi sách cho nhau, cô đưa cho anh ấy những quyển sách cô thích xem, như cuốn “Jane Eyre”, “Wuthering Heights”, “Red”. Và Thu Thu lại đưa cho cô những cuốn tiểu thuyết võ thuật, nhưng không phải đều là sách của Kim Dung, mà là những cuốn sách của Cổ Long, những cuốn sách cô không biết đến. Bây giờ, mỗi khi hai người gặp nhau, anh cũng không còn im lặng ít nói như trước nữa, đôi khi họ cười nói với nhau rất sôi nổi, có những góc nhìn anh trông còn rất khôi ngô tuấn tú, đến mức có thể làm bất cứ cô gái nào cũng phải rung động.

Tiểu Mạch cũng muốn cho anh xem đĩa phim, ví dụ như bộ “Đại thoại Tây du”. Trong những ngày rảnh rỗi, họ cùng chui vào một góc trong siêu thị, dùng một cái tivi màu cũ, cùng đầu máy VCD để xem bộ phim của Châu Tinh Trì.

Hồi đó, bộ phim này đã làm nhiều người thay đổi, nhưng Tiểu Mạch mỗi lần xem lại đều ngồi khóc rấm rứt, Thu Thu nhìn thấy và bình tĩnh nói: “Nếu như anh là Chí Tôn Bảo, thì cũng sẽ có một người phải rời đi mà thôi.”

“Đó... đó không phải... quá đáng tiếc sao?” Cô đưa chiếc khăn tay lên lau nước mắt, nghẹn ngào nói “Chúng ta... cuối cùng cũng có quá nhiều điểm... khác nhau...”

Nhìn vào màn hình tivi, bốn thầy trò đã lên đường đi về Tây Phương, Tôn Ngộ Không đang ăn quả chuối tiêu cuối cùng, bối cảnh lại biến mất trong sa mạc bất tận. Đồng thời, phát một bài hát buồn bã thể lương, làm Tiểu Mạch lại rơi nước mắt...

“Cuộc đời, vốn dĩ có yêu có hận. Trên thế giới này, khó có thể tránh được số phận. Có là ruột thịt cũng không bằng ở cạnh bên nhau. Hoặc là em nên nói, chúng ta gặp nhau cũng đã là số phận...”

Mặc dù, Thu Thu không hiểu tiếng Quảng Đông, nhưng anh cũng cảm thấy có chút gì đó quặn thắt trong lòng, sau đó liền đứng dậy ra bên ngoài để ngắm ánh trăng đang tràn ngập bãi cỏ.

Ngoài đọc sách và xem phim, cô cũng thường nói về việc học tập ở trường, cả những đề tài cô đang làm, nhưng những câu chuyện của anh vẫn hấp dẫn hơn cả. Cũng bởi vì điểm chuẩn ở phía Tây rất cao, chỉ có những người xuất sắc mới có thể đỗ đại học, phần lớn các suất còn lại đều dành cho những đứa trẻ ở Bắc Kinh và Thượng Hải. Kể từ khi bắt đầu những ngày tuyển sinh đại học, Thu Thu mới hiểu được điều đó, tuy rằng anh cũng có cơ hội để đi học lại, hoặc cũng có thể đi học bổ túc bên ngoài, nhưng cuối cùng anh vẫn từ bỏ, từ bỏ việc quay trở lại một môi trường cạnh tranh không công bằng.

“Sau này, chắc chắn sẽ có một con đường nào đó phù hợp với anh.”

Một lần nào đó, anh đã nói với cô câu ấy. Tiểu Mạch vẫn không thể nào hiểu hết, nhưng cũng gật đầu: “Em cũng rất mệt mỏi với cuộc sống của hiện tại, nhưng em không có sự lựa chọn nào khác nữa.”

“Rồi đến một ngày, em sẽ có sự lựa chọn.” Nhìn ánh trăng đang chiếu rọi bên ngoài, Tiểu Mạch im lặng một hồi lâu, cô chợt nghĩ đến một câu hỏi: “Trong phòng anh, có một tấm ảnh của một người nữ rất xinh đẹp, cô ấy là ai?”

Vừa hỏi xong, cô liền cảm thấy hối hận, cô chỉ muốn anh đừng trả lời, nhưng không ngờ anh lại thần nhiên đáp: “Đó là mẹ anh.” “Hả?”

Cô hoàn toàn không ngờ đến câu trả lời ấy, trong ảnh là một cô gái trẻ xinh đẹp đến mê hoặc lòng người, lẽ nào đó là một bà mẹ tuổi 18 sao?

“Đó là bức ảnh chụp trước lúc ba mẹ anh cưới nhau, quá đẹp phải không?”

Thu Thu sớm đã chấp nhận sự thật rằng mẹ anh đã bị sát hại, nhưng không ngờ vẫn có thể nói với cô bằng một giọng hài hước như vậy.

“Phải.”

Điền Tiểu Mạch đang băn khoăn nghĩ, người phụ nữ xinh đẹp ấy, không biết 5 năm trước đã mất như thế nào.

“Nhưng mà anh không giống mẹ anh nhiều lắm.”

“Anh nhất định sẽ báo thù cho mẹ, anh sẽ tự tay giết chết tên ác quỷ đó!”

Không khí ban đầu đang rất thoải mái, đột nhiên lại bị câu nói này của anh phá vỡ.

Tiểu Mạch rụt rè nhìn lên anh, nhìn vào đôi mắt u sầu ấy, như thể trong đó là cả một màn đêm tăm tối.

“Em muốn nghe anh chơi guitar.”

Anh bỗng cảm thấy khó xử, lắp bắp nói:

“Anh chơi tệ lắm.”

“Không sao, em chỉ muốn nghe!”

Nhìn ánh mắt như đang nài nỉ của Tiểu Mạch, anh mở cửa căn phòng nhỏ, lấy ra một cây guitar cũ kĩ.

Thu Thu cẩn thận lau đi lớp bụi, điều chỉnh lại dây đàn, mỗi dây lại gảy thử vài nốt, phát lên một hợp âm trong vắt.

Tiểu Mạch tò mò hỏi: “Anh học ở đâu vậy?” “Năm trước thi trượt đại học, anh ở nhà, theo học một lớp dạy đàn trên huyện, cây guitar này là tiền 6 tháng anh dành dụm được.” Nói rồi, anh đứng dậy đóng cửa siêu thị, ngồi xuống ôm lấy cây đàn, “Anh chơi nhé!”

“Vâng ạ!”

Cô vui vẻ vỗ tay, khiến cho anh ngại ngùng phải cúi xuống, một giai điệu nhẹ nhàng vang lên, anh nhẹ nhàng nhắm mắt rồi hát...

“Một mình dạo bước trong màn đêm tuyết trắng, cô gái nhỏ đi bán diêm. Từng bước chân lạnh lẽo, từng bước chân cô đơn, nhân tình làm đôi tay tôi lạnh buốt. Một bao diêm đốt cháy trái tim tôi, đêm đông giá lạnh cũng không ngăn nổi bước chân em. Từng cơn gió tạt vào mặt, tuyết rơi ngang khuôn mặt em, không biết đôi chân em còn phải lê bước tới bao giờ. Có ai mua cho em que diêm, có ai sẽ đến đốt hết những hy vọng của em, có ai đến mua cho em bớt nỗi cô đơn, có ai đến để nghe tiếng em đang gào khóc...”

Chợt nghe là cô đã hiểu, đó là bài “Que diêm thiên đường” của Hùng Thiên Bình, cũng là một bài hát mà cô rất thích, bài hát này có một bản MTV không có nhạc, chỉ có tiếng đệm guitar đơn giản, cũng giống hệt lúc này, khi Thu Thu đang chìm vào tiếng nhạc.

Thực ra, giọng anh không hay lắm, lại càng không giống giọng hát nhẹ nhàng tinh tế của Hùng Thiên Bình. Thế nhưng, cái cách anh biểu diễn lại vô cùng bí ẩn, đôi mắt anh khép lại, chỉ mở ra có vài lần, như thể anh đang nhìn thấy mẹ, những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt.

Đây là bài hát dành tặng mẹ, dành tặng cho người mẹ đã đi xa của anh. Linh hồn của người mẹ đã mất cách đây 5 năm, linh hồn đã chết nơi này, nhất định sẽ quay lại vì bài hát này, nhẹ nhàng đến bên cạnh anh, để ngắm người con mình giờ đây đã 18, để thấy được tâm tư day dứt của anh về mẹ.

Khi đến đoạn điệp khúc, nhịp điệu ngày càng nhanh hơn, Thu Thu cũng ngày càng hòa mình vào bản nhạc, như thể cả người anh đều đang lay động và anh vẫn cất lên tiếng hát...

“Mỗi lần đốt một que diêm lại tỏa sáng, em nhìn thấy hy vọng, em nhìn thấy ước mơ, em nhìn thấy người mẹ trên thiên đường đang nói chuyện với em, người nói em phải dũng cảm, phải kiên cường, em không được sợ hãi, không được hoang mang, từ nay em sẽ không phải đi lang thang nữa. Mẹ nắm tay em đưa em về nhà, cho em ngủ giữa những bông hoa trên thiên đường ấm áp...”

Đoạn cuối, giọng anh hoàn toàn lạc đi nhưng lại vẫn có thể làm lay động người khán giả duy nhất của anh lúc này - Tiểu Mạch, bởi vì bài hát này cũng là bài hát dành tặng cho mẹ cô, người mẹ đã rời khỏi thế gian này nhiều năm về trước.

Những đêm sau ngày mẹ cô ra đi, cô cũng đều có cảm giác đau khổ bị thương như vậy, bất chợt nhớ đến cô gái nhỏ bán diêm trong truyện cổ Andersen, cảm thấy như thể cô đang cầm trên tay ngọn lửa từ que diêm cuối cùng của cô bé ấy.

Khúc nhạc kết thúc, Thu Thu mồ hôi nhễ nhại, ôm chặt lấy cây đàn, nước mắt tràn đầy khuôn mặt, mãi lâu sau anh vẫn như thể không bước ra được khỏi nỗi buồn ấy, như thể mẹ anh vẫn đang chờ đợi anh thấp sáng cây diêm cuối cùng.

Đột nhiên, anh nghe thấy một tràng pháo tay, Tiểu Mạch đang bản thân đứng trước mặt anh, gần tới mức như thể chạm được cả vào anh, rơi tràn nước mắt run rẩy nói: "Cám ơn anh! Cám ơn anh đã hát bài này vì em!"

"Bài hát này cũng là anh muốn hát cho chính mình thôi."

Thu Thu dựa vào thành sau của quầy thu ngân, đứng yên, Tiểu Mạch không báo trước mà ôm lấy anh một cái, trái tim nóng ấm của cô gái ấy, dường như có thể khiến cho con tim anh ngừng đập.

Trước khi anh kịp phản ứng, cô chạy như bay ra ngoài siêu thị, thoát cái đã vượt qua đường, chạy về phía cánh cổng trường Nam Minh.

Ngày hôm sau, thứ sáu.

Buổi trưa, Tiểu Mạch quay lại siêu thị, nhân lúc các học sinh khác đang tính tiền, cô hướng về phía góc phòng và làm một khuôn mặt đầy ẩn ý.

Anh liền bước đến bên cô, nhờ cái giá để hàng che, anh nói với cô: "Anh đã làm một chiếc điều, nếu như em muốn, buổi chiều đợi đến giờ đổi ca, anh sẽ đưa em đi thả điều nhé!" Bốn giờ chiều.

Hôm nay là ngày những sinh viên nội trú được về nhà, lần nào cô cũng về bằng xe bus cùng với Tiền Linh, nhưng hôm nay, cô nói: "Cậu về nhà trước đi, mình còn có chút chuyện ở trường." "Không phải chứ?" Tiền Linh nghi ngờ hỏi, "Không phải là cậu đã yêu rồi đấy chứ?"

Tiểu Mạch gượng gạo lắc đầu, "Sao có thể như vậy được!"

Sau khi tiễn Tiền Linh ra xe, cô lại quay về trong khuôn viên trường đợi anh. Cho tới khi phần lớn các sinh viên đều đã ra về, cô mới hào hứng chạy qua đường, Thu Thu đã thay một bộ quần áo thể thao, trong tay anh là một cánh điều khổng lồ.

Hai người nhìn thấy nhau liền vui vẻ nở một nụ cười, bước ra khỏi siêu thị rồi nhìn quanh, chắc chắn là không có ai nhìn thấy họ mới chạy vội ra phía bãi cỏ.

Thu Thu chọn một vùng đất bằng, nhìn từ đó phóng tầm mắt đi chỉ thấy một màu xanh ngút ngàn. Cánh điều ấy là anh tự làm từ những thứ bỏ đi của cửa hàng, bên trên còn có vẽ hình một đôi mắt rất đẹp, anh nhẹ nhàng nói với Tiểu Mạch: "Đây là anh vẽ đôi mắt của em đấy!" "Không phải!"

Tiểu Mạch trách anh một tiếng nhưng lại bắt đầu cười khúc khích, hình đôi mắt trên cánh điều quả thực có gì đó rất giống đôi mắt của cô.

Gió trên bãi cỏ rất lớn, thật vừa hợp với việc đi thả điều. Anh để cô nắm chắc cánh điều, còn anh giữ cuộn dây. Lúc anh bảo Tiểu Mạch thả tay ra, cô hét to: "Thu Thu, lần trước chúng ta đi thả điều, anh đột nhiên chạy mất, lần này anh còn định chạy đi tiếp sao?"

Lần trước, đó là 5 năm trước, lần đó anh bỏ chạy, đã khiến cho Tiểu Mạch phải trả một cái giá rất đắt.

"Không! Chỉ cần em còn ở đây, anh sẽ không bao giờ bỏ đi!"

Anh cũng hét lên đáp trả, khiến cho Tiểu Mạch cảm thấy chút bối rối, cô xị mặt xuống nói: "Không cần nói những điều như vậy đâu!"

Thấy Thu Thu xấu hổ, cô liền buông tay khỏi con điều, hét lên: "Nhanh nhanh kéo lên nào!"

Anh lập tức chạy về phía sau, nâng nâng tay kéo cánh điều lên cao, Tiểu Mạch cũng chạy theo hét: "Lên đi nào! Lên đi nào!"

Một cơn gió lớn thổi qua, nâng cánh điều bay lên cao vút, anh thả dây dài mãi, đến khi cánh điều như đang bơi trong những đám mây, rồi mới bắt đầu nói lỏng cuộn dây cầm trong tay.

Tiểu Mạch ngược lên nhìn cánh điều đang bay trong gió, thật là một thứ thần kỳ, nó giống như một con chim lớn đang dang rộng đôi cánh, bay lượn giữa những đám mây. Như thể cô đang quay ngược lại những ngày thơ ấu, những ngày cô còn là một cô gái nhỏ, được cùng bố mẹ đến bãi cỏ ở ngoại ô, nhìn ngắm những cánh điều đang bay rất rất cao trên không trung, như thể tiếp theo sẽ đến lượt cô bay lượn trên ấy, rời xa cuộc đời sinh lão bệnh tử, rời xa cuộc đời đầy khổ đau này.

Thu Thu đưa cho Tiểu Mạch cầm lấy sợi dây, để cô cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của từng cơn gió. Sợi dây rất mỏng, cô thấy như thể có một đôi bàn tay vô hình, đang không ngừng kéo giật lên, không ngừng thể hiện sức mạnh vô hạn của nó. Bất chợt, cô cảm thấy giống như mình đang trò chuyện với bầu trời, giống như cô có thể nghe thấy chính vận mệnh sau này của cuộc đời cô.

Ít nhất, trong giây phút này, Điền Tiểu Mạch đang cảm thấy hạnh phúc.

Một niềm hạnh phúc đơn sơ nhất.

Sau khi đã ngửa cổ quá lâu, thật khó mới có thể cúi xuống được, bỗng cô nhìn thấy ở phía bên kia đường, có một người đàn ông với nét mặt u sầu đứng ở đó.

“Bố!”

Tiểu Mạch nói lỏng sợi dây đang cầm trong tay.

Gần như cùng lúc đó, Thu Thu cũng nhìn thấy một cảnh sát đang rào bước tới, cuộn dây trong tay anh bất giác rơi xuống đất.

Đột nhiên, cánh điều ấy, đứt phụt dây.

Như một con chim bị trúng đạn, con điều nhanh chóng rơi xuống, mắc vào một cành cây bên đường.

Cánh điều rơi xuống bên cạnh chỗ cảnh sát Điền Việt Tiến, Thu Thu lập tức nhận ra đó là ai, cũng không dám đến nhặt lên, anh cúi đầu vội vã chạy về phía siêu thị.

Ông lạnh lùng nhìn bóng chàng thanh niên đang dần khuất, ông nhận ra ngay, đó chính là con trai của Hứa Bích Chân - người phụ nữ đã bị sát hại 5 năm trước.

“Bố, bố sao vậy?”

Đợi đến khi ông đến bên cạnh, Tiểu Mạch mới rụt rè hỏi.

“Hôm nay, bố phải xuống đồn ở dưới này, tiếp tục điều tra về vụ án cô giáo của con bị sát hại, tiện thể đến xem con về nhà hay chưa?” Ông trừng trừng mắt nhìn con gái, “Xem ra trông con đã rất vui vẻ đấy nhỉ.”

Như mọi khi, Tiểu Mạch lúc nào cũng cả gan cãi nhau với bố mình, nhưng lần này lại sợ sệt cúi đầu, cùng bố trở lại bên đường.

Có một chiếc xe cảnh sát đang dừng ở đó, người mở cửa là cảnh sát Diệp Tiêu.

Điền Tiểu Mạch nắm chặt lấy cặp sách, ngồi vào trong xe, bố cô cũng im lặng ngồi bên cạnh, nhìn ra bãi cỏ tháng năm bên ngoài cửa sổ.

Chẳng bao lâu sau đã ra khỏi cổng trường Nam Minh, ông nhìn cái siêu thị nói: “Cậu ta cuối cùng cũng đã quay lại rồi.”

Tiểu Mạch biết bố cô đang nói về ai, nhưng điều càng lo lắng hơn là, bố cô cũng đã nhìn thấy cô và anh đang cùng nhau thả điều rất thân thiết, không lẽ...

Radio trong xe cảnh sát lúc nào cũng được mở, trên đài đang thảo luận về vấn đề “Nguy cơ thiên niên kỷ” nào đó, đây là chủ đề hot nhất lúc bấy giờ.

Đợi cho chiếc xe bắt đầu vào trong thành phố, Điền Việt Tiến mới nói: “Vụ án của cô giáo con, so với vụ giết người trong tiệm tạp hóa ở đường Nam Minh còn phức tạp hơn nhiều, ngoài chiếc khăn lụa màu tím, hầu như không tìm thấy bất cứ manh mối nào khác. Những quan hệ của nạn nhân trước khi chết lại rất phức tạp, chúng ta vẫn đang điều tra đối tượng.”

“Bố nhất định phải bắt được hung thủ nhé!” Thế nhưng, bố cô không gạt đầu ngay, buồn bã nhìn cô: “Bố sẽ cố gắng hết sức!”

Hai bố con lại im lặng một lúc, mãi sau ông mới nói: “Sau này, con đừng qua lại với cậu Thu Thu ấy nữa.”

“Tại sao ạ?”

“Đây là mệnh lệnh của bố!”

“Bố không thích anh ấy sao?” Đối diện với thái độ kiên quyết của bố mình, Tiểu Mạch cuối cùng cũng nổi cáu, “Đã như vậy, lúc đầu tại sao bố còn đưa anh ấy về nhà?”

Điền Việt Tiến không muốn tranh cãi với con gái, ông kiên nhẫn nói với cô: “Năm năm trước, bố còn coi con như một đứa trẻ, Thu Thu cũng chỉ là một đứa trẻ. Nhưng bây giờ con không còn nhỏ nữa, con đã là một cô gái 18 tuổi xinh đẹp, mà cậu ta thì cũng đã bước vào đời, cậu ta đã trưởng thành rồi con à! Con hiểu ý của bố rồi chứ?”

“Con hiểu rồi ạ!”

Tiểu Mạch lần đầu tiên ngoan ngoãn cúi đầu trước bố mình, bắt lực ngồi nép vào phía cửa sổ, ngược lên nhìn bầu trời lúc hoàng hôn.

Nhìn vào gương chiếu hậu của chiếc xe, cô nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Diệp Tiêu.

Ánh mắt của anh cảnh sát trẻ tuổi này, khiến cho Tiểu Mạch không thể nào hiểu nổi, cô nghĩ con người này tuyệt đối không phải là một người đơn giản, hoặc cũng có thể sau này, anh ta có thể sẽ trở thành một cảnh sát xuất sắc.

Hai ngày sau, vào buổi tối chủ nhật.

Điền Việt Tiến đang ngồi trên xe bus, đưa Tiểu Mạch về lại trường trung học Nam Minh.

Trên cả đường đi, sắc mặt của bố cô vô cùng nghiêm khắc, quan sát từng sự thay đổi nhỏ nhất của cô con gái nhỏ.

Tiểu Mạch được bố hộ tống đến tận cổng trường, rồi ông mới quay lưng rời đi. Nhưng cô cũng không quay về phòng ký túc ngay, mà nép vào sau cánh cổng, lặng lẽ quan sát bóng bố cô.

Cô đoán không sai, bố cô hoàn toàn không đi xa, mà rảo bước về phía đường Nam Minh, đến siêu thị nhỏ phía bên kia đường.

Cách một con đường, cô vẫn nhìn thấy Thu Thu ở phía sau quầy thu ngân của siêu thị. Bố cô đến trước mặt anh nói vài câu, cô cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ thấy bố cô dừng lại vài phút, sau đó một mình bước đi.

"Tiểu Mạch!" Hóa ra là Tiền Linh vừa vào trường, phát hiện ra cô bạn cùng phòng mình đang lén lút lút ngoài cổng, "Cậu đang làm gì vậy?"

"À, không có gì đâu!" Tiểu Mạch bước ra, "Cậu về phòng trước đi, mình về ngay đây."

"Đừng về muộn quá nhé!"

Ánh mắt Tiền Linh vẫn rất nghi ngờ, nhưng cô cũng cùng vài cô bạn gái về phòng.

Trời ạ, suýt chút nữa là lộ hết rồi.

Tin rằng bố mình đã lên xe bus ra về, Tiểu Mạch mới dám chạy ra ngoài cổng, qua đường để sang siêu thị.

Lúc đó, trong đó không có học sinh nào, Thu Thu đang ngồi chờ đợi sau quầy thu ngân, đột nhiên giật mình ngẩng đầu lên, liền ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt của Tiểu Mạch.

"Vừa nãy, bố em nói gì với anh?"

Cô thẳng thắn hỏi anh, trông cô nghiêm khắc y hệt người bố cảnh sát của cô.

Thu Thu lúc đó giống như người bị tình nghi đang bị thẩm vấn, cúi đầu xuống đáp: "Bố em chỉ là quan tâm tới anh thôi, cũng đã 5 năm không gặp rồi mà. Ông còn nói về vụ án của cô Mộ Dung, hỏi anh có thấy ai đáng ngờ không."

"Ông chỉ nói như vậy thôi sao?" "Ừ."

Anh ngắc ngứ gật đầu, Tiểu Mạch liền phát hiện ngay rằng anh đang nói dối, anh chỉ cần nói dối là sẽ lộ ra ngay.

"Tại sao?" Tiểu Mạch tiến sát về phía anh, "Tại sao anh lại dối em?"

Xem ra cô đã học được cách thẩm vấn của bố cô, câu này ngay lập tức đã khiến cho sức phòng vệ tâm lý của anh sụp đổ, vội nhìn cô giải thích: "Được rồi, vậy anh nói, bố em, vừa rồi cảnh cáo anh, không được nói chuyện cùng em, tránh xa em càng xa càng tốt. Nếu không, ông ấy sẽ không khách khí với anh đâu."

"Đồ ngốc!" Tiểu Mạch tức giận mắng anh, sau đó nhìn anh một cách thất vọng, "Anh đồng ý với ông phải không?"

"Ừ."

Thu Thu rút rè đáp.

Sắc mặt Tiểu Mạch tái nhợt, không nói năng gì, bước ra ngoài cửa, giống như một con hươu nhỏ đang cố gắng chạy xa khỏi người thợ săn, băng nhanh qua đường để về phòng ở.

CHƯƠNG 26

Ngày 12 tháng 12 năm 2010

Buổi tối chủ nhật.

Hai ngày sau hôm sinh nhật người bạn trai, họ mới hẹn gặp nhau.

Thịnh Tán biết rằng cô không thích những nơi đông người như những quảng trường lớn, cũng không thích ăn uống ở những nhà hàng sang trọng, nên anh đưa cô đến Long Chi Mộng Lâu. Không ngờ tới đây rồi, Tiểu Mạch vẫn chọn món tôm rẻ nhất, lại còn phải xếp hàng đợi rất lâu mới có, sau đó nhẩn nại ngồi ở một chỗ nhỏ hẹp đầy mùi cay nồng xộc lên mũi.

“Thế nào? Em không thích chỗ này sao?” Tiểu Mạch loay hoay mãi mới bóc được vỏ

“Không đâu, ở đây rất phù hợp với những người phụ nữ trong gia đình anh.” Thịnh Tán liền thuận theo ý của cô bạn gái nói tiếp: “Nhưng mà, anh e là bố mẹ anh từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ ăn tôm hùm đất đâu.”

“Vâng, vậy là họ chỉ quen ăn tôm hùm châu Âu đúng không?”

“Em đang mỉa mai anh à?”

Cuối cùng, đến khi mặt vị bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi ấy bắt đầu khó chịu, Tiểu Mạch mới an ủi: “Thôi, đừng giận em mà!”

Ưu điểm lớn nhất của Thịnh Tán là sự khoan dung, một lúc sau là anh đã vui vẻ trở lại: “Cuối tuần sau, cả nhà anh chuẩn bị lái xe ra ngoại ô chơi, mẹ anh đã đặt một căn biệt thự để nghỉ dưỡng, muốn mời em đi cùng cả nhà!”

Lẽ nào lại là bố mẹ anh đang thử cô sao? Tiểu Mạch nhẹ nhàng gạt đầu: “Được thôi, không sao.”

Sau khi ăn xong ở dưới tầng 7, họ đi lên rạp chiếu phim ở tầng trên cùng. Bộ phim này cũng có vài ngôi sao điện ảnh diễn xuất, nhưng tình tiết kỳ thực lại chẳng có gì đáng nói, đến mức mỗi khi nhân vật chính rơi nước mắt, tất cả khán giả lại không nhịn nổi một trận cười.

Thịnh Tán hoàn toàn không để ý gì tới bộ phim, liền nhân lúc bộ phim kết thúc, anh quàng tay qua vai cô kéo lại gần, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Không ngờ, Tiểu Mạch cau mày lại đẩy anh ra.

“Sao em phải làm cái bộ dạng khó chịu như vậy?”

Trên mặt anh lộ vẻ khó chịu, dù gì cũng không phải lần đầu tiên hẹn hò, họ cũng đã đến giai đoạn chuẩn bị kết hôn rồi, có chỗ nào khiến cô ấy không hài lòng chứ?

Nhưng cô chỉ nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu anh.”

Rõ ràng là cô đang cười rất gượng gạo, Thịnh Tán lo lắng siết chặt tay cô, cảm thấy tay cô đang lạnh toát, anh liền thì thầm hỏi cô: “Em có yêu anh không?”

Cô chẳng nói chẳng rằng nhìn chàng trai cao lớn điển trai trước mặt, anh có khuôn mặt mà tất cả mọi cô gái đều phải cảm thấy rung động, đều muốn hôn lên đôi môi ấy của anh.

Nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy sợ hãi, khi anh kề sát môi vào cô, khi cô cảm nhận được hơi thở của anh sát bên cạnh, thì lại cảm thấy rất chán ghét.

Bước vào thang máy để xuống dưới lầu chỉ có hai người họ, cô vuốt ve khuôn mặt khô ngô tuần tú của anh, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay, em đã về lại trường trung học Nam Minh.”

“Trường cũ của chúng ta ư? Sao em không nói với anh? Anh cũng muốn đi cùng em mà.”

Thịnh Tán cao hơn hẳn Tiểu Mạch, cô nhìn lên khuôn mặt anh thấy có vẻ như anh cũng thật sự rất muốn về đó, cô lại nói tiếp: “Em đã không vào trường.”

“Tại sao?”

“Bãi cỏ của mười năm trước đã biến mất rồi, cái siêu thị nhỏ đối diện cũng đã biến mất, ngôi trường đã hoàn toàn khác rồi anh à.”

“Ồ, đã phá hết đi rồi sao.” Có vẻ như Thịnh Tán chẳng mấy may đau lòng vì chuyện này, “Anh nghĩ ở đường Nam Minh chắc phải có không ít siêu thị lớn rồi chứ.”

“Anh còn nhớ cô Mộ Dung không?” “Cô giáo dạy ngữ văn hả?”

Thịnh Tán không chút ngập ngừng đáp, có lẽ tất cả các giáo viên nữ xinh đẹp, đều để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc cho anh về thời trung học.

“Vâng ạ, em là học sinh chuyên khoa ngữ văn, cũng là học sinh mà cô yêu quý nhất, cô cũng là giáo viên mà em thích nhất.”

Thang máy đã xuống đến tầng hầm, anh lấy chìa khóa xe ra nói với cô: “Anh là tiền bối của em, làm sao có thể không biết cô Mộ Dung được? Cô là nữ hoàng của những giờ ngữ văn, mỗi lần lên lớp chúng ta đều rất háo hức, đặc biệt là trong mùa hè, bởi vì cô ấy ăn mặc rất táo bạo, anh nghĩ cô giáo bây giờ cũng không thể giống như cô được.”

“Úi giời! Con trai các anh thật là!” Tiểu Mạch cảm thấy thật khinh miệt, “chẳng hiểu gì về cô cả!”

“Nghe có vẻ như em rất hiểu cô nhỉ? Thật đáng tiếc, sau khi anh tốt nghiệp được hai năm, nghe nói cô bị sát hại ở gần trường đúng không? Vụ án đó hình như vẫn chưa phá được.”

“Anh có vẻ rất quan tâm đến cô Mộ Dung nhỉ?”

“Trước đây, anh có một người bạn thân còn yêu thầm cô ấy cơ!”

“Bạn thân của anh?”

Tiểu Mạch đột nhiên nhớ tới những thính giả đã gọi điện cho đài phát thanh chuyên mục “Lời muốn nói”, luôn luôn nói những câu như “tôi có một người bạn tốt” đã yêu một người đã có gia đình hoặc đã có bầu trước khi kết hôn, sau đó liền bị hàng loạt các thính giả khác phản đối:

“Đó chính là bạn chứ còn ai nữa!” “Em không tin sao?”

“Thôi bỏ đi.” Cô nhìn tầng hầm tối om, chợt nghĩ đến một nơi khác, “Anh còn nhớ, ở gần trường mình còn có một nhà máy bỏ hoang không?”

“Có chứ, mấy đứa bọn anh thường ra đó chơi, ở đó còn có một khu vực cấm, ở dưới những đường hầm hun hút dưới đó có một cánh cửa sắt đóng chặt, cất giấu rất nhiều điều khủng khiếp, trước đây bọn anh vẫn gọi đó là “Khu Ma nữ.”

“Cái gì?” Tiểu Mạch bị ba từ cuối gây chú ý, “Anh nói lại một lần nữa xem!”

“Khu... ma... nữ...”

Thịnh Tán nhắc lại, nhấn mạnh từng chữ một, trong không gian yên lặng như tờ này, âm thanh ấy vọng lại thật đáng sợ.

“Khu Ma nữ?”

Trong đầu anh nghĩ đến “Khu Ma nữ”, nơi “Có thể mua được tất cả những gì bạn muốn”, đồng thời cũng nhớ đến cánh cửa sắt dẫn tới địa ngục.

Anh cuối cùng cũng tìm thấy chiếc Mercedes C200 của mình, anh mở cửa ngồi vào xe nói: “Các em là con gái tất nhiên là không biết rồi, bởi vì truyền thuyết về “Khu Ma nữ”, chỉ bọn anh mới biết thôi, mà cũng chỉ có những thằng to gan nhất mới dám mạo hiểm vào “Khu Ma nữ”, rất tiếc anh lại không nằm trong số đó. Nhưng mà, nghe nói những người dám mạo hiểm vào đây, đa phần đều không bao giờ quay trở lại.”

“Như vậy sao, vậy tại sao vẫn có người dám vào?”

Sắc mặt Tiểu Mạch rất nghiêm túc, vẫn đứng ngoài cửa xe mà không vào.

“Lên xe đi! Anh vẫy vẫy tay gọi cô, “Bởi vì, truyền thuyết “Khu Ma nữ” có thể cho em mọi thứ.”

“Đủ rồi!”

Tiểu Mạch chẳng những không lên xe, trái lại cô còn đóng sập cửa xe vào: “Em xin lỗi, em sẽ tự bắt xe về nhà!”

“Này! Điền Tiểu Mạch, em làm sao vậy?” Anh nhấn mạnh còi xe, nhưng Tiểu Mạch vẫn phăm phăm bước đi, ngoái đầu ném lại cho anh một câu: “Anh đừng lo, em sẽ gọi điện cho anh!”

Đi thang máy trở lại tầng trệt, khu trung tâm thương mại đã không còn ai, bên tai cô lại không ngừng vang đi vang lại ba chữ “Khu Ma nữ”, cả một khu mua sắm sầm uất đông người giao dịch như vậy lại chỉ là một gian hàng nhỏ nằm ở góc khuất trong một trang web.

Cô bước ra ngoài, bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong xe.

Vừa mới đọc địa điểm cần đến, Tiểu Mạch liền thở dài, thế giới này quả thật nhỏ bé, bởi vì người lái xe lại chính là lão Đinh.

Lúc sáng, lão Đinh còn đưa cô đến đường Nam Minh, nhưng vì sợ hãi mà bỏ cô bên đường, đến giờ định về nhà, lại gặp đúng Tiểu Mạch.

Chiếc xe lướt vun vút trong đêm tối, lão Đinh dù đã mệt mỏi rã rời cũng không quên nói: “Tiểu Mạch à, chuyện lúc sáng chú rất xin lỗi cháu.”

“Không sao đâu.”

Giọng nói rơi vào trong im lặng, điện thoại của cô vang lên nhạc chuông bài “First love”, cô biết đó là Thịnh Tán gọi, chẳng lẽ anh vẫn đang đợi cô ở cửa Long Chi Mộng Lầu? Nhưng cô vẫn không bắt máy, chỉ nhấn lại một tin:

“Em rất xin lỗi anh, anh yêu à, anh nói đến “Khu Ma nữ” khiến em rất hỗn loạn, em chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Ngày mai, em sẽ gọi lại cho anh. Tha lỗi cho em, Tiểu Mạch của anh!”

Lão Đinh không ngừng điều chỉnh điện đài, phát ra các loại tin tức, từ tin thời sự cho đến quảng cáo, đột nhiên lại vang lên một giai điệu quen thuộc...

“Em còn nhớ giấc mơ ngày bé không? Giống như những bông hoa không bao giờ tàn...”

Bài hát vừa thoáng qua thì lão Đinh đã chuyển qua tần số khác, Tiểu Mạch lập tức nói: “Đợi chút! Nghe bài hát vừa rồi đi!”

Sau đó, radio lại phát tiếp bài hát: “Đó là cái giá phải trả cho tình yêu, là những điều chúng ta mãi mãi không bao giờ quên, tất cả những lời nói say mê ngày đó, sẽ mãi mãi trong tim em, cho dù em đã mất anh...”

Chiếc taxi đang chạy như bay ấy, bỗng chốc hóa thành một sân khấu mê mông, không còn bất cứ âm thanh nào khác, chỉ có những câu hát hoài niệm của bài “Cái giá của tình yêu”. Điền Tiểu Mạch yếu ớt dựa về phía sau, thả lỏng người, khẽ nhắm mắt lại, lẩm nhẩm theo lời bài hát.

Nước mắt bắt giác trào ra.

“Có lẽ em đôi khi vẫn nhớ về anh, đôi khi em vẫn thao thức vì anh, nhưng em cũng chỉ coi anh là một người bạn cũ, điều đó làm em đau lòng. Chỉ là trong tim em vẫn nhen nhóm một

ngọn lửa, hãy để cho mọi chuyện đã qua theo gió cuốn đi, tất cả những lời mạn nồng từ con tim, nhưng tất cả là vì em đã mất anh rồi...”

Ký ức năm 2000, chương VI

Năm 2000, anh vẫn còn sống.

Những ngày tháng 6 tăm tối nhất, vẫn còn vài tuần nữa mới tới kỳ thi, Điền Tiểu Mạch và các bạn cùng lớp của cô, lúc nào cũng căng như dây đàn, từng ngày từng giờ từng phút đều đang cật lực ôn bài.

Tuần trước, cảnh sát bắt được hai tên lưu manh, gần đây thường hoạt động ở đường Nam Minh, cứ chạng vạng tối là bọn chúng ra đường quấy rối nữ sinh, cuối cùng bị cảnh sát tuần tra bắt. Hai tên đó đều đã thú nhận hết với cảnh sát, chúng cũng đã thừa nhận chuyện, có một hôm ở nhà máy bỏ hoang, chúng đã có ý đồ cưỡng bức một cô gái, có vẻ là nữ sinh của trường Nam Minh, nhưng không ngờ lại có một chàng trai dũng cảm xuất hiện, thực sự đã đánh cho hai tên lưu manh ấy phải bỏ đi. Tất cả Sở Công an đều không ngờ vẫn còn người như vậy. Họ muốn tìm ra anh hùng bóng tối, nhưng cuối cùng cũng chẳng thu hoạch được gì cả.

Điền Việt Tiến nghe nói chuyện này, cũng thử thăm vấn lại một lần. Hai tên lưu manh này tự nhiên lại trở thành kẻ bị tình nghi trong vụ án sát hại cô giáo Mộ Dung. Nhưng thăm vấn đã vài lần cũng không có kết quả, ông cũng không có thói quen tra hỏi theo kiểu bức cung, cũng không tin rằng hai tên ấy có gan giết người, liền đưa chúng ra xử lý hành chính.

Nhưng, nếu như để ông biết, hai tên lưu manh ấy có ý đồ cưỡng bức con gái ông, chúng e là sẽ bị ông đánh cho thành tàn phế.

Điền Tiểu Mạch, cũng chưa bao giờ kể với ai chuyện này.

Một tối khác, trong giờ tự học, Tiến Linh vẫn đang chăm chỉ học bài, Tiểu Mạch lại lên ra ngoài, băng qua đường đến siêu thị nhỏ đối diện.

Ánh trăng phủ khắp không gian, sự im lặng trong cửa tiệm cũng khiến người ta hoảng sợ, không nhìn thấy ông chủ cửa hàng, trong tiệm chỉ có một người đang ngồi sau quầy thu ngân.

Thu Thu ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Mạch, anh cũng không nói câu gì, tiếp tục lặng lẽ cúi đầu. Tiểu Mạch nhún mồm lên, chẳng lẽ anh ấy cũng không để ý tới mình sao? Hơn nữa, xung quanh cũng đâu có ai khác.

Đã vậy, nếu như anh cứ tỏ thái độ điềm nhiên như vậy, Điền Tiểu Mạch đây cũng sẽ không chủ động nói chuyện với anh đâu. Cô cố ý giậm chân thật mạnh, lấy một chai dầu gội ở trên giá, đập xuống quầy thu ngân.

Thu Thu cầm chai dầu gội lên soi mã vạch, thản nhiên nói: “15 đồng 9 hào.”

Cô lấy ra tờ 20 đồng, trong khi đợi lấy lại tiền thừa, cuối cùng cô không nhịn nổi nữa hỏi anh: “Tại sao anh không nói chuyện với em?”

“Tôi xin lỗi.”

“Anh sợ bị người khác nghe thấy à? Ở đây ngoài em với anh ra, đến ma cũng không có mà!”

Lúc này, Thu Thu mới nơm nớp nói: “Anh nhớ bố em đã cảnh cáo anh rồi.”

“Anh sợ ư? Anh là một kẻ hèn nhát như vậy ư? Coi như em đã nhìn nhầm anh rồi!”

“Tại sao nhất định em phải nói chuyện với anh?”

“Bởi vì...” Cô cuối cùng lại bị câu này hỏi lại, nhất thời không biết nói gì, im lặng nhìn đôi mắt đầy ưu tư của anh, nói ra một câu thật lòng, “Chỉ những lúc được nói chuyện với anh, em mới cảm thấy thanh thoi thoải mái, không phải nghĩ đến hậu quả gì, muốn nói gì thì nói, muốn hát thì hát!”

“Em không có bạn bè sao?”

“Tiền Linh ư? Đúng, cô ấy là bạn của em. Nhưng mà, có những chuyện chỉ có thể trò chuyện cùng một cô bạn gái, cũng có chuyện lại không thể nói với một cô bạn gái được.”

“Anh không hiểu.”

Tiểu Mạch lườm anh một cái: “Em thấy anh căn bản là chưa từng tiếp xúc với con gái, làm sao mà hiểu được những điều này?”

“Nhưng mà, dường như ngoài lúc nhỏ ra, thì anh chưa bao giờ được vô lo vô nghĩ như vậy, có rất nhiều điều anh đều không dám nói ra, rất nhiều điều anh đã phải suy nghĩ.”

“Bởi vì anh đang tự ti!”

Thu Thu hít một hơi dài, quả nhiên trông anh đúng là như cô nói.

“Nhưng em cũng nhìn thấy trong mắt anh, những khi anh cảm thấy tự ti trước người khác, cũng là lúc anh đang che giấu lòng tự trọng mạnh mẽ của mình.”

“Không, em làm sao có thể hiểu rõ anh như vậy, bởi vì anh và em đang sống ở không cùng một thế giới.”

“Chẳng có cái gì gọi là không cùng một thế giới cả! Chỉ có một thế giới mà thôi! Chúng ta sống trong cùng một thế giới.”

“Trước đây, anh cũng nghĩ như vậy.” Anh bần thần lắc lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cô, “Đợi đến khi em trưởng thành hơn một chút, quan điểm của em cũng sẽ thay đổi mà thôi.”

Tiểu Mạch hùng hổ nói: “Đừng nói mãi về những chuyện phiến toái này nữa được không? Em muốn nói với anh, đừng có để ý đến lời bố em nói, em từ trước tới nay đều bỏ ngoài tai những lời của ông, ông chẳng có quyền gì để yêu cầu anh cả! Anh yên tâm, ông sẽ không đến tìm anh làm phiền đâu, em và anh không thể kết thúc được!”

Ánh trắng rọi khắp bên ngoài cửa siêu thị, Thu Thu chạm vào mặt kính thủy tinh lạnh ngắt nói: “Em đã quên bài học năm năm trước rồi sao? Em nhất định phải vượt qua con kênh đó, kết quả thì sao?”

Năm năm trước? Cô chợt cảm thấy chút hương vị năm ấy, vô thức chạm vào đôi chân mình, cái chân này đã từng bị gãy, trên bắp chân vẫn còn vài vết sẹo nhỏ.

Bài học về chuyện vượt qua cái khe?

Trong khi cô đang không biết phải trả lời ra sao, thì bỗng phát hiện sau lưng có vài cô gái, lại đúng là bạn cùng lớp của cô, họ đều đã nhìn thấy Tiểu Mạch đang nói chuyện với anh, thì thảo chỉ chỉ trỏ trỏ, như thể đã bắt quả tang được chuyện gì đó.

Ban đầu, lẽ ra giờ tự học sẽ kéo dài đến đêm, mọi người đều tranh thủ trước khi siêu thị đóng cửa thì qua mua lấy một vài đồ ăn vặt.

Lần này Tiểu Mạch cũng không thèm né tránh, chẳng ngại ngần gì ném cho lũ bạn một cái nhìn lạnh lùng, vẫn ngồi yên bên cạnh Thu Thu nói: “Em không sợ!”

Thu Thu ngượng ngùng nhìn vào mắt cô, đồng thời cũng nhìn những cô gái phía sau cô, hạ giọng nói: “Anh sợ!”

“Anh không phải loại người như vậy!”

“Anh không thấy thoải mái, để anh gọi bố đến tính tiền.”

Nói đoạn, anh gọi vọng về phía căn phòng phía sau, bỏ lại mọi người ở trong cửa hàng, một mình chạy vội ra đứng dưới ánh trăng bên ngoài.

Tiểu Mạch mạnh dạn đuổi theo ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến những người bạn cùng lớp đang đứng bên cạnh cô, vừa chạy đến cửa thì đâm sầm vào một người, hóa ra là người bạn tốt nhất của cô, là Tiền Linh.

“Cậu sao vậy?”

Tiền Linh cũng ra ngoài để mua đồ ăn tối, lo lắng nhìn cô bạn đang vội vàng vàng.

Tiểu Mạch nửa câu cũng không trả lời, lách qua Tiền Linh, tiếp tục hướng thẳng phía Thu Thu đuổi theo. Không ngờ rằng anh lại lấy xe đạp đi, chỉ còn lại bóng anh dần mất hút trong bóng tối.

Môi cô dường như bị cắn chặt đến bật máu, nắm chặt hai tay quay lại, nhìn những cô bạn khác đang nhìn mình một cách kỳ lạ.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

Cô sa sầm mặt, hét lên. Sau đó cô liền chạy lại qua bên kia đường, bỏ lại Tiền Linh vẫn đang ngơ ngác phía sau.

Cô không quay lại phòng tự học, mà chui vào phòng khóc nức nở một trận.

Cô khóc không phải vì anh trốn chạy khỏi cô, mà cô khóc vì chính cô, tại sao cứ phải là anh? Tại sao lại không phải là cậu lớp trưởng đẹp trai của lớp cô? Cũng không phải là anh chàng đội trưởng đội bóng rổ lớp bên? Hay là bất cứ ai khác trong trường? Nếu anh là người như những người đang theo đuổi Tiền Linh và cô, sẽ không ai dùng ánh mắt như vậy nhìn họ, chỉ cần không ảnh hưởng tới việc ôn tập để thi đại học, thì cho dù giáo viên có nhìn thấy cũng coi như không có gì.

Bởi vì, họ đều ở trong cùng một thế giới!

Còn anh ấy, anh ấy lại ở trong một thế giới khác, thậm chí anh còn là một sinh vật khác!

Người giữa người lại không giống nhau.

Đột nhiên, có người kéo màn cửa cô lên, như thể chỗ trốn của cô đã bị người khác phát hiện, đó là Tiền Linh.

Cô bật cái đèn nhỏ bên cạnh giường, chiếu lên khuôn mặt đầy nước mắt của Tiểu Mạch. Cô chưa bao giờ thấy Tiểu Mạch khóc đến bộ dạng này bao giờ.

Điền Tiểu Mạch vội vàng lau nước mắt, gượng cười lại với Tiền Linh: “Cậu không đi tự học à?”

“Cậu không đi, mình cũng không đi! Chúng mình không phải là bạn bè sao?”

“Được rồi, mình chỉ muốn nghỉ ngơi một mình thôi.”

Tiền Linh nắm lấy vai cô, lặng nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô nói: “Tiểu Mạch, mình thấy rồi, mình đã thấy cậu đuổi theo anh ta, những người khác cũng đều thấy hết rồi, thật là không thể tin được, làm sao lại có thể là anh ta? Mình còn nghĩ có thể là anh chàng đeo kính đẹp trai ở lớp A3 cơ!”

“Đủ rồi, cậu nghĩ linh tinh gì thế? Mình chưa yêu, mình từ trước đến giờ chưa yêu bao giờ cả!”

“Cậu nói dối được mình sao? Mình sao có thể không nhìn thấy những thay đổi của cậu? Gần đây, chúng mình ngày càng ít ở cạnh nhau, mỗi lần mình rủ cậu đi dạo, cậu đều nói cậu phải đi làm này làm nọ. Nhiều lần trong giờ tự học, cậu cũng đều lặng lẽ lên ra ngoài. Trước đây, chúng ta cũng rất thích đi siêu thị cùng nhau, nhưng bây giờ cậu đều không muốn đi cùng mình, có phải là cậu muốn bỏ mặc mình không?”

Những câu nói ấy làm cho Tiểu Mạch phát hoảng, quả nhiên chỉ có bạn bè mới có thể quan tâm tới cô như vậy, nhất cử nhất động đều không qua khỏi con mắt cô ấy.

“Mình xin lỗi!”

Trong ánh mắt của Tiền Linh, mang một vẻ gì đó như là ghen tức, đó giống như là sự ghen tức của người con gái với tình địch của mình: “Tại sao cậu không nói thật với mình? Chúng ta là bạn tốt nhất của nhau cơ mà, chúng ta không có gì giấu giếm nhau, chẳng phải chúng ta đã nói như vậy sao? Bất cứ chuyện gì vướng mắc trong lòng cũng chia sẻ với nhau, mình muốn chia sẻ với cậu, còn cậu thì sao?”

“Tiền Linh à! Mình biết, cậu là người quan tâm nhất tới mình.” Tiểu Mạch không ngăn nổi giọt nước mắt, ôm chặt lấy cô bạn, ôm chặt lấy đôi vai ấm áp của cô bạn gái ấy, giống như những cô gái nhỏ, kẻ sát bên nhau, “Nhưng mà, trong lòng mình bây giờ rất hỗn loạn, chỉ muốn được ở một mình, sau đó sẽ nói chuyện với cậu được không?”

“Được rồi.” Tiền Linh trước khi chui ra, còn quay lại cảnh cáo, “Tiểu Mạch, cậu nhất định phải cẩn thận! Cẩn thận không bao giờ được vượt quá giới hạn! Cậu hiểu ý mình chứ?”

Cô ngẩn ra nhìn bạn mình, cúi đầu khẽ bảo: “Minh hiểu mà, cảm ơn cậu!”

Ngày hôm sau.

Hai một ngày của cô Mộ Dung.

Hai mươi một ngày, cô Mộ Dung ra đi đến nay đã được hai một ngày rồi, Tiểu Mạch trong lòng cảm thấy vô cùng đau buồn. Nhưng, bởi vì bên cạnh cô đã có Tiền Linh, cùng san sẻ nỗi buồn với cô, giúp cho cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Nhưng đến tối, khi ngồi dưới ánh trăng, tất cả những bi thương buồn đau đều quay trở lại, nó liên quan đến cái chết của cô Mộ Dung, cũng liên quan tới chính bản thân Điền Tiểu Mạch.

Ra khỏi cổng trường, trông sang siêu thị bên đường, vẫn chỉ có mình Thu Thu trong đó. Anh cũng biết hôm nay là hai mươi một ngày của cô Mộ Dung, không giống bộ dạng thần thờ mọi khi của anh, hôm nay anh không ngừng bồn chồn, nhìn mãi ra ngoài cửa mà thờ dài. Đợi đến khi anh bước ra ngoài để khóa cửa, Tiểu Mạch liền nhanh chóng chạy qua đường, vỗ mạnh vào lưng anh.

Chàng trai sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Mạch, anh còn tưởng là nhìn thấy cô Mộ Dung đã mất.

Cô cố ý mặc một bộ váy trắng, trong đêm tối trông cô giống hệt Nhiếp Tiểu Sành trong truyện:

“Anh có diêm với đèn pin không?”

Thu Thu lấy ra đưa cho cô, khóa kết tiền xong anh hạ giọng nói: “Anh biết em muốn đi đâu rồi!”

“VẬY À, TỐI NAY LÀ HAI MỘT NGÀY CỦA CÔ MỘ DUNG MÀ.”

“Em đã quên lần trước đã gặp nguy hiểm thế nào rồi sao?”

“Em không quên.” Cô lặng nhìn bãi cỏ tối om, hoàn toàn không biết rằng hai tên lưu manh đã bị bắt rồi, “Cho nên, em mới phải đến tìm anh.”

Thu Thu khóa kỹ cửa nẻo, quay lại hỏi cô: “Thế nếu như anh lại không muốn đi thì sao?”

“VẬY THÌ EM ĐI MỘT MÌNH!”

Tiếng nói vang vọng rồi tan vào trong đêm, Tiểu Mạch quay đầu, hướng đi thẳng về phía nhà máy bỏ hoang, sau lưng vang lên tiếng anh gọi: “ĐỢI ĐÃ! ĐỂ ANH ĐI CÙNG EM!”

Bóng người gầy gò của Thu Thu đuổi theo, chạy tới đi bên cạnh cô, hai người dần biến mất vào trong màn đêm vô tận.

Đêm hè, khắp bãi cỏ như chốn thiên đường của các loài côn trùng, tiếng ếch rồi cả tiếng dế cứ thi nhau vang lên, buổi trưa ở đây còn hay có mấy nam sinh đến để bắt dế.

Anh thận trọng nhìn quanh, cố tìm ra một ai đó đáng ngờ có thể đang nấp đâu đó. Ánh trăng rất nhanh liền biến mất, mây từ đâu kéo đến, một làn gió lạnh lùa qua chân tóc, chỉ có thể nhìn thấy bụi cây và bãi cỏ trước mắt đang lao xao trong gió và ánh mắt lấp lánh của cô bên cạnh.

Vài phút sau, cuối cùng cũng đến được khu nhà máy bỏ hoang, cột khói cao cao đến giờ cũng nhìn không rõ nữa, chỉ để lại trên nền trời một bóng đen lớn như trong một cơn ác mộng. Thu Thu dùng đèn pin quét một vòng xung quanh, thật khó để tìm thấy nơi cô Mộ Dung đã gặp nạn.

Tiểu Mạch từ phía sau lôi ra một cuốn sách, không đợi cho Thu Thu có thể nhìn rõ tiêu đề, cô đã đánh lên một que diêm, sáng lập lờ như những đốm ma trơi hay nhảy múa trên các ngôi mộ, ngay lập tức đốt cháy trang bìa của cuốn sách, mơ hồ như vừa chiếu rọi lên khuôn mặt của một người phụ nữ.

Chàng thanh niên trẻ run cầm cập hỏi: “Là sách gì vậy?”

“Jane Eyre.”

Cô bình tĩnh nói, cuốn sách này cũng chính là cô Mộ Dung ngày trước tặng cho cô. Tuần trước, cô đem cuốn sách này cho Thu Thu mượn, và cũng chỉ mới vài ngày trước đây cô mới lấy lại. “Cuốn sách này vẫn còn tốt, sao em lại đem đi đốt?”

“CÓ LẼ...” Cô nhìn cuốn sách đang dần bị nhấn chìm trong ngọn lửa, nói: “Cô Mộ Dung ở dưới kia có lẽ cũng muốn xem lại cuốn sách này.” Thu Thu nghe vậy cũng không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Mạch, rồi lại nhìn sang ngọn lửa, nhìn đám tro tàn đang bay lên không trung, ánh mắt tràn đầy sự mất mát.

Tiểu Mạch cuộn chặt bộ váy quanh người, không biết là do lửa hay do buồn mà nước mắt tuôn rơi khắp khuôn mặt, che miệng nhẹ nói: “Cô ơi! Cô ơi! Cô có nghe tiếng con gọi không? Con biết có nhiều người không thích cô, cái thế giới này thật không công bằng với cô... Cô đã đi rồi! Nhưng con vẫn còn ở đây, vẫn còn ở lại thế giới này, con sợ hãi, con cô đơn quá, con cảm thấy con khác biệt so với tất cả mọi người! Con rồi cũng sẽ bị cả thế giới này bỏ rơi sao? Con phải làm sao đây?”

Đột nhiên, rơi xuống bộ váy trắng không còn chỉ là nước mắt, mưa cũng đã bắt đầu rơi.

Ngon lửa nhanh chóng bị dập tắt. Thu Thu vô thức nắm lấy tay Tiểu Mạch, muốn cùng cô chạy ra ngoài kia, nhưng lại bị gió tạt mưa về phía họ nên đành phải quay lại.

Nhà máy bỏ hoang căn cối trong đêm, lại được phủ trong làn mưa trắng xóa, bỗng trở thành một bức tường nước vững chắc, chặn hết đường thoát của anh và cô.

Tiểu Mạch nhìn màn mưa trong đêm một cách trống rỗng, những giọt mưa hắt lên người cô, phải chăng đây đều là những giọt nước mắt của cô Mộ Dung ở trên cao kia? Có lẽ cô đã nhận được cuốn sách, có lẽ cô đang muốn nói gì với đứa học trò cô yêu thương nhất sao?

Nhìn thấy cả người đều đã ướt sũng, hai người vội đi tìm chỗ trú. Thu Thu rọi đèn pin về phía một con đường nhỏ, ôm chặt lấy Tiểu Mạch còn đang run rẩy, lao vào đóng tàn tích còn lại bên trong nhà máy. Không ngờ rằng mái nhà cũng đã vỡ nát hết cả, không ngăn nổi cơn mưa lớn ngoài kia.

Anh hoảng hốt vội chiếu đèn khắp bốn phía, đột nhiên lóe lên một con đường hướng xuống dưới, hiện rõ ra một cánh cửa sắt giống như vào một cái cabin.

Một cánh cửa kiểu địa cung.

Thu Thu vội kéo Tiểu Mạch cùng chạy tới đó, gắng sức dùng tay để mở cánh cửa hình tròn ấy ra, chỉ vậy mới có thể thoát khỏi cơn mưa tầm tã lúc này.

Cùng lúc ấy, Tiểu Mạch cũng ngửi thấy mùi gì đó xộc ra, khiến cô ho sặc sụa. Thu Thu cuối cùng cũng xoay sở để mở được cánh cửa, cố gắng lưu thông không khí để làm mùi nhẹ bớt. May thay bên ngoài cửa có một ống dẫn nước, chỉ có rất ít nước mưa thấm được vào bên trong.

Đèn pin chiếu rọi vào trong căn phòng, cũng không nhìn rõ bên trong đó có chứa gì, chỉ thấy được bức tường gần cửa đầy mạng nhện và những vết nứt kéo dài.

“Đừng chiếu vào phía trong nữa!”

Tiểu Mạch cuối cùng cũng nói, cô chỉ sợ sẽ chiếu phải một thứ gì đáng sợ trong đó.

Sau đó, đèn pin liền dừng lại ở chỗ cô.

Toàn thân cô ướt đầm, bộ váy dính sát vào cơ thể, để lộ ra những đường nét trên cơ thể người con gái đang tuổi dậy thì, như những mầm non mới mọc sau cơn mưa, đang chờ đợi ai đó đến hái.

“Đừng có nhìn em!”

Cô lại hét lên, vòng hai tay khoanh lại trước ngực, đứng nép về phía sau tường. Nhưng cô cũng không dám ra khỏi vùng ánh sáng của đèn pin, lại càng không dám chạy ra chỗ tối nơi mà Thu Thu cũng không nhìn thấy, chỉ ngượng ngùng cúi đầu đứng ở đó.

Run rẩy một lúc, cô hắt hơi một cái. “Không được rồi, em sẽ bị cảm lạnh mất.” Thu Thu liền vội chiếu đèn pin khắp nơi, chỉ thấy trong đây có rất nhiều gỗ, đa phần là các khung cửa sổ và những tấm gỗ lớn, có lẽ là khi nhà máy đóng cửa, lúc dỡ xuống nhưng không kịp mang đi. Anh chọn mấy tấm gỗ còn khô ráo, hạ xuống chất thành một đống dựa vào bức tường, bên trên còn vớt chút vải vụn và mấy tấm rèm cửa, tất cả đều là vật dễ cháy.

Anh lấy hộp diêm từ trong tay Tiểu Mạch: “Không được để em bị ướt!”

Liên tiếp mấy chục que diêm, cuối cùng anh cũng nhóm lên được một ngọn lửa nhỏ. Anh lại đặt thêm vài thanh gỗ lên, miễn là không để mưa dập tắt, cũng đủ ấm được thêm một lúc nữa.

Sau đó, Thu Thu đưa đèn pin cho Tiểu Mạch nói: “Em ngồi xuống đây, chút nữa là quần áo sẽ khô thôi, nhất định không được để bị cảm lạnh.”

“Không được!”

Cô cảnh giác nhìn Thu Thu, cô nghĩ lẽ nào cứ mặc quần áo ướt như thế này để sưởi ấm sao?

“Anh còn chưa nói xong mà!” Anh vừa đi về phía cánh cửa sắt vừa ngoái lại nói, “Anh ở ngoài này đợi em!”

“Đừng!”

Tiểu Mạch vừa nói được một từ, chàng trai đã ra đến ngoài căn phòng, đóng cánh cửa lại như cũ.

Phần sau cô định nói: “Đừng bỏ em lại một mình ở đây, em sợ lắm!”

Ngon lửa ở bên bập bùng chiếu sáng khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Cuối cùng, bản năng cũng đã kéo cô lại gần ngọn lửa, cởi bỏ bộ váy đã ướt sũng, cô chỉ ước nó khô nhanh hơn một chút. Anh đã không đóng lại cánh cửa, vẫn cố ý để lại một khoảng nhỏ, đương nhiên không phải để lén lút nhìn cô, mà là để cho khói bay ra, nếu không Tiểu Mạch sẽ có thể bị chết ngạt ở trong này.

Dưới căn hầm tối bí ẩn này, có một Ma nữ đang ngồi sưởi ấm bên ngọn lửa, cởi bỏ quần áo ngoài, giống hệt những cô gái dưới nét bút của những họa sĩ thời kỳ Phục hưng, ánh sáng và bóng tối bao

quanh cơ thể và khuôn mặt cô, đó là một thân hình hấp dẫn nhất, kiêu hãnh nhất, cũng là linh hồn đáng sợ nhất.

Cô hoàn toàn không biết rằng, cô chính là một Ma nữ.

Rất nhiều năm sau đó, cô mới biết nơi đây chính là “Khu Ma nữ”...

Mấy chục phút trôi qua, cô đã bỏ thêm vào đồng lửa không biết bao nhiêu thanh gỗ, cơ thể lạnh run lên khi nãy giờ cũng đã ấm dần lên. Cô nhìn lên người mình, chợt phát hiện những ảnh phản quang màu vàng và đỏ quanh mình, trông như một vầng sáng trong các bức tranh sơn dầu của tôn giáo, hình ảnh Đức mẹ Đồng trinh - cô gái 18 tuổi này, là một viên ngọc quý mới được khai quật, không chút tì vết, đang chờ đợi cơn mưa lớn trong đêm, chưa ai từng nhìn thấy, cũng chưa hứa hẹn với ai.

Cuối cùng, bộ váy trắng của cô cũng đã khô, mái tóc dài mượt cũng đã gần khô, cô nhanh chóng mặc lại đồ, chạy ra mở rộng cửa rồi gọi to: “Thu Thu! Em ổn rồi! Anh mau lại đây đi!”

Anh từ ngoài ướt sũng vội chạy vào, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa rồi cởi áo ra, để lộ ra thân hình gầy gò của mình, rồi anh lắc lắc người để cho những giọt nước lạnh bắn ra xung quanh.

Tiểu Mạch đứng bên cạnh đồng lửa, gỡ mái tóc dài tiếp tục hong khô. Cô nhìn Thu Thu đang ướt sũng, ngắm nhìn đôi vai và lồng ngực anh, nhìn ánh lửa nhảy nhót trong đôi mắt anh, hết như một con sói hoang cô độc.

Sau đó, cô khẽ đưa tay ra chạm nhẹ vào môi anh...

HẾT TẬP 1

CHƯƠNG 27

Ký ức.

Ký ức, tới đây, lại bị gián đoạn.

Đó là năm 2010, Tiểu Mạch mở mắt, dòng nước mắt đã khô.

Rất chậm, cô run rẩy ngồi dậy trong căn phòng tối, mở cửa sổ ngắm nhìn Thượng Hải lúc rạng sáng, ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời, rồi bồi hồi nhớ lại đêm mưa tháng 6 năm ấy, không nhớ nổi “Khu ma nữ” đó, chỉ còn lại mình cô cô đơn, cùng với mùa đông giá lạnh bao quanh.

Nhắm mắt lại, nước mắt bắt giác lại trào, những thứ đã từng mất đi, những nỗi đau ngày trước cứ nảy nở mãi trong cô, lan đến từng mạch máu trong cơ thể, nhưng cũng lại có những niềm hạnh phúc không nói nên lời, những nỗi lo không thể giải bày.

Tuy nhiên, bất luận dòng ký ức có chảy trôi tới đâu thì cô cũng không thể quay trở lại mười năm trước, không thể nào sống tiếp cùng những chuyện đã qua.

Tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra?

Cô cầm cuốn sách cũ đặt bên cạnh gối lên, nó đã có mùi mốc, trên tấm bìa xanh in một hàng chữ đen tên cuốn sách “Đi tìm thời gian đã mất”, tác giả Marcel Proust.

Có lẽ, đối với một số người mà nói, hồi ức là những ý nghĩa lớn nhất trong cuộc đời họ.

Điền Tiểu Mạch quanh quẩn đi lại bên giường, sàn đá lạnh ngắt như châm chích vào chân cô, khiến cô nhớ lại một “Khu ma nữ” khác.

Sau đó, cô lo lắng mờ máy tính, vội tìm kiếm cụm từ “Khu Ma nữ”.

“Nơi đây có thể mua được tất cả những gì mà bạn muốn” - Dưới hàng chữ này cô nhìn thấy nick của chủ tiệm còn sáng, cô liền mở hộp thoại trò chuyện.

“Ma nữ” phải không?”

Vài giây qua đi, phía bên kia liền đáp: “Đúng.”

“Rốt cuộc bạn là ai vậy?”

“Ma nữ.”

“Ma nữ là ai?”

“Ma nữ là Ma nữ.”

Câu trả lời khiến Tiểu Mạch tức điên, cô cảm thấy như chỉ muốn đập vỡ cả cái màn hình, cô bực tức gõ vào bàn phím: “Tại sao lại gọi là “Khu Ma nữ?”

“Bởi vì, bên cạnh người phụ nữ có ma quỷ.” Dường như cô đã nghe cách nói này ở đâu đó. Tiểu Mạch ép mình phải bình tĩnh lại, hỏi tiếp: “Nhưng bạn không phải là phụ nữ!” “Nhưng bạn lại là phụ nữ.”

“Có liên quan gì tới tôi?”

Phía bên kia lại quay lại chủ đề lúc nãy: “Chiếc nhẫn cưới đeo ở ngón áp út bàn tay trái cô, là để trấn giữ quỷ dữ ở bên cạnh người phụ nữ.”

Nghe thấy hai chữ “nhẫn cưới”, cô không kìm lòng nổi mà chợt cảm thấy vui mừng, lập tức gõ câu trả lời: “Có lẽ, tôi cũng sắp đeo nhẫn cưới rồi.”

“Chúc mừng cô!”

Tiểu Mạch rất ghét cái kiểu khách khí của người khác, cô hỏi thẳng: “Khu Ma nữ, có phải là nơi tụ tập của những Ma nữ phải không?”

“Hoặc có thể nói, đó là nơi tập hợp ma quỷ trên người phụ nữ.”

“Ma quỷ trên người tôi là sao?”

Tiểu Mạch lo lắng chờ đợi câu trả lời, nhưng cuối cùng cô lại nhận được một câu trả lời qua loa: “Xin lỗi, điều này bạn phải tự tìm hiểu.”

“Vậy được, tôi muốn mua một ký ức!” “Thời gian?”

“Tháng 6 năm 2000.”

Lần này phía bên kia không thấy trả lời, chỉ thấy nhảy ra một liên kết, là một sản phẩm 5000 tệ.

Sau khi mua bán xong, chủ tiệm biến mất khỏi Aliwangwang, Tiểu Mạch cũng tắt máy tính, quay lại nằm cuộn tròn trên giường, tai áp xuống tấm ga, như thể cô có thể nghe thấy mọi động tĩnh dưới gầm giường.

Không phải, là mọi động tĩnh ở dưới nền nhà.

CHƯƠNG 28

Dưới nhà Tiểu Mạch, là nhà của lão Đinh lái xe taxi.

Hai tiếng trước, lão đã đi làm hết ca cuối về đến nhà, ngồi trong nhà một mình, xem những bức ảnh treo trên tường.

Trong ảnh là hình một cậu bé quàng khăn đỏ, đằng sau là cảnh núi Thiết Tí Sơn ở công viên Trường Phong, mặt mũi trông khá giống lão Đinh, thoạt nhìn liền nhận ra đây chính là con trai lão.

Gạt tàn đã đầy tàn thuốc.

Lão Đinh nhắm mắt lại, lại như đang nhìn thấy là đường Nam Minh - máu bắn ra, tiếng thét chói tai, làn mưa đen kịt, sấm sét rền vang, tứ chi bị gãy... Buổi sáng, lúc lão chở cô Điền ở lâu trên đến con đường quốc lộ ở ngoại ô thành phố, dường như tất cả những thứ đó bắn lên kính chắn gió, hiện lên hết trước mắt...

Mười năm trước, lão là một tài xế lái xe tải đường dài, mỗi tháng chờ hàng cho ông chủ kiếm được hàng ngàn tệ. Vợ lão làm nhân viên bán hàng trong một cửa hàng tạp hóa, con trai lão học rất giỏi, lại còn được làm đội trưởng, gia đình lúc đó rất hòa thuận vui vẻ.

Nhưng tất cả mọi thứ đều đã thay đổi, kể từ đêm hè định mệnh ấy.

Mưa rất lớn.

Đó là một cơn mưa lớn bất tận bao phủ khắp mặt đất, lão Đinh biết rằng xe của lão đã quá tải, mỗi khi đến chỗ ngoặt hay giảm tốc là lão lại phải hết sức cẩn thận. Nhưng lão vẫn phải nghe theo lệnh của ông chủ, phải quay về, nếu như hai giờ sáng mà không về đến thành phố, lão có thể mất việc như chơi. Suốt dọc đường, lão mở đèn pha sáng choang, cho dù đã ra ngoài đoạn đường vắng nhưng lão cũng chẳng gặp xe nào ngược chiều đi tới. Mưa hắt lên xe giống như những bông tuyết trên màn hình tivi, cứ hắt lên mặt kính liền bị cần gạt lau sạch đi, nhưng chỉ cần một giây không nhìn rõ, "hoa tuyết" lại phủ kín ngay lập tức. Chiếc xe lao vun vút trên đường, bắn nước tung tóe ra xung quanh, như một con thuyền hung hãn trong cơn bão.

Đột nhiên, đèn pha chiếu rọi thấy một bóng người mơ hồ phía trước, lão vô thức nhấn còi inh ỏi, đồng thời vội đạp chân ga...

Nhưng đã quá muộn.

Đợi đến khi chiếc xe hoàn toàn dừng lại, bóng người kia đã hoàn toàn biến mất.

Lão Đinh không bỏ chạy, mà run rẩy nhảy xuống xe, toàn thân ngay lập tức bị mưa làm cho ướt sũng. Đến khi lão nhìn thấy dưới bánh xe có vệt máu, mặt mũi lão trở nên tối sầm lại.

Một đêm hè năm 2000, lão đã chèn chết một người.

Kể từ đó, sự nghiệp lái xe tải của lão đã hoàn toàn kết thúc.

Để đền bù cho người đã mất, lão đã mượn của người thân mười mấy vạn tệ, nhưng ông chủ lại từ chối không cho lão vay dù chỉ một xu. Lão cãi nhau với ông chủ một trận, sau đó bị người ta đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Giấy phép lái xe của lão bị thu hồi một năm, lão lại không có kĩ năng làm gì khác, đành phải ở nhà sống nhờ vào đồng lương của vợ lão trong cả năm. Lúc lão được nhận lại bằng lái xe, chuẩn bị mua một chiếc xe taxi để chạy, thì cũng là lúc vợ lão đòi li hôn.

Sau nửa năm kiện tụng, cuối cùng vợ lão mang toàn bộ tài sản đi, chẳng bao lâu sau thì cũng đi lấy một người đàn ông khác.

Lão Đinh nhận được căn nhà này, ngoài ra còn một khoản nợ lớn.

Lão dốc sức ra làm việc, chỉ muốn trả hết cái khoản nợ ấy càng nhanh càng tốt, nhưng vì vài vụ va chạm trên đường mà thường thì đến cả tiền xăng xe cũng không thu về đủ. Lão làm ngày làm đêm trong suốt ba năm, cuối cùng cũng trả được hết nợ, cuối cùng đến giờ lão cũng chỉ muốn dành dụm tiền cho con trai lão được đi học tiếp.

Tuy nhiên, cái hôm lần đầu tiên lão mua cho con trai một đôi giày hiệu Nike xịn, định đến cổng trường đưa tận tay nó, đến lúc ấy mới biết con trai lão lúc trưa khi đang qua đường đã bị một chiếc Ferrari màu vàng đâm chết rồi.

Lão Đình khi ấy đã khóc ròng trong một tháng. Tên lái xe ấy không chỉ là do uống rượu trước đó, thậm chí hắn còn tăng tốc vượt đèn đỏ. Nhưng năm ấy, những người có xe Ferrari để lái, tất nhiên là những kẻ giàu có quyền lực, tuy rằng đã bị khởi tố theo pháp luật, nhưng chỉ vài tháng sau là hắn đã được thả ra như không có chuyện gì.

Bên gây hại đã bồi thường cho gia đình lão hơn 100 vạn tệ, đến giờ vẫn còn nguyên trong ngân hàng, lão không hề động tới một đồng một cắc. Lão Đình đến nay vẫn khẳng khẳng giữ vài sợi tóc của con trai, hy vọng nhiều năm sau, khi khoa học kỹ thuật phát triển, lão có thể dùng khoản tiền trong ngân hàng để người ta dùng những sợi tóc còn lại ấy, đưa đứa con trai yêu quý của lão trở lại thế gian này.

Ngay lúc này, lão Đình đang run run duỗi những ngón tay ra, chạm vào khuôn mặt đứa con trai trong bức ảnh.

Tất cả những chuyện đó đều xuất phát từ mười năm về trước, xuất phát từ con đường Nam Minh với truyền thuyết về những linh hồn quỷ dữ thoát ẩn thoát hiện, đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của lão.

Vợ bỏ con chết, đó là báo ứng mà lão phải trả sao?

Lão đến giờ vẫn cứ sống một cách tạm bợ qua ngày. Cuộc đời lão đến giờ đâu còn ý nghĩa gì. Lão Đình đập tắt điều thuốc cuối cùng, bước đến mở tung cửa sổ.

Đêm đông, những cơn gió lạnh lẽo buổi sớm, tràn vào căn phòng, len vào trong lồng ngực lão.

Lão đứng sát bên cửa sổ.

Cuối cùng, trải qua không biết bao nhiêu cơn ác mộng trong suốt mười năm qua, lão đã lần đầu tiên đứng ngắm kỹ một cơn mưa trong đêm như thế nào.

CHƯƠNG 29

Buổi sáng.

Điền Tiểu Mạch đang ngồi trong văn phòng của Lục Gia Chủ, không ngừng cắn bút, do dự mãi cuối cùng cũng cầm điện thoại lên, nhấn số của bạn trai cô...

“Thịnh Tấn, em xin lỗi, em xin lỗi anh.”

“Vì chuyện hôm qua à? Em yên tâm, anh không hẹp hòi như vậy đâu, trước đây em cũng thường như vậy mà.”

Thái độ của anh ấy sao lại thoải mái như vậy? Thật sự là một người đàn ông tuyệt vời. Hay là tất cả đàn ông trên thế giới này khi yêu đều như vậy. Nếu thế, sau khi kết hôn có phải cũng đều sẽ mang một bộ mặt khác hay sao?

Tiểu Mạch thực sự có chút bối rối: “Cám ơn anh! Sau này, em sẽ cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình, sẽ không tùy ý như vậy nữa.”

“Được rồi, anh sẽ giúp em. Cuối tuần này em đã sẵn sàng chưa?”

“À, anh nói là cả nhà tự lái xe đi à?” Tiểu Mạch dừng lại một lúc, nhìn ra toà nhà kiên cố ngoài cửa sổ, “không có vấn đề gì!”

“Ok! Hôn em!”

Tiểu Mạch cũng nhẹ nhàng hôn lên điện thoại, tình cảm như những ngày mới yêu.

Giọng Thịnh Tấn ấm áp hỏi cô: “Tối nay, đi ăn tối với anh nhé!”

“Tối nay sao?”

Cô biết đêm nay anh muốn gì. “Không được sao?”

“Ngày mai là đám tang của Tiên Linh, đêm nay em không muốn.”

“Vậy được rồi.” Thịnh Tấn không giấu nổi sự thất vọng, “Ngày mai anh sẽ điện cho em.”

Sau khi tắt máy, Tiểu Mạch thở phào, đêm nay thực ra cô vẫn có thời gian, chỉ là... cô đã không nói rõ tại sao.

“Điền Tiểu Mạch! Có bưu kiện!”

Cô chạy đến trước quầy lễ tân nhận ký bưu phẩm, vẫn là anh chàng giao hàng lần trước, trên mục người gửi có đề “Khu Ma nữ”.

Bưu kiện này rất mỏng, hoàn toàn không sờ được có gì bên trong, chẳng lẽ chỉ là vài tờ giấy?

Cô suýt quên tối qua cô đặt mua cái gì.

Quay trở lại bàn làm việc, cô vỗ nhẹ vào đầu mới nhớ ra chuyện lúc sáng sớm hôm nay.

Tháng 6 năm 2000.

Đó là phần ký ức bị gián đoạn.

Nhân lúc người bên cạnh không để ý, Tiểu Mạch nhẹ nhàng mở phong bì, bên trong chỉ có một mảnh giấy nhỏ.

Một mảnh giấy đã ố vàng.

Bên trên có viết một hàng chữ kỳ lạ...

Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, ai cố vượt qua rồi cũng sẽ thịt nát xương tan!

Tay Tiểu Mạch run run, mảnh giấy rơi xuống bàn phím.

Đột nhiên, trái tim cô như bị đâm một nhát, cô chợt nhớ đến cơn ác mộng đã quanh quẩn theo cô bao năm nay, một cái khe sâu hoắm trên bãi cỏ năm ấy...

Mặt sau mảnh giấy hình như vẫn còn viết gì đó, Tiểu Mạch cẩn thận lật qua xem, cũng không ngờ đó lại là nét chữ của chính cô...

Em đã vượt qua một lần, em cũng sẽ không sợ vượt qua nó lần nữa đâu!

Cô nhớ lại.

Đây là những chữ cô đã tự tay viết! Cũng chính là mẫu giấy mà cô tự tay đưa!

Một chuỗi những ký ức, cuối cùng cũng đã được hàn gắn lại.

Đây chính là những ký ức của mười năm trước, trong một đêm tháng 6 trước ngày thi đại học, cô đã tự tay viết những dòng chữ này lên mẫu giấy đó.

Cô đã vượt qua một lần, còn có lần sau sao?

Ký ức năm 2000, chương VII

Tháng 6 năm 2000.

6 giờ sáng.

Mưa to, cuối cùng cũng tạnh.

Điền Tiểu Mạch dùng sợi dây, cột chặt mái tóc lại phía sau, từ phía siêu thị băng qua đường. Cô không dám đường đường chính chính đi vào bằng cổng lớn, chỉ dám men theo con đường ở phía ngoài trường, đến chỗ tường thấp nhất để nhảy vào.

Cô lóng ngóng trèo lên bức tường, nhảy xuống một bụi cây phía bên kia, chợt nghe thấy giọng một người đàn ông: “Ài?”

Cô vội vã cố gắng để thoát ra, nhưng cuối cùng lại đâm sầm vào một người đàn ông to lớn - lại chính là thầy hiệu trưởng, trong trường học sinh đều gọi thầy là “Kẻ hủy diệt”.

Điền Tiểu Mạch, cuối cùng cũng tiêu rồi.

Một giờ sau, cô bước ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, để lại đằng sau không ít những ánh mắt tò mò, chỉ chỉ trỏ trỏ phía sau Tiểu Mạch, dường như cô đã trở thành một cô Mộ Dung thứ hai vậy. Chủ nhiệm lớp cô là một người phụ nữ trung niên, vì bị mất hết thể diện trước những giáo viên khác nên vô cùng tức giận, mắng cô một trận té tát. Vẫn may là ngày thường Tiểu Mạch cư xử rất biết điều, thành tích học tập lại xuất sắc vượt trội, thế nên lần này mới không bị đưa ra kiểm điểm trước lớp. Bất luận là thầy hiệu trưởng hay cô chủ nhiệm có hỏi thế nào, thậm chí dùng hình thức đe dọa nào thì Tiểu Mạch cũng nhất quyết không nói tới qua cô đã đi đâu. Chính vì thái độ chống đối đến cùng này mà Tiểu Mạch nhất định sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Trước giờ đầu tiên của sáng hôm đó, cô cuối cùng cũng gặp được Tiền Linh, nhưng lại không biết phải nói gì với cô. Vài người bạn cùng phòng ký túc đều đã biết đêm qua cô không về phòng, nhận nhện bàn tán ra vào mãi về chuyện đó.

Tiểu Mạch ngồi một mình ở chỗ của cô, lúc lấy sách vở ra chợt phát hiện trong túi có một mảnh giấy, là hóa đơn mua đồ ở siêu thị, bên trên còn có một dòng chữ viết tay của Thu Thu: “Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, ai cố vượt qua rồi cũng sẽ thiệt nát xương tan!”

Thiệt nát xương tan?

Cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ này, trong lòng lạnh lẽo, đêm qua ánh lửa dưới căn hầm ấy, dường như đều đã bị dập tắt hoàn toàn.

Đây là khi lúc hai người chuẩn bị chia tay sáng nay, Thu Thu đã lặng lẽ nhét vào túi áo cô.

Lúc này, giáo viên toán đã lên lớp, Tiền Linh cũng ngồi xuống bên cạnh cô, Tiểu Mạch dùng tay che mẫu giấy, rồi nhét lại vào trong túi.

Cả buổi sáng hôm ấy, cô như ngồi trên mây, không nói gì với cô bạn ngồi cạnh. Cô có một cảm giác đáng sợ, giáo viên đang đứng trên bục quan sát cô, ánh mắt như muốn lột hết đồ trên người cô ra.

Đợi đến giờ nghỉ trưa, cô cũng không ra ngoài trường mà một mình đến vườn hoa, ngắm nhìn những chồi non mới mọc sau cơn mưa.

“Tiểu Mạch.”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, quay người lại, cô nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiền Linh. Xung quanh không có ai khác, hai người bọn họ trước đây cũng thường trốn mọi người chui vào một góc như thế này, thủ thủ tâm sự với nhau mọi chuyện.

“Mọi người đều biết hết rồi phải không?” “Mình không biết!” Tiền Linh ngồi cạnh cô đáp, “Tối qua cậu đã đi đâu?”

“Mình xin lỗi, mình không thể nói.”

“Mình biết...” Tiền Linh ngược đôi mắt long lanh quay sang nhìn cô, “Tối qua, mình ở chỗ cổng trường, nhìn thấy cậu vào siêu thị, sau đó cậu đi cùng anh ta.”

Khuôn mặt Tiểu Mạch chợt biến sắc: “Cậu theo dõi mình sao?”

“Bởi vì, mình là bạn thân của cậu, mình tất nhiên phải quan tâm đến cậu.”

“Mình không gọi đấy là quan tâm!”

Tiền Linh hoàn toàn không quan tâm cô nghĩ gì, hung hăng nói: “Cậu thừa nhận đi. Tối qua, cậu đã đi cùng anh ta đúng không?”

Tiểu Mạch vẫn yên lặng nhìn ngắm khu vườn, cũng coi như là đã ngầm thừa nhận.

“Trời ạ! Thật thế sao?”

Tiền Linh vẫn cảm thấy quá đổi bất ngờ, hay là cô chỉ mong đó không phải là sự thật.

“Mình không hiểu cậu nói “Thật thế sao” là có ý gì?” Tiểu Mạch nắm chặt gấu áo, “Mình đã đủ 18 tuổi rồi, có đủ năng lực hành vi dân sự rồi, không còn là trẻ con nữa!”

“Tiểu Mạch, cậu còn chưa hiểu ý mình sao? Mình trước giờ đâu có phản đối cậu yêu, mình chỉ cảm thấy anh chàng đeo kính đẹp trai ở lớp bên rất hợp với cậu! Mình chỉ là phản đối cậu và những người như anh ta thôi!”

“Những người như thế nào?”

Cô hiểu ý của Tiền Linh, chỉ là cô không thích cách nói của cô ấy.

“Con trai của chú chủ siêu thị! Nói như vậy đã đủ rõ ràng chưa? Chúng ta đều biết chú ấy là người dưới quê, chú ấy chỉ làm việc ở đây, về bản chất thì chẳng khác nào nông dân đi làm ở công trường hết! Cái siêu thị bé tí ấy cũng thu nhập chủ yếu là dựa vào học sinh của trường mình, nếu không thì cần bản chẳng có cách nào để tồn tại được ở đây. Anh ta không có tiền, không có địa vị, không có hộ khẩu, lại càng không có tương lai! Anh ta chỉ là con của một nông dân mà thôi!”

“Được rồi!” Tiểu Mạch lấy tay bịt chặt hai tai lại, run rẩy cúi đầu, “Đừng nói nữa...”

“Tiểu Mạch, cậu chưa bao giờ nhận ra điều đó đúng không?” Tiền Linh vẫn quyết không tha cho cô, “Cậu thật quá ngốc, thật quá ngây thơ! Cậu nghĩ là chúng ta đang ở trong trường mẫu giáo sao? Xung quanh đều là những đứa trẻ ngây thơ như cậu sao? Gia đình mỗi người bạn nhỏ ấy của cậu đều có thu nhập và địa vị không tồi đâu. Thời thế đã thay đổi rồi! Bây giờ giữa người với người, khác biệt thực sự là rất lớn! Có người ở trên, có người cũng lại mãi mãi chỉ được xếp ở lớp dưới mà thôi!”

“Cậu không nghĩ những suy nghĩ ấy là quá thực dụng sao?”

Điền Tiểu Mạch cảm thấy người bạn trước mặt cô đã biến thành một người hoàn toàn xa lạ, không còn là cô nữ sinh trung học mới 18 tuổi nữa rồi.

“Mình xin lỗi, đây không phải là điều mình nghĩ, mà đây chỉ là hiện thực của xã hội mà thôi! Đừng bắt mình cũng phải nghĩ giống như vậy, mỗi người đều có một cách sống riêng! Hơn nữa, mình nghĩ mình tuyệt đối sẽ không bao giờ là một người thực dụng đâu!”

“Mình xin cậu động não một chút có được không? Đừng có cứng đầu nữa! Cậu nghĩ xem, con trai như anh ta, cả ngày đều ngồi sau quầy thu ngân, cậu thấy anh ta có tiền đồ không? Tiểu Mạch, cậu thì không như vậy, cậu là một cô gái Thượng Hải đích thực, tốt nghiệp trung học xong sẽ vào đại học, tương lai của cậu hoàn toàn sáng lạn. Nếu như anh ta may mắn đến được với cậu, liệu có thể thay đổi được hoàn toàn cuộc đời anh ta không, anh ta sẽ phải dựa vào cậu cả đời, có được những thứ mà anh ta và cả nhà anh ta có nằm mơ cũng không bao giờ có được!”

“Không, anh ấy căn bản không phải người như vậy!”

“Cậu đọc được suy nghĩ của anh ta à? Cậu hiểu được tất cả mọi người ư?” Sự phản bác của Tiền Linh làm cô ghen hòng, “Anh ta có thể lợi dụng cậu để có mọi thứ! Nhưng còn cậu, cậu sẽ có gì khi ở cạnh anh ta? Cậu đã bao giờ nghĩ tới chưa? Anh ta không thể cho cậu thứ gì có giá trị! Cái cửa hàng nhỏ chẳng đáng bao nhiêu tiền đó ư? Xin lỗi, nhưng nếu như cậu vẫn khăng khăng như vậy, thì mình có thể nhìn thấy tương lai cậu - một tương lai thật thảm thương! Cậu sẽ mất đi mọi thứ mà lẽ ra cậu xứng đáng có được, cậu sẽ không thể nào trở thành một người ở tầng lớp phía trên được nữa, cũng không thể trở thành một người phụ nữ khiến cho tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ, cậu mãi mãi sẽ chỉ có thể sống cùng một lớp người hạ đẳng, suốt đời sống với nỗi lo cơm áo gạo tiền! Cậu sẽ già nhanh hơn mọi người gấp mấy lần, tuổi thanh xuân của cậu sẽ thoáng qua trong chớp mắt, đến lúc đó cậu hối hận cũng không kịp! Cậu sẽ hối hận vì không nghe mình nói!”

Hai hàm răng của Tiểu Mạch run run, nhất quyết vẫn không chịu nghe Tiền Linh, liền bắt chước Quỳnh Dao nói trên phim truyền hình: “Cậu nghĩ rằng tình yêu là sự trao đổi ngang giá sao?”

“Nếu nói về bản chất thì đúng vậy!”

“Tiền Linh à, cậu thực sự nghĩ vậy sao? Thật quá đáng sợ!”

“Đẹp trai và xinh đẹp, có đồng nghĩa với anh tuấn và mỹ lệ không? Chân dài và đại gia, là sự trao đổi giữa vẻ đẹp và tiền bạc; người đẹp với con cháu quan chức, lại là vẻ đẹp và quyền lực; một chàng trai khôi ngô và cô gái giàu có, chính là anh tuấn và tiền bạc... mãi mãi là một sự trao đổi ngang giá mà thôi, bất kể là trong tình yêu hay hôn nhân cũng vậy!”

“Nhưng, sắc đẹp tàn phai rất nhanh chóng, tới lúc đó chúng ta phải làm sao?”

Tiền Linh cười nói: “Ở thời khắc đẹp nhất của tuổi trẻ, hưởng thụ là đủ rồi! Đến lúc sắc đẹp tàn phai, chúng ta tất sẽ nghĩ về tương lai theo một cách khác.”

“Trời ạ, những ý tưởng này là ai nói với cậu vậy?”

“Xã hội.” Cô bạn nhẹ nhàng nắm lấy vai Tiểu Mạch thì thầm, “Thực ra, mình cũng tin rằng tình yêu là điều tốt đẹp nhất, nhưng một tình yêu không có tương lai, không có hy vọng, thì đó sẽ là điều tồi tệ nhất! Cậu không được chỉ nhìn thấy niềm vui trước mắt, cậu còn phải nhìn thấy liệu sẽ có ngày mai được hay không! Đúng vậy, mình nghĩ anh ta cũng rất đẹp trai, nhất là những khi anh ta ngồi trầm ngâm trong cửa hàng, thật đúng là có gì đó rất đặc biệt thu hút con gái.”

“Không chỉ là như vậy đâu!”

Nhưng Tiểu Mạch hoàn toàn không muốn kể cho Tiền Linh nghe những chuyện năm cô mười ba tuổi, về rất nhiều điểm chung giữa cô và Thu Thu, chẳng hạn như nỗi đau buồn khi cả hai cùng nghe bài “Que diêm thiên đường”.

“Được rồi, vậy coi như vẫn còn rất nhiều lý do khác. Nhưng mình nói với cậu, là vì mình đã có kinh nghiệm này, cô gái trẻ đang lóa mắt bởi tình yêu à!”

Tiểu Mạch bướng bỉnh lắc đầu: “Mình đâu có lóa mắt.”

“Úi giời, mình không tin đâu! Cậu đã xem quá nhiều tiểu thuyết tình yêu rồi phải không? Đúng, chúng ta đều cùng thích đọc “Jane Eyre”, chúng ta đều nghĩ rằng tình yêu có thể vượt qua nhiều ranh giới - gia đình, giai cấp, chủng tộc, địa vị xã hội... Nhưng đó chỉ là trong tiểu thuyết mà thôi! Đó chỉ có trong phim! Đó không phải là hiện thực! Bởi vì điều đó trong hiện thực là không thể thực hiện, hoặc mỗi lần cố gắng làm điều đó thì sẽ chẳng có gì ngoài kết thúc trong bi kịch, tất cả những người phụ nữ mà cả đời không có được hạnh phúc ấy, mới đem ước nguyện của mình gửi gắm vào trong những câu chuyện. Đúng vậy, đó chỉ là một ảo giác, cho dù bạn tưởng tượng sẽ hạnh phúc bao nhiêu thì tới cuối cùng tất cả cũng sẽ tan vỡ hết.”

“Thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?”

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng ngơ ngàng của Tiểu Mạch, Tiền Linh cảm thấy như đã sắp thuyết phục được cô, nói tiếp: “Không sai! Phải biết là những chàng trai như vậy, ở thế giới hoàn toàn khác thế giới của cậu, hai người không thể vượt qua giới hạn này đâu! Cho dù có vượt qua được đi chăng nữa, người chịu tổn thương sẽ chính là cậu, nói không chừng chỉ cần anh ta đạt được mục đích, anh ta sẽ chẳng bao lâu sau mà bỏ rơi cậu vậy!”

“Cậu im đi! Cậu đừng có rửa mình như vậy!” Tiền Linh coi như không nghe thấy gì vẫn nói tiếp: “Tiểu Mạch, mình không muốn mất cậu chỉ vì một tên con trai quên ấy! Chúng ta là hai bông hoa của trường trung học Nam Minh, chúng ta nên mãi mãi là bạn tốt của nhau, không gì có thể chia cắt tình bạn của chúng ta!”

“Nói đi nói lại, cậu không phải vẫn chỉ là vì bản thân cậu thôi sao?” Tiểu Mạch không nhin được nữa đứng bất dậy, cuối cùng nói:

“Tiền Linh, chỉ cần cậu không can thiệp những chuyện liên quan tới mình nữa thì mình vẫn coi cậu là người chị em tốt nhất của mình. Còn nếu như cậu cứ nhất định phản đối mình như thế này thì chúng ta chỉ có thể trở thành hai người xa lạ mà thôi!”

Ầm thanh rơi bẳng vào trong không gian, Điền Tiểu Mạch đã vứt bỏ hết những vương bận trong lòng cô, chạy như bay về phía phòng học.

Giữa những hoa cỏ trong khu vườn, Tiền Linh một mình đứng đó, trông như một nhụy hoa nhỏ bé cô độc...

Giữa hai cô gái ấy đã có một đường rạn nứt sâu sắc khó có thể lành.

Sau đó, Tiền Linh đứng đó khóc như mưa. Chạng vạng tối.

Tiểu Mạch biết cô đã bị giáo viên đề ý, nhưng cô vẫn chẳng sợ gì, nghênh ngang bước ra cổng, băng qua đường sang phía siêu thị.

Lần này lại là chủ chủ tiệm đang đứng sau quầy thu ngân, Thu Thu thì đang trốn sau một kệ hàng ngồi đọc sách. Cô nhẹ nhàng lại gần anh, cố tình ho một tiếng, Thu Thu căng thẳng nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt cô liền trầm ngâm trở lại.

Họ không biết phải nói chuyện với nhau như thế nào.

Căng thẳng một hồi, cô liền lôi mảnh giấy trong túi, bên trên có một hàng chữ viết tay của Thu Thu “Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, ai cố tình vượt qua rồi cũng sẽ thịt nát xương tan mà thôi!”

Ở mặt sau của mẫu giấy, Tiểu Mạch cũng đã viết lên một dòng chữ...

“Em đã vượt qua được một lần, em không sợ phải vượt qua tiếp!”

Dòng chữ này là cô đã lặng lẽ viết trong giờ toán, cô nhất định phải cho anh biết - Điền Tiểu Mạch không phải là một kẻ hèn nhát.

Trong siêu thị vẫn còn những học sinh khác, một vài người cũng đã để ý đến họ, cô vẫn chẳng ngại ngần gì đưa mảnh giấy cho Thu Thu.

Anh nhìn dòng chữ mà chính tay anh viết lúc sáng, lật sang phía sau mới thấy dòng chữ của Tiểu Mạch, anh lặng lẽ đọc, sau đó nhét mảnh giấy trở lại túi áo.

Thu Thu đứng thẳng dậy, nhìn vào đôi mắt đang mở to của cô, môi anh run lên, quả quyết nắm lấy tay cô.

Bàn tay mềm mại mịn màng của cô.

Bàn tay ấm áp mạnh mẽ của anh.

Hai bàn tay ấy cầm chặt lấy nhau, như không gì có thể tách rời.

Tại khoảnh khắc này, hai người họ thậm chí còn ngây thơ tin rằng, trên thế giới này không gì có thể chia cắt được họ.

Ngày hôm sau, nhà trường đã thông báo về quyết định xử phạt Tiểu Mạch vì buổi tối đã không về ký túc.

Xem xét trường hợp cô là nữ sinh, từ trước đến giờ đều rất ngoan ngoãn, học hành xuất sắc, bố cô lại là cảnh sát, cũng sắp đến kỳ thi đại học, để không ảnh hưởng tới chuyện ôn tập, nhà trường cũng đã nương tay xử lý mà không thông báo công khai tới cả trường.

Nhưng, loại tin đồn này sao có thể giấu kín được? Hôm ấy, cả lớp cô cũng đều biết hết rồi.

Điền Tiểu Mạch không mấy quan trọng việc đó, cô không quan tâm người ta nghĩ gì về mình, cũng không quan tâm tới những ánh mắt tò mò, những cái chỉ trỏ của mọi người xung quanh, cô lại càng không để ý tới ánh mắt thương xót của cô chủ nhiệm dành cho mình, điều duy nhất cô quan tâm là sự tổn thương của Tiền Linh.

Nhưng cô cũng không có mặt mũi nào để tới an ủi Tiền Linh, cô biết chính cô đã làm tổn thương cô ấy, cô đâu còn mặt mũi nào để đi chủ động nói chuyện với cô ấy chứ?

Đã như vậy, Tiểu Mạch cũng không còn phải lén lén lút lút nữa, sau bữa trưa, cô công khai ra khỏi cổng trường, đến siêu thị phía đối diện tìm Thu Thu, tay trong tay ngồi cùng anh ăn kem. Chủ chủ tiệm đi qua khiến anh rất xấu hổ, nhưng Tiểu Mạch vẫn tự nhiên giơ tay chào hỏi, chú chỉ quay mặt đi coi như không nhìn thấy.

Buổi trưa, trong siêu thị có rất nhiều học sinh đến mua đồ, đa phần đều là học sinh năm nhất năm hai. Họ ngạc nhiên nhìn Tiểu Mạch vẫn đang trong bộ đồng phục nhà trường mà vẫn tay trong tay với cậu con trai chủ tiệm, ngồi ở phía sau siêu thị cười nói vui vẻ, như một cặp tình nhân bình thường. Tiểu Mạch cũng hoàn toàn không né tránh, nếu như đã bị mọi người nhìn thấy thì cô càng gần gũi hơn với Thu Thu. Nhưng anh đôi khi vẫn vô cùng ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên, không dám đối diện với những ánh mắt tò mò xung quanh.

Hai tuần tiếp theo, mỗi ngày vào buổi trưa và buổi tối, cô đều ăn mặc thật đẹp, qua tìm Thu Thu dưới bao nhiêu ánh mắt tò mò xung quanh, cùng anh nói đủ thứ chuyện trên đời. Anh cũng dần cởi mở hơn nhiều, cùng cô chơi đoán chữ. Lại có lúc, anh im lặng ngắm nhìn cô, còn cô ngồi đó, nắm chặt tay anh không rời, cảm nhận sự hạnh phúc trong trái tim anh. Anh còn chơi guitar cho cô nghe, để cô ngồi cạnh nghe anh hát. Mặc dù anh lặp đi lặp lại cũng chỉ có vài bài hát ấy, cô gần như cũng thuộc hết lời rồi, nhưng cô vẫn vui vẻ ngồi nghe anh hát. Chỉ những lúc ngồi chơi guitar, anh mới có thể tự nhiên như vậy.

Cô bây giờ coi siêu thị bên kia trường như là nhà của mình, thỉnh thoảng còn giúp anh trông coi cửa hàng hoặc ngồi sau quầy thu ngân tính tiền... Điều này khiến cho những học sinh tới đây mua hàng vô cùng ngạc nhiên.

Có lần, cô sờ vào những kệ hàng rực rỡ đủ loại, nói vui với Thu Thu: “Giá như sau này có một cửa hàng mà ở đó em có thể mua mọi thứ em muốn, thậm chí mua được cả những giấc mơ đẹp, mua được cả những hy vọng về tương lai thì thật tuyệt!”

Trong khoảnh khắc đó, anh lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt dường như chứa đựng nỗi niềm gì đó không thể nói ra.

Buổi chiều sau giờ học, Thu Thu thường chờ Tiểu Mạch đi dạo khắp bãi cỏ trên chiếc xe đạp cà tàng của anh. Miễn là thời tiết đẹp, họ sẽ cùng nhau đi thả diều ở đó. Nhìn cánh diều anh tự làm bay lững thững trên nền trời trong vắt, lòng cô chợt cảm thấy nhẹ nhõm, như thể không còn gì có thể làm cho cô buồn được nữa.

Những buổi chiều cùng nhau đạp xe, cô đều ngồi sau ôm chặt anh, có lúc lại chọc cho anh bật cười thành tiếng. Lại có lúc anh dang rộng hai tay, giống như trong phim Titanic, chỉ khác là con tàu lộng lẫy sang trọng đã bị thay bằng chiếc xe đạp cà tàng, đại dương mệnh mông thay bằng con đường nhỏ ở ngoại ô mà thôi. Nhiều lần, Tiểu Mạch tựa đầu vào lưng anh, khẽ nhắm mắt lại nghe gió thổi bên tai, cảm thấy bộ váy của cô bay bay trong gió, cảm thấy hàng cây hai bên đường lá rung xào xạc, cảm thấy những đám mây dần biến đổi, cảm thấy mặt hồ ngày hè cứ dập dềnh, dập dềnh trôi... Cứ như vậy anh đưa cô đi thật xa, mãi mãi rời xa nơi thành phố phồn hoa đô thị, mãi mãi rời xa những ánh mắt dị nghị nhìn họ, đi tới một đất nước tự do.

Chẳng bao lâu sau, câu chuyện của cô lan đi khắp cả trường, bất luận là giáo viên hay học sinh năm thứ mấy cũng đều biết chuyện có một nữ sinh tên là Tiểu Mạch ở lớp 12, cũng là một bông hoa của trường trung học Nam Minh, lại phải lòng anh chàng nhà quê đang làm trong siêu thị nhỏ phía bên kia đường!

Tin đồn này đã trở thành chuyện hot nhất trong trường - “Cô gái xinh đẹp yêu chàng nông dân”.

Ban lãnh đạo nhà trường ra quyết định một cuộc họp khẩn cấp, tăng cường quản lý toàn diện tới từng học sinh. Điều Tiểu Mạch sẽ bị cấm, quản thúc chặt mỗi buổi tối, tất cả những cửa sổ ở tầng trệt các phòng ký túc đều bị niêm phong, gia cố lại toàn bộ đoạn tường thấp hay hỏng phía sau trường, đảm bảo không còn hành vi trèo tường nữa. Lão gác cổng cũng được nhận mặt Tiểu Mạch, mỗi khi cô ra khỏi trường đều sẽ bị thẩm vấn, nếu lý do không hợp lý cô dứt khoát không được ra ngoài.

Tất cả bạn cùng lớp cũng như những nữ sinh cùng phòng ký túc với cô đều coi Tiểu Mạch là một người quái gở, cô được liệt vào danh sách những người có hành vi không bình thường. Điều khiến cô đau khổ nhất là người bạn thân thiết nhất của cô cũng dường như không muốn nói chuyện với cô nữa.

Nhưng tất cả những áp lực ấy đều không quan trọng, điều Tiểu Mạch lo nhất là không biết những học sinh trong trường sẽ làm gì với Thu Thu, cô chỉ ước mỗi trưa và lúc hoàng hôn có thể được cùng Thu Thu gặp nhau trò chuyện.

Tình yêu đầu tiên của cô...

CHƯƠNG 30

Thứ ba, tháng 12 năm 2010. Tại đám tang của Tiền Linh.

Bởi vì bị giữ lại để khám nghiệm tử thi nên đám tang diễn ra chậm hơn vài ngày so với bình thường.

Là người bạn thân thiết nhất của người đã mất, cũng là người phát hiện ra cái chết đầu tiên, bất kể Diên Tiểu Mạch lo lắng thế nào thì cô cũng nhất định phải tới lễ tang đúng giờ.

Lão Đinh vẫn còn sống.

Cô gọi taxi của lão đưa cô đến lại nơi mà cô đã vĩnh viễn tiễn đi người bố kính yêu của mình tháng trước.

Chiếc taxi lao như bay trên đường cao tốc, Tiểu Mạch phát hiện thấy lão lái xe nhưng không hề tập trung, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gãi đầu, ngó trái ngó phải, buộc cô không ngừng phải nhắc nhở. Lúc đến đoạn đường vòng xuống, lão cũng không hề giảm tốc, suýt chút nữa đâm vào chiếc xe bus đang đi phía trước. Lão Đinh cũng giật mình, vội tấp vào bên lề đường, suýt chút nữa đã bị xe chạy ở phía sau suýt vào đuôi xe. Tiểu Mạch hoảng sợ đặt tay lên ngực, phó mặc bản thân cho số phận quyết định.

Sau khi dừng xe, vẫn còn sợ hãi, lão Đinh bước ra ngoài mở cửa cho Tiểu Mạch, đôi mắt đen hấp háy xin lỗi cô, Tiểu Mạch cũng chỉ kịp trách lão vài câu rồi vội vàng chạy vào trong nhà tang lễ.

Tiểu Mạch đã có kinh nghiệm trong việc xử lý hậu sự cho nên cô giúp bố mẹ Tiền Linh đón khách, ở đây cô nhận ra hai người đàn ông rất đặc biệt - hai người mà rất đặc biệt đối với cô, một người chính là bạn trai, một người là bố của anh.

Bố Thịnh Tân là sếp của Tiền Linh ở công ty, cho nên tham gia lễ tang cũng là điều đương nhiên, nhưng anh ấy chạy đến đây làm gì không biết?

Cha con họ lặng lẽ đi vào, chỉ ở trong có vài phút rồi lại vội vàng rời đi, không liếc nhìn Tiểu Mạch đến một lần. Nhưng cô cũng chẳng tâm trí đâu mà chào hỏi họ, trong trường hợp này thì phải nói gì đây? Đặc biệt lại là với bạn trai mình.

Sau đám tang, cô cũng không một mình rời đi ngay mà đi cùng ba mẹ Tiền Linh, hai người cũng đã có tuổi, đã khóc đến ngất lên ngất xuống, dường như không đi nổi nữa. Tiểu Mạch đỡ hai người lên xe taxi, đưa họ trở về nhà. Hồi ở trường trung học, cô cũng đã đến đây vài lần, loáng cái cũng đã mười năm không tới thăm, trong lòng cũng không giấu nổi nỗi buồn.

Trong nhà vẫn còn rất nhiều đồ đạc của Tiền Linh, cha mẹ cô quyết định sau đám tang sẽ đem đốt hết đi. Tiểu Mạch cũng muốn tìm một thứ, đó là quyển nhật ký của Tiền Linh. Cô giúp cha mẹ Tiền Linh kiểm tra lại toàn bộ đồ đạc, cô tìm thấy cả những bộ đồ ngày xưa, lần lượt hiện lên trong ký ức của cô, kể cả bộ đồng phục ngày xưa mà cô cũng vẫn còn giữ. Chạm vào những bộ quần áo đầy mùi long não, cô tưởng tượng ra mình đang chạm vào cô bạn mười tám tuổi năm đó, chạm vào những giọt nước mắt mà họ từng rơi.

Ở ngăn kéo dưới cửa tủ quần áo, cô thấy một tập album dày, mở trang đầu ra cô đã thấy một bức ảnh chụp chung của cô cùng các bạn hồi trung học, còn có vài bức ảnh chụp khi họ đi picnic cùng nhau, bức ảnh chụp vườn hoa rực rỡ của trường khi mùa xuân đến, còn có rất nhiều bức ảnh bí mật của cô và Tiền Linh hồi ở chung phòng ký túc.

Cô nữ sinh Tiền Linh ngày ấy, rõ ràng nhìn già dặn hơn tất cả các bạn cùng trang lứa, cho dù là nhìn thể chất hay khí chất từ cô toát ra cũng đều giống như một cô gái hai mươi tuổi vậy, chẳng trách cô lại có thể nói ra những lời thực tế. Cô từ trước tới giờ đều là người sống thực tế như vậy, những giấc mơ ngày thơ thuở nhỏ đã sớm biến mất, cũng không biết có phải là may mắn hay không.

Còn Tiểu Mạch trong ảnh lại hoàn toàn khác. Cũng đã năm thứ ba trung học rồi mà mặt mũi vẫn như trẻ con, cơ thể cũng chưa phát triển hết, đôi mắt sáng long lanh, cặp lông mày cong cong và chiếc mũi hếch, trông cô tươi tắn và đầy sức sống.

Tiểu Mạch tìm lại chính mình những ngày ấy, nhưng lại ngỡ sao quá xa lạ, cũng chẳng trách gì được, mọi ký ức ấy cô đều đã quên, cô cũng đã không còn nhận ra chính bản thân mình nữa rồi.

Mở mấy tập album khác ra, đó là những bức ảnh của Tiền Linh thời đại học. Cách chụp hình của cô cũng rất táo bạo, vô cùng gợi cảm, còn có rất nhiều bức ảnh chụp chung với những anh chàng đẹp trai khác.

Đột nhiên, Tiểu Mạch chợt nhìn thấy một chàng trai vô cùng quen thuộc.

Đó chính là bạn trai cô - Thịnh Tán.

Trong bức ảnh chụp chung giữa Tiền Linh và Thịnh Tán, hai người bọn họ ôm nhau rất thân mật, cùng nhau nở nụ cười rạng rỡ trước ống kính, mới nhìn là đã biết họ là một cặp đôi vô cùng tình cảm.

Trái tim cô như bị một nhát dao cứa phải, càng mở ra càng thấy nhiều ảnh chụp của hai người họ, Hậu Hải ở Bắc Kinh, cảnh Hồ Tây ở Hàng Châu, thậm chí họ còn đi với nhau tới tháp Eiffel và đền Angkor Wat... Mỗi bức ảnh đều thật ngọt ngào, còn có cả những bức ảnh tự sướng chung với nhau, mặt kề sát mặt, phía sau hình như là giường trong khách sạn. Một Tiền Linh quyến rũ gợi cảm, một Thịnh Tán cao to đẹp trai, nhìn thật đúng như một cặp trời sinh.

Hai tay Tiểu Mạch run rẩy dữ dội, liền cầm tập album mang ra trước mặt mẹ Tiền Linh hạ giọng hỏi: "Dì ơi, đây là bạn trai của Tiền Linh ạ?"

"Ừ", chắc là vậy, Tiền Linh có mang bạn trai nó về đây bao giờ đâu. Nhưng hai năm trước đúng là nó có yêu ai đấy, hình như là con trai của một ông chủ công ty, nhưng chúng nó yêu nhau cũng có được đến một năm đâu, là con bé nó chủ động chia tay."

Tiểu Mạch không muốn hỏi thêm nữa, "Con trai ông chủ ư?", không nghi ngờ gì nữa rồi, đó chỉ có thể là Thịnh Tán, chính là bạn trai hiện giờ của cô!

Cô cùng cha mẹ Tiền Linh đốt hết những quần áo của cô ấy, nhưng vẫn giữ số ảnh đó lại, Tiểu Mạch cũng cầm bộ ảnh thời trung học mang về.

Thế nhưng cô lại không tìm thấy món đồ cô muốn xem nhất - quyển nhật ký của Tiền Linh.

Chỉ có tìm ra bí mật ấy thì mới tìm ra được lời giải cho cái chết của Tiền Linh.

Bận rộn mãi cho tới mười giờ đêm, cuối cùng Tiểu Mạch cũng cáo từ bố mẹ Tiền Linh để ra về.

Theo như mẹ Tiền Linh nói, cô ấy với Thịnh Tán chia tay nhau khoảng hơn một năm trước. Theo tính toán thì không lâu sau đó, Tiền Linh đã giới thiệu anh ta cho Tiểu Mạch, vậy là tại sao? Cô ấy tại sao lại làm như vậy? Nó chẳng giống logic thông thường. Cô ấy đối xử với người bạn thân như vậy sao? Còn Thịnh Tán, tại sao anh ấy chưa bao giờ kể với cô? Mà đương nhiên là anh ta sao dám kể cho cô nghe chuyện này. Anh ta đâu còn mặt mũi nào nữa! Huống hồ Tiền Linh mới được an táng hôm nay trong khi tên hung thủ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật...

Hôm nay, Thịnh Tán cũng vẫn đến lễ tang của Tiền Linh, anh biết Tiểu Mạch cũng tới đó, anh cũng biết Tiểu Mạch có thể sẽ nhìn thấy anh, nhưng cuối cùng thì anh ta vẫn tới! Trong lòng anh vẫn nhớ tới Tiền Linh ư? Nhưng mà, Thịnh Tán là một người đàn ông ưu tú như vậy, Tiền Linh cũng không phải con gái nhà giàu có, vậy tại sao cô ấy lại chủ động chia tay với anh? Cuối cùng thì là ai đá ai? Nhưng nếu như cô ấy là người bị anh ta đá thì cũng tuyệt đối không bao giờ có chuyện cô ấy giới thiệu anh ta cho cô. Hay là vì cô chủ động chia tay anh, cảm thấy anh ta thật đáng thương nên mới giới thiệu cho cô, để tránh sau này dấy dưng tới mình? Cũng coi như một sự bồi thường thiệt hại.

Nhưng mà tại sao cô ấy lại chọn Tiểu Mạch? Chọn người bạn gái thân thiết nhất thời trung học của cô ấy? Nghĩ đến đó cô lại cảm thấy vô cùng tức giận, như vậy khác gì cô chỉ là người thay thế cho Tiền Linh?

Về đến nhà, Tiểu Mạch ngồi một mình trên giường, ngồi xem tập album mang từ nhà Tiền Linh về.

Điện thoại chợt đổ chuông, là bạn trai cô gọi, là cái người đàn ông sau khi bị bạn thân của cô đá thì bây giờ chuyển sang yêu cô.

Cô không bắt máy, cứ để yên cho điện thoại reo mãi.

Nghe bài nhạc chuông vang lên, cô chợt nhớ đến mối tình đầu.

Những hồi ức lại đem cô trở về mùa hè mười năm trước...

Ký ức về năm 2000, chương 8.

Năm 2000, vào một ngày đầu hè.

Hoàng hôn sau buổi học, Tiểu Mạch một mình băng qua đường, đến trước cửa siêu thị.

Cô không nhìn thấy chú chủ tiệm, chỉ thấy có một mình Thu Thu đang đứng sau quầy thu ngân, cùng với ba nam sinh trường trung học Nam Minh.

Có một cậu trông to lớn đang gầm lên với Thu Thu: "Này, mày dựa vào đâu mà nói đây là tiền giả?"

Thu Thu không muốn cãi nhau với người khác, cầm lên một tờ 100 tệ, kiên nhẫn giải thích: “Anh tự sờ thử xem, cảm giác thật giả sờ là biết, còn các hình in chìm ở đây nữa, rõ ràng là giả.”

Nói rồi anh liền đặt tờ tiền ấy vào máy soi, quả nhiên nó kêu inh ỏi, mấy nam sinh ấy cũng không chịu thừa nhận: “Vứt cái đồ rác rưởi của mày đi! Tao thấy cái máy ấy mới là đồ giả ấy!”

Thu Thu vẫn nhẫn nhịn trước cái thái độ bất lịch sự ấy, cúi đầu nói: “Xin lỗi, nếu cậu thực sự không tin, cậu có thể mang đến ngân hàng kiểm tra.”

“Ông mày không có thời gian mà lãng phí để tới ngân hàng! Mày cuối cùng có nhận tờ tiền này hay không? Mày có tin bọn tao phá cửa hàng này không?”

Thu Thu hoàn toàn chẳng hề sợ cái lời đe dọa ấy, ngẩng đầu lên nhìn đối phương - ba tên đó trông có vẻ đến để gây sự, dư dứ nắm đấm lên trước mặt như đe dọa.

“Các cậu muốn làm gì?”

Đột nhiên, Điền Tiểu Mạch xông vào, đứng cạnh quầy thu ngân, nhìn chăm chăm vào ba nam sinh lớp 12 ấy.

“Không phải chuyện của cậu!” Họ là những học sinh lớp bên cạnh của cô, nhưng cũng không thể không thừa nhận Tiểu Mạch quả thật giống như một bông hoa xinh đẹp, không nén nổi một cái cười khẩy, “Hóa ra là cậu à? Ở cái trường này ai cũng đều biết chuyện của cậu rồi, quả đúng là chồng xướng thì vợ họa, còn đến để bảo vệ anh tình nhân nhỏ bé cơ đấy?”

“Im mồm!” Tiểu Mạch nắm chặt tay Thu Thu, người khác càng nói rằng họ ở bên nhau, cô lại càng thể hiện cho họ thấy, “mấy người nhanh chóng cút đi cho tôi!”

Sự tức giận của cô cũng không khiến ba nam sinh kia sợ hãi mà bỏ đi, họ cười phá lên mỉa mai cô: “Úi giời, cô thật sự muốn như vậy à? Thật là đáng tiếc, quả là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu! Hắn ta chỉ là một thằng nông dân, bọn tôi còn nghe nói mẹ hắn cũng chỉ là một thứ đồ bỏ đi, năm năm trước bị người ta bóp cổ ở đây!”

Câu cuối cùng ấy đã thực sự khiến Thu Thu tức giận, cho dù bị người ta khiêu khích hay nhục mạ thế nào anh cũng đều nhẫn nhịn được, nhưng chỉ cần động đến mẹ anh thì anh có thể trở thành một ngọn núi lửa phun trào.

Chàng thanh niên mười tám tuổi ấy, hung hăng lao ra khỏi quầy thu ngân, đấm một quả vào mặt tên đang nói.

Máu từ mũi hắn học ra, tay nắm chặt lấy Thu Thu, đấm cho anh một cái.

Tiểu Mạch hét lên định xông vào, nhưng lại bị một tên đẩy ra. Ba người bọn họ vây quanh một mình Thu Thu, liên tiếp nện vào người anh. Chẳng mấy chốc anh đã bị chúng đánh ngã lăn ra đất, nhưng anh vẫn kiên nhẫn đợi cơ hội phản kháng, đã vài lần đá trúng điểm yếu của chúng.

Hai phút sau, ba tên nam sinh cảm thấy đánh đã đủ, chúng bắt đầu rời khỏi siêu thị, trước khi đi còn ngoái lại chỉ vào Tiểu Mạch nói: “Cô cứ đợi đấy!”

Ánh mặt trời le lói chiếu vào cửa kính, trong đó chỉ còn lại Điền Tiểu Mạch và Thu Thu, cô đỡ anh dậy, giúp anh lau sạch máu trên mặt.

“Trời ạ! Anh làm sao thế này? Anh không thể có chuyện được! Nhất định anh không được xảy ra chuyện gì cả!”

Cô ôm Thu Thu gào khóc, giống như là tất cả mọi thứ xung quanh đều vụn vỡ. Cô cẩn thận xoa bóp vết thương cho anh, cũng chẳng quan tâm đến việc có bị người khác nhìn thấy hay không, cô khế hôn lên trán anh, chỉ hy vọng có thể giảm bớt nỗi đau của anh.

“Anh... không... sao...”

Cuối cùng, anh cũng cất lên giọng nói yếu ớt, nở nụ cười nhẹ nhàng với cô.

Thu Thu càng cố tỏ ra bình thường, thì càng khiến cho trái tim Tiểu Mạch đau như cắt, nhìn thấy đầu anh vẫn chảy máu, cô nói: “Để em đưa anh tới bệnh viện!”

“Không... không cần đâu... tự anh... có thể... xử lý.”

“Anh muốn chết sao!” Tiểu Mạch bức mình nói với anh, nhưng lại ngay lập tức dịu giọng nói, “Em xin lỗi, nhưng anh nhất định phải đến bệnh viện, hãy nghe em!”

“Nhưng... nhưng mà... anh không có bảo hiểm xã hội.”

Anh nói một cách bất lực, thực ra trong thành phố này cũng có hàng ngàn hàng vạn người giống anh.

“Vay nộp tiền mặt là được rồi!”

Cô móc ví ở trong túi ra, dìu chàng thanh niên đến bên đường, anh vẫn lo lắng quay đầu lại hét lên: “Cửa! Phải đóng cửa!”

Hóa ra, anh sợ cửa tiệm mở sẽ bị kẻ trộm đột nhập.

Tiểu Mạch quay lại giúp anh khóa cửa, rồi đi anh tiếp tục đợi taxi ở bên đường.

Trên trời mây bắt đầu kéo đến, thổi đến làn gió lạnh mang theo hơi đất. Hai người đứng đó nép sát vào nhau. Thỉnh thoảng có vài học sinh chạy ra khỏi cổng trường, kinh ngạc nhìn bọn họ, chau mày rồi lạnh nhạt quay đầu bỏ đi.

Một lúc sau hai người cũng bắt được taxi đến bệnh viện. Tiểu Mạch chạy lên chạy xuống không ngừng, đăng ký lấy sổ, đóng viện phí, rồi hóa nghiệm, mua thuốc... Thu Thu cuối cùng cũng đã được cầm máu, bác sĩ nói đây chỉ là vết thương ngoài da, không cần phải quá lo lắng.

Trước khi về, cô gom hết đồ trên ghế, lau sạch chỗ thuốc mà anh làm rớt ra. Anh ấy kiên cường giống như một nam tử Hán, cắn răng nén cơn đau. Trong bệnh viện, một đôi nam thanh nữ tú ngồi bên nhau thật hiếm có, thi thoảng lại có người đi qua nhìn họ một cách không vừa lòng. Nhưng Tiểu Mạch tuyệt đối không để ý đến những người xung quanh, dường như trong bệnh viện cô chỉ thấy có hai người bọn họ, im lặng chờ anh khá lên.

Đến 8 giờ tối, trước khi trường học đóng cửa, bọn họ ngồi xe bus quay lại đường Nam Minh. Khóe mắt của Tiểu Mạch còn ngấn lệ, bàn tay khẽ đặt lên trán anh không muốn rời, cô nhẹ ôm anh, dặn dò anh phải uống thuốc đúng giờ, ngày mai nhớ phải nằm nghỉ, không được ra ngoài.

Xuống xe, cô vẫn lưu luyến mãi không muốn về trường, vừa đi vừa ngoái lại nhìn anh.

“Điền Tiểu Mạch!”

Một âm thanh nghiêm khắc vọng lại, hóa ra là giáo viên chủ nhiệm lớp cô, lần này đúng là cô bị bắt quả tang rồi!

Cô rụt rè cúi đầu, “Thưa cô, em xin lỗi, em chỉ là đưa anh ấy đi bệnh viện, anh ấy bị thương”.

“Đủ rồi Tiểu Mạch, trong đầu em chỉ có cậu ta thôi à, có phải không? Ngay cả việc thi đại học cũng không còn quan trọng nữa sao?”

Tiểu Mạch không dám cãi lại lời cô, đành phải cùng cô đến văn phòng.

8 giờ tối, dưới ánh đèn phòng làm việc, chỉ có Tiểu Mạch và cô giáo.

“Còn hai tuần nữa là đến kỳ thi đại học, có phải em không muốn thi đại học nữa không?” Cô giáo thực sự rất tức giận, “Em là học sinh mà cô rất yêu quý, bắt luận là về thành tích học tập hay phẩm chất đạo đức của em, cô vẫn luôn coi em là tấm gương của lớp - nhưng bây giờ em thật sự chả ra sao cả!”

“Cô à, em hứa sẽ đạt kết quả thi đại học tốt mà!”

“Em nghĩ vậy thật sao?”

Tiểu Mạch gật đầu lia lịa. Gần đây cô không hề bỏ buổi học nào, cũng quyết tâm sẽ đạt thành tích cao. “Thật ạ, em sẽ ôn luyện thật tốt, cũng sẽ hạn chế gặp Thu Thu, chỉ cần đợi đến kỳ thi đại học kết thúc là được.”

“Em đáng ra không bao giờ nên gặp cậu ta nữa mới phải”

Cô chủ nhiệm buông một câu lạnh lùng.

“Không! Em không làm thế được!”

“Ày dà, cô bé này thật sự quá ngốc nghếch”. Cô giáo thở dài, như kiểu thương xót cho một đóa hoa đẹp bị chà đạp, “Em còn trẻ tuổi, đừng có nghĩ mười tám tuổi là đã trưởng thành! Trước đây cũng có một học sinh nữ, thích một cậu thanh niên ngoài xã hội, sống chết đòi bỏ học. Sau này, cô nghe nói bạn ấy bị cậu ta bỏ, đến nỗi phải đi kiếm sống bằng những công việc chẳng đâu vào đâu cả, thật đáng thương!”

“Cô à, em không phải là loại người như vậy!” “Cô cũng mong em không như thế!” Cô nghĩ cô học sinh nhỏ của cô đã hết thuốc chữa mất rồi, “Em về phòng đi! Suy nghĩ cho kĩ!”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng hứa với cô một tiếng. Lúc sắp ra ngoài cửa, chợt nghe tiếng cô giáo nói: “Cô sẽ gọi cho bố em!”

Cô hoảng sợ quay lại: “Em xin cô, cô đừng làm vậy...”

“Là em buộc cô phải làm như vậy! Hơn nữa, cô nghĩ như vậy mới tốt cho em.”

Nhìn gương mặt lạnh lùng của cô giáo, Tiểu Mạch không biết nói gì hơn, chỉ có thể lặng lẽ về phòng.

Tiền Linh và những người bạn cùng phòng khác đều nhìn cô như một người kỳ lạ. Tiểu Mạch đều coi họ là không khí, chẳng nói chẳng rằng trèo lên giường, để mặc cho những giọt nước mắt thi nhau tuôn trào.

Cô mơ thấy Thu Thu...

Hôm sau là thứ sáu, là ngày học sinh được về nhà.

Buổi chiều, Tiểu Mạch một mình đeo cặp đi ra ngoài cổng, vừa định băng qua đường thì cô liền nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đã đỗ ở phía trước, bố cô đang lặng lẽ nhìn cô.

“Lên xe với bố!”

Bố cô tức giận nắm chặt tay cô, lôi lên xe. Như thường lệ vẫn là cảnh sát Diệp Tiêu lái xe, như thể họ đang áp tải một tội phạm truy nã, hướng về phía thành phố mà chạy xe như bay.

Cô lo lắng gõ gõ cửa sổ, lặng nhìn siêu thị phía bên kia đường, nhìn thấy Thu Thu trán vẫn còn băng bó đang vội vã chạy ra hét lên với cô điều gì đó.

“Cho con xuống!”

Bố cô ấn cô trở lại ghế ngồi, nhưng cô vẫn bướng bỉnh lắc lắc mái đầu nói: “Cô ấy đã nói gì với bố?”

“Con hãy tôn trọng cô giáo chủ nhiệm của con một chút đi! Bố rất bị kích động vì cô đã nói với bố tất cả mọi chuyện.”

“Cô ấy nói những gì?”

“Chết tiệt, con còn dám hỏi ta sao? Ta cũng không còn mặt mũi nào để nói lại chuyện ấy nữa!”

Vụ án của cô Mộ Dung vẫn chưa phá được, giờ lại đến chuyện của Tiểu Mạch, bao nhiêu áp lực dồn nén vào với nhau, khiến ông không kìm được cơn giận, gườm gườm nhìn lên...

“Bố định đánh con ư!” Tiểu Mạch chẳng sợ hãi gì ngược mặt lên nhìn bố cô, “Bố cũng đâu phải chưa đánh con bao giờ!”

Cuối cùng, Điền Việt Tiến cũng hạ tay xuống, lấy lại bình tĩnh kiên nhẫn nói: “Ta hiểu Thu Thu rõ hơn con! Năm năm trước, là ta trong lúc phá án đã phát hiện ra cậu ta. Con biết không? Chính cậu ta đã chứng kiến cảnh mẹ mình bị sát hại, cũng chỉ có cậu ta nhìn thấy mặt hung thủ, nhưng cậu ta lại không nói rõ hẳn trông như thế nào. Chuyện này nhất định đã khiến tâm lý cậu ta bị tổn thương, đó cũng chính là khoảng thời gian cậu ta ở nhà mình, là nguyên nhân mà cậu ta chẳng nói chẳng rằng trong suốt bao lâu.”

“Anh ấy là một chàng trai tốt, con thích anh ấy!”

“Tiểu Mạch, cậu ta và những cậu con trai khác không giống nhau, con hãy tin lời bố, ta làm cảnh sát đã bao nhiêu năm nay rồi, còn loại người nào mà ta chưa từng gặp qua? Ta có thể cảm thấy trong đôi mắt cậu ta có giấu mãi nỗi oán giận sâu sắc, cậu ta nghĩ thế giới này không công bằng với cậu ta...”

“Không sai!” Tiểu Mạch ngắt ngang câu nói của bố mình, “Thế giới này quả thật không công bằng với anh ấy, anh ấy đã mất mẹ khi còn quá nhỏ, anh ấy không được hạnh phúc, cho đến giờ anh ấy vẫn không có niềm vui, anh ấy bị tất cả những người xung quanh coi thường, mọi người cứ hay nói anh ấy là người nhà quê, nếu là bố thì bố có vui vẻ được không?”

Ông nhíu mày lại lắc đầu: “Xem ra con rất đồng cảm với cậu ta nhỉ? Có lẽ, con không phải là thích cậu ta đâu, con chỉ đơn giản là đồng cảm với một số phận bi thảm mà thôi!”

“Không, con không chỉ đồng cảm với anh ấy, con thích anh ấy!”

“Đủ rồi Tiểu Mạch! Bố nói với con, bây giờ cậu ta không còn là đứa trẻ của năm năm trước.”

Ánh mắt của cậu ta quả thực rất đáng sợ, còn có gì đó trông thật giả dối. Những người dễ bị lừa nhất chính là những cô gái ngây thơ không biết gì, lại có lòng thương người sâu sắc như con vậy.” “Con không phải là một đứa không biết gì!”

Giống hệt như hồi nhỏ, hầu như mỗi khi bố cô nói câu gì, cô cũng đều bướng bỉnh cãi lại.

“Con đã quá hồ đồ rồi! Ta cũng không thể tưởng tượng nổi liệu cậu ta có thể gây ra chuyện gì? Con nghe lời ta đi, lúc cậu ta thực sự trưởng thành sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm đấy!”

“Bố cũng là không muốn con yêu ai mà thôi, nghĩ ra đủ các loại lý do để chia rẽ bọn con!”

Điền Việt Tiến nói lý lẽ với con gái, đều là những lời ông đã suy nghĩ rất kỹ: “Sai rồi! Ta không phản đối, con đã mười tám tuổi rồi, không còn là một cô bé nữa, đương nhiên con sẽ thích những chàng trai khác. Nếu như, con thích một cậu bạn cùng lớp, ta nhiều nhất cũng chỉ phản đối con yêu đương trong thời điểm này, đợi đến khi kỳ thi đại học kết thúc, ta vẫn sẽ ủng hộ hai đứa đi lại với nhau!”

“Ý bố là... bố không phản đối con yêu đương, chỉ phản đối chuyện con và Thu Thu yêu nhau?”

“Ừ, là phản đối con yêu những người như cậu Thu Thu ấy, những người như cậu ta có đáng để con phải động lòng không?”

Tiểu Mạch tuyệt vọng ngồi tựa đầu vào cửa sổ: “Mọi người sao đều nói những lời giống hệt nhau vậy?”

“Ta không quan tâm còn có ai nói gì khác với con, ta chỉ biết con là con gái ta, ta có trách nhiệm phải bảo vệ con! Tiểu Mạch à, con còn trẻ, không hiểu sự đời. Con sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi khuôn viên

nhà trường, đối diện với xã hội phức tạp này, phải đối mặt với vấn đề làm sao để tồn tại. Thu Thu có thể đem lại cho con một tương lai tốt đẹp hay không? Cậu ta không làm được! Cùng lắm cậu ta cũng chỉ có cái cửa hàng nghèo nàn đó, nó có thể cho con cái gì được? Thực ra, tiền bạc cũng chỉ xếp thứ hai, sau này con còn phải đi gặp bạn bè thân thích, giao lưu với các mối quan hệ xã hội, con sẽ giới thiệu cậu ta thế nào? Bạn trai con, một chàng nông dân quê mùa sao? Trong khi bạn trai của con gái nhà người ta, nếu không là công chức nhà nước thì cũng làm trong doanh nghiệp nọ kia, họ đều có xuất thân trong sạch, có thể giới thiệu một cách đường đường chính chính đó!”

Điền Việt Tiến lần đầu tiên cần nhằn suốt đoạn đường như đàn bà, bình thường ông nói chuyện với con gái đều không quá ba câu. Những lời giáo huấn thế này vốn dĩ nên là mẹ dạy con gái, nhưng Tiểu Mạch sớm đã mất mẹ, ông chỉ có thể thay mẹ cô nói những điều này.

“Bố à, con chưa bao giờ thấy bố nói những điều như thế này! Nhưng chẳng lẽ gia đình Thu Thu không có xuất thân trong sạch ư?”

“Vậy bố nói với con, con thật là quá ngây thơ rồi! Bố còn muốn nói cho con biết, mẹ của tên tiểu tử đó...”

Nhưng, chỉ cần nghĩ đến mẹ của cậu ta, nghĩ đến mùa hè năm 1995, có một chiếc khăn lụa tím đã giết chết một người phụ nữ xinh đẹp, chết cũng không nhắm mắt, Điền Việt Tiến chột như một quả bóng da bị xì hơi, cũng chẳng muốn nói bất kỳ điều gì về chuyện ấy nữa.

Điền Tiểu Mạch run rẩy nói: “Bố à, tuy quan hệ của bố con mình không tốt lắm, nhưng con từ bé đến lớn đều rất tôn trọng bố, đều nghĩ rằng bố là một người đàn ông chính trực, hoàn toàn không giống những người đàn ông ở ngoài kia. Nhưng những lời bố vừa nói với con, khiến con phải thay đổi cách nhìn của con về bố, bố và chính những người mà bố coi thường cũng đều giống nhau, đều hẹp hòi và thực dụng.”

“Im mồm! Con đã lớn lên như thế nào? Bố đã bao giờ để con phải chịu khổ chưa? Ít nhất thì bố con cũng là một cảnh sát, cho dù không dư giả nhưng cũng đủ ăn! Huống hồ, mấy đồng nghiệp của ta cũng đều biết cái cậu Thu Thu, để họ nói với ta rằng con yêu nó, con làm bố cũng không còn mặt mũi nào để nhìn mọi người nữa!”

“Chẳng lẽ con mãi mãi phải sống vì thể diện, sống cho người khác hay sao? Đúng vậy, từ trước đến giờ con chưa bao giờ sống vì bản thân mình cả!”

Cô chỉ muốn hét lên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt giận dữ của bố cô, cô lại đành phải kìm nén lại, thu mình ngồi yên trên ghế. Cô biết một khi bố cô đã mất bình tĩnh thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Ông biết mình đã vừa trấn áp được đứa con gái bướng bỉnh, ông nói như một mệnh lệnh với cô: “Tóm lại, con không được phép gặp lại cậu ta!”

Chiếc xe cảnh sát đã chờ hai bố con cô về đến nhà.

Tiểu Mạch tự nhốt mình lại trong phòng, cô không muốn cãi nhau với bố cô thêm nữa, một mình vùi đầu vào đọc sách.

Ngày thứ bảy, Điền Việt Tiến ở nhà để trông cô con gái cả một ngày.

Sáng chủ nhật, nhận được điện thoại của cơ quan về việc tìm thấy nghi phạm trong vụ án cô giáo Mộ Dung, ông vội vàng vàng chạy đến Sở Công an.

Cuối cùng, ở nhà cũng chỉ còn lại mình Tiểu Mạch, ở nhà không còn giống như nhà tù nữa rồi. Hôm qua cô ôn bài từ sáng đến tối, tới mức đầu óc tới giờ cứ ong ong, chỉ mong ngày mai là ngày thi đại học luôn, nếu vậy thì đảm bảo môn nào cô cũng sẽ đạt điểm cao.

Hai ngày không gặp Thu Thu, cô cứ cảm thấy trong lòng bức rứt không yên, như thể thiếu mất thứ gì đó. Khuôn mặt Thu Thu không ngừng hiện lên, đêm nằm cũng không ngủ nổi, cô bèn tưởng tượng tới lúc được ngồi sau xe đạp của anh, khuôn mặt áp vào bờ vai ấm áp ấy, lặng yên nghe tiếng gió mùa hè thoảng qua...

Tiểu Mạch thay một bộ váy rất đẹp, đứng ngắm nghía mãi trước gương, có làm thế nào cũng chỉ như một nữ sinh trung học.

Nhân lúc thời tiết vẫn chưa quá nóng, cô ra ngoài vào lúc 9 giờ sáng, ngồi xe bus tận 1 giờ chiều mới tới được cổng trường trung học Nam Minh. Bởi vì các học sinh khác đều đã về nhà, việc kinh doanh của siêu thị cũng không quá bận rộn, có lúc siêu thị còn đóng cửa để tiết kiệm tiền điện.

Quả nhiên, hôm nay siêu thị cũng đóng cửa, Tiểu Mạch đập vào cánh cửa sắt gọi ầm lên: “Có ai không? Thu Thu!”

Một lúc sau, cửa siêu thị mở hé ra, đằng sau là khuôn mặt gầy gầy của Thu Thu. Miếng băng dán trên trán cũng đã bỏ ra, chỉ để lại hai vết hằn đỏ, chắc cũng phải mấy ngày nữa mới hết.

Mặt anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, rồi ngay lập tức nắm chặt tay Tiểu Mạch nói: “Hôm nay em không ở nhà ôn tập à?”

“Em đều ôn kĩ hết rồi, chắc chắn em sẽ được điểm cao!”

Tiểu Mạch tự hào cười tươi.

“Để anh đi lấy xe đạp!”

Anh còn đang định đạp xe chở cô đi thả diều ở bãi cỏ, cô lại lắc đầu nói: “Không, hôm nay em muốn đưa anh đi công viên trong thành phố.” “Vào thành phố ư? Kể từ ngày đến Thượng

Hải, anh vẫn chưa vào trong thành phố bao giờ!” “Vậy anh còn đợi gì nữa mà không đi!” Cô kéo Thu Thu ra bên xe bus, thanh thân ngắm những đám mây đang trôi lững lờ trên bầu trời, “Anh muốn đi đâu nào?”

“Anh không biết.”

“Vậy anh đi cùng em, em sẽ bảo vệ anh!”

Bến xe bus ngày cuối tuần chẳng có một ai, Thu Thu đột nhiên cảm thấy có gì đó sợ hãi, nhìn chăm chăm sang Tiểu Mạch hỏi: “Thật sự là em muốn vào thành phố chứ?”

Thực ra, điều anh sợ hãi chính là cái bến xe bus này.

Vừa hay lúc đó có một chiếc xe bus đang đi tới, Tiểu Mạch hào hứng kéo anh: “Lên xe với em nào!”

Hai người bước lên xe, ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Tiểu Mạch tựa đầu vào vai anh, lắc lắc lư lư theo con đường gập ghềnh.

Ngồi trên xe một lúc đã đến Tân Trang, họ xuống xe rồi đi đến bến tàu điện ngầm, Thu Thu lại càng lo lắng hơn, thì thầm vào tai Tiểu Mạch: “Anh chưa bao giờ đi xe điện ngầm cả.”

“Sau này, chúng ta sẽ cùng đi xe điện ngầm nhiều hơn nhé!”

Tiểu Mạch khẽ mỉm cười, kéo anh qua cửa soát vé, đi xuống dưới bến tàu đông đúc.

Một đoàn tàu đang rú còi đi vào bến.

Năm đó, chỗ này vẫn là bến đầu, nên họ rất nhanh đã chọn được một chỗ ngồi ưng ý, ngồi sát bên nhau. Theo quán tính khi tàu bắt đầu chạy, Tiểu Mạch khẽ ngã người vào sát anh. Tàu chạy qua vài trạm nữa là đã bắt đầu vào trong hầm, Thu Thu mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng tối nhanh chóng bao trùm khắp xung quanh, rồi cũng rất nhanh sau đó, nó đã được thay thế bởi ánh sáng chói lòa. Đoàn tàu đã đưa họ đến một thế giới hoàn toàn khác.

Tiểu Mạch đang mặc một bộ váy đỏ trông rất xinh đẹp, còn Thu Thu lại mặc một chiếc áo bóng đá trắng tinh, hai người ấy trông rất không cân xứng, chẳng ai nghĩ rằng họ là một đôi, thậm chí còn nghĩ hai người này chẳng quen biết nhau, vốn dĩ chỉ là vô tình ngồi cạnh nhau trên tàu mà thôi.

Tàu đã chạy đến đường Hoài Hải, Tiểu Mạch vội kéo anh xuống. Lần đầu tiên được đứng trên một con phố đông đúc nhộn nhịp như thế này, Thu Thu không khỏi lo lắng, hoảng hốt nhìn xung quanh, chợt nhìn thấy một cô gái trẻ trang điểm ăn mặc sành điệu bước tới, anh bất giác cảm thấy tự ti, liền cúi đầu xuống. Tiểu Mạch tức tối nói: “Anh sợ cái gì? Để em đưa anh đi mua quần áo!”

“Không cần đâu.”

Nhưng Tiểu Mạch đã quyết vậy anh cũng không thể chống lại được, nhanh chóng bị cô lôi vào trong một cửa hàng lớn, những bộ quần áo bán trong đó đều không quá đắt, lại rất được giới trẻ ưa chuộng. Cô chọn được một chiếc áo phông, cả màu sắc lẫn kích cỡ đều rất hợp với Thu Thu. Bắt anh vào phòng thử, tới lúc bước ra anh đã như trở thành một người khác, trông chẳng còn giống một thành niên quê mùa nữa mà đã trẻ trung hơn rất nhiều, chỉ có khuôn mặt là vẫn còn ngây ngô, trông lại càng giống một sinh viên đại học.

Thu Thu mặc cái áo mới ấy ra khỏi cửa hàng, vẫn đang cảm thấy có gì đó lạ lẫm, như thể anh vừa thay đổi điều gì rất lớn trên người. Tiểu Mạch nũng nịu nói với anh: “Nhất định anh phải thích đấy!”

Họ ăn trưa ở quán Mc Donald, đây cũng đương nhiên là lần đầu tiên anh được ăn ở đó, thậm chí ở KFC thì trước đó anh cũng chỉ mới ăn có một lần.

Sau khi đã ăn no, mỗi người tay cầm một cốc Coca, cùng đi bộ qua cây cầu vượt Nam Bắc, cô vui vẻ tựa vào anh nói: “Anh muốn hát không?”

“Ồi, sao em không nói sớm, anh sẽ mang guitar đi!”

“Không cần đâu, ý em muốn nói là đi hát Karaoke cơ!”

Hóa ra, đi qua cầu là đến quán Karaoke, hồi đó việc đi hát như một chuyện xa xỉ của những người có tiền, những học sinh có thể tới quán Karaoke cũng không nhiều.

Vài phút sau, họ đã đang ở trong quán hát. Thực ra, đây cũng mới chỉ là lần thứ hai cô đi hát karaoke, lần trước là Tiền Linh dẫn cô đi. Lần này cũng may là buổi trưa nên quán còn nhiều phòng trống, giá cũng rẻ hơn, lại còn có thể chọn phòng hát đôi.

Thu Thu trước giờ chưa bao giờ đến những nơi như thế này, ngồi xuống một căn phòng hẹp kín mít, liền cảm thấy run rẩy sợ hãi, như thể ở đây đột nhiên có hỏa hoạn xảy ra. Tiểu Mạch nắm chặt tay anh, giúp anh dần bình tĩnh trở lại, vừa cười vừa nói: “Anh sợ cái gì? Sợ em đóng cửa rồi ăn thịt anh à?”

Tiểu Mạch chọn rất nhiều bài hát của Vương Phi, Hứa Như Vân, Lâm Úc Liên, Bành Dương, những bài hát ấy hồi đó đều rất được yêu thích. Cô còn đẩy Thu Thu lên chỗ màn hình điều khiển, cầm tay dạy anh cách chọn bài, cách tăng âm, giảm âm, qua bài...

“Anh không phải là hát rất hay sao?”

“Nhưng từ trước tới giờ anh chưa bao giờ hát qua micro.” Thu Thu ngại ngùng cúi đầu, như một đứa trẻ vừa mắc lỗi, “Chỉ lúc nào chơi guitar anh mới hát được thôi.”

“Không được, hôm nay chúng ta đã đi xa như vậy rồi, em đưa anh đến đây cũng là vì muốn nghe anh hát!”

Tiểu Mạch liền cất tiếng hát, bài đầu tiên là bài “Em đồng ý” của Vương Phi, giọng của cô tuy hoàn toàn không hợp với bài hát này, nhưng cô vẫn cố hết sức lên giọng, “Em đồng ý vì anh mà bị đầy tới tận chân trời...”

Mới hát bài đầu tiên mà cô đã hát tới mức gần như khản giọng, cô quay lại lè lưỡi trêu anh, rồi lại tiếp tục hát bài “Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ”, “Nhân gian”.

“Nhân gian”, cô chỉ đơn giản là thích từ này. “Anh cuối cùng có định hát hay không?”

Tiểu Mạch gõ gõ vào trán anh, nhưng anh chỉ cười xòa mà nói: “Anh chỉ muốn nghe em hát mà thôi.”

“Úi giời, em hát một mình đâu có hay!” “Em hát đi, để anh rót cho em ít nước.”

Anh nhanh như chớp đã chạy ra ngoài, chỉ còn mình Tiểu Mạch, cô chán nản lại hát bài “Cảm ơn anh đã yêu em”, đến đoạn cao trào “Em bây giờ cũng chẳng mong gì nhiều, ngàn lời muốn nói đã hóa thành lời ca, em hát những câu ca, để cảm ơn anh đã yêu em bằng cả con tim mình...”

Nhưng anh cũng không nghe thấy...

Đợi đến khi anh quay lại, Tiểu Mạch đã hát được mười mấy bài rồi.

“Anh rốt cuộc có hát không?”

Cô nhấn micro vào tay anh, khiến anh hoảng sợ đứng sát vào góc phòng.

Nhìn anh cứ im lặng như vậy, Tiểu Mạch càng hát lại càng buồn, tất cả đều là những bài hát tuyệt vọng, dường như khiến cho người hát không thể không rơi nước mắt.

Cuối cùng, cô hát một bài tiếng Quảng Đông của Trịnh Tú Văn, có một bài hát tên rất dài “Romeo và Juliet ở Sarajevo”.

Vài năm trước, Tiểu Mạch có xem một mẫu tin trên tivi, đó là cuộc nội chiến ở Bosnia và Herzegovina, thành phố Sarajevo, có một cậu bé người Serbia yêu một cô gái người Hồi giáo. Nhưng khi ấy, hai quốc gia đang chiến tranh triền miên, nhưng mối thâm tình của họ lại không thể chia rẽ. Cuối cùng họ quyết định cùng nhau đi tìm một chân trời tự do, mạo hiểm vượt qua tất cả những khói lửa của cuộc chiến, nhưng khi vượt qua một trận tuyến cuối cùng, họ lại trúng đạn, cuối cùng cũng chết bên nhau! Bài hát của Trịnh Tú Văn ấy chính là dành tặng cho những bạn trai nhau giống như Tiểu Mạch và Thu Thu vậy...

Mặc dù Tiểu Mạch phát âm tiếng Quảng Đông rất lộn xộn, nhưng vì cô đã đưa cả tình cảm của mình vào trong bài hát nên chừng ấy cũng đã đủ khiến cho Thu Thu cảm động tới rơi nước mắt. Anh hoàn toàn hiểu những gì bài hát muốn nói, cứ nhìn mãi lên sân khấu, nơi có Tiểu Mạch đang đứng hát, đôi môi bất giác run run. Ánh sáng trong phòng mờ ảo, hai dòng nước mắt của anh cứ mãi tuôn rơi cũng khiến cho nước mắt cô cũng chực trào ra...

Kết thúc bài hát, Tiểu Mạch dường như cũng lắc lư theo ngôn ngữ của Sarajevo, để mang bạn trai từ một thế giới khác đến bên cạnh...

Hát xong câu hát cuối, sự im lặng chợt bao trùm cả căn phòng, Tiểu Mạch nắm chặt micro hét lớn...

“Tôi ghen tị với hai người, bởi vì cuối cùng hai người có thể chết bên cạnh nhau!”

Giọng hát cô gái nhỏ lạc hẳn đi, vang khắp căn phòng, khiến cho Thu Thu cũng ngạc nhiên nhìn cô mãi.

Đột nhiên, anh ôm lấy Tiểu Mạch từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Không, anh không muốn như vậy, anh muốn chúng ta có thể tiếp tục sống tốt.”

“Nhưng, nếu như không được ở bên nhau thì sống có ý nghĩa gì đâu?”

Cô gái mười tám tuổi ấy, lúc nào cũng mơ mộng và bốc đồng như vậy, Thu Thu đã có linh cảm về điều gì đó, bình tĩnh trả lời: “Cho dù có chuyện gì xảy ra, em nhất định phải sống tiếp!”

Tiểu Mạch lặng lẽ nhìn vào mắt anh, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Em sẽ đưa anh đến một nơi.” Ra khỏi quán KTV, họ nhanh chóng rẽ bước về phía ga tàu, Thu Thu hỏi: “Chúng ta quay về à?”

“Không!”

Hai người ngồi cạnh nhau, trên chuyến tàu ngày chủ nhật, nhưng họ không quay về hướng đường Tân Trang, họ đi mãi rồi xuống ga ở khu vui chơi Cẩm Giang.

Cô dẫn anh đến một nơi, chỉ cách khu dân cư có một con đường quốc lộ, ở đó có một bánh xe khổng lồ.

Bằng qua con đường là đến công viên Cẩm Giang, khu vui chơi lớn nhất ở Thượng Hải, trong đó có đu quay, tàu lượn, rồi cả phi thuyền...

Đã 4 giờ chiều, Tiểu Mạch vội vàng mua hai vé vào cổng, kéo Thu Thu chạy vào.

Đây là lần đầu tiên anh đến một nơi như thế này, anh hiếu kỳ nhìn khắp xung quanh, lắng nghe tiếng người ta la hét để gọi nhau.

Tiểu Mạch dẫn thẳng anh đến vòng quay khổng lồ, hai người ngồi vào một khoang, trông như một căn phòng nhỏ trong không trung, vừa đủ để chứa hai người.

Bánh xe chậm chậm di chuyển lên cao, Thu Thu sợ hãi nhìn qua cửa sổ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Hai người càng ngày càng cách xa mặt đất, cách xa nơi đô thị ồn ào, cách xa thế gian lạnh lẽo ấy, để tới một nơi chỉ có hai người. Ở nơi đó, không ai có thể làm phiền họ, họ dường như có thể chạm vào những đám mây mùa hè của Thượng Hải, dường như đang ngắm nhìn một thế giới khác.

Tiểu Mạch nắm chặt lấy tay Thu Thu, đầu tựa lên vai anh, cảm thấy như chỉ như thế này cô mới được bảo vệ. Nhưng anh chẳng nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Đến khi bánh xe sắp đưa hai người lên vị trí cao nhất, cô bèn cắn nhẹ vào tai anh nói: “Truyền thuyết nói chỉ cần ước nguyện trên bánh xe khổng lồ thì điều đó nhất định sẽ trở thành hiện thực.”

Cô khẽ nhắm mắt, ước một điều từ sâu trong đáy lòng.

Cuối cùng, khi lên đến điểm cao nhất, cách mặt đất 108 mét, tương đương với tòa nhà mười mấy tầng.

Họ gần như có thể nhìn thấy cả một nửa thành phố Thượng Hải, những chiếc xe hơi ở dưới kia trở nên nhỏ xíu, xa xa là không ít những kiến trúc đang không ngừng cao lên, trông như một rừng cây um tùm cao thấp. Quay đầu sang hướng khác còn có thể thấy xa xa là đỉnh Xa Sơn, đó chính là nơi 5 năm trước họ đã chia tay. Đỉnh núi là nơi ánh chiều đang hạ xuống, phủ khắp không gian là ánh nắng vàng óng.

“Thu Thu, anh có bao giờ nghĩ về tương lai của chúng ta không?” Tiểu Mạch nép sát vào người anh, “Sang năm? Năm sau nữa? Thậm chí mười năm sau? Chúng ta có còn bên nhau không? Có còn vui vẻ như thế này không?”

Anh vẫn không nói gì.

Vẫn trong khoảnh khắc đó, bánh xe vẫn nhẹ nhàng quay, bắt đầu đưa hai người dần dần xuống thấp.

CHƯƠNG 31

Ngày 18 tháng 12 năm 2010. Thứ bảy.

Xe ô tô đã vượt qua cao tốc Hộ Mẫn, tìm Tiểu Mạch đập ngày càng gấp, vô thức nhìn sang bên trái cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy bánh xe khổng lồ vẫn ở đó.

Những ký ức đêm qua bắt đầu dừng lại. Bánh xe ở công viên Cẩm Giang vẫn quay đều như mười năm trước, chỉ khác là trên khoang xe ở vị trí cao nhất kia tất nhiên là một đôi nam nữ khác, cô cũng thầm chúc cho hai người sẽ có được hạnh phúc.

Quay đầu lại thì thấy khuôn mặt của bạn trai, anh mỉm cười ôm chặt lấy cô, không mảy may để ý đến bánh xe khổng lồ ấy.

Ở ghế phía trước là bố mẹ của Thịnh Tấn, họ đang mặc bộ đồ thể thao, trông rất khỏe mạnh và trẻ trung, không ai nghĩ rằng họ đều đã sống hơn nửa đời người rồi. Lái xe là một người đàn ông chuyên lái xe cho công ty nhà Thịnh Tấn, cả đoạn đường cứ luôn miệng kể về những câu chuyện thời còn trẻ, nghe có lúc còn rất buồn cười. Bác gái thỉnh thoảng lại đưa trái cây cho Tiểu Mạch, tới giờ cũng đã coi cô là người một nhà.

Thực ra, trước lúc ra ngoài vào buổi sáng, cô đã do dự...

Trang điểm thay quần áo xong, cô nhìn vào khuôn mặt mình trong gương, vẫn là khuôn mặt trẻ và xinh đẹp ấy, chỉ là trông già dặn hơn cô bé mười tám năm nào, cũng không còn hợp với bộ quần áo trung học nữa rồi. Nhưng trước khi ra cửa cô vẫn không ngừng có chút bồn chồn, cô liếc nhìn đồng hồ, kiểm tra điện thoại xem có tin nhắn của bạn trai gửi đến hay không.

Trong đầu cô hiện giờ rất hỗn loạn, bèn soạn một tin nhắn...

"Thịnh Tấn à, em sáng nay tự nhiên bị ốm, không thể cùng anh và gia đình đi chơi được, em vô cùng xin lỗi!"

Cô chưa bao giờ lừa gạt người khác như vậy.

Nhưng ngay trước khi gửi tin nhắn ấy đi, cô lại tự tay xóa hết.

Điền Tiểu Mạch không có dũng khí để làm việc đó, cô miễn cưỡng xách túi đồ ra ngoài cửa. Chiếc xe chở gia đình anh đã đợi sẵn ở dưới sân.

Lúc đó, chiếc xe đã vượt qua đường trên cao tốc Hộ Mẫn, đi vào tuyến đường Thượng Hải - Hàng Châu.

Bác gái có một mái tóc đen tuyền, rất hiếm thấy ở độ tuổi của bác, cũng tỏa ra một hương thơm phảng phất giống cô gái trẻ đang ngồi ghế sau. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Điền Tiểu Mạch đã cảm thấy rất thích loại nước hoa này, thỉnh thoảng lại khẽ sát mái tóc bà để ngửi. Không ngờ bác gái cũng quay đầu lại nói: "Tiểu Mạch, cháu thích mùi nước hoa của bác à?"

"Bác gái à, cháu chưa bao giờ thấy một mùi nước hoa quyến rũ thế này!"

"Đây là loại nước hoa hiếm bán chạy nhất ở Pháp, công thức chỉ một người đàn ông trong gia đình biết và truyền lại, kể từ thời vua Louis XV đã bắt đầu dùng loại nước hoa này, nói không chừng chỉ vài năm nữa là loại nước hoa này sẽ không được sản xuất nữa. Họ đặc biệt giỏi trong việc trộn các hương liệu thiên nhiên vào với nhau, nhưng hương liệu chính vẫn là mùi hoa oải hương được trồng ở thành phố Grasse, Provence, nước Pháp."

"Thành phố Grasse ư? Cháu nhớ ra rồi, ở đó có tiểu thuyết "Mùi hương" của Patrick Süskind." Bác gái cuối cùng cũng tìm thấy một điểm chung, vui mừng nói: "Ái dà, không sai! Cháu cũng thích xem cuốn tiểu thuyết đó hả?"

"Cháu cực kỳ thích ấy, cho dù là tiểu thuyết hay phim!"

"Để mua được cuốn sách ấy bác đã phải sang Pháp một chuyến đấy!" Cũng may trong xe rộng rãi, bà không kim nổi liền quay lại nắm lấy tay cô con dâu tương lai, "Thật vui quá, Tiểu Mạch à, chúng ta chắc chắn còn rất nhiều sở thích chung nữa đấy!"

Nói rồi, bà lấy từ trong túi ra một lọ nước hoa nhỏ, trông thực sự rất đẹp. Rất vui vẻ, bà mở lọ nước hoa xịt vào cổ tay Tiểu Mạch, khắp xe liền thoang thoảng một mùi hương dễ chịu.

Tiểu Mạch đưa tay lên mũi, quả nhiên đúng là mùi hương đó, mùi hương đưa cô đến với những cánh đồng hoa oải hương ngút ngàn ở vùng Provence phía Nam nước Pháp.

Đó là thứ mà người phụ nữ nào cũng sẽ bị mê hoặc.

CHƯƠNG 32

Tạm đầu tiên là sân golf dưới chân núi Dư, Thịnh Tán vốn sức dài vai rộng lại liên tục kêu đói, kéo cả nhà đến một nhà hàng cao cấp.

Anh ta chọn một phòng riêng rất lớn, từ cửa sổ có thể nhìn thấy giáo đường trên đỉnh núi. Trong phòng có chiếc máy hát hình dạng giống như két tiền, sau bữa trưa thịnh soạn, bà Thịnh vui vẻ cầm lấy micro, hát ca khúc nhạc đỏ ưa thích nhất, quý phu nhân hát liên tục bảy tám bài liền, mãi đến khi tự cảm thấy ngại ngùng, mới đưa micro cho Tiểu Mạch nói: “Thanh niên các cháu cũng hát vài bài đi.”

Tiểu Mạch lại không hề có tâm trạng ca hát, thấy vậy Thịnh Tán liền nói: “Ít nhất em cũng hát một bài đi, giữ thể diện cho mẹ anh một chút.”

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười, chọn trên máy một hồi lâu mới chọn được bài “Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan”.

Hát đến hết bài, bản thân bỗng cảm thấy vô cùng cảm động, khẽ rơi nước mắt.

“Người nói sẽ yêu mãi mãi, bây giờ lại vĩnh viễn chia xa. Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan, những đứa trẻ ngây ngô nhất, những gì tươi sáng những gì cô đơn những gì xa vời. Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan, những đứa trẻ đáng yêu nhất, vì hạnh phúc mà cùng rơi lệ...”

Cô lau nước mắt đặt micro xuống, cố gắng nở nụ cười nói: “Không sao cả, do mắt hơi mỏi thôi mà.”

Thịnh Tán đỡ cô ngồi vào ghế sofa, rót cho cô một ly nước nóng, bỗng không ngờ ông Thịnh lại bình thản hỏi một câu: “Tiểu Mạch, lại nhớ về quá khứ phải không?”

Câu hỏi trực diện này, làm cho Tiểu Mạch kinh ngạc chỉ biết cúi đầu, bà Thịnh huých ông ta một cái: “Nói linh tinh cái gì vậy?”

Sau bữa trưa, mọi người đi đến sân golf.

Tiểu Mạch chưa chơi môn thể thao này bao giờ, chỉ ngồi một bên quan sát. Vợ chồng ông Thịnh chơi rất vui vẻ, xem ra là khách hàng thường xuyên của nơi này, thỉnh thoảng chào hỏi những người bạn golf đi qua, có lẽ đều là những vị đại gia giàu có.

Bạn trai dạy cô chơi golf, nhưng cô học mãi mà không được, lắc lắc đầu nói: “Xin lỗi, có lẽ em không có năng khiếu chơi golf rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, chỉ nhìn thấy giáo đường trên đỉnh núi, không nhìn thấy cánh diều nào, cúi đầu nhìn xuống dưới chân, loại cỏ nhập khẩu dù mùa đông lạnh giá vẫn một màu xanh mướt.

Thực ra, cô nghĩ về mười lăm năm trước, kỳ nghỉ xui xẻo bất thường ấy - như sân golf sang trọng bây giờ, năm đó là một miền cỏ dại dưới chân núi Dư, giữa những đám cỏ che khuất một cái khe rất sâu, ngày Tiểu Mạch khi đó mới mười ba tuổi phải chia tay Thu Thu hôm ấy, cô chính là rơi xuống rãnh sâu ở đây ngã gãy chân.

Mười lăm năm sau, đương nhiên không còn nhìn thấy cái khe đáng chết đó nữa, nhưng cái rãnh sâu trong lòng cô, không những không được lấp đi, mà lại ngày càng sâu thêm.

Trời gần tối, xe du lịch đưa họ đến một khu nghỉ dưỡng cao cấp nhất bên hồ Điện Sơn.

Ông Thịnh đã đặt trước một căn biệt thự riêng, ông ta với vợ ở tầng hai, còn tầng ba là của của Thịnh Tán và Tiểu Mạch.

Đêm đông, gió rít ngoài cửa phòng, có thể nghe thấy âm thanh nước hồ buốt giá không ngừng xô vào bờ.

Trong phòng lại ấm áp như mùa xuân, bạn trai nằm trên giường, hạnh phúc ôm Tiểu Mạch trong lòng hỏi: “Em có vui không?”

“Anh lừa em.”

Câu trả lời đột ngột này làm cho Thịnh Tán hoang mang liền ngồi dậy: “Em nói cái gì?”

Tiểu Mạch cũng đầy cảnh giác ngồi lên ghế, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Tiên Linh.” Vừa nghe đến cái tên này, ánh mắt Thịnh Tán ngay lập tức run rẩy, không cần nói cũng đã biết câu trả lời.

“Em... biết rồi sao?”

Sự chống cự yếu ớt của Thịnh Tán đã tố cáo sự sụp đổ trong lòng, anh ta lại nằm xuống giường, im lặng hồi lâu mới nói: “Anh thừa nhận, anh với Tiền Linh đã từng yêu nhau.”

“Anh thừa nhận muộn quá rồi!”

“Tiểu Mạch, hãy tha thứ cho anh! Anh chỉ coi đó là quá khứ, giữa anh và Tiền Linh sẽ không có gì xảy ra nữa, hơn nữa cô ấy là bạn thân nhất của em, anh cũng không muốn làm em khó xử... huống chi, cô ấy đã chết rồi.”

“Cô ấy đã chết rồi?” Tiểu Mạch đột ngột đứng dậy, “Xem ra anh rất vui mừng?”

“Anh xin lỗi, ý anh không phải như vậy! Từ khi chia tay, anh và cô ấy không hề vương vấn gì, cô ấy cũng chưa từng níu kéo anh, ngược lại còn luôn ủng hộ anh và em yêu nhau.”

“Anh nói nhẹ nhàng quá nhỉ!”

Anh ta tức giận nhảy bật dậy: “Tiểu Mạch, dù em tin hay không tin, lúc đầu là Tiền Linh muốn chia tay trước, đó là sau khi cô ấy đi công tác Nhật Bản về. Anh cũng cảm thấy rất đột ngột, nhưng thái độ của cô ấy kiên quyết như thế, làm anh hoàn toàn không có cách nào khác, chỉ có thể chấp nhận sự thật này, chỉ biết lấy rượu tiêu sầu. Chưa đầy hai tháng, cô ấy lại giới thiệu em cho anh, nói tính cách của em phù hợp với anh hơn. Quả nhiên là như vậy, anh cho rằng chỉ em mới là bạn gái lý tưởng thực sự của anh, mới xứng cùng anh chung sống một đời.”

“Đủ rồi! Anh sớm đã có thể nói cho em biết, tại sao lại đợi đến bây giờ, cho đến sau khi Tiền Linh chết, nếu em không phát hiện ra những bức ảnh đó, bí mật này sẽ mãi mãi được anh giấu kín trong lòng?”

“Không, nhất định sau này anh sẽ nói cho em biết.”

“Sau này? Đợi đến khi kết hôn? Đợi đến khi em sinh con? Hay đợi đến khi em già?” Cô cười đau đớn nhìn màn đêm bên ngoài, “Trước đây có thì sau này cũng sẽ có!”

“Tiểu Mạch, em rốt cuộc có ý gì?” “Xin lỗi.”

Anh ta lại lắc đầu cố chấp: “Đêm nay, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

“Để cho em tĩnh tâm một mình, em muốn đổi phòng.”

Thịnh Tán đương nhiên hiểu ý của cô, “Không sao, anh có thể sang phòng bên cạnh.”

Anh ta vội vàng xách túi đi ra ngoài, tránh cãi nhau trực tiếp với Tiểu Mạch, để cô ấy yên tĩnh một mình sẽ tốt hơn.

Khóa chặt cửa phòng, cô dựa vào cửa, nước mắt lăn xuống gò má, đêm dài lạnh lẽo, làm sao để qua đây?

Cô ấy nhớ về vòng quay khổng lồ cao vợi vợi...

Ký ức năm 2000, chương thứ 9

Năm 2000.

Tháng sáu, ngày chủ nhật cuối cùng.

Ánh trời chiều từ màu vàng chuyển dần sang màu đỏ, chiếu trên T-shirt của Thu Thu, chiếu cả lên vòng đu quay đằng sau, một đôi tình nhân hạnh phúc khác đang ở vị trí cao nhất của hai người họ ban này.

Trên đường ra khỏi công viên Cẩm Giang, hai người họ đều không nói gì. Tiểu Mạch không ngừng vuốt lại mấy sợi tóc mai trước trán, không dám quay lại nhìn vòng đu quay.

Nơi có thể tìm thấy hạnh phúc trong truyền thuyết, cậu lại không cho cô được một đáp án.

Mà tự bản thân cô cũng không thể đưa ra đáp án.

Một đề toán không thể giải?

Chiều muộn chủ nhật, trên xe điện ngậm chặt cứng những thanh niên trở về nhà, Điền Tiểu Mạch cùng cậu ấy trở về Tân Trang.

Lúc ra khỏi bến xe, Thu Thu cuối cùng cũng cất lời: “Không cần tiễn nữa, để tự anh đi xe bus về nhà.”

“Em vẫn còn muốn gặp anh.”

Tiểu Mạch nắm chặt không rời tay Thu Thu, cậu nở một nụ cười nhẹ nhàng: “Không phải mai lại gặp sao?”

“Vâng.”

“Mau về đi, ngộ nhớ bố em biết thì em không xong đâu.”

“Em không sợ.”

Ở quảng trường trước trạm xe điện ngầm Tân Trang, cô gái mười tám tuổi trong chiếc váy đỏ, mãi miết nhìn anh, lặng lẽ rơi nước mắt.

Thu Thu cũng run rẩy cúi đầu không nói, bỗng nhiên ôm chặt Tiểu Mạch vào lòng, hôn lên gò má cô.

Khi đôi môi thô ráp của cậu trượt khỏi gò má mịn màng của cô, liền lặng lẽ quay người, đi vào dòng người đông đúc nơi quảng trường trước trạm tàu.

Bàn tay hai người đan chặt vào nhau, dường như cũng cùng lúc buông ra.

Tiểu Mạch sớm đã nước mắt đầm đìa, không ngừng vuốt ve nơi đầu ngón tay, dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu.

Một phút sau, đợi cô lau xong nước mắt lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng Thu Thu của cô đâu nữa.

Trời, đã tối hẳn rồi.

Cô đứng im trong cơn gió đêm mùa hè, giống như một bức tượng trên quảng trường, người qua đường ai cũng chú ý, nhưng lại cảm giác như những người xung quanh đều không tồn tại, bởi vì không còn có cậu ở bên nữa.

Cuối cùng, Điền Tiểu Mạch, quay người, đi vào trạm tàu, lên tàu, về nhà.

Bố đang ở nhà đợi cô. “Con đi đâu về?”

Điền Việt Tiến tức giận quát con gái, còn cô không nói không rằng trở về phòng ngủ, khóa cửa lại không cho bố vào.

Đêm hôm nay, cô lần đầu tiên mơ thấy giấc mơ ấy.

Mơ thấy mình trong đêm tối lạc vào nơi hoang vu vắng vẻ, dưới chân là một cái khe rất sâu, cô không dám... không dám bước qua cái khe sâu ấy.

Rạng sáng, cô choàng tỉnh giấc, cảm giác như mình rơi xuống rãnh sâu, chân bỗng nhiên đau nhức, như bị gãy thêm lần nữa.

Cả bộ chăn gối đều thấm đẫm nước mắt của cô.

Thứ hai, bố lái xe cảnh sát đưa cô đi học.

Xe cảnh sát đi vào sân trường trung học Nam Minh, Điền Việt Tiến tận tay giao con gái cho giáo viên chủ nhiệm, dặn đi dặn lại cô giáo nhất định phải chú ý đến cô.

Vậy là, từ sáng đến tối đều có giáo viên bên cạnh, lúc là giáo viên chủ nhiệm, lúc là giáo viên tiếng Anh, lúc là giáo viên môn Toán, có lúc trực tiếp là giáo viên chủ nhiệm phụ trách công tác giảng dạy, Tiểu Mạch giống như một cô bé hư, trở thành đối tượng quản thúc trọng điểm của cả trường.

Không còn giáo viên nào yêu mến cô, không còn bạn học nào muốn nói chuyện với cô, mọi người đều nhìn cô như người ngoài hành tinh. Rất nhiều bạn gái trước đây vốn rất ngưỡng mộ cô, giờ lại nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, những chàng trai vốn rất ái mộ cô, giờ lại thay bằng ánh mắt tiếc nuối, coi cô như đóa hoa rơi vào dòng nước xoáy.

Buổi trưa, Điền Tiểu Mạch nói muốn đến cửa hàng đối diện mua vài thứ, liền bị giáo viên ngăn lại. Bảo vệ đã nhận được chỉ thị của hiệu trưởng, dù bất cứ lý do gì cũng không cho cô ra ngoài, phải canh chừng nghiêm ngặt.

Chiều tối, cô lại muốn đi ra ngoài, nhưng vẫn bị giáo viên chủ nhiệm từ chối, nửa bước không rời, không để cho cô ra ngoài dù chỉ nửa bước. Giáo viên cùng cô ăn trưa tại nhà ăn, đích thân giám sát cô tự học buổi tối trong phòng học.

8 giờ tối, cô bị đưa về ký túc xá, trước sau đã thêm vài ổ khóa, rõ ràng canh chừng cô không khác gì chống trộm. Quản ký túc trực tiếp đưa cô đến phòng, tiếp theo đến lượt các bạn cùng phòng phụ trách trông chừng cô.

Bức tường bao quanh trường đã lắp thêm lưới sắt, mỗi đêm đều có giáo viên lần lượt trực ban đi tuần, thật giống như một nhà tù Shawshank! Còn cô đến quyền đi dạo hít thở không khí cũng không có.

Trước khi tắt đèn, Tiểu Mạch nằm bò bên cửa sổ phòng ở, ngấm nhìn cảnh sắc ban đêm hoang sơ bên ngoài trường học. Cô nghĩ đến Thu Thu ở bên ngoài nhất định đang lo lắng chờ cô. Hôm qua không phải đã hẹn rồi? Hôm nay nhất định sẽ gặp, nhưng cô nào đi đâu được, trở thành tù nhân bị nhốt trong trường. Ông trời làm chứng, chỉ cần một ngày không nhìn thấy cậu, cô cảm giác như bị trừng phạt cực hình vô thời hạn.

Nước mắt không kìm được rơi xuống, rơi đúng khóm hoa dưới lầu, dường như gọi lên một khung cảnh quen thuộc.

Tiền Linh, không cần nhìn cũng biết là cô ấy, đang quỳ dưới gốc cây mai, hình như đang đào bới rồi chôn vật gì đó xuống đất. Cô biết Tiền Linh thích nhất hoa mai, trước đây hai người họ thường cùng nhau đi dạo dưới hàng cây mai, mùa đông còn cùng nhau ngắm hoa mai nở rộ.

Dường như có linh cảm, Tiền Linh đang ngồi dưới gốc cây mai liền ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Mạch đang thò đầu ra ngoài cửa sổ phòng ký túc.

“Đừng! Đừng mà!”

Tiền Linh hét lên sợ hãi, có lẽ tưởng rằng Tiểu Mạch đang định nhảy lầu tự tử.

Tiểu Mạch vội đóng cửa sổ trở về giường, không muốn có thêm nhiều người chú ý đến cô.

Một phút sau, Tiền Linh trở về phòng, tự tay mở màn cửa Tiểu Mạch ra. Từng là bạn thân thiết, là hai hoa khôi của trường trung học Nam Minh, hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Vẫn là Tiền Linh phá vỡ sự im lặng: “Cậu không sao chứ?”

“Mình không sao”, Tiểu Mạch tiếp tục cuộn tròn trên giường, “Ban nãy cậu làm gì dưới lầu vậy?”

“Tớ vừa chôn cát.”

Tiền Linh tháo giày treo vào cạnh Tiểu Mạch, giống như trước kia cùng nhau trốn trong một chiếc màn.

“Chôn cái?”

Tiền Linh hạ màn xuống, trở thành thế giới riêng của hai cô gái.

“Cậu còn nhớ quyển album ở đầu giường tớ không?”

“Ảnh chụp chung của chúng mình.”

“Ừ”, Tiền Linh ngáp ngừng một lúc, ngẩng đầu buông một tiếng thở dài, “mình chôn quyển album ảnh đó dưới gốc mai mình thích nhất.”

“Tại sao?”

Tiểu Mạch chợt cảm thấy chua xót, dường như mùa xuân của chính mình cũng đã bị người bạn thân nhất chôn cất rồi.

“Dù sao trong lòng cậu, mình cũng không còn quan trọng nữa, còn giữ lại album ảnh làm gì chứ?”

“Tiền Linh”, Tiểu Mạch run rẩy nắm lấy tay cô ấy, “Không, trong lòng mình cậu mãi mãi quan trọng, không ai có thể thay thế cậu.” “Trong lòng cậu chỉ có anh ấy.”

Tiền Linh rút tay ra, nhìn vào mắt cô đầy oán trách.

“Không, mình không thể để mất cậu được.” Tiểu Mạch chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng, cô sẽ có ngày đến mức bạn bè xa lánh như thế này, cô vẫn còn muốn níu kéo tình bạn với Tiền Linh.

Nhìn thấy ánh mắt chân thành và thuần khiết của cô, cùng dòng nước mắt lăn dài trên má, Tiền Linh cũng yếu lòng đi ít nhiều, rơm rớm nước mắt hỏi: “Thật sao?”

“Thật!”

Tiểu Mạch ôm chặt lấy Tiền Linh, không thể tưởng tượng cuộc sống không có cô ấy, giống như không thể tưởng tượng cuộc sống không có Thu Thu.

Nhưng, cô không thể so sánh được, công bằng mà nói bên nào quan trọng hơn.

Hai cô gái mười tám tuổi, ngồi trong màn ôm nhau khóc thật to, tận đến khi ký túc tắt đèn chìm vào màn đêm.

Nước mắt đã ướt đầm vỏ gối.

Hai cô gái cùng nằm trên chiếc giường chật hẹp, vuốt ve mái tóc của nhau, cùng nhau thờ chung một bầu không khí, giống như trở về tháng sáu năm ngoái.

Tiền Linh thì thầm bên tai: “Nói cho cậu một bí mật, mùa hè năm lớp mười một, mình cảm nắng anh chàng hàng xóm, đó là một sinh viên năm nhất đại học, vừa cao vừa đẹp trai lại còn rất cool, giống y như Lưu Xuyên Phong vậy. Nhưng mình với anh ấy bên nhau được một tháng, cho đến khi bắt đầu năm học mới, cảm xúc đó cũng không còn nữa, mình cũng không muốn gặp lại anh ta nữa.”

“Không phải chứ? Vậy chứng tỏ tình cảm của hai người không sâu đậm rồi.”

“Lúc đó phải nói là yêu sống yêu chết! Nhưng cũng chỉ là vài phút nhiệt huyết đó, tình đầu nào cũng đều như vậy, cô gái nào đứng trước mỗi tình đầu cũng đều như vậy, nhất định không được vì thế mà ảnh hưởng tương lai cả một đời. Cậu còn có đường đời rất dài rất lâu phía trước, sẽ gặp được nhiều người con trai tốt hơn xứng đáng hơn, hãy cho bản thân thêm nhiều cơ hội.”

Tiểu Mạch lại quay lưng lạnh lùng nói: “Sao giọng điệu của cậu lại giống như giáo viên vậy?”

“Được thôi, mình không nói nữa, chỉ cần cậu vẫn coi mình là bạn tốt.”

“Ừ, chúng mình cứ ở bên nhau như vậy nhé.” Ký túc xá nữ một đêm khuya tĩnh mịch, Tiểu Mạch dựa vào người Tiền Linh, từ từ đi vào giấc ngủ. Cô mơ thấy Thu Thu.

Ngày hôm sau, Tiểu Mạch vừa đến nhà ăn sáng đã có giáo viên theo dõi cô, theo dõi đến tận tiết học đầu tiên của buổi sáng.

Một ngày một đêm, cô mất đi tự do không khác gì ngồi tù, chỉ có thể đi đi lại lại giữa phòng học, nhà ăn, ký túc xá. Trường cử ba giáo viên thay phiên trông chừng cô, nghiêm cấm cô ra ngoài nửa bước.

Cuối cùng, cô không chịu được nữa, nói với giáo viên: “Em có gì đáng sợ chứ?”

“Xin lỗi nhưng đây là chỉ đạo của hiệu trưởng, cũng là yêu cầu của bố em, chúng tôi phải có trách nhiệm với em.”

Cứ như vậy đến thứ ba, Tiểu Mạch đã ba ngày không được gặp cậu ấy rồi, không biết giờ cậu ấy cảm thấy thế nào? Không biết có cố gắng đứng đợi ở ngoài cổng trường không? Không dám tưởng tượng đến, nhất là liệu Thu Thu có nghĩ cô đã thay lòng, đột nhiên muốn một đao cắt đứt mối quan hệ này?

Đêm nào lòng cô cũng như dao cắt, nhào ra cửa sổ đến tận khi tắt đèn, mơ đủ những ác mộng kỳ quái. May còn có Tiền Linh bên cạnh, không thì bản thân cũng sớm phát điên rồi. Mỗi khi không ngủ được, cô cùng Tiền Linh thì thầm trò chuyện. Cô kể cho Tiền Linh tất cả bí mật của mình, kể cả tình cảm của cô dành cho Thu Thu.

Tiền Linh nhắn nại khuyên bảo cô, nói đó chẳng qua chỉ là mộng tưởng thời thiếu nữ, cô không được nhầm lẫn ranh giới của hai thế giới này. Ranh giới ngăn cách này không ai có thể vượt qua. Còn những thứ viết trong tiểu thuyết tình yêu, hát trong những khúc tình ca đều chỉ là ảo giác, không thể trở thành hiện thực.

Tiểu Mạch thừa nhận từng lời cô ấy nói đều không sai. Nhưng nếu như tất cả chỉ là ảo giác, vì sao cảm xúc của cô lại thật đến vậy?

Thứ năm, đêm cuối cùng ở trường trước kỳ thi đại học.

Cô vẫn nhào người bên cửa sổ phòng ký túc, ngắm nhìn nơi hoang vắng mông lung qua màn đêm, mong chờ sẽ trông thấy một ánh sáng nào đó. Dù là ánh đèn pin hay ánh lửa đốt, cô đều tin đó là tín hiệu của Thu Thu gửi đến cô.

Nhưng giờ tắt đèn đã đến, cô miễn cưỡng chui lại vào màn, dù chỉ một tia sáng nhỏ nhoi cũng không thấy được.

Mê man ngủ đến quá nửa đêm, bỗng nghe thấy ngoài cửa có âm thanh gì, cô cảnh giác mở mắt dậy, lay lay Tiền Linh nằm bên cạnh: “Cậu có nghe thấy không?”

“Ừm? Không... buồn ngủ quá... ngủ đi...” Tiểu Mạch vừa mới nằm xuống, trong lòng lại cảm thấy vô cùng bất an, xuống giường mở cửa sổ, quả nhiên lại nghe thấy âm thanh đó.

Ngoài cửa, dưới chân ký túc xá nữ, đằng sau bức tường bao rất cao là bãi đất hoang vu lúc rạng sáng.

Sau bức tường bao quanh ngôi trường, truyền đến một tiếng đàn guitar, chính là cây đàn cũ kỹ đó, chính là âm thanh gây lên bởi ngón tay của Thu Thu, không có những giai điệu tinh tế, chỉ có tiết tấu phóng khoáng như của kẻ phiêu bạt, vang vọng một góc sân trường.

Các nữ sinh trong ký túc đều đã tỉnh giấc, tầng trên tầng dưới rất nhiều người nghe thấy, Tiền Linh cũng xuống giường chạy đến đằng sau cô, vỗ lưng Tiểu Mạch nói: “Minh cũng nghe thấy rồi, cậu không sao chứ?”

Cô không trả lời, chỉ lặng người nhào ra cửa sổ, lắng nghe tiếng guitar trong màn đêm, lắng nghe tiếng hát của Thu Thu.

“Ưống say rồi, còn nghĩ được chi nữa? Là tình yêu thuần khiết, là nỗi buồn lửng lơ...”

Để cho Tiểu Mạch trong ký túc nghe thấy, cũng để không bị tiếng guitar át đi, Thu Thu hát rất to rất dữ dội, gần như đánh thức tất cả nữ sinh của trường trung học Nam Minh.

Tiểu Mạch cắn môi thật chặt vẫn không thể ngăn được nước mắt rơi.

Trong màn đêm tiếp tục vang vọng tiếng đàn hát guitar.

“Không cần nói em tôi, đều không thể rời bỏ, chỉ cần nhắm mắt lại, em sẽ thấy động lòng. Vẽ lên bầu trời một ánh cầu vồng, với cây xanh và gió ấm. Đưa cho tôi một ly rượu, chỉ cần có thể quên đi quá khứ, em sẽ được tự do. Là ai đã phá tan giấc mộng của tôi, dòng sông dưới ánh mặt trời, vẫn không ngừng trôi...”

Trong màn đêm u tối, không thể nhìn thấy Thu Thu ở đâu. Nhưng tiếng đàn và giọng hát của cậu lại tràn ngập không gian, len lỏi vào từng góc ngách của ngôi trường, cũng len lỏi vào ký ức đêm nay của từng người.

Cô đưa tay chạm vào không khí, như đang chạm vào tiếng đàn của cậu.

Nghe đến đoạn cuối, ngay cả Tiền Linh cũng bị cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng cô ấy vẫn ôm chặt Tiểu Mạch, đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Không ai nhìn thấy bên ngoài bức tường, Thu Thu đã hát đến khản cả giọng, nhưng vẫn hướng lên trời cao giải bày tâm sự, cậu biết Tiểu Mạch nhất định sẽ nghe thấy, tất cả những sinh linh nơi hoang vu này cũng sẽ nghe thấy.

Cũng có thể, còn có cả người mẹ yếu mệnh của anh...

CHƯƠNG 33

Ngày 18 tháng 12 năm 2010.

Bên hồ Điện Sơn, đêm đông lạnh giá.

Ngắm nhìn sắc đen hư vô bên ngoài khung cửa, Tiểu Mạch gạt đi giọt nước mắt trên mi.

Bên tai, vẫn đang nghe thấy ca khúc mà Thu Thu đàn hát đêm mùa hè nóng nực của mười năm trước.

Rất nhiều năm sau, cô mới biết đó là bài “Thế giới mới tươi đẹp”, người hát là một nghệ sĩ rock and roll, tên Ngũ Bạch.

Ngồi một mình đến 10 giờ, bỗng có người gõ cửa, cô cẩn thận nhìn qua khe cửa, lại là bố của bạn trai.

Ông ta đến làm gì?

Tiểu Mạch chỉnh lại đầu tóc, không thể để cho người khác phát hiện ra cô vừa khóc xong, mới từ từ mở cửa phòng.

“Bác, có chuyện gì không ạ?”

Người đàn ông cao lớn trước mắt, nở một nụ cười như Châu Nhuận Phát, rồi nhàn nhàn nói: “Tiểu Mạch, cháu với Thịnh Tán có phải lại có chuyện gì rồi không?”

“À, không có gì ạ, chỉ là một vài chuyện quá khứ thôi.” Cô vội vàng tránh đường nói: “Mời bác vào trong nói chuyện ạ.”

Ông Thịnh rất lịch sự bước vào, ngồi xuống đáng vẻ như người cha hiền: “Nếu Thịnh Tán có làm gì sai, cháu cứ nói với bác.”

“Không có ạ...” Tiểu Mạch lưỡng lự vài giây, nhìn thấy ánh mắt hiền từ mà đầy uy lực của ông Thịnh, mang đến cho người ta cảm giác an tâm, hay là cứ cứ can rằng nói ra đi, “Mấy ngày trước cháu nhìn thấy bác và Thịnh Tán ở đám tang bạn thân của cháu - Tiền Linh.”

“Ừ, cháu cũng biết đấy, Tiền Linh là nhân viên quan trọng của công ty bác, bác đương nhiên nên đến dự đám tang cô ấy... còn về Thịnh Tán, bác có thể nói thật với cháu, trước đây hai đứa nó từng yêu nhau.”

Cô không ngờ ông Thịnh lại thẳng thắn thừa nhận như vậy. “Cảm ơn bác.”

“Cháu nhất định cảm thấy rất đau lòng, chuyện quan trọng như vậy, Tiền Linh và Thịnh Tán lại chưa từng nói với cháu. Cháu có phải cảm thấy bị hai người thân thiết nhất lừa gạt?”

“Hai năm trước, bác đã biết Thịnh Tán và Tiền Linh đang yêu nhau, lúc đó bác vừa không ủng hộ vừa không phản đối. Nhưng hơn một năm trước, Tiền Linh chủ động chia tay với nó, bác cũng không biết lý do vì sao. Nhưng bác biết từ sau khi nó yêu cháu, chưa từng nhắc đến nửa chữ Tiền Linh, bác tin con trai bác không phải hạng người tính tình bông bột. Lúc nó còn nhỏ bác đã dạy nó không bao giờ được lừa gạt người khác, dù là người nó yêu hay bạn trai nó... Đương nhiên, nó không nên giấu giếm cháu, nhưng ít nhất nó chưa bao giờ phản bội cháu.”

Ông ấy nói một mạch những lời biện hộ cho con trai, có thể thấy sự lao tâm khổ tứ của người cha này, không muốn con trai mình vì lý do này mà lại mất đi người con gái mình yêu nhất, mà cô gái này cũng rất được lòng ông Thịnh, dường như đã định sẵn cô là con dâu lý tưởng.

“Vâng, cháu cũng biết anh ấy không phải loại người đó.”

“Mong hai đứa luôn được hạnh phúc.”

Ông Thịnh khẽ mỉm cười, dù đã đến tuổi này rồi vẫn có một vẻ hấp dẫn khó cưỡng của người đàn ông trưởng thành.

“Cháu sẽ nhẫn nại nghe anh ấy giải thích.” Tiểu Mạch tiễn ông ra cửa, ông bỗng quay đầu lại nói: “Đúng rồi, Thịnh Tán nói cháu thích nhất mua sắm qua mạng?”

Trong lòng cô bỗng có chút căng thẳng, có phải người có tiền coi thường sở thích của cô? Nhưng trước đây không phải đã nói rồi sao? Cô quyết định tiếp tục trả lời thẳng thắn: “Vâng ạ, vì mua hàng qua mạng vừa rẻ vừa tiện.”

“Thực ra bác cũng không thấy mua hàng qua mạng có gì phải xấu hổ, nên cháu cũng đừng nghĩ bác khó gần như vậy. Tiểu Mạch, bác sẽ ủng hộ cháu! Cố lên!”

Ông Thịnh nở một nụ cười đôn hậu với cô, rồi lùi bước ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Đóng cửa lại, Tiểu Mạch đưa tay cảm nhận trái tim đang đập rất nhanh, miệng thì thầm: “Khu Ma nữ.”

Chỉ yên tĩnh được mười phút lại có tiếng gõ cửa, lần này chính là bạn trai cô.

Mở cửa cho anh ta vào, Tiểu Mạch bình thản nói: “Có phải anh nhờ bố đến nói tốt hộ không?”

“Bố anh từ xưa đến giờ chưa từng lừa dối ai, ông là thần tượng trong lòng anh, anh nghĩ lời ông nói ra, người khác nhất định sẽ tin tưởng.”

Xem ra anh ta rất tự tin, cho rằng chỉ cần có bố ra tay thì không chuyện gì không giải quyết được.

“Em biết bố anh là một người đàn ông xuất chúng.” Cô có chút thất vọng, “Nhưng anh không thể tự mình nói ra sao?”

“Anh đã nói rồi nhưng em đâu có tin.” “Không phải là không tin, mà là em cảm thấy rất buồn.”

Thịnh Tán bỗng ôm chặt cô từ đằng sau, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, nồng ấm hôn lên cổ cô, thì thầm bên tai: “Xin lỗi em, em yêu, anh thực sự rất yêu em, không muốn đánh mất em.”

E rằng, không một cô gái nào có thể chống cự lại sự tấn công như thế này của một anh chàng đẹp trai, sự kiên quyết trong Tiểu Mạch dần dần cũng hóa mềm yếu.

Cô bất lực nằm trên giường, ngắm nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt, giống như một giấc mộng vậy, không biết có thể si mê bao lâu nữa?

Đột nhiên, Thịnh Tán lấy ra từ sau lưng một chiếc hộp.

Nhìn thấy chiếc hộp màu hoa hồng, trái tim Tiểu Mạch tự động đập rất nhanh, cô sợ hãi cuộn tròn trên giường.

Anh giả điệu bộ thần bí từ từ mở chiếc hộp, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, ánh lên lung linh trước mắt cô.

Tiểu Mạch nhận ra đây là mẫu mới nhất của Cartier, bởi vì trên Taobao có hàng giả tương tự. Dù biết trước như vậy, chiếc nhẫn giá trị hàng nghìn USD vẫn làm cô hết sức bất ngờ, giây phút ánh mắt bị thu hút, trong lòng cũng đã hết sức cảm động.

Đôi tay Thịnh Tán không ngừng run rẩy, có lẽ đã luyện tập rất nhiều lần, nhưng lời nói vẫn ấp a ấp úng.

“Tiểu Mạch... tuy rằng... anh biết... biết... như thế này... đột... đột ngột quá... nhưng anh... không muốn... phải chờ đợi nữa... lấy... lấy... lấy anh nhé!”

Cô nhìn sâu vào đôi mắt anh, ánh mắt anh ánh lên niềm xúc động, chiếc nhẫn lấp lánh trên tay anh, dường như đây không phải là sự thực, dường như chỉ là một ảo giác quá chân thật mà thôi.

Lần này, rốt cuộc sẽ lại là cái kết như thế nào đây?

Trong lúc cô đang im lặng, Thịnh Tán lại can đảm nói to một lần nữa: “Điền Tiểu Mạch, em đồng ý lấy anh chứ?”

Tiểu Mạch gần như sắp đầu hàng rồi, trong lúc bối rối lại nghĩ ra một cái cớ: “Nhưng em vẫn đang đeo khăn tang, mấy ngày nữa còn phải hạ huyệt cho bố.”

“Không sao, anh có thể đợi!” Anh có lẽ đã đoán trước được Tiểu Mạch sẽ nói như vậy, kiên định nắm chặt tay cô: “Tiểu Mạch, chúng ta có thể một năm sau mới kết hôn, nhưng xin em hãy đồng ý anh trước!”

Dáng vẻ khi cầu hôn của anh ấy thật tuấn tú, giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết, cũng giống như một tên sát thủ chuyên nghiệp vô tình, không cô gái nào có thể thoát khỏi. Trong giây lát, ánh mắt anh xuyên thẳng vào trái tim cô, dường như đã không còn lựa chọn nào khác.

Cuối cùng, cô đã đầu hàng, nhẹ nhàng đưa ngón tay ra.

Thịnh Tán nắm chặt ngón áp út bên tay trái của cô, cẩn thận đeo nhẫn cho cô.

Dường như đã đặt làm riêng cho cô, kích thước vừa khít không sai một li! Trong lòng Tiểu Mạch thầm buông một tiếng thở dài, đây chính là “ý trời”.

“Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời anh!” Bạn trai ôm cô nồng nàn, không ngừng hôn lên mắt môi cô, cô chỉ biết lặng lẽ chấp nhận.

Anh nhảy lên như một đứa trẻ, vừa tươi cười vừa nói: “Sáng mai, cả nhà chúng ta sẽ đi đến khu biệt thự Tùng Giang, đó chính là nhà mới của chúng ta. Em yên tâm, bố chỉ cho anh một khoản tiền mặt, những hóa đơn sau này đều do anh tự thanh toán, anh sẽ nỗ lực làm việc hơn nữa, biến căn nhà đó thực sự trở thành của chúng ta.”

“Thực ra, sau này khi bố anh nghỉ hưu, chẳng phải toàn bộ công ty của ông ấy đều sẽ thuộc về anh sao?”

“Nói là như vậy, nhưng anh cũng không thể ôm cây đợi thỏ”. Anh ta hoàn toàn không nghe ra giọng điệu mỉa mai, “Huống chi, ít nhất bây giờ anh vẫn là một bác sĩ ngoại khoa.” “Vậy tốt rồi.”

Cô cười nhạt một tiếng, cúi đầu ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay, đúng là đẹp chết đi được.

Thịnh Tán lại hôn lên trán cô, đang định hôn tiếp đã bị cô nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đêm nay em vẫn muốn ở một mình.”

Rõ ràng có ý đuổi Thịnh Tán đi, nhưng cô đã đeo nhẫn cưới trên tay, anh cũng không còn lo lắng gì.

Anh nghe lời bước ra khỏi phòng, hôn gió cô: “Em ngủ ngoan!”

Điền Tiểu Mạch lại dựa vào sau cánh cửa, cắn nhẹ chiếc nhẫn, lẽ nào ngày mai đã phải lấy anh ấy rồi?

Nhưng cô lại rất không muốn điều đó. Chợt nhớ về mười năm trước .

Ký ức năm 2000, chương 10

Mùa hè, năm 2000.

Thứ sáu, ngày cuối cùng ở lại trường trước kỳ thi đại học.

Rạng sáng, tất cả nữ sinh trong ký túc xá đều nghe thấy tiếng đàn hát guitar bên kia bức tường, Tiểu Mạch rơi nước mắt nhào người ra cửa sổ, mãi cho đến khi tiếng hát của Thu Thu ngày càng yếu ớt.

Đột nhiên, giáo viên quản lý xông vào ký túc xá, yêu cầu tất cả về giường ngủ, còn đóng chặt cửa sổ lại.

Tiền Linh ôm chặt Tiểu Mạch đang không ngừng run rẩy, hai người cùng nhau khóc đến khi trời sáng.

Buổi sáng, trong giờ giải lao, Tiểu Mạch nghe thấy vài nam sinh bàn tán.

“Đêm hôm qua, con ma đó gào khóc làm tao không ngủ được.”

“Mày không biết à? Lúc sau thằng ranh đó định treo tường vào, kết quả bị giáo viên trực ban đánh cho một trận.”

“Hay lắm! Tao cũng muốn đánh nó một trận!” Hình như mấy tên đó cố tình nói lớn tiếng cho Tiểu Mạch nghe thấy.

Cô tức giận cầm cặp sách xông ra ngoài, đến cửa lớp lại bị giáo viên chủ nhiệm chặn lại.

“Thầy, em xin thầy! Em chỉ muốn nhìn mặt cậu ấy một chút, chỉ 5 phút thôi, được không thầy?”

“Không được”. Thầy chủ nhiệm không khác gì quản ngục, nghiêm mặt ra lệnh: “Dù thế nào cũng không được ra, về ngay lớp học cho tôi!”

Tiểu Mạch không nghe lời được nữa, cô vòng qua thầy giáo chạy khỏi giảng đường, chạy cật lực về phía cổng trường.

Sau lưng vang lên tiếng quát của giáo viên: “Mau bắt con bé lại! Bắt lấy nó! Không cho nó ra ngoài!”

Giống như bị mất ví tiền trên xe bus, điên cuồng hô hoán mọi người xung quanh bắt lấy kẻ trộm.

Tiểu Mạch băng qua khu vườn đầy hoa, chạy qua sân bóng vắng vẻ không một bóng người, váy và tất lấm đầy bùn đất, dây chun buộc tóc đuôi ngựa cũng bị tung ra, mái tóc như dòng thác đổ xuống lưng, giống như một tên phạm nhân công khai vượt ngục, không có một sức mạnh nào có thể ngăn nổi cô.

Nhưng đúng lúc cô xông ra khỏi cổng trường lại bị bảo vệ cao to giữ chặt lại, như giữ một con gà con, cho dù cô hết sức vẫy vùng la hét cũng không thể tiến thêm bước nào.

Rất nhiều giáo viên chạy đến, người cầm tay người cầm chân, người Tiểu Mạch bị kéo ngang kéo dọc, giống như bị trói trên cây thánh giá, bị căng người bẻ về lớp học.

Trở về chỗ ngồi ban nãy, Tiểu Mạch che đầu hết sức im lặng, áo và váy sớm đã vấy bẩn, giống như trinh nữ vừa chui lên từ giếng cổ, đôi mắt uất hận tối sầm lại. Giáo viên lên lớp cũng cảm thấy đáng sợ, ngay cả Tiền Linh cũng không dám nói chuyện với cô, bạn cùng lớp lần lượt tránh xa cô hơn trước, dường như nếu lại gần sẽ khơi dậy một cơn thịnh nộ.

Buổi chiều, kết thúc tiết học cuối cùng, tất cả học sinh lớp mười hai đều trở về nhà. Họ sẽ tự ôn luyện ở nhà, một tuần sau sẽ phải đối mặt với kỳ thi đại học quyết định số phận.

Điền Việt Tiến lái xe cảnh sát đến trường học, đón lấy con gái từ tay giáo viên, nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của cô, giáo viên chủ nhiệm tranh lời giải thích trước: “Cô bé này vẫn còn nhưng nhớ tên lưu manh ở đối diện, ông Điền ông về nhà nên tiếp tục trông chừng cô bé, đừng để cô bé trốn ra ngoài!”

“Cảm ơn cô!”

Ông đưa đứa con gái bú sữa bình vào trong xe cảnh sát giống như bắt tội phạm vậy.

Lúc lái xe ra khỏi trường, Tiểu Mạch quay mặt nhìn lại đối diện con đường, trong siêu thị chỉ có một mình chủ cửa hàng, không thấy Thu Thu đâu.

Cô không bao giờ gặp lại cậu nữa.

Chiếc xe nhanh chóng rời xa ngôi trường, rời xa con đường Nam Minh vắng vẻ, rời xa miền đất hoang vùng ngoại ô này.

Trở về ngôi nhà ở thành phố, cô gần như đã cạn hết nước mắt.

Điền Việt Tiến không còn muốn nói gì với cô nữa, ông chỉ có thể làm theo bệnh nghề nghiệp - canh chừng phạm nhân.

Ngày hôm sau, Thượng Hải đón một cơn bão mạnh nhiều năm hiếm thấy.

Trong một tuần quan trọng ôn luyện trước kỳ thi đại học này, ông Điền đã xin Sở Công an cho nghỉ, đây là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm. Lãnh đạo vui vẻ phê chuẩn yêu cầu này, dù sao con gái thi đại học cả đời chỉ có một lần, vụ án mạng của cô giáo Mộ Dung tạm thời do người khác phụ trách.

Ông Điền lắp thêm mấy ổ khóa trong nhà, từ trong nhà ra cổng đều khóa chặt lại, chìa khóa chỉ có một chùm ông giữ, không có chìa khóa thì không cách nào ra khỏi nhà được. Trường học là tù ngục, nhà cũng là tù ngục, hình phạt này còn kinh khủng hơn cả tử hình.

Bố ở nhà 24/24, tất cả đồ ăn đồ uống đều do họ hàng mang đến, cả dòng họ đều được huy động phục vụ cho kỳ thi đại học của cô. Tiểu Mạch tuy lòng rối bời, không làm được gì cũng không nghĩ được gì. Cứ nghĩ đến Thu Thu là cô lại không kiềm chế được bật khóc, quyết tâm ép bản thân không nghĩ nữa, mở sách ôn thi.

Cô ngây thơ tưởng rằng, chỉ cần kết quả thi đại học thật tốt, nhận được giấy báo trúng tuyển nguyện vọng một, cô sẽ có thể trở lại tìm Thu Thu, hai người họ vẫn có thể vui vẻ ở bên nhau.

Vậy là ba tuần liền cô không gặp lại Thu Thu. Mãi cho đến ngày kỳ thi đại học kết thúc. Tháng bảy nóng nực.

Tiểu Mạch vừa được trả lại tự do, tuy chưa biết điểm số bao nhiêu nhưng có dự cảm thành tích không hề tồi. Bố cô trở lại vụ án, không còn trông chừng cô như tội phạm nữa. Cô lại trang điểm thật xinh đẹp giống như một nữ sinh đại học, thấp thỏm không yên ngồi lên xe bus.

Trở về trường trung học Nam Minh, cả trường đều đã nghỉ hè hết rồi, cổng trường đóng chặt như lăng mộ.

Tiểu Mạch không muốn đi vào cánh cổng này lần nữa, cô đội nắng chói chang một mình băng qua con đường Nam Minh tĩnh mịch. Đó là nơi vẫn vương thương nhớ, giống như ốc đảo giữa sa mạc hoang vu, hòn đảo giữa đại dương mênh mông.

Nhưng cánh cổng sắt của siêu thị vẫn khép chặt.

Có lẽ bởi lý do đang là kỳ nghỉ hè, không có học sinh nên cũng không bán hàng nữa. Cô ở bên ngoài ra sức gõ cửa la hét: “Có ai không? Thu Thu! Thu Thu!”

Mấy phút sau, trong cửa hàng vẫn không hề có động tĩnh gì.

Cô dán chặt mắt vào cửa kính nhìn vào trong, phát hiện ra tất cả giá hàng đều trống rỗng! Quầy thu ngân cũng không có gì! Dường như cả siêu thị trong chốc lát đã bị chuyển hết đi rồi sao?

Tiểu Mạch sốt sắng đứng đợi trước cửa hàng, một tiếng đồng hồ qua đi vẫn không thấy bóng dáng ai cả, dưới ánh mặt trời chói chang dường như cô sắp say nắng đến ngất đi rồi.

Cô biết gần đây còn có khu dân cư, liền mặc kệ mồ hôi đầm đìa, đi tìm ủy ban phường.

Siêu thị nhà Thu Thu cũng là nơi duy nhất bán hàng ở đây, các cô ở ủy ban phường đều biết chủ cửa hàng.

Nghe nói Tiểu Mạch muốn tìm bố con Thu Thu, các cô liền thở ngắn than dài: “Cô bé, cháu không biết sao? Hai người họ người mất nhà tan rồi!”

“Cái gì?”

Các cô ở ủy ban phường nói liến thoắng, sau khi Tiểu Mạch rời trường không lâu, Thu Thu mất tích không tin tức gì. Chủ cửa hàng lo lắng tìm con trai khắp nơi, mấy ngày sau trong đêm giông bão, không may ông bị một chiếc xe tải đâm phải và đã chết trên đường Nam Minh. Cậu bé đến nay vẫn

không có tung tích gì, cửa hàng thì bị bọn lưu manh cướp sạch, ủy ban phường chỉ còn có thể giúp đóng cửa hàng.

Tiểu Mạch không nói không rằng, đội nắng chang chang trở về trước cửa hàng, dựa vào bóng cây chờ đợi Thu Thu của cô.

Từ buổi sáng đến chiều tối, không biết đã rơi bao nhiêu mồ hôi, cho mãi đến khi màn đêm hoàn toàn bao vây lấy cô, nước mắt mới không ngừng tuôn rơi.

Đêm khuya, cô trở về nhà, lại ôm gối khóc tới sáng.

Từ kỳ nghỉ hè năm 2000, Điền Tiểu Mạch không bao giờ gặp lại Thu Thu nữa.

Sau này, cô có đi qua đường Nam Minh vài lần nữa, phát hiện siêu thị đã được chuyển nhượng cho người khác, người ta đã quên hai bố con đến từ vùng nông thôn miền Tây, dường như họ chưa từng đến đây.

Mùa hè nóng nực năm ấy, cô chán nản nhốt mình trong nhà, nhận được giấy báo trúng tuyển nguyện vọng một. Cô cũng đã biết cách lên mạng bằng máy tính, lần đầu tiên vào trang web “Dưới gốc đa” đọc được “Truyện thuyết Ngộ Không” giờ ở đâu cũng có, giống như xem bộ phim “Tây du ký”, thêm một lần khiến cô khóc hết nước mắt.

Hai tháng sau, Tiểu Mạch trở thành sinh viên đại học.

Dù không học cùng một trường nữa nhưng Tiền Linh vẫn là bạn thân nhất của cô nhưng rốt cuộc vẫn không thể thân thiết như hồi trung học.

Điền Việt Tiến trên đầu đã thêm nhiều sợi bạc, nhưng vẫn chưa phá được vụ án mạng của cô giáo Mộ Dung, chiếc khăn giết người màu tím thứ hai vẫn đang nằm trong phòng chứng cứ của Sở Công an.

Bốn năm sau, Điền Tiểu Mạch thuận lợi bước qua ngưỡng cửa đại học, trở thành một nữ nhân viên văn phòng đáng ngưỡng mộ.

Còn cậu thiếu niên tên Thu Thu năm đó, trải qua thời gian vô tình, đã biến mất trong tâm trí cô.

Thời gian, điều tàn khốc nhất trên thế gian này chính là thời gian.

CHƯƠNG 34

Ngày 19 tháng 12 năm 2010. Đêm đông, lúc rạng sáng.

Tiểu Mạch bừng tỉnh từ trong hồi ức, mắt một lúc rất lâu mới xác định được đêm nay là đêm nào.

Cô cảm nhận được một nỗi đau xé nát tâm can.

Bật chiếc đèn bàn ánh vàng lên, ngắm nhìn khuôn mặt mình trong gương, khuôn mặt hai mươi tám tuổi, sao bỗng nhiên xa lạ đến vậy ?

Cúi đầu, cô nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương Cartier trên ngón tay.

Từng chút từng chút một, cô đào bới lại những ký ức đã bị lãng quên của bản thân, đào bới lại những mảnh vỡ của tấm lòng cô gái mười tám tuổi, đây chính là khởi nguồn của những đau khổ bao năm nay, cũng chính là nguyên nhân căn bệnh trầm cảm khó chữa trị. Còn có giấc mơ ngã xuống rãnh sâu rồi theo đó thức dậy.

Cổ lỗ, tất cả những gì đã từng xảy ra đều là do sự từ bỏ của bản thân cô.

Cô vốn đã có thể cùng cậu bỏ trốn, vốn đã có thể rời xa trường học và bố cô. Nhưng cô bé lớp mười hai năm đó thực sự đã không làm được, sợ rằng cũng không ai có thể làm được điều đó.

Đây là trò chơi mà số phận đã sắp đặt.

Cô không dám đối mặt với những vết thương sâu thẳm đó, sợ rằng bản thân một khi đã nhớ đến sẽ không bao giờ thoát ra được, càng không dám đối mặt với bản thân hèn nhát trong quá khứ, lo lắng rằng một khi đã nghĩ đến sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình nữa.

Vì thế, cô chọn cách lãng quên.

Cô không phải không thể nhớ lại, không phải không muốn nhớ lại, mà là không dám nhớ lại.

Trong suốt mười năm dài đằng đẵng lãng quên, cô đã gạt đi tất cả ký ức về Thu Thu, dường như cậu thiếu niên với cảnh đời thê thảm ấy, chưa từng bao giờ đến với thế gian bất hạnh này.

Nhưng giấc mơ ấy mãi mãi không thể lãng quên, như một lập trình không thể xóa, hẹn giờ mỗi đêm lại âm thầm khởi động.

Cả đời này không bao giờ chạy thoát khỏi cơn ác mộng đó.

3 giờ sáng, Tiểu Mạch không thể nào ngủ được, lắng nghe tiếng sóng lớn xô bờ hồ Điện Sơn ngoài cửa sổ, liền mặc quần áo gọn gàng, muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Bởi vì, cô có chút hối hận. Vì sao cứ phải nhớ lại? Những chuyện đã xảy ra rồi, nên quên hết đi thì tốt hơn.

Cô lặng lẽ bước xuống lầu, nín thở mở cánh cổng lớn ra, đi vào dưới ánh trăng lạnh lẽo. Cánh cổng biệt thự đối diện với bờ hồ, chốc chốc thổi đến một cơn gió lạnh thấu xương, cũng may cô đã mặc thêm áo khoác, còn đeo thêm một chiếc khăn, toàn thân run lẩy bẩy tiến về phía con đường nhỏ bên hồ.

Dù mới rạng sáng nhưng bờ hồ lại thấp một dãy đèn đường, không biết là thấp cho người hay cho ma nữa.

Tiểu Mạch mặc cả bộ màu trắng, cô độc như một linh hồn. Sóng hồ không ngừng vỗ bờ, cô mong mỗi đêm nay càng lạnh càng tốt, lạnh đến mức đóng băng ký ức tận đáy lòng cô, không còn xuất hiện làm cô khổ sở nữa.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy dưới ngọn đèn đường phía trước đặt một đôi giày da nam.

Nước hồ không ngừng xô vào mũi giày, hai chiếc giày gần như đều đã bị ướt, cô nhìn xung quanh lần nữa vẫn không một bóng người, lẽ nào có người nửa đêm đi bơi? Nhưng nước lạnh thế này mà đi bơi khác gì tự sát?

Tiểu Mạch càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, quỳ xuống quan sát kĩ càng đôi giày đó, nếu là hàng thật cũng phải hơn cả vạn tệ. Kích thước giày lớn hơn người bình thường một chút, phải là một người đàn ông đáng vóc cao to đi, nhìn phong cách thì giống như của một người đàn ông giàu có lứa tuổi trung niên trở lên.

Cô nghĩ ngay đến bố của Thịnh Tán.

Tuy Tiểu Mạch từ trước đến nay không chú ý đến giày của đàn ông, nhưng đúng là hôm nay ông Thịnh đi một đôi giày da màu đen.

Lại một cơn gió lạnh mang theo nước hồ ủa đến, làm ướt tất của cô, khiến cô run cầm cập.

Cô men theo bờ hồ chạy về biệt thự, gõ cửa phòng bạn trai ở tầng ba.

Thịnh Tán mở cửa, dụi dụi đôi mắt đang ngái ngủ, rồi vui mừng ôm cô vào lòng: “Cuối cùng em đã đến rồi!”

“Anh đang nghĩ gì thế!” Cô vùng ra, “Mau đi xem bố anh có còn ở trong nhà không?”

“Cái gì? Em nói cái gì?” “Nhanh lên!”

Tiểu Mạch kéo anh ta xuống tầng hai, gõ cửa phòng bố mẹ anh ta.

Đợi một lát, bà Thịnh ra mở cửa, Thịnh Tán bối rối hỏi: “Bố đâu ạ?”

“Bố con ư?” bà quay đầu lớn tiếng gọi, “ông Thịnh!”

Trong phòng không có âm thanh gì, bà Thịnh bật tất cả các đèn lên, đi vào tìm một vòng, mới hiện lên sắc mặt đầy nghi hoặc: “Kỳ lạ thật, sao không thấy bố con đâu?”

CHƯƠNG 35

Ngày chủ nhật.

Bắt đầu từ lúc rạng sáng, tất cả nhân viên của khu nghỉ dưỡng đã có mặt, tìm kiếm khắp nơi tung tích của ông Thịnh. Tiếc là trừ đôi giày ra, không tìm được thông tin gì khác.

6 giờ sáng, phía cảnh sát cũng kịp đến hồ Điện Sơn, cử thuyền tuần tra thăm dò trên hồ. Căn cứ vào vị trí đôi giày để lại, nghi ngờ ông ta có thể nhảy sông tự sát? Nhưng vừa nhắc đến tự sát thì đã bị hai mẹ con Thịnh Tân kiên quyết phủ nhận, bà Thịnh kiên quyết khẳng định tính cách chồng mình kiên cường lạc quan, gần đây sự nghiệp thuận lợi cuộc sống ổn định, hoàn toàn không có bất kỳ lý do gì để tự sát.

Điện thoại di động của bố Thịnh Tân để lại trong biệt thự, vật tùy thân đều vẫn còn, chỉ mặc theo một chiếc áo khoác. Rõ ràng không phải cố ý bỏ đi, hay là gặp phải sự cố bất ngờ, bị cuốn vào dòng nước? Phía cảnh sát bắt đầu tiến hành trực vớt lòng hồ, bận rộn đến tận chiều cũng không có kết quả gì. Hai mẹ con Thịnh Tân sợ hãi tới mức không dám nhìn mặt hồ, lo lắng quả thật sẽ xuất hiện một thi thể. Cảnh sát nghi ngờ ông Thịnh bị bắt cóc hoặc mưu sát. Bà Thịnh khai báo chồng mình từ trước đến nay sống rất khiêm nhường, chưa từng có kẻ thù, không thể gặp chuyện như thế được.

Điền Tiểu Mạch và bạn trai đều rất lo lắng, an ủi bà Thịnh đang khóc hết nước mắt, dường như đã trở thành con dâu nhà họ Thịnh. Cô thành tâm thành ý lo lắng cho ông Thịnh, cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra, khiến cho hai mẹ con Thịnh Tân hết sức cảm động.

Tâm trạng của Thịnh Tân càng lúc càng tồi tệ, có thể thấy ảnh hưởng lớn của người bố với anh ta, anh ta không dám tưởng tượng bố mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì. Không có bố bên cạnh, anh ta như chiếc lá đơn côi, thậm chí tựa vào lòng Tiểu Mạch thổn thức.

Hoàng hôn, đứng bên bờ hồ lạnh giá, cô cúi xuống ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay, liệu có phải chiếc nhẫn kim cương Cartier lấp lánh mê người này đã mang đến vận hạn cho bố Thịnh Tân?

Thịnh Tân và mẹ lưu lại khu nghỉ dưỡng, ít nhất vẫn phải đợi thêm một đêm, nhất định không từ bỏ một hy vọng nào. Họ quyết định để Tiểu Mạch về trước, không cần ở lại cùng nhau thêm giày vò ra, cử tài xế lái xe đưa cô về thành phố. Nhưng cô vẫn không yên tâm, muốn ngày hôm sau xin nghỉ để quay lại cùng họ. Bà Thịnh nắm tay cô nói: “Tiểu Mạch, tấm lòng của cháu ai cũng hiểu, nhưng dù thế nào cháu cũng phải quay về trước đi, bố của Thịnh Tân nhất định bình an vô sự, nghe lời bác, được không?”

Lời nói này của bác gái buộc Tiểu Mạch phải tạm biệt họ, lên xe du lịch rời xa khu nghỉ dưỡng.

8 giờ tối, cô về đến nhà khi đã mệt là người, nấu cho mình một bát mì rồi gọi điện hỏi thăm bạn trai, vẫn không có tin tức gì của ông Thịnh.

Đứng ngồi không yên một lúc lâu, cô nghĩ về tất cả sự việc trong lần cuối cùng gặp ông Thịnh tối hôm qua, sau khi cô và Thịnh Tân xảy ra mâu thuẫn, ông Thịnh đến gặp để giải thích hộ con trai. Nhớ đến lúc ông sắp rời đi, đột nhiên lại nhắc đến chuyện mua hàng qua mạng, lẽ nào ông ấy cũng là một người yêu thích bí mật của mua sắm qua mạng? Hay cũng là một khách quen lão luyện của trang Taobao? Vì thế, ông mới không phiền việc con dâu tương lai say mê mua hàng qua mạng? Lẽ nào, ông Thịnh cũng đã từng mua đồ ở “Khu Ma nữ”? Thậm chí, ông cũng là nạn nhân của “Khu Ma nữ”?

Tiểu Mạch lo lắng bồn chồn mở máy tính lên, vào Taobao, gọi “Ma nữ”.

“Ma nữ” đang không online, cô đánh mấy dòng “Online không?”, đợi một tiếng đồng hồ cũng không thấy người chủ hàng bí ẩn.

Tiểu Mạch tức giận đấm mạnh một cái, hai mắt đã nặng trĩu như chì rồi. Từ 3 giờ sáng đến bây giờ chưa được chợp mắt, chưa được nghỉ ngơi một phút. “Khu ma nữ” hiện trên màn hình máy tính trước mặt, cô không thể tiếp tục kiên trì nữa rồi, mơ mơ màng màng ngã lưng lên giường.

CHƯƠNG 36

Cô mơ một giấc mơ.

Vẫn là khu đất hoang nhiều năm không thay đổi, cô trong giấc mơ cuối cùng đã nhận ra, đó là khu đất bên ngoài trường trung học Nam Minh, là con đường nhỏ cô giáo Mộ Dung dẫn cô đi qua, là khu vườn nơi cùng đám bạn chơi thả diều, cũng là nơi đốt lửa đêm khuya.

Chậm rãi dạo qua những đám cỏ dại tràn lan trên mặt đất, khô héo vàng úa như chính mùa này, chỉ có hoang mạc với bụi gai khắp nơi và đá sỏi.

Lại lần nữa, nhìn thấy cái khe ấy.

Cái khe rất sâu rất sâu rất sâu. Cô bước qua.

Rơi, rơi mãi rơi mãi, rơi đến tận cùng của không gian và thời gian.

Điền Tiểu Mạch rơi xuống ban công nhà mình.

Một cơn gió lạnh buộc cô phải mở mắt ra, cùng lúc nghe thấy tiếng còi ô tô hỗn loạn, đến từ con đường phía dưới mười mấy tầng lầu. Cô đứng bên lan can ban công, lưng duỗi thẳng, dường như sắp dang tay ra, nhảy xuống vực sâu vạn trượng, thực sự rơi vào rãnh sâu dưới địa ngục.

Đáng lẽ ra nên sợ hãi tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, lúc sắp rơi khỏi lan can, cô lại hết sức bình thản đứng yên một chỗ, dường như đây không phải một giấc mơ, mà là lựa chọn của bản thân sau khi suy đi tính lại.

Tại sao? Tại sao không đủ dũng khí nhảy xuống?

Hay là, cứ hèn nhát trốn chạy? Trốn chạy khỏi thế giới khiến cô đau khổ, trốn chạy những ký ức quá khứ, trốn chạy khỏi cuộc hôn nhân sắp tới...

Cúi đầu nhìn xuống ngón tay, chiếc nhẫn Cartier vẫn sáng lấp lánh.

Đây không phải cuộc sống của cô!

Cuộc sống của cô từ năm cô mười tám tuổi, từ đỉnh cao nhất của vòng đu quay, từ lúc chia tay cậu ta trước quảng trường ở trạm tàu điện ngầm, đã được đặt một dấu chấm hết.

Còn mười năm sau này, chẳng qua chỉ là một cơn ảo giác, một cơn ảo giác chân thực!

Đã là một cuộc sống ảo ảnh, thì còn điều gì quý giá nữa.

Tiểu Mạch về phòng khoác thêm chiếc áo khoác, đi ra khỏi nhà. Ánh đèn đường đêm khuya, chiếu sáng những giọt nước mắt lạnh lẽo trên gương mặt cô, mái tóc bị cơn gió bắc tàn nhẫn thổi tung, dường như chỉ cần mạnh thêm chút nữa thì sẽ thổi bay cả người vào không trung.

Cô muốn qua đường, nhưng lại không đi theo vạch kẻ đường, mà xuyên thẳng qua dòng xe. 12 giờ đêm, vẫn còn rất nhiều xe ô tô phi như bay trên đường, giờ này hầu hết là xe chạy quá tốc độ. Gần đây có vài thiếu gia nhà giàu, chạy xe đua phân khối lớn đã "độ" xe, phát ra tiếng ồn inh tai nhức óc, quấy nhiễu giấc ngủ của người dân.

Thực ra, trong con mắt của Tiểu Mạch, dòng xe này như đang dẹt nên con đường buổi trưa, đã biến thành con đường Nam Minh vắng vẻ không người, biến thành khu đất hoang tối tăm mười năm trước, cô chỉ muốn đi đến cửa hàng đối diện trường, tìm kiếm người con trai đã từng thuộc về cô.

Đột nhiên, một chiếc xe Mazda 6 màu đen vọt qua đường với tốc độ 70km/h, không hề giảm tốc độ đâm thẳng vào phía cô đang đứng giữa lòng đường.

Chỉ khi cách cô không đầy mười mét, tài xế chiếc xe mới tỉnh lại, phát ra tiếng phanh gấp nhói tai. Nhưng chiếc xe vẫn theo quán tính không thể ngăn lại, ngay lập tức có thể đâm vào Tiểu Mạch đang đứng im bất động.

Chưa đến một giây, một bàn tay túm chặt lấy khuỷu tay cô, lôi cả người cô sang bên cạnh, kéo đi một đoạn phải hơn một mét, chiếc xe phi thẳng vào chỗ cô vừa đứng. Nếu chỉ cần chệch nửa giây hay nửa mét thôi, cô đã máu chảy thành sông ngay tại chỗ rồi.

Tiểu Mạch lúc này mới ý thức được nguy hiểm, phát hiện ra bản thân vẫn đang đứng bên đường, bàn tay kéo lấy cô đã buông ra, đồng thời bên cạnh vang lên tiếng kim loại va chạm. Nửa đêm dưới ánh đèn đường, có một chiếc mô tô màu đen, vừa mới lướt qua mặt đường, lóe lên những tia lửa đáng sợ. Trên xe có một người đàn ông mặc áo đen, may mà đội mũ bảo hiểm chắc chắn, nếu không thì đã chết thảm rồi.

Cuối cùng, tất cả xe trên đường đều dừng lại, bao gồm cả chiếc xe suýt nữa đâm chết Tiểu Mạch.

Người đàn ông trên xe máy khó nhọc đứng dậy, nhấc chiếc xe nặng nề lên, dường như “ma tốc độ” đã ngồi lên xe, lại tiếp tục khởi động lao đến trước mặt Tiểu Mạch, rồi đưa tay ra về phía cô.

Gió, thổi tung mái tóc cô, thổi tung cả tâm hồn cô.

Điền Tiểu Mạch vô thức đưa tay ra, nắm chặt tay “ma tốc độ”, nghe thấy một giọng nói trầm buồn: “Lên xe!”

Cô hoàn toàn không thể từ chối người đàn ông này, giống như nhận mệnh lệnh từ thần linh, trèo lên ngồi sau chiếc mô tô, ôm chặt lấy tấm lưng vững chắc từ đằng sau.

“Ngồi vững!”

Hắn cử động cánh tay một chút, chiếc xe lao đi như mũi tên, vượt qua vô số chiếc xe để lại bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc.

Đêm, càng ngày càng u tối, một đêm không có ánh trăng, một đêm gió lạnh phiêu diêu, một đêm lái xe băng qua hàng trăm dặm.

Vượt qua vô số những con đường rộng lớn, Tiểu Mạch dựa vào lưng hắn, cảm nhận được sự nồng ấm của cơ thể hắn. Nhưng vai hắn bị thương, vài giọt máu tươi thấm ra ngoài tay áo.

Không cần phải hỏi, ban này là hắn cứu Điền Tiểu Mạch, nếu chiếc xe này không kịp thời tới nơi, mạo hiểm kéo cô sang một bên, cô chắc chắn đã bị chiếc xe không phanh kịp đâm tung lên trời! Mà hắn lại lái xe tốc độ cao, trong lúc cứu Tiểu Mạch cũng không kịp phanh xe, trượt trên mặt đường bay lên không trung, chính là vì cô mà bị thương.

Không nhìn thấy con đường xung quanh nữa, hắn cũng không nói câu gì, phi như bay về phía rìa thành phố. Gió lạnh rít lên bên tai, dường như cả mái tóc xõa tung trong không khí, cô gác mặt lên cánh tay hắn, không để ý đến vết thương vừa rỉ máu.

Cái lạnh làm cô không ngừng run rẩy, tốc độ lái xe điên cuồng lúc nửa đêm xuyên thẳng vào tim cô, cảm giác lúc nào cũng như sắp ngã. Nhưng giây phút này trong lòng cô lại tràn ngập một niềm hạnh phúc mãnh liệt.

Bởi vì, Tiểu Mạch có một cảm giác - là anh ấy.

Nguyễn A

SÁI
MƯU
to
MURDERING

MƯU SÁT TUỔI XUÂN - TẬP 2

---* ❖ *---

Tác giả: **Sái Tuấn**

Dịch thuật: **Nguyễn Anh Thắng**

Nhà xuất bản **Văn Học**

Thể loại: **Trình thám**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

---

ebook@vctvegroup

Table of Contents

<u>BỘ THỨ BA</u>
<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>
<u>CHƯƠNG 28</u>
<u>CHƯƠNG 29</u>
<u>CHƯƠNG 30</u>
<u>CHƯƠNG 31</u>
<u>CHƯƠNG 32</u>
<u>CHƯƠNG 33</u>
<u>CHƯƠNG 34</u>
<u>CHƯƠNG 35</u>
<u>CHƯƠNG 36</u>
<u>HẬU KÝ</u>

BỘ THỨ BA

*Ngẫu nhiên gặp nhau trên con đường mùa xuân cũng tốt.
Trên sân thể thao mùa hè Hay trong thư viện mùa thu Hay căng tin trường mùa đông
Hy vọng rằng, chúng ta có thể bắt đầu lại từ lần gặp nhau đầu tiên
Và anh nhất định vẫn sẽ phát hiện ra em.*

CHƯƠNG 1

Là anh ấy?

Cô ngửi thấy mùi hương của anh, nghe thấy nhịp tim của anh, sờ thấy mạch đập của anh, cảm nhận thấy huyết áp của anh.

Nhưng mà, không phải anh đã chết từ rất lâu rồi sao? Lẽ nào đây đúng là “ma tốc độ”? Như con thoi lao đi trong màn đêm thành phố, chỉ chờ đợi khoảnh khắc được cứu cô đến?

Tốc độ chiếc mô tô dần dần giảm xuống, rẽ vào một đường hầm chật hẹp. Tiểu Mạch áp sát vào lưng hắn, dưới ánh đèn đường vàng nhạt nhòa, nhìn thấy bóng đen của những tòa chung cư san sát. Tiếp tục lượn thêm mấy vòng, chiếc xe mới dừng lại trước một tòa nhà cũ nát. Hắn khóa xe trước tòa nhà, nắm chặt đôi tay run rẩy của cô, đi vào con đường tối đen như mực dưới tòa nhà.

Giống như đi vào trong hang động không hề nhìn thấy được gì, dưới chân chốc chốc lại vấp phải vật gì đó, ví dụ như cây lau nhà, thùng carton báo vút bỏ v. v... Bước lên một bậc thang xi măng, mới có ánh đèn chiếu sáng, chiếu lên bức tường đầy số điện thoại viết xiên xẹo, chẳng qua là mấy mẫu quảng cáo thường thấy. Hắn dẫn cô lên tầng ba, lấy chìa khóa mở cửa chống trộm, cô vô thức đi theo hắn.

Cửa đóng lại, đèn bật lên, chiếu sáng căn phòng bừa bộn, chất đầy các loại thùng carton to nhỏ.

Cuối cùng, hắn cởi mũ bảo hiểm xuống, để lộ ra gương mặt của một chàng trai trẻ.

Anh.

Chính là anh.

Người mười năm nay không rõ sống chết. Không cần ghi nhớ, tự mình khó quên. Khuôn mặt thanh tú trắng trẻo trước đây, đã rám nắng răn rồi lên nhiều; cơ thể gầy gò yếu ớt, đã vạm vỡ vững chãi lên nhiều; ngay cả xương quai hàm thời niên thiếu nay cũng rêu rĩa rậm rạp; điều duy nhất không hề thay đổi, là đôi mắt ưu phiền ngời sáng, đôi lông mày che phủ lên bóng đen u tối, ẩn giấu ánh mắt lấp lánh rung động.

Đời người nếu như chỉ như lần gặp đầu tiên. Không cần nói gì, anh vẫn sống sò sò trước mắt, hay anh vẫn luôn sống ở bên cạnh cô? Cô lại quên anh nhiều năm như vậy, coi anh như một cơn ảo giác. Giây phút này, cô bỗng có thể chạm vào gương mặt anh, chạm vào sống mũi và bờ môi anh, chạm vào cảm anh.

Ảo giác có thật.

Nước mắt, nước mắt không phải là ảo giác, đây chính là nước mắt của cô, không cách nào kiềm chế nổi cuối cùng đã lăn xuống.

Cô, ôm chặt lấy anh.

Anh lại đứng im bất động, để đôi tay cô ôm chặt lấy lưng mình.

“Thu... Thu Thu... em xin lỗi... mười năm rồi... em rất nhớ anh ...”

Bao nhiêu thăng trầm, bao nhiêu từ ngữ, bao nhiêu đau thương, cô đều không biết bắt đầu từ đâu, không biết nên nói gì. Có quá nhiều quá nhiều những điều giấu trong lòng, nhưng lại không biết nên lựa chọn câu từ nào?

Anh đứng im như bức tượng, im lặng mất vài phút, mới nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, cất lên giọng nói trầm ấm: “Tiểu Mạch, anh cũng rất nhớ em.”

Chờ đợi lâu đến như vậy, cuối cùng đã chờ được câu nói này, Điền Tiểu Mạch tựa vào vai anh khóc nức lên, giống như lúc kết thúc kỳ thi đại học đi tìm anh, tìm mãi không thấy hình bóng anh đâu.

“Anh... anh... tại sao...” cô vừa khóc vừa nức nở không thành câu: “tại sao... đi rồi... em đợi anh... rất khổ... rất khổ...”

Thu Thu bỗng nhiên lùi nửa bước, lạnh lùng trả lời: “Em không biết sao?”

“Cái gì? Còn có chuyện gì xảy ra nữa?” Cô đau đớn lắc đầu, xác định lại kí ức không có nhầm lẫn gì, “Em không hề biết!”

“Xem ra, em vẫn chưa nhớ lại tất cả.”

Anh thất vọng buông một câu thờ dài, đến trước chiếc tủ treo vài bộ quần áo đàn ông.

“Em đều nhớ lại hết rồi, cho đến tận lần gặp mặt cuối cùng của mình, quảng trường trước ga tàu Tân Trang.”

“Anh xin lỗi, anh cũng không muốn nhớ lại những kí ức này, mỗi lần nhớ lại đều đau thấu tâm can!” Thu Thu quay đầu lại, lộ ra nét mặt như mười năm trước, “tại sao phải tìm đến cái chết?”

“Cảm ơn anh đã cứu em. Tối nay, anh túc trực ở dưới lầu chờ em, đúng không?”

“Đúng.”

Cô đau đớn cười một tiếng: “Thảo nào hôm nay Ma nữ không online?”

“Trả lời câu hỏi của em!”

“Khi em hoàn toàn hồi phục trí nhớ, mới phát hiện ra, đối với em mà nói, mười tám tuổi, cuộc đời đã kết thúc rồi.”

Thu Thu chạm nhẹ vào mái tóc cô, vẫn là hành động theo thói quen từ mười năm trước.

“Anh cũng vậy, sau năm mười tám tuổi, anh không còn là một con người nữa, mà là một linh hồn lưu lạc.”

“Thu Thu, cho dù anh có là một linh hồn, cho dù anh đã chết rồi, em cũng không để anh đi nữa đâu!”

Anh bỗng nhăn trán lại, do dự hồi lâu mới cất lời: “Nhưng anh hận em.”

Câu nói này làm cho Tiểu Mạch lạnh lẽo xuyên tim, anh vẫn còn oán hận điều gì? Hận cô không cùng anh bỏ trốn? Hận cô không chống đối trường học chống đối bố cô đến cùng? Đây rốt cuộc là lỗi của ai?

“Tại sao? Hận em còn cứu em?” “Anh, anh không biết.”

Hai người im lặng trong phút chốc, Điền Tiểu Mạch lúc này mới chợt nhớ đến: “Vai anh còn đau không?”

“Không sao, vết thương ngoài da như thế này anh bị nhiều rồi.”

“Không được, để em xem!”

Cô bắt anh cởi áo khoác ra, rồi cởi tiếp áo len, còn cả sơ mi và áo ba lỗ bên trong. Mỗi lần cởi một chiếc áo, anh đều muốn phản kháng, không muốn để cô nhìn thấy cơ thể của mình, cuối cùng nửa thân trên đã lộ ra hoàn toàn. Tiểu Mạch chạm vào vết thương trên tay anh, máu đã sớm khô lại, vẫn cần sát trùng và băng bó lại. Căn phòng này như một nhà kho lớn, có thể tìm thấy bất cứ thứ gì, cô rất nhanh tìm được thuốc sát trùng và băng bông, cẩn thận từng li từng tí băng bó lại cho anh.

Cơ thể đàn ông trưởng thành này không còn là cậu thiếu niên khi xưa nữa, còn có vòm ngực và cánh tay cơ bắp lực lưỡng, cơ bụng sáu múi cuộn cuộn, làn da và những vết chai sạn thô ráp, cho thấy anh đã trải qua lao động chân tay khổ cực. Từ năm 2000 đến năm 2010, mười năm dài đằng đẵng, là một người sống ngoài luật pháp, coi như đã chết, anh rốt cuộc đã phải tiếp tục sống như thế nào? Rốt cuộc đã phải chịu đựng sự giày vò như thế nào? Không thể tưởng tượng những khó khăn mà anh đã trải qua, như ngay lúc này, Điền Tiểu Mạch chỉ muốn biết một chuyện.

“Thu Thu, đã nhiều năm như vậy, anh chắc là đã có một cô gái khác?”

Câu hỏi thẳng thắn này làm anh sửng người trong giây lát, rồi lắc đầu một cách thiếu tự nhiên: “Ai sẽ yêu anh chứ? Kẻ nghèo hèn tay trắng, đến cả chứng minh thư và hộ khẩu cũng là giả.”

Trong lòng Tiểu Mạch đã có đáp án - anh đang nói dối.

Nhưng điều này với cô không hề quan trọng, nếu nói anh suốt mười năm phiêu dạt chưa từng có bạn gái, đây mới là bất thường.

Xem ra Thu Thu muốn chuyển chủ đề, chỉ vào chiếc nhẫn trên tay cô nói: “Em sắp lấy người ta rồi sao?”

Cô im lặng, cúi đầu dùng tay phải che đi tay trái, không để chiếc nhẫn ấy làm anh chú ý nữa. “Không sao”, anh cười nhạt, lơ đãng trong không gian lạnh lẽo, “Tiểu Mạch, em chọn đúng người rồi! Anh ta là một đối tượng kết hôn rất tốt, em với anh ta hai người cùng một thế giới, anh chúc hai người hạnh phúc!”

Càng nói thoải mái như vậy, càng làm cô đau lòng vô cùng, không kiềm chế được trừng mắt nhìn anh hỏi: “Vậy chúng ta không phải cùng một thế giới sao?”

“Đương nhiên, từ ngày chúng ta sinh ra đều đã ấn định rồi! Hơn nữa đến tận khi chúng ta chết cũng không hề thay đổi.”

Thu Thu nói không hề sai, anh mãi mãi là một đứa trẻ nhà quê, dù có cắm rễ nơi thành phố này, thì chẳng qua cũng chỉ là khoác thêm một chiếc áo lao động nông thôn.

Anh và cô, quả thật hai người hai thế giới. “Không, chúng ta có thể thay đổi được!” “Anh từng tưởng rằng, chỉ cần có đủ dũng khí thì có thể bước qua cái khe sâu ngăn cách chúng ta.”

Nhìn đôi môi run rẩy của anh, Tiểu Mạch vừa gật đầu vừa như đang suy nghĩ gì đó: “Em cũng đã từng nghĩ như vậy.”

“Đáng tiếc, đó chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng chân thật.”

Câu này của anh cất lên đau thương đến cùng cực, cô đưa tay ngăn đôi môi anh lại: “Đừng nói gì nữa!”

“Chỉ là... chỉ là... có đôi khi... anh vẫn nhớ tới em...”

“Vì điều này sao?”

Cô lại ôm chặt lấy anh, không ngần ngại hôn lên môi anh. Cô cũng không hề quan tâm đến gương mặt mềm mịn của mình bị râu đàn ông cọ vào đau rát.

Thu Thu lúc đầu có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đón nhận và yêu cô nồng nhiệt hơn.

Trong đêm đông khô hanh lạnh lẽo, trong căn phòng lớn sơ sài cô đọc, nụ hôn của cô mang đến một ngọn lửa, thấp sáng căn phòng u tối, thấp sáng cả cơ thể cô, cùng anh hóa thành tro bụi...

CHƯƠNG 2

Rạng sáng, 4 giờ.

Lão Đình đã lái xe cả đêm, đôi mắt mệt mỏi vừa đỏ vừa sưng, dự định lái xe trở về nhà.

Có người ở bên đường giơ tay vẫy xe, ông nhào người ra cửa kính đằng sau xe hét to: “Nghỉ làm rồi!”

Không ngờ người đó lại mở cửa xe, thò vào một gương mặt như mặt quỷ.

“Có vấn đề gì sao?”

Lão Đình có tính cách nóng nảy như tất cả các lái xe taxi khác, người kia lại được đằng chân lân đằng đầu ngồi vào ghế lái phụ, sốt ruột nói: “Bác tài, tôi có một người bạn đang muốn tự sát, tôi phải đi cứu cậu ta.”

“Gọi 110 đi!”

“Không được, trừ tôi ra không ai cứu được cậu ấy !” Người đó rút ra một xấp tiền, “Bác đưa tôi đến đó tôi trả bác 2000 tệ!” 2000 tệ! Lái xe cả ngày cũng không kiếm được nhiều tiền như thế, lão Đình bắt đầu lung lay: “Thật sao?”

“Bác xem tiền tôi đều đặt ở đây cả!”

Người đó đặt tiền vào vị trí cần số, lão Đình lấy tay sờ thấy không phải tiền giả, liền cựa với đồng tiền vậy, đánh liều cái mạng già này một phen.

“Đi đâu?”

“Cứ đi về phía Tân Trang đã!”

Lão Đình châm một điếu thuốc cho tỉnh, cắn răng đạp ga.

Rạng sáng thông thoáng không xe cộ, chiếc xe lao đi với tốc độ 80km/h, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã đến nút giao Tân Trang. Vị khách bí ẩn bảo Lão Đình đi đường quốc lộ, một lúc sau xuyên qua một con đường tĩnh mịch, hai bên đều là nhà lầu và biệt thự mới xây.

“Này anh, rốt cuộc muốn tôi đưa đi đâu đây?”

Lão Đình có chút sợ hãi, mấy tên cướp xe nửa đêm thường lựa chọn những nơi như thế này hành động. Nếu không phải để nhìn xấp tiền đó, ông sẽ không bao giờ để cho người ngồi ở ghế lái phụ.

“Nút đường phía trước rẽ trái!”

Ông đành phải nghe theo ý khách hàng, rẽ vào con đường đó, dưới tấm biển quảng cáo cực lớn, ánh đèn chiếu sáng một tấm biển tên đường - đường Nam Minh.

Lão Đình sợ tới mức hồn siêu phách lạc, phanh gấp xe nói: “Xin lỗi, tôi không thể lái tiếp vào trong nữa.”

“Tại sao?”

“Xin lỗi, xin mời anh xuống cho, tôi không cần tiền của anh nữa.”

Vị khách bí ẩn đột nhiên nổi cáu: “Không được, ông nhất định phải lái vào trong.”

“Tôi cầu xin anh, tôi không thể đi vào trong.”

Lão Đình trong lòng hối hận vô cùng, rất muốn một đám hạ gục thẳng ranh này.

“Tôi biết tại sao ông không dám lái xe vào trong.”

Câu nói này làm Lão Đình run lẩy bẩy:

“Mày... mày... mày có ý gì?”

“Ông còn nhớ không?” Người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ ánh mắt hung dữ, “Mười năm trước, vào một đêm mùa hè mưa to gió lớn, chính trên con đường Nam Minh này, ông đã đâm chết một người đàn ông.”

CHƯƠNG 3

Buổi sáng, 7 giờ.

Điền Tiểu Mạch mở mắt ra, nhìn lên trần nhà rạn nứt mốc meo, góc tường còn có một chỗ dột nước.

Cô ý thức đưa tay lên sờ vào gối phía trên đầu, lại chỉ thấy trống không, ngay cả chút hơi ẩm vương lại cũng không còn.

“Thu Thu!”

Cô hoảng hốt gọi tên anh, mới phát hiện ra trong phòng chỉ còn lại một mình cô, cô đơn nằm trên chiếc giường thép, dường như tất cả đêm hôm qua đều chưa từng xảy ra?

Tia nắng sớm mùa đông xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào phòng, so với phòng khách chất đầy thùng carton và rác ngoài kia, phòng ngủ này còn giống nơi cho người ở hơn, cạnh cửa sổ có một bàn vi tính sơ sài, một bên là tủ quần áo bằng vải nilon, một bên khác là giá sách, nhưng tổng cộng cũng không có mấy quyển sách, chủ yếu là những đồ lặt vặt để lộn xộn. Trừ có tấm ga giường đang trải dưới người, tất cả trong phòng đều là đồ cũ, tỏa ra một mùi cũ kĩ nhàn nhạt, không dám tưởng tượng anh lại ở một nơi như thế này.

Ít nhất, anh vẫn còn sống.

Anh mới là chủ cửa hàng “Khu Ma nữ”, là “Ma nữ” thật sự.

Tiểu Mạch mặc quần áo gọn gàng, mở cửa nhà vệ sinh ra miễn cưỡng sử dụng, vừa nhìn đã biết là căn hộ của đàn ông độc thân sống, không thấy bất kỳ dấu vết nào của phụ nữ. Phát hiện này mặc dù mang lại cho cô chút an ủi, nhưng cuối cùng cũng đã nhiều năm như vậy qua đi, cô đã trải qua mấy cuộc tình, đến nay đã tới bước bàn chuyện hôn nhân gia đình, anh nhất định cũng có hoặc đã từng có người phụ nữ khác.

Phòng khách bữa bọn tới mức không có chỗ đặt chân, vôi quét tường đã rơi rụng quá nửa, chỗ nào ẩm còn có gián bò, bây giờ đã là tháng mấy rồi? Ngoài cửa sổ lắp lưới chống trộm dày đặc, càng giống như nhà tù bằng thép, như kiểu nhà của những năm 70, Tiểu Mạch và bố đã từng sống trong căn nhà như thế này.

Có trời mới biết anh đi đâu? Không phải đi mua bữa sáng cho cô chứ? Cô không dám mơ mộng gì, được gặp lại anh, được ôm anh, chính là món quà lớn nhất mà ông trời ban tặng, còn những hạnh phúc thông thường giữa nam nữ, cô đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cô đỡ dần tìm một góc ngồi xuống, nhìn thấy một thứ trong một thùng carton rách, là một món đồ nữ trang, nhìn sang một chiếc hộp khác là siêu nhân biến hình bản sưu tầm, hai thứ này không phải quá khác nhau sao?

Nhưng đây chính là “Khu Ma nữ”, có thể mua được tất cả những gì bạn muốn.

Đợi đến 8 giờ hơn, xem ra anh tạm thời không quay về rồi, mới nhớ ra hôm nay còn phải đi làm. Bước tới cửa sổ nhìn xuống dưới, mấy tòa nhà 6 tầng gần giống nhau, mỗi cửa sổ đều lắp lưới chống trộm, nhìn rất cũ nát, là nơi tập trung của dân lao động và tầng lớp hạ lưu thành thị, những khu như thế này giữa khu nội thành và khu trung tâm có rất nhiều.

Tuy không biết là ở khu nào nhưng từ phương hướng tới qua, cách chỗ làm rất xa. Tiểu Mạch do dự trong phút chốc, cuối cùng quyết định đi sớm một chút tránh đến muộn, sau khi tan làm vẫn có thể đến tìm anh.

Tìm thấy bút giấy liền để lại một dòng chữ: Thu Thu, Xin anh đừng đi! Đợi em quay lại! Yêu anh - Tiểu Mạch.

Cô đặt tờ giấy lên chiếc giường đã được trải ga ngăn nắp, còn dùng bút đề lên trên, chắc chắn Thu Thu trở về có thể đọc được.

Tiểu Mạch đi ra khỏi phòng, khóa cửa kĩ càng, không quên nhìn kĩ số nhà. Hành lang quả nhiên chất đầy rác rưởi, trên tường dán đầy những quảng cáo như ruồi đậu. Căn phòng đối diện mở cửa, có hai

cậu thanh niên đi ra, có lẽ là tầm vừa tốt nghiệp đại học. Lúc cánh cửa mở ra, cô vô tình nhìn vào bên trong, trong phòng còn có mấy người nữa, còn nhìn thấy phòng ngăn thành mấy cánh cửa nhỏ, rõ ràng là phòng thuê chung, thảo nào môi trường tệ như vậy.

Hai cậu thanh niên đi qua cô, liếc mắt đưa tình với cô, ở đây chắc chắn chưa từng có nữ giới, đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp như thế này, tự nhiên sẽ gây chú ý. Cô ngại ngùng cúi đầu, nhìn đằng sau chiếc áo khoác hàng thùng của họ, lại còn tóc tai bù xù, để cho hai người này đi trước thì tốt hơn.

Đi xuống dưới tầng tòa nhà cũ nát, không còn thấy chiếc mô tô đầu nữa, Thu Thu chắc chắn là đã lái xe đi xa rồi, xem ra tốt hơn là không nên đợi chờ vô ích. Bây giờ là đúng giờ đi làm, thanh niên liên tục đổ ra ngoài, có những người như hai cậu bạn này, cũng có những cô gái ngoại hình bình thường. Có người xem ra vẫn là sinh viên đại học, có người lán lộn xã hội đã lâu. Chỉ là trên gương mặt của hầu hết mọi người, không nhìn thấy sự ung dung và vui vẻ, đều là vẻ vội vã u sầu, gánh nặng tương lai đè nặng trên vai.

Bước ra ngoài cánh cổng khu phố cũ nát, một con đường hỗn loạn, rất nhiều người bày bán hàng ăn sáng, nhiều thanh niên đều giải quyết bữa sáng ở đây. Tiểu Mạch cũng đã đói bụng, tìm một hàng bánh trứng gà, xếp hàng sau mấy cô gái. Mấy cô gái ăn mặc trang điểm đều rất đơn giản, nếu mà nhan sắc hơn người có lẽ đã không ở đây. Xếp hàng mua được một chiếc bánh trứng gà, ngay cả bán bánh cũng là một cô gái trẻ, dường như mới chỉ vừa tốt nghiệp đại học. Tiểu Mạch mấy năm rồi chưa ăn bánh trứng gà, không ngờ chỉ có 2 tệ, cũng không quan tâm có dùng dầu bẩn hay không, cầm lên ăn vội ăn vàng.

Bỗng nhiên có người hét lên: “Quản lý đô thị đến rồi!”

Tất cả người bán hàng như phim hoạt hình tua nhanh, thu dọn đồ đạc chạy trốn tán loạn.

Tiểu Mạch nhanh chóng rời khỏi con đường này, sau lưng đội quản lý đô thị ập tới bất ngờ đã bắt được hai người bán hàng không may.

Cô ghi nhớ rõ tuyến đường, chắc chắn khi quay lại sẽ không bị lạc, mới bắt một chiếc xe taxi, vội đi đến công ty.

Chiếc xe mới đi được chưa bao xa, Tiểu Mạch lại nghĩ đến một người đàn ông khác - Thịnh Tán, con người đáng thương luôn sống vì người khác này, anh đã tìm thấy bố chưa?

Vậy là cô gọi một cuộc điện thoại.

Kết quả thật đáng tiếc, Thịnh Tán và mẹ vẫn ở lại khu nghỉ dưỡng, cảnh sát tiếp tục tiến hành giảng lười trên hồ Điện Sơn, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích gì của ông Thịnh. Trong điện thoại anh nói rồi bật khóc, cô chỉ biết dùng lời nói an ủi anh, lại nghĩ đến Thu Thu vừa mới gặp vài giờ trước, làm sao để đối mặt với “chồng sắp cưới” đây?

Gác điện thoại, cô nhắm mắt lại, tựa vào cửa xe, nhìn vầng mây âm u phía chân trời, tháo chiếc nhẫn lấp lánh trên tay ra.

CHƯƠNG 4

Buổi chiều.

Thu Thu trở về nhà.

Không có tung tích gì của Tiểu Mạch nữa, anh cô đơn nằm trên giường, cảm giác như bản thân sẽ ngủ một mạch đến sáng mai. Anh nhớ lại những dịu dàng gần gũi đêm hôm qua, nhớ lại những lời cô nói bên tai. Cảm giác ấy vừa thật lạ lẫm, vừa thật quen thuộc; vừa giống như đã xa tận chân trời, vừa giống như đang gần ngay trước mắt. Anh tin những lời Tiểu Mạch nói đều xuất phát từ đáy lòng, không hề có một chút phóng đại, tô vẽ nào.

Nhưng, anh đã nói dối Tiểu Mạch.

Khi Tiểu Mạch hỏi anh: “Đã nhiều năm như vậy, anh chắc là đã có một cô gái khác?”

Anh đã từng có.

Tên cô ấy là A Xuân.

Đó là sáu năm trước, năm đó Thu Thu hai mươi hai tuổi, làm việc ở một nhà máy điện tử vốn đầu tư Đài Loan tại Đông Quán, là một công nhân lắp ráp tầm thường, mỗi ngày đứng máy tiếng đồng hồ trước băng chuyền, không ngừng lặp lại những động tác đơn giản. Khi đó tóc anh nuôi dài, râu lại cạo rất sạch sẽ, nhìn xa rất giống một thành viên trong nhóm F4 nổi tiếng năm đó.

Thu Thu lần đầu tiên gặp A Xuân, cũng là lần đầu tiên anh bước vào nhà máy. Nhà trọ của nhà máy đồ giống như mê cung, đề phòng công nhân tự ý ra ngoài, mỗi cửa sổ đều dùng thanh sắt chèn lại. Anh đi lòng vòng trong khu trọ rất lâu vẫn không tìm thấy giường của mình, lại không cẩn thận đi nhầm vào khu trọ nữ, đúng lúc đâm vào, A Xuân vừa từ nhà tắm công nhân trở về, làm rơi cả chiếc chậu rửa mặt cô ôm trong người. Anh ngay lập tức bối rối giúp A Xuân nhặt cái chậu rửa mặt lên, ai ngờ hai người cũng cúi xuống nhặt một lúc lại đập đầu vào nhau. A Xuân vừa mới tắm xong, mái tóc còn ướt mềm mại của cô chạm nhẹ qua mặt anh, mùi hương trên cơ thể cô trộn lẫn mùi dầu gội, anh hít một hơi sâu vào lồng ngực. Đợi đến lúc anh ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt A Xuân, hai người đều sững lại trong giây lát.

Cô yêu kiều thanh tú, nhưng không phải quá xinh đẹp. Nhìn thẳng vào anh, đôi mắt giống như nhìn vào một ngọn lửa đang đốt cháy chính mình, thất thần nói ra hai tiếng: “Anh trai?”

Cô gái nói giọng Tây Nam rất nặng, Thu Thu nghĩ một lúc mới nói: “Xin lỗi, cô nhận nhầm người rồi.”

Tiếng phổ thông của Thu Thu rất chuẩn, đương nhiên không thể đến từ quê hương của cô gái. A Xuân rụt rè lùi vào một góc.

Ngày hôm sau, Thu Thu lại gặp lại cô gái này, thì ra là công nhân lắp đặt trên cùng một băng chuyền. Anh đứng ở phía đầu băng chuyền, cô ấy đứng ở phía cuối. Những linh kiện nhỏ của DVD, mỗi lần đều là qua tay của Thu Thu trước, trở nên hoàn chỉnh một chút, sau đó mới chuyển đến tay A Xuân. Cô ấy chỉ kém Thu Thu một tuổi, là con gái nông thôn Quý Châu, nói giọng Quý Châu rất nặng. May là chỗ làm trước đây của Thu Thu có rất nhiều bạn bè Quý Châu với Tứ Xuyên, nên có thể hiểu được gần hết.

Chưa được hai ngày, trong thời gian nghỉ trưa gần gũi, A Xuân chủ động đến tìm Thu Thu nói chuyện, không ngờ vẫn là chủ đề lần trước: “Anh rốt cuộc có phải anh trai của em không?”

“Không, tôi chưa bao giờ đến Quý Châu.” “Nhưng trên bảng tên công nhân của anh viết tên của anh trai em.”

Thu Thu cúi đầu nhìn bảng tên của mình, phía trên viết hai chữ “Lý Cang”.

“Khắp Trung Quốc có rất nhiều người mang tên này, có người nghèo thì đi làm thuê, như tôi; cũng có người rất giàu có, ví dụ như ...”

“Đừng nói nữa!” Cô gái chưa xót ngắt lời anh, “Tên của anh là Lý Cang, tại sao mọi người đều gọi anh là A Thu?”

“Tôi thích mùa thu, nên có biệt danh là A Thu.” “Được thôi, anh với anh trai em trông rất giống nhau.”

Nghe xong câu này, Thu Thu bắt đầu chột dạ, anh đã biết anh trai của cô gái này là ai rồi.

“Ồi, thật là trùng hợp!”

“Ba năm trước, anh trai em mới thi đỗ đại học, không được bao lâu liền bỏ trường mà đi, không bao giờ quay trở về nhà nữa, bố mẹ em ở quê khóc cạn hết nước mắt, đến nay vẫn chưa có tin tức gì của anh ấy.”

“Nếu đã như vậy, tôi nhận em làm em gái được không?”

Từ đó về sau, bất kể A Xuân gặp chuyện gì, Thu Thu đều dốc hết sức mình giúp đỡ. Có một hôm nhà máy tăng ca tăng giờ đến nửa đêm, quản lý giữ A Xuân lại nói chuyện riêng, chính là có ý đồ xấu với cô, kết quả cô la hét phản kháng dữ dội. Thu Thu mới tan ca xong nghe thấy tiếng hét, ngay lập tức xông đến cứu cô, còn dũng cảm tát tên quản lý một tát. Chuyện này âm ỉ tới mức cả nhà máy đều biết, ông chủ người Đài Loan quyết định đuổi Thu Thu, may là chuyện này hoàn toàn là trách nhiệm của tên quản lý, mấy trăm công nhân tập trung biểu tình trước cửa phòng giám đốc, đồng tâm hợp lực đòi lại công lý cho Thu Thu. Ông chủ miễn cưỡng hủy bỏ quyết định đuổi việc nhưng vẫn trừ hai tháng lương của Thu Thu.

Tuy Thu Thu và A Xuân luôn lấy danh nghĩa anh em, nhưng bạn bè luôn âm thầm tác hợp họ thành một đôi, nói A Xuân và Thu Thu là một đôi “xuân thu hai mùa” trời sinh. Cô ấy là một cô gái rất tinh ý, thường xuyên âm thầm làm cho anh đồ ăn ngon, chỉ cần có lương liền mua quần áo mới cho anh. Mỗi lần anh nghĩ về chuyện cũ mà khóc, cô không hề hỏi anh quá khứ đã xảy ra chuyện gì, mà im lặng dựa đầu vào vai anh, cho đến khi cùng anh rơi nước mắt. Mà Thu Thu sợ nhất là nước mắt con gái nên ngay lập tức ngừng khóc, còn an ủi lại A Xuân. Cô thích nhất là nghe Thu Thu chơi guitar, mấy ngày nghỉ hiếm hoi trong năm, trên chiếc giường chật hẹp trong phòng trọ, có lúc chen chúc mười mấy con người, có lúc lại chỉ có hai người họ, anh ôm đàn hát mấy bài nhạc xưa, giống như mở hội diễn vậy.

Về sau, Thu Thu kiên quyết không để cho cô mua quần áo cho anh, anh biết nhà A Xuân rất nghèo, cả nhà vất vả làm ruộng để có tiền cho anh cô học đại học, nhưng anh cô lại đi mãi không về. Cô lúc mới mười lăm tuổi đã đi tàu hỏa xuống phía Nam, cùng các chị em trong làng đến các nhà máy ở Quảng Đông làm việc. Tuy đã ra bên ngoài nhiều năm nhưng cô rất giữ gìn bản thân, có mấy lần đi trên phố bị một vài phụ nữ trung niên nhắm trúng, nói muốn giới thiệu cô đến các nhà tắm hơi làm việc, cô đều hoảng sợ bỏ chạy.

Cuối cùng, sau nửa năm quen biết Thu Thu, cô trao cho anh tất cả.

Không lâu sau, cô nhắc đến việc muốn kết hôn cùng anh. Thu Thu do dự rất lâu, hoàn toàn không phải vì anh sợ kết hôn, càng không phải vì anh không yêu cô, mà là anh cảm thấy anh vẫn còn một chuyện chưa làm, chuyện này rất quan trọng với anh, thậm chí nhiều đêm đều từ trong mơ bật khóc tỉnh dậy.

Chuyện đó là: báo thù.

Đời này kiếp này, thậm chí phải đánh đổi cả cuộc đời, anh cũng phải báo thù, vì người mẹ đã chết ngay trước mắt anh năm 1995, tận tay bắt được tên khốn đó.

Sau đó, tận tay giết hắn.

Trước khi hoàn thành chuyện này, anh cảm thấy bản thân không phải là một con người đang sống thật sự, mà là một xác sống lưu lạc nơi trần gian, anh không có tư cách hưởng thụ những hạnh phúc và niềm vui của nhân thế, càng không có tư cách mang lại hạnh phúc cho người khác.

Vì thế, anh không thể kết hôn, nhưng anh cũng không nói lý do cho A Xuân.

A Xuân rất buồn, tuy không biết lý do là gì nhưng cô tha thứ cho Thu Thu, không nhắc lại chuyện kết hôn nữa.

Ngoài chuyện này ra, còn có một chuyện khiến Thu Thu sợ hãi vô cùng. Có mấy lần khi anh đang ôm cô hôn cô, cô đắm chìm vào anh, hoàn toàn mất đi ý thức bản thân, miệng lẩm bẩm hai chữ “anh trai”. Mỗi lần như thế Thu Thu đều như phản xạ có điều kiện buông tay ra, quay người ôm lấy vai mình, nhớ lại đêm mùa hè máu chảy thành sông đó, dường như bản thân đã sớm thịt nát xương tan. Có lẽ, trong tiềm thức của A Xuân, vẫn coi anh là anh trai cô, người anh trai thất lạc mấy năm không một tin tức.

Mà anh gần như muốn nói cho cô biết bí mật ấy, anh trai cô đã chết rồi.

Nhưng, đây cũng là bí mật anh mãi mãi không thể nói ra.

Anh không thể đối mặt với A Xuân, cảm giác như anh nợ cô ấy rất nhiều rất nhiều, nếu cứ như thế này sẽ chỉ làm lỡ dở tuổi thanh xuân của cô, chi bằng để cô đi tìm một người đàn ông xứng đáng hơn để nương tựa, chứ không phải một cái “xác sống” như mình.

Vậy là, vào một đêm mùa hè nóng bức, Thu Thu lặng lẽ rời xa nhà máy này, rời xa người phụ nữ yêu anh sâu sắc, trên lưng mang theo chiếc đàn guitar, ngồi lên một chuyến xe đường dài đi đến một thành phố khác của Tam giác sông Chu Giang, còn đổi luôn cả số điện thoại.

Mấy tháng sau, anh xem được một tin tức trên ti vi, một nhà máy ở Đồng Quán xảy ra hỏa hoạn, có hơn chục công nhân không may gặp nạn. Anh lập tức đi Đồng Quán, đến nhà máy trước đây từng làm việc, chỉ còn lại đồng đồ nát sau hỏa hoạn. Anh chỉ muốn tìm thấy A Xuân, cuối cùng tìm thấy cô ấy giữa những thi thể người gặp nạn. A Xuân bị thiêu cháy đến mức không ai dám nhìn, nhìn tấm thẻ vàng cô đeo trước ngực lúc gặp nạn, bên trên in bức ảnh chụp chung của cô và anh, chỉ có điều đã bị cháy đen.

Lẽ ra, những công nhân gặp nạn đều đã có thể thoát thân, nhưng cửa sổ khu trọ nhà máy đều bị những song sắt khóa chặt, thời đó rất nhiều nhà máy ở Quảng Đông đều như vậy, những người trong đám cháy hoàn toàn không có cách nào thoát ra, A Xuân đã phải ôm song sắt cửa sổ, bị lửa thiêu sống.

Thu Thu khóc thương cô mấy ngày mấy đêm, anh không dám tưởng tượng lúc A Xuân chết trong đám cháy, có phải vẫn đang nhớ đến anh - người đã trốn chạy từ mấy tháng trước?

Anh tự tát mình bao nhiêu cái, vô cùng hối hận vì quyết định hèn nhát đó. Anh không biết mình có thể cứu A Xuân không, hay cũng bị thiêu chết bên song sắt cùng với cô? Nhưng nếu có thể chọn lựa lại một lần nữa, anh nhất định sẽ không lựa chọn chạy trốn.

Tháng sáu chớp mắt đã qua đi, Thu Thu lúc này, sờ vào bộ râu rậm rạp của mình, nằm trên giường lặng lẽ khóc.

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

CHƯƠNG 5

Chiều tối, tan làm.

Tiểu Mạch đã gọi điện cho lão Đinh từ trưa, muốn ông ta đứng giờ lái taxi đến đón cô, tránh xếp hàng đợi xe trước công ty rất mất thời gian. Nhưng điện thoại của lão Đinh liên tục tắt máy, làm cô càng thêm sốt ruột.

Cô quyết định đi tàu điện ngầm, xuyên qua đường hầm dưới sông Hoàng Phố, đến ga tàu gần chỗ Thu Thu sống nhất. Tiểu Mạch nhớ từng chi tiết nơi đây, kể cả những thứ treo trên lan can, nên rất nhanh tìm được tòa nhà sáng nay. Bước vào thang máy chật hẹp, cô cố gắng tự điều chỉnh nhịp thở, tránh xúc động quá mà mất kiểm chế, cho đến khi gõ cửa phòng tầng ba.

Đợi một lát, cánh cửa từ từ mở ra, để lộ gương mặt một người thanh niên trẻ tuổi.

Gương mặt này có chút lạ lẫm, nhưng cô nhận ra rất nhanh.

Không phải anh, không phải Thu Thu của cô. Người con trai trong nhà cũng hơi ngạc nhiên, cậu ta có một đôi mắt không to lắm, gương mặt bình thường còn mọc mụn, trông giống như mấy cậu sinh viên đã tốt nghiệp vô công rồi nghề ở đây. Cậu ta là “Ma nữ” đầu tiên bị nhìn thấy, là chủ “Khu ma nữ” từng bị đưa đến đồn cảnh sát.

Tiểu Mạch vẫn còn nhớ tên cậu ta, tên là Cổ Phi.

“Là cô sao?” - Cậu ta cũng nhận ra Điền Tiểu Mạch, là cô gái từng thẩm vấn cậu ta ở đồn cảnh sát, “Cảnh sát cho cô địa chỉ sao?”

Cô bối rối lắc đầu, ngại không nói ra chuyện xảy ra ở đây đêm qua, chỉ lùi một bước, nhẹ nhàng hỏi: “Cho hỏi Thu Thu có nhà không?”

“Ý cô là A Thu?”

A Thu? Chắc là anh rồi, cô gật gật đầu: “Đúng, đây là nhà của anh ấy đúng không?”

“Không, đây là nhà của tôi, anh ấy không sống ở đây.”

Tiểu Mạch nghĩ thầm thảo nào phòng bừa bộn như vậy, thì ra là phòng của tên này, Thu Thu hồi đó rất thích sạch sẽ.

“Bây giờ thì sao?”

Cậu ta cảnh giác lắc đầu: “Tôi không biết, hôm nay tôi chưa gặp anh ấy.”

“Cho tôi số điện thoại di động của anh ấy đi.”

“Không, tôi không nói được.”

Cô cố gắng giữ lịch sự: “Xin lỗi, cậu bây giờ có thể gọi điện cho anh ấy không? Nói có Tiểu Mạch muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Không được, trừ tôi ra không ai được gọi điện thoại cho anh ấy.”

“Vậy rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi là...”, Cổ Phi gãi gãi mái tóc bù xù, “Cô không cần biết.”

“Cầu xin anh đấy! Tối hôm qua tôi với anh ấy ở cùng nhau trong căn phòng này!”. Cô không để ý gì nữa, cũng không sợ cậu ta biết những chuyện này. “Cậu nhất định là bạn tốt của anh ấy, cậu nên suy nghĩ vì anh ấy một chút chứ.”

Cậu ta lại lạnh lùng lắc đầu: “Xin lỗi, đây đều là ý của anh ấy, cô đừng chỉ biết nghĩ cho mình.”

“Cái gì?”

Câu cuối cùng đó đánh trúng vào trái tim Tiểu Mạch, chỉ biết nghĩ cho mình?

“Mời cô đi cho, tôi sẽ nói cho A Thu là cô có đến.”

Nói xong, Cổ Phi vô tình đóng cửa lại, bỏ cô một mình đứng bên ngoài.

Tiểu Mạch ra sức gõ cửa, hét to: “Làm ơn nói cho anh ấy ngay đi, anh ấy sẽ lập tức quay về!”

Trong phòng lại như một hầm mộ, không có bất kỳ âm thanh nào.

Cửa phòng đối diện mở ra, một cậu thanh niên đi làm về, lại liếc mắt đưa tình với cô, cho rằng cô với Cổ Phi có quan hệ mờ ám sao? Tiểu Mạch xấu hổ cúi đầu rồi đi, đi thẳng xuống dưới tầng thờ hồng hộc, dường như khi nãy suýt chút nữa ngạt thở rồi.

Đi đi lại lại một lúc trong khu phố đêm khuya, mãi mới tìm được cửa sổ phòng Cổ Phi ở tầng ba, trừ một ánh đèn vàng nhạt nhòa ra thì không thấy gì khác cả.

Đợi đến tận 9 giờ tối, bụng đã đói đến mức không chịu được nữa rồi, cô mới bắt xe taxi đi.

Trở về nhà, cô vừa ngâm mì vừa mở máy tính lên mạng, vào “Khu ma nữ” trên Taobao, bất ngờ phát hiện chủ hàng đang online.

Cô ngay lập tức gõ một dòng chữ: “Online không?”

Nhưng “Ma nữ” rất lâu không thấy trả lời, dường như đã ngủ quên trên mạng rồi?

Cô thấp thỏm không yên bấm chuột, đợi đến nửa tiếng đồng hồ, mãi cho tới khi hai mắt cay xè rơi nước mắt rồi, mới thấy hiện lên trả lời của “Ma nữ”.

“Có.”

Một chữ đơn giản như vậy lại giống như món quà giáng sinh mà ông trời ban tặng, Điền Tiểu Mạch không cần suy nghĩ gõ ngay bàn phím: “Anh là Thu Thu hay là Cổ Phi?”

“Thu Thu.”

Chỉ nhìn thấy cái tên này thôi đã khiến cô xúc động vô cùng: “Anh tại sao lại muốn trốn tránh em? Bây giờ em rất muốn gặp anh!”

“Nhưng em vẫn chưa nhớ lại được hết, em đã bỏ sót chuyện quan trọng nhất đối với anh.”

Tiểu Mạch bị anh làm cho phát điên: “Chuyện gì? Em không biết mà!”

“Nếu đã như vậy thì em còn có thể mua một thứ nữa.”

Xuất hiện một đường link, mở ra là một món hàng order giá 5000 tệ.

Cô nhanh chóng thanh toán, “Ma nữ” ngay lập tức offline.

Cô ôm bát mì, chờ đợi nhìn màn hình, làm sao để một đêm cô đơn như đêm nay đây?

CHƯƠNG 6

“Cỗ ấy có đến.”

Cỗ Phi áp điện thoại lên tai, ngồi giữa một đồng thùng carton, hình như không hề nghĩ thấy mùi ẩm mốc.

“Cậu đã nói những gì?”

Trong điện thoại vang lên giọng của Thu Thu. “Không nói gì cả.”

“Cảm ơn”, Thu Thu dừng lại hồi lâu, “Bây giờ, có thể kết thúc rồi.”

“Tốt quá!”

Lời nói ra hết sức hào hứng, nhưng dứt câu lại khiến Cỗ Phi buồn bã thất vọng.

“Ngủ ngon.”

Gác điện thoại, Cỗ Phi vẫn ngồi giữa đồng thùng carton, nghịch một con thú bông sắp sửa gửi cho khách, rất giống bản thân nhiều năm trước. Chàng trai mười tám tuổi tràn đầy tự tin đó lần đầu tiên đến với thành phố này, bước vào con đường đời khó lường.

Quê hương cậu là vùng Đông Bắc băng tuyết lạnh giá, khó khăn lắm mới thi đỗ một trường đại học ở Thượng Hải. Tuy chỉ là chuyên ngành kinh doanh phổ biến nhất, nhưng cậu tin rằng trong tương lai sẽ có một tiền đồ rộng mở, kiên trì bám trụ lấy nơi đây, thực hiện biết bao ước mơ thuở bé. Nhưng khi cậu bước ra khỏi trường đại học, tìm công việc thật sự quá khó khăn, nộp liên tục mấy tháng hồ sơ, tham gia ít nhất hai mươi lần phỏng vấn, cuối cùng may mắn được một công ty tuyển chọn. Cậu làm ở đó một năm rưỡi, lúc bắt đầu lương chỉ có 2000 tệ một tháng, vốn tưởng rằng năm sau có thể tăng lên 3000, không ngờ ông chủ hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc tăng lương, tiếp tục bắt cậu làm công việc bán hàng cực khổ nhất. Cậu đương nhiên kiên quyết nộp đơn xin nghỉ việc, lại trải qua liên mấy tháng khó khăn vất vả, tiêu hết số tiền tiết kiệm ít ỏi, mới tìm được một công ty thương mại. Bởi vì có một năm kinh nghiệm nên thu nhập cao hơn trước 500 tệ, áp lực công việc thì không hề thua kém chút nào. Nhưng cậu cảm thấy công ty này có tiền đồ tốt hơn, nên đành lại cắn răng chịu đựng làm một năm trời.

Từ ngày đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, Cỗ Phi vẫn chưa tìm được phòng ở phù hợp, chỉ có thể ở chung với những sinh viên ngoại tỉnh cùng cảnh ngộ, chính là ở một căn phòng đơn tại khu phố nhỏ này, bởi vì trường đại học ở gần đây, có thể thường xuyên đi ăn chực nhà ăn sinh viên. Khi cậu tìm được công việc thậm chí thay đổi công việc đều vẫn không thể chuyển khỏi nơi này, bởi vì với đồng lương còm cõi của cậu, nếu thuê một căn phòng riêng thì gần như chỉ còn lại tiền ăn. Còn những quảng cáo bán nhà trên báo, đối với cậu mà nói giống như giấy dán tường. Hiện cũng còn quá nhiều thanh niên ở thành phố này cũng cùng cảnh ngộ với Cỗ Phi, không dám mơ có ngày hạnh phúc mua được nhà cho mình.

Một năm rưỡi trước, công ty lấy lý do vấn đề tài chính đột ngột đuổi việc cậu. Cậu không kịp chuẩn bị gì đã bị đuổi khỏi công ty, chỉ cầm được 3000 tệ tiền bồi thường, tiếp tục nộp hồ sơ khắp nơi. Vốn dĩ những ước mơ lớn lao đó bây giờ đã biến thành bong bóng xà phòng đẹp đẽ, nhẹ nhàng bay lên bầu trời bị ô nhiễm.

Cậu không nhìn thấy hy vọng.

Chính trong lúc khó khăn nhất Cỗ Phi nhận được điện thoại từ quê lên, nói bố cậu lâm bệnh nằm viện cần gấp một số tiền lớn, mà cậu lúc nào cũng nói cậu sống ở Thượng Hải rất tốt, mỗi năm có thể kiếm được tối thiểu 10 vạn tệ, sống trong một ngôi nhà rộng rãi, còn có người yêu rất xinh đẹp. Đây đều là những ước mơ của cậu, nói cách khác là những ảo giác cậu dùng để tự an ủi bản thân.

Cậu tuyệt vọng.

Khi đó, Cỗ Phi mới thất nghiệp, để tiết kiệm tiền thuê nhà, đã sống cùng người khác trong căn phòng chưa đến tám mét vuông, người đó chính là Thu Thu.

Cổ Phi lần đầu gặp Thu Thu đã cảm thấy rất kì lạ, không biết anh ta rốt cuộc làm nghề gì? Chỉ thấy anh ta phần lớn thời gian đều dùng để lên mạng, thỉnh thoảng ra ngoài một hai tiếng, mỗi tháng đều phải đi khỏi Thượng Hải mấy ngày, đôi lúc còn chơi đàn guitar trong căn phòng chật hẹp.

Thu Thu rất nhanh hiểu được nỗi khổ của Cổ Phi, liền chủ động cho cậu vay năm vạn tệ. Cổ Phi cực kỳ ngạc nhiên, tại sao một người không có công việc chính đáng, hơn nữa còn sống ở một căn phòng thuê chung, lại cho người bạn cùng phòng không hề thân thiết mượn nhiều tiền như vậy?

Cậu không dám cầm số tiền này, bởi cậu biết ít nhất trong vòng một năm không thể trả được, Thu Thu liền cho cậu làm việc cùng mình. Thì ra là bán hàng trên mạng Taobao, gần như là bán tất cả mọi thứ. Thu Thu luôn tìm được nguồn hàng rẻ nhất tốt nhất, lại còn có nhiều thời gian lên mạng phục vụ khách hàng, vì thế kinh doanh cực kỳ tốt, rất nhanh đã bận tới mất tối mũi, cần tìm người phụ.

Cổ Phi có một công việc mới, Thu Thu mỗi tháng trả cho cậu 5000 tệ, lợi nhuận mỗi tháng lại tăng theo cấp số nhân.

Không lâu sau, Thu Thu quyết định mở một cửa hàng mới, tên là “Khu Ma nữ”, khẩu hiệu của cửa hàng là “Chúng tôi có thể mang đến tất cả những gì bạn muốn”.

Cửa hàng này đăng kí bằng chứng minh thư của Cổ Phi, vì thế trên dữ liệu của trang Taobao, chủ cửa hàng hiển nhiên là Cổ Phi.

Cổ Phi chỉ là giúp việc cho Thu Thu, chủ yếu giúp anh nhập hàng và giao hàng, để cho anh có thêm nhiều thời gian lên mạng phục vụ khách hàng. Thu Thu cũng chưa bao giờ giấu giếm tình hình kinh doanh, mỗi quý đều chia cho Cổ Phi mấy vạn tệ, giúp anh ta tự mình thuê được căn hộ một phòng khách một phòng ngủ này, thuận lợi thanh toán hết nợ nần trước đây, còn thường xuyên gửi được tiền về quê.

Nhưng mà, bây giờ có thể kết thúc rồi.

CHƯƠNG 7

Đối với Thu Thu mà nói, tất cả vẫn chưa kết thúc, vẫn còn lại chiếc khăn lụa cuối cùng đó.

Vừa nghe xong cuộc điện thoại của Cổ Phi, anh bình thần ngồi xuống sàn nhà sau cánh cửa, uống nước khoáng lấy từ trong tủ lạnh ra, nhưng dường như cảm giác không hề lạnh chút nào. Lúc chiều tối chủ nhà có đến gõ cửa, anh đã thanh toán hết tiền thuê nhà, trong vòng vài ngày sẽ chuyển đi.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại vang lên, trên màn hình là số điện thoại cố định ngoại tỉnh, anh tiện tay nhắc lên: “A lô.”

“A Thu?”

Đầu dây bên kia là giọng phụ nữ, sau giây đầu bối rối, giây thứ hai lại khiến Thu Thu chột dạ.

Anh im lặng.

“A Thu! Là anh phải không?” Không sai, chính là cô ấy.

... Anh vẫn còn nhớ giọng cô ấy, trả lời: “Là anh.”

“Anh nhận ra giọng của em không? A Thu?” “Có”, anh nắm chặt ống nghe thờ dài một tiếng, “Cuối cùng em đã tìm ra anh rồi.”

“Đúng vậy, tìm anh rất vất vả, không biết đã hỏi bao nhiêu người, cũng không biết đã gọi nhầm bao nhiêu cuộc điện thoại, đến tận năm phút trước, em vẫn tưởng số điện thoại này cũng là sai, không ngờ ... đúng là anh.”

“Xin lỗi em, anh sẽ không quay về đâu.”

“A Thu, em không bắt anh quay về, em chỉ muốn nói với anh, mấy ngày nữa là em kết hôn rồi.” Câu nói này làm anh bối rối ngừng lại một lúc, sau đó mới nói: “Chúc mừng em!”

“Tốt rồi, em chỉ muốn nói như vậy thôi, không còn chuyện gì khác nữa.”

“Em... không hận anh sao?” “Bây giờ không còn hận nữa.” “Cảm ơn em.”

Đầu dây bên kia đợi vài giây: “Anh thì sao?”

Bây giờ thế nào rồi?”

“Anh... anh bây giờ rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Giọng nói cô ấy có chút ghen ngào, “xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

“Nên là anh nói xin lỗi mới phải.” “A Thu, tạm biệt.”

Điện thoại đã ngắt.

Cơ thể Thu Thu cứng đờ một lúc lâu, mới nhẹ nhàng hạ điện thoại xuống, bắt đầu nhớ lại khuôn mặt người vừa nói chuyện cùng anh.

Anh cuộn chặt nắm đấm rồi lại buông ra, vốn dĩ nắm đấm này là muốn đánh chính mình.

Đúng vậy, anh nhớ về khuôn mặt ấy.

Đầu năm 2005, sau trận hỏa hoạn ở nhà máy Đồng Quán đó, anh mang tro cốt của A Xuân về Quý Châu, gặp bố mẹ cô ấy. Đó là một miền quê sơn cước cao hơn mực nước biển hai nghìn mét, chỉ có thể đi bộ mấy tiếng đồng hồ mới đến được, người dân ở đó trồng ngô trên ruộng bậc thang ở sườn núi. Bố mẹ A Xuân chưa đến năm mươi tuổi, làm việc vất vả trên núi lâu năm, đã trông già như người bảy mươi tuổi. Đôi mắt họ gần như đã mù lòa, nhìn nhầm Thu Thu thành người con trai ruột năm đó rời nhà ra đi, nhưng anh cũng không hề phủ nhận. Tiền tiết kiệm mấy năm đi làm của Thu Thu chỉ có hơn 5000 tệ, gần như đều đưa hết cho bố mẹ A Xuân. Anh tiếp tục đóng vai anh trai của Thu Thu, cùng ăn Tết với họ.

Ăn xong rằm tháng giêng, anh liền tạm biệt quê hương của A Xuân, lại quay về Quảng Châu làm việc.

Anh không quay về những nhà máy kia, mà đến một cửa hàng hoa ở khu Thiên Hà, hằng ngày lái xe máy đi giao hoa. Chủ cửa hàng hoa là chị Đông, là một phụ nữ Quảng Châu, hai mươi chín tuổi, trông

hơi giống diễn viên Matsushima Nanako. Chị Đông mới tốt nghiệp đại học đã lấy một tên lưu manh, chưa đầy nửa năm thì con gái ra đời, còn chưa cai sữa thì tên chồng lưu manh đã phải vào tù. Sau khi ly hôn, chị một mình nuôi con, kinh doanh cửa hàng hoa làm kế sinh nhai. Không ngờ mấy năm nay kinh doanh không tệ, chị đã tự mua được nhà và xe, cho con học trường mẫu giáo tốt nhất, cửa hàng hoa thuê thêm năm sáu người, cho đến khi chị gặp chàng trai hai mươi ba tuổi tên A Thu.

A Thu quen im lặng kiệm lời, hằng ngày lặng lẽ lái xe đi giao hoa, không ngờ mấy lần anh đi giao hoa về xong, điện thoại đặt hàng gọi đến nườm nượp, chỉ đích danh A Thu đi giao hoa. Thì ra những cô gái nhận hoa phát hiện ra anh chàng giao hoa rất đẹp trai. Thậm chí còn có người lưu lại số điện thoại của anh, muốn hẹn anh đi ăn, nhưng lần nào cũng bị anh từ chối. Chị Đông vì thế rất chú ý đến anh, có vài lần nói chuyện riêng với anh, một khi đã nói là liền hai ba tiếng đồng hồ. Buổi tối sau khi cửa hàng đóng cửa, khi chị một mình tính toán hàng hóa, anh cũng ở lại giúp chị làm việc. Bởi vì anh lái xe rất vững nên có mấy lần chị không kịp đi đón con đều nhờ anh đi đón.

Một buổi tối, chị Đông vừa đi ra cửa cửa hàng liền bị một tên cướp đi mô tô lao đến giật sợi dây chuyền vàng trắng trên cổ. Đúng lúc Thu Thu đi giao hoa về, anh lái xe rất nhanh đến ngoài nút đường thứ ba thì đuổi kịp chiếc mô tô, đâm mạnh một cái, tên cướp liền đánh rơi sợi dây chuyền, bỏ chạy vào con ngõ nhỏ gần đó. Khi Thu Thu cầm sợi dây chuyền về, trong cửa hàng chỉ có một mình chị Đông, chị tỏ rõ sự cảm kích e lệ, nhờ anh đeo sợi dây chuyền lên cổ cho chị. Tuy anh vô cùng ngại ngùng nhưng đây là yêu cầu của bà chủ, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng vòng tay ra sau lưng chị, cài chốt sau chiếc cổ trắng ngần của chị. Anh có thể cảm nhận thấy hơi thở của chị Đông liên tục phả vào cổ anh. Sau đó, chị Đông dựa đầu vào vai anh, ôm chặt lấy tấm lưng vững chắc của anh...

Buổi sáng ở cửa hàng hoa, khi anh tỉnh dậy giữa một đồng hoa bách hợp bị đè nát, mũi người thấy đủ các loại mùi hương, chị Đông xoa ngực anh nói: “Thu Thu, chị thích em, em có đồng ý ở cùng chị không?”

Thu Thu hiểu rồi, người đã trải qua một lần ly hôn, người mẹ đơn thân như chị tuyệt đối không phải một người thiếu suy nghĩ, “ở cùng nhau” mà chị nói chính là ở cùng nhau trên cơ sở được pháp luật công nhận.

Anh bỗng nói ra một lý do tuy rất thực tế nhưng cũng rất ngớ ngẩn: “Nhưng chứng minh thư của tôi là giả.”

“Không sao, chỉ cần em là thật là được.” “Nhưng tôi cũng là giả.” Anh rời khỏi vòng tay của chị Đông, nhanh chóng mặc quần áo vào, “bởi vì tôi là một người đã chết.”

Đây mới là lý do thật sự của anh.

Thu Thu bước ra khỏi cửa hàng hoa, quay đầu hôn người phụ nữ hơn anh sáu tuổi, có chút lưu luyến gương mặt dường như đã từng thân thuộc này, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên một giai điệu quen thuộc.

“Biển đau, dậy sóng hận thù. Trên thế gian này khó thoát được số phận. Gặp gỡ nhưng không thể lại gần. Hay là anh nên tin đây chính là số phận...”

Thì ra là cửa hàng bán đĩa nhạc bên cạnh đang bật bài “Yêu một đời” của Lô Quán Diên. Thu Thu làm việc mấy năm ở Quảng Đông cũng đã bập bẹ được vài câu tiếng Quảng, nên mới hiểu được ý nghĩa lời bài hát.

Anh không rơi một giọt nước mắt nào.

Thu Thu trèo lên xe, lưng đeo cây đàn guitar, không bao giờ quay lại Quảng Châu nữa.

CHƯƠNG 8

Ngày hôm sau.

Buổi chiều, Điền Tiểu Mạch từ lúc bắt đầu đi làm, hồn đã treo ngược cành cây, ngón tay không ngừng quay cây bút bi. Đây là thói quen xấu của cô từ hồi học trung học, lên đại học mất bao nhiêu công sức mới sửa được, không ngờ mấy ngày hôm nay lại làm lại, giống như bị nghiện không thể nào bỏ được.

Quả nhiên, cô liền bị ông chủ phê bình, cô chỉ miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, chứng nào tật ấy, trong đầu cô vẫn đang nghĩ về người đó.

“Điền Tiểu Mạch!”

Chị ngồi bàn đằng trước lại mất kiên nhẫn gọi cô lần nữa.

Đây là âm thanh có giá trị nhất ngày hôm nay! Cô phi như bay ra cổng công ty, nhận được một gói hàng chuyển phát nhanh mỏng, người gửi quả nhiên là “Khu Ma nữ”. Điền Tiểu Mạch nhanh chóng ký tên, người giao hàng đội mũ bảo hiểm vừa quay người đi, cô bỗng cảm thấy một mùi hương quen thuộc, mùi hương trên cơ thể anh nửa đêm hôm trước, còn cả mùi hương không đổi từ mười năm trước.

“Đợi đã!”

Cô hét lớn, người giao hàng nhanh chân tiến về phía thang máy.

Tiểu Mạch giữ chặt gói hàng trong tay, bắt chập tất cả chạy đến cửa thang máy. Vừa đúng lúc thang máy mở cửa, Tiểu Mạch và người giao hàng cùng bước vào thang máy. Bên trong còn có mấy người, đều là dân văn phòng ăn mặc lịch sự, nhìn người giao hàng vừa đột ngột bước vào thang máy bằng con mắt khinh thường và ghét bỏ. Điền Tiểu Mạch coi như những người xung quanh không tồn tại, thò bạo cởi mũ bảo hiểm của người giao hàng ra.

Cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Không sai, Thu Thu của cô đang ở trước mắt, mặc trang phục của nhân viên giao hàng, đeo ba lô của nhân viên giao hàng, trợn trừng đôi mắt kinh ngạc.

Những người khác trong thang máy đều bị hành động điên rồ của cô dọa chết khiếp. Cô vứt chiếc mũ bảo hiểm nặng nề xuống đất, xúc động nắm lấy cổ áo anh, không thể kiềm chế hôn lên môi anh. Hành động này càng làm cho những người xung quanh kinh ngạc, cô nhân viên văn phòng xinh đẹp hôn một tay giao hàng trong thang máy của tòa nhà làm việc thuộc một tập đoàn cao cấp!

“Trước đây hàng đều là do anh giao sao?” -

Cô ôm chặt Thu Thu của cô, không bình tĩnh được hét lên: “Anh luôn luôn ở bên cạnh em? Luôn luôn âm thầm dõi theo em? Đúng không?”

Thu Thu trước bao nhiêu ánh mắt trong thang máy chật hẹp nhận lấy nụ hôn của cô nên hết sức ngại ngùng, ngay lập tức quay đầu đi: “Đúng, ngay từ lần đầu tiên em tìm thấy “Khu Ma nữ”.”

Tay trái cô ôm chặt anh không rời, tay phải liên tiếp đánh vào vai anh, nhớ ra anh đã từng bị thương ở đây, liền xót xa thu tay lại nói: “Em xin lỗi.”

“Anh, chỉ là một hồn ma”, thang máy đi xuống rất nhanh, anh lắc đầu lạnh lùng nói: “mười năm trước đã bị em giết chết.”

“Không, không phải như vậy!”

“Người giết chết anh, chính là em!”

Anh chưa dứt lời cửa thang máy đã mở ra, bên ngoài là sảnh tầng trệt, Thu Thu nhanh chóng nhặt mũ bảo hiểm lên, buông cô ra thoát khỏi thang máy.

“Đứng lại!”

Cô vội vàng đuổi theo làm tất cả những người ra vào tòa nhà bàn tán xôn xao - mỹ nữ theo đuổi anh giao hàng.

Bảo vệ cũng không biết nên phải làm gì, trợn mắt nhìn Thu Thu ra khỏi cánh cửa xoay, ngồi lên chiếc mô tô, phóng ra đường để lại một làn khói phía sau.

Tiểu Mạch đuổi theo ngay sau, thiếu chút nữa đã bắt kịp anh, cứ như vậy lơ đãng cơ hội với anh, hoảng hốt lao ra ngoài phố, đã không còn nhìn thấy bóng dáng anh nữa.

Cô tuyệt vọng ngồi lên chiếc ghế đá bên đường, nhìn gió thổi tung mái tóc, bịt mắt lại để không bao giờ còn phải đối mặt với thế giới này nữa.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến gói hàng vẫn còn nắm trong tay, vội vàng vàng xé ra, phát hiện bên trong chỉ có một tờ giấy.

Trên giấy là một nét chữ rất quen thuộc, chính là chữ của cô.

“Xin lỗi, cuối cùng em đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau, đã định sẵn không thể bước qua cái khe sâu đó. Chiều nay, em phải trở về nhà để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, 4 giờ em sẽ đợi anh trong cabin, trực tiếp nói rõ với anh.”

Đọc xong câu cuối cùng, con người của Tiểu Mạch dường như sắp rơi ra ngoài.

Đây là chữ cô viết mười năm trước sao? Ngày rời khỏi trường trước kỳ thi đại học? Đến bây giờ cô vẫn nhớ rất rõ, ngày hôm đó giáo viên giao cô đến tận tay bố, xe cảnh sát hộ tống về nhà. Cô hoàn toàn không có cơ hội đi gửi mảnh giấy này, càng không có cơ hội chạy đến cabin đợi anh.

“Cabin, kho hàng” rốt cuộc là ở đâu?

Đúng rồi, chính là ở nhà máy hoang bỏ đi ấy, căn phòng dưới tầng hầm có cái cabin như cửa tàu ngầm.

Cô vắt não nhớ lại, quả thật không thể do cô viết được! Nhưng nét bút trên giấy rõ ràng là của cô, nhìn tờ giấy cũ kỹ úa vàng, cũng không thể là do Thu Thu làm giả được.

Lại là một bí mật khác? Bí mật?

Cô nhớ lại bí mật Tiền Linh nói trước khi chết - bí mật?

Đúng rồi, nhớ lại thời trung học, hai cô gái rất thân thiết với nhau, thường hay bắt chước chữ của nhau, nhất là Tiền Linh bắt chước giống từng li từng tí, rất có thể thật giả lẫn lộn!

Tiểu Mạch cúi đầu xem lại bức thư lần nữa, quả nhiên ở vài chi tiết của nét bút phát hiện ra những lỗi sai khó phân biệt.

Tờ giấy này chính là Tiền Linh viết!

Thu Thu đâu có thể ngờ đây là Tiền Linh viết? Trừ Tiểu Mạch ra thì không ai có thể ngờ tới điều này!

Đây chính là kí ức bị lãng quên mà anh nói.

Mười năm trước, anh đã bị cô giết chết!

Không, nếu tờ giấy này thực sự có thể giết người, vậy cũng chính là Tiền Linh giết anh! Tất cả đều do sự nhầm lẫn này tạo nên? Cũng là bí mật Tiền Linh chưa kịp nói trước khi chết?

Nước mắt, giọt nước mắt nóng hổi làm ướt tờ giấy mà người bạn thân nhất của cô đã giả mạo.

Một cơn gió lạnh lại thổi đến, nhiệt độ có lẽ đã gần xuống đến âm độ. Tiểu Mạch khoác chiếc áo len của văn phòng vào, còn ngồi như thế này nữa sẽ bị cảm lạnh mất. Cô nắm tờ giấy trong tay, vội vàng cầm đầu chạy về tòa nhà công ty.

Trở về chiếc bàn làm việc ầm ập, cô ngay lập tức lên mạng vào trang Taobao, không quan tâm đến cấp trên đang đi qua bên cạnh, vào luôn gian hàng trên mạng “Khu Ma nữ”.

Nhưng lần này không hề giống với bất kỳ lần nào trước đó.

Trang chủ của “Khu ma nữ” đã không còn sản phẩm nào nữa, trang web trắng trơn chỉ có một dòng thông báo đơn giản:

“Cửa hàng bắt đầu đóng cửa từ ngày hôm nay, các khách hàng thân mến, tất cả hàng hóa đều đã gửi đi hết, nếu muốn hoàn lại tiền hoặc gửi trả sản phẩm vui lòng liên lạc với Cổ Phi. Dưới đây là tài khoản Alibaba, QQ, MSN, số điện thoại di động của Cổ Phi.”

“Khu ma nữ” đóng cửa? Giống như siêu thị mini đối diện trường học mười năm về trước, vào lúc Tiểu Mạch muốn tìm kiếm nhất thì lại là người không nhà trống.

Cô dờ dẫm nhìn màn hình máy tính, không chút bận tâm đến ánh mắt sắc lạnh của cấp trên đằng sau lưng.

CHƯƠNG 9

“**K**hu Ma nữ” cuối cùng:

Bước vào một khu nhà hoang sắp bị dỡ bỏ, trên mặt đất đầy những gạch vụn và cỏ dại, ống khói cao títt lung lay như muốn đổ, đường như mấy năm gần đây bị thấp đi thêm mấy mét. Vòng qua một đồng gạch ngói vụn, bước vào một nhà máy đồ nát, ánh mặt trời mùa đông xuyên xuống qua mái nhà nứt vỡ, như thanh kiếm màu trắng xuyên vào con người.

Trong góc khuất nhất có bậc thang xi măng dẫn xuống dưới lòng đất, anh đi xuống một cách rất thành thực, đến thẳng cái cabin dưới lòng đất.

Anh chưa mở cánh cửa sắt ra mà áp tai vào cánh cửa gỉ sét lạnh giá, dường như có thể nghe thấy âm thanh bên trong. Thời gian, tiếng vọng của thời gian dài đằng đẳng.

Im lặng lắng nghe vài giây, cuối cùng đã nghe thấy một âm thanh, lại là âm thanh của chính anh, âm thanh trong trẻo và ngây thơ, anh của mười năm trước.

Mười năm sau, đây là nơi duy nhất không hề đổi thay.

Anh run rẩy, đôi tai run rẩy, đôi tay run rẩy, toàn thân run rẩy, kí ức cũng run rẩy.

Mùa hè, năm 2000, anh vẫn là cậu thiếu niên mười tám tuổi, chờ đợi ở lì trong siêu thị, chờ đợi Tiểu Mạch của anh. Từ lần tạm biệt trước ga tàu điện ngầm, đã gần một tuần không được nhìn thấy cô rồi. Sáng sớm, cậu ra sức đánh đàn guitar sau bức tường của ngôi trường, Hy vọng cô có thể nghe thấy tiếng hát của mình. Nhưng lúc cậu sắp trèo tường vào thì bảo vệ nghe được tiếng động chạy đến đánh cậu một trận.

Buổi chiều nóng nực, thứ sáu, cậu nhìn cánh cổng ngôi trường đối diện, học sinh về nhà lần lượt ra khỏi.

Cậu mong mỗi được gặp Tiểu Mạch, không ngờ lại nhìn thấy Tiền Linh. Cũng không ngờ Tiền Linh đi qua đường, tiến thẳng vào siêu thị.

Bố cậu đang ngủ trưa ở phòng đằng sau, chỉ có mình cậu trông quầy thu ngân. Tiền Linh đeo cặp sách chuẩn bị về nhà, lấy một que kem trong tủ đông, lúc đến quầy thu ngân tính tiền, bỗng lén lút nhét đưa cậu một tờ giấy.

Trong cửa hàng còn có các học sinh khác, cậu cũng không dám nói chuyện với Tiền Linh, chỉ lặng lẽ trả lại tiền cho cô ấy. Đợi cô ấy đi rồi, cậu mới căng thẳng mở tờ giấy ra, nhìn thấy một dòng chữ của Tiểu Mạch:

“Xin lỗi, cuối cùng em đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau, đã định sẵn không thể bước qua cái khe sâu đó. Chiều nay, em phải trở về nhà để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, 4 giờ em sẽ đợi anh trong cabin, trực tiếp nói rõ với anh.”

Trái tim vốn tràn đầy nhiệt huyết, phút chốc, lạnh lẽo.

Cậu bất động nhìn tờ giấy, nhìn từng con chữ trên đó, từng con chữ dường như do Tiểu Mạch tự tay viết.

Không sai, đây chính là ý của cô, cũng là lời cậu đã nói từ trước: “Chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau, đã định sẵn không thể bước qua cái khe sâu đó.”

Sau vài phút cắn môi, cậu cười lạnh lẽo một tiếng, thầm tự nói với bản thân: “Đúng là sẽ có ngày này.”

Đột nhiên, cậu lại nhớ ra gì đó, ngay lập tức lao ra ngoài cửa siêu thị, hét to về phía Tiền Linh vừa mới qua đường: “Này! Đợi một lát!”

Tiền Linh hơi run rẩy một chút, sợ hãi quay đầu lại.

Cậu vội vã chạy qua đường, thiếu chút nữa bị một chiếc xe tải đâm vào, vẫn không hề bận tâm gì chạy đến trước mặt Tiền Linh. Cậu lấy từ sau lưng ra một tờ giấy và một cây bút, đặt tờ giấy lên bức tường ngoài trường học, nguệch ngoạc viết vài chữ: “Lòng anh buồn vì em.”

Viết xong cậu nhét tờ giấy vào tay Tiền Linh nói: “Làm ơn đưa cái này cho Tiểu Mạch! Cầu xin em đấy!”

Tiền Linh sợ hãi gật đầu, đút tờ giấy vào trong túi, nhanh chân chạy vào trường.

Lúc này, bảo vệ trường trung học Nam Minh đang nhìn cậu đầy cảnh giác.

Cậu trở về quầy thu ngân siêu thị, cầu nguyện cho Tiểu Mạch đọc được những gì cậu viết.

Đợi đến gần 4 giờ, cậu giao lại quầy thu ngân cho bố, chạy ra khỏi siêu thị. Băng qua miền cỏ hoang mùa hè, trong lòng càng lúc càng buồn, như bị ai đâm mạnh một đâm, đau tới mức không hết được.

Hy vọng đây không phải lần gặp cuối.

Đến nhà máy cũ nát, cậu quen đường thuộc lối ở đây, bước vào căn phòng tan hoang, tìm thấy con đường đi xuống lòng đất bí mật.

Mở cánh cửa nặng trĩu ra, cậu hét một tiếng vào trong bóng tối: “Tiểu Mạch!”

Chỉ nghe thấy tiếng vọng của chính mình, cậu cẩn thận bước vào bên trong, dò dẫm theo bức tường tối đen, hy vọng chạm được vào cơ thể ấm áp ấy.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, trong lúc cậu căng thẳng quay đầu lại mới phát hiện cửa cabin đã bị đóng lại.

Cậu quay người phi đến phía cửa, cánh cửa nặng trĩu đã bị khóa chặt, bên ngoài có tiếng xoay tay nắm cửa, kiểu tay xoay nắm cửa của cabin này, một khi đã xoay chặt thì đến áp lực của nước biển cũng không phá vỡ được!

“Mở cửa! Tiểu Mạch, đừng đùa kiểu này nữa!”

Cậu hét to, dùng tay đập vào cabin, phát ra tiếng va chạm của cơ bắp và kim loại.

Nhưng cánh cửa vẫn không hề chuyển động, rõ ràng đã bị khóa chặt hoàn toàn, từ bên trong không thể có cách nào mở ra được!

“Tiểu Mạch! Tiểu Mạch! Em làm gì vậy? Mau mở cửa ra!”

Cho dù ra sức gào thét như thế nào, bên ngoài cửa vẫn không hề có động tĩnh gì, e rằng Tiểu Mạch sớm đã chạy xa rồi.

Cậu hét lên một tiếng đầy phẫn nộ và tuyệt vọng, nhưng ở nơi nhà máy bỏ hoang lạnh lẽo này, ngoài những cô hồn quỷ dữ ra thì làm gì còn ai nghe thấy nữa?

La hét không biết bao nhiêu lâu, dù thế nào cũng không nhìn thấy mặt trời mọc mặt trời lặn, mãi mãi là một màn đêm bất tận, cuối cùng cậu sức cùng lực kiệt ngã xuống nền nhà, ngã xuống nơi từng đốt lửa, nơi từng ôm ấp cơ thể ấm áp ấy vào lòng.

Nằm trên nền đất ngửi ngửi rất lâu, môi cậu đã bắt đầu run lẩy bẩy, không biết khi nào mới có thể thoát ra ngoài? Cũng không biết ai sẽ đến tìm ra cậu? Cậu rất hối hận trước khi đi đã không nói với bố là đi đâu. Bây giờ có lẽ bố đang tìm cậu khắp nơi. Trừ khi... Tiểu Mạch tự đến mở cửa.

Cậu bắt đầu thầm cầu nguyện, thầm cầu nguyện cho người con gái ấy xuất hiện. Cô có thể rời xa cậu mãi mãi, nhưng tại sao lại đối xử với cậu như vậy? Không biết trong mấy ngày không gặp nhau cô đã gặp phải những biến cố gì? Là do bố cô hay giáo viên của cô? Hay là do người bạn thân đưa thư đó? Có lẽ là hai người họ cùng âm mưu hại cậu chăng?

Tại sao lại là cô?

Cậu kích động đến mức muốn móc con người của mình ra! Dù thế nào ở nơi không hề có một tia sáng này, đôi mắt cũng chỉ là vật trang trí.

Thời gian đã trở thành giấc mộng xa xỉ, chỉ cảm thấy bụng đang rất đói rất khó chịu, rất lâu sau cơn đói mới qua đi, rất lâu sau cơn đói lại tới, cứ như vậy lặp đi lặp lại đều đặn không biết bao nhiêu vòng tuần hoàn, sức lực dần dần biến mất, chỉ có thể tuyệt vọng nằm trên nền đất.

Thu Thu bắt ép bản thân phải duy trì sự tỉnh táo, cậu biết bây giờ nếu ngủ thiếp đi sẽ vĩnh viễn không có cách nào tỉnh lại nữa.

Chính trong lúc cậu vừa đói vừa khát đã gần như hôn mê, đột nhiên phát hiện ra chỗ gần với cabin chảy vào một dòng nước nhỏ, bên ngoài nhất định là đang mưa to, rất nhiều nước đã tràn vào đường hầm mới có thể chảy vào cabin kín như bưng này được. Cậu đã khát tới cháy khô cả người, không bận tâm đến vệ sinh gì nữa, bò trên nền đất uống dòng nước đó.

Mưa to, không biết đã kéo dài bao lâu, đợi đến khi nước mưa đã hết hoàn toàn, cậu mới cảm thấy thật sự tuyệt vọng.

Không có nước, càng không có gì để ăn, cậu cũng không phải thần tiên, rất nhanh thôi sẽ biến thành một bộ hài cốt.

Tiểu Mạch không lường trước hậu quả như thế này sao? Hay cô tưởng rằng sẽ có người đến cứu cậu? Hay sợ tới mức không bao giờ dám quay lại nữa?

Vậy là, cậu nhặt một hòn đá trên mặt đất, khắc lên tường tên Diên Tiểu Mạch, khắc một dòng rồi lại thêm một dòng, cuối cùng đã không còn nhìn ra khắc thành cái gì nữa. Đằng sau rất nhiều cái tên thêm dấu thêm nét, có chữ “Diên Tiểu Mạch” phía trên còn thêm dấu X rất to!

Cậu hận cô.

Cuối cùng, cậu hôn mê bất tỉnh trên nền đất, chờ đợi tử thần đón cậu đến một thế giới khác...

Cậu cũng mơ thấy cái khe sâu thăm thẳm đó.

May mắn thay, cuối cùng người đến đón cậu không phải tử thần, mà là một người lang thang, muốn trú ngụ ở nơi bỏ hoang này, do tò mò mà mở cánh cửa cabin dưới đường hầm ra, mới phát hiện ra một cậu thiếu niên đang hấp hối.

Người lang thang là một người trung niên lương thiện, bởi vì đất đai ở quê nhà bị cưỡng chế trưng dụng, dẫn đến người mất nhà tan phải đi lang bạt, lang thang ăn mày đến ngoại ô Thượng Hải. Người lang thang đưa chiếc bánh màn thầu duy nhất trên người cho cậu thiếu niên, còn mang nước sạch đến cho cậu, đúng là đã cứu cậu lại từ tay tử thần.

Đợi cậu thiếu niên hồi phục trở lại, chạy ngay đến dưới ánh nắng mặt trời, thiếu chút nữa đã bị ánh nắng xuyên mù mắt, chỉ có thể nửa nhắm nửa mở dò dẫm về siêu thị.

Nhưng lúc này cậu mới biết trong đêm mưa to tầm tã ấy, bố cậu lo lắng tìm kiếm cậu khắp nơi, kết quả không may bị một chiếc xe tải đâm chết trên đường Nam Minh.

Cùng lúc đó, khi cậu xem lịch mới biết, cậu đã bị nhốt dưới lòng đất liền ba ngày ba đêm!

Cậu biết tất cả học sinh đã về nhà chuẩn bị thi đại học, cậu cũng không đi tìm Tiểu Mạch nữa, kể cả tìm thấy cô rồi cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu? Có thể đổi lại mạng sống của bố không? Cậu không đến làm kinh động ủy ban phường, dường như bản thân vẫn mất tích ở bên ngoài, để cho người khác chuyển hết đồ đạc trong cửa hàng đi. Cậu chỉ đi đến nhà tang lễ một chuyến, lặng lẽ nhận hài cốt của bố, mang theo người bố và kí ức đau thương, đầu không ngoảnh lại rời khỏi Thượng Hải, lên đường trở về quê.

Cậu không biết bản thân còn có thể quay lại không...

CHƯƠNG 10

Chiều tối, giờ tan tầm.

Điền Tiểu Mạch cãi nhau một trận với lãnh đạo cấp cao, xách túi lao ra khỏi công ty. Cô vẫn không gọi điện thoại được cho lão Đinh, lại đành chen chúc trên tàu điện ngầm đông chật như nêm. Cô đi theo con đường ngày hôm qua, đến khu nhà ở của công nhân, sinh viên nghèo ở đó.

Mới đi đến đầu con đường ấy, tiếng nhạc chuông “First love” vang lên, đó là giọng nói của Thịnh Tán: “Tiểu Mạch, em vẫn ổn chứ?”

Nghe thấy lời hỏi han quan tâm đầy sự ám áp của “bạn trai”, cô lại cảm thấy vô cùng áy náy, nhìn xuống ngón tay vẫn còn hằn vết, ấp ảp ứng ứng nói: “À, em, em vẫn ổn. Đúng rồi, tình hình bố anh như thế nào rồi?”

“Ồi, một câu khó có thể kể hết được!”

“Sao vậy?”

Lần này sự quan tâm của cô là thành tâm thành ý.

“Vẫn chưa tìm thấy bố! Giảng lưới ba ngày ba đêm trên khắp hồ Điện Sơn, hôm nay lại vớt được một chiếc khăn lụa.”

“Khăn lụa?” Cô ngay lập tức chú ý đến, hỏi lại, “Là màu gì thế?”

“Màu tím, đúng rồi, giống chiếc khăn em đã từng quàng!”

Trái tim của Tiểu Mạch một lần nữa bị kích động: “Gì cơ? Nhưng em hoàn toàn không mang chiếc khăn ấy ra mà.”

“Tất nhiên anh không nghi ngờ em! Nhưng trên chiếc khăn nhặt được, sợi tóc rớt lại, cảnh sát không hề loại trừ...”. Nói đến đây Thịnh Tán trong điện thoại có chút ngập ngừng: “Không hề loại trừ... khả năng... bố đã bị ai đó mưu sát!”

“Không, không thể nào!”

“Anh cũng hy vọng không phải như vậy, nhưng mẹ anh lại nói, e rằng bố đã qua đời rồi!”

Vẫn là giác quan thứ sáu của một phụ nữ lợi hại, cũng là giác quan thứ sáu của người vợ đối với chồng mình thì càng mãnh liệt hơn, Tiểu Mạch không biết phải an ủi anh như thế nào, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Anh yêu à, anh đang ở đâu? Ngày mai em đến tìm anh nhé?”

“Anh vẫn đang ở khu nghỉ dưỡng, em không cần đến đâu, anh và mẹ sẽ giải quyết được thôi mà.”

“Thịnh Tán, anh phải cứng rắn, phải kiên cường lên nhé! Tạm biệt anh!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Tiểu Mạch trong lòng rối bời, xem ra ông Thịnh rất có khả năng đã chết rồi, ông rất có thể là khách hàng của “Khu Ma nữ”. Chiếc khăn lụa màu tím tìm thấy trên mặt hồ có phải là do sau khi nhìn thấy chiếc khăn bí ẩn mà Tiểu Mạch mang, ông Thịnh trở nên yêu thích loại khăn lụa màu tím này, cũng tìm thấy “Khu ma nữ” mà đặt mua một chiếc chăng? Chính trong lúc ông và “Ma nữ” giao dịch trong đêm tối, ông...

“Ma nữ”? Lại là Ma nữ dùng khăn giết người? Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng ba.

Bất kể rốt cuộc anh là loại người nào, cô nhất định phải tìm lại được anh lần nữa!

Cô lấy hết dũng khí đi vào tòa nhà tối đen bản thủ, lúc cô vừa bước lên tầng ba đã phát hiện ra cửa căn phòng ấy đã mở rồi.

Từ trong phòng đi ra là Cổ Phi, cậu ta đeo một chiếc ba lô du lịch vừa to vừa nặng, cứ như đeo tất cả đồ dùng trong nhà lên lưng vậy.

Dưới ánh đèn hành lang chớp choạng, cậu ta nhíu mày nhìn cô: “Sao lại là cô nữa?”

“Cậu, cậu sắp đi xa sao?”

Tiểu Mạch nghi ngờ nhìn bộ dạng cậu ta, còn cậu ta vừa bước xuống cầu thang vừa nói: “Đúng, tôi phải ra ga tàu hỏa.”

Cửa phòng đã được cậu ta khóa chặt, Thu Thu không thể nào ở bên trong. Cô liền đi theo sau hỏi: “Cậu sắp rời khỏi Thượng Hải à?”

“Đúng!”, Cậu ta dừng lại thờ dài, “Hơn nữa còn không bao giờ quay về nữa.”

“Tại sao?”

“Cô không đọc thông báo trên mạng à? Nhiệm vụ của tôi đã kết thúc rồi, “Khu ma nữ” cũng không còn ý nghĩa gì để tiếp tục tồn tại nữa.”

Cậu ta tiếp tục đi xuống tầng dưới, Tiểu Mạch vẫn theo sau hỏi: “Vậy Thu Thu thì sao?” “Tôi không biết.”

Cổ Phi đã xuống đến tầng dưới, đúng lúc phòng chơi mát chược ở tầng trệt đang bật đèn, chiếu sáng những biểu cảm phức tạp trên gương mặt cậu ta.

Tiểu Mạch đi theo cậu ta đi về phía cổng khu phố, đây là nơi duy nhất cô biết Thu Thu ở đó, nếu Cổ Phi cứ như thế này chuyển đi có thể cô chẳng bao giờ tìm lại được Thu Thu nữa!

Sắp đến lễ đường, Cổ Phi bực mình quay lại nói: “Tôi xin cô, đừng đi theo tôi nữa được không?” “Làm ơn nói cho tôi biết nguyên nhân cậu chuyển đi? Nguyên nhân khiến “Khu ma nữ” phải đóng cửa?”

“Bởi vì, thành phố này không thuộc về tôi, cho dù tôi chảy mồ hôi rơi nước mắt thậm chí đổ cả máu cũng vẫn không thuộc về tôi! Nó cũng không thuộc về cô, mà thuộc về một số người khác.”. Cậu ta thờ dài một tiếng dưới ánh trăng, “Nếu không phải bởi vì A Thu, hơn một năm về trước tôi đã rời khỏi nơi đây rồi.”

Tiểu Mạch vẫn bám theo cậu ta không rời: “Làm ơn nói cho tôi biết số điện thoại của Thu Thu!”

“Không được!”

Một chiếc xe taxi chạy qua, lúc Cổ Phi bắt xe chuẩn bị đi, Tiểu Mạch điên cuồng túm lấy cậu ta, sờ đi sờ lại túi áo cậu ta, làm cho bao nhiêu người bên đường vây lại xem. Cổ Phi không thể mạnh tay với phụ nữ, liền hét lớn: “Đừng có tìm nữa! Cô làm cái trò gì thế! Bỏ tay ra!”

Cuối cùng cô sờ được điện thoại của Cổ Phi, bất chấp tất cả móc ra rồi quay người bỏ chạy. “Ồi, cô ta ăn trộm điện thoại của tôi!”

Cổ Phi không thể ngờ tới cô sẽ dùng chiêu này, kinh ngạc đuổi theo. Nhưng bao nhiêu người đứng xung quanh đều tưởng là đôi tình nhân cãi nhau, không có ai dám can thiệp.

Tiểu Mạch chạy thực mạng, nhanh chân chui vào một đường ống nhỏ, lợi dụng trời tối trốn vào một góc tòa nhà, rất nhanh thoát ra từ phía bên kia của tòa nhà.

Cô tin chắc Cổ Phi đeo cái ba lô du lịch nặng nề không thể đuổi kịp cô trong đường ống tối đen, yên tâm đi đến một con đường khác, bắt một chiếc taxi rời đi.

Trong tay cô vẫn nắm chặt chiếc điện thoại của Cổ Phi.

Ngồi trên chiếc xe taxi đang lao đi như bay, cô đã hoàn toàn quên đi cơn đói, mở danh bạ của chiếc điện thoại ra, tìm thấy số điện thoại của “A Thu”.

Cảm ơn trời đất! Cô vội vàng lưu lại số điện thoại ấy vào di động của cô, sau đó dùng điện thoại của Cổ Phi gọi cho anh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên rất lâu, anh vẫn chưa nhấc máy. Rất có thể Cổ Phi đã dùng điện thoại công cộng để thông báo cho anh.

Tiểu Mạch lại thử gọi thêm mấy lần nữa, lúc đầu là không nhấc máy, sau đó dứt khoát là “Hiện tại không thể nghe máy”, rõ ràng là từ chối cuộc gọi đến.

Cô xúc động thở gấp, nhanh chóng mở điện thoại của mình ra gửi tin nhắn cho Thu Thu:

“Thu Thu, em đã đọc tờ giấy đó. Đáng sợ quá! Tờ giấy đó không phải do em viết! Tiền Linh đã giả nét chữ của em! Lúc còn học trung học chúng em thường hay bắt chước nét chữ của nhau, đến mức thật giả lẫn lộn! Em hoàn toàn không biết chuyện này! Làm ơn hãy tin em, buổi chiều hôm đó, em bị xe cảnh sát của bố đến đón đi, làm gì có cơ hội đến cabin đợi anh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Gửi xong tin nhắn tự mình cứu lấy mình này, rằng cô không ngừng đập vào nhau, nhìn từng làn hơi từ trong miệng bay ra, dường như cả cơ thể lẫn trái tim đều đã đóng băng rồi. Bất kể thế nào đi chăng nữa, cũng phải gặp mặt nói rõ, dù cho anh nghe xong quay lưng bỏ đi mãi mãi không bao giờ gặp lại. Chỉ cần cho anh biết đó không phải tờ giấy cô viết gửi anh, thậm chí cũng không phải hoàn toàn là lỗi của Tiền Linh, mà là trò đùa của số phận đối với họ.

Im lặng mười phút, vẫn không có hồi đáp của Thu Thu, cô lại gửi một tin nhắn nữa:

“Đời này em chỉ yêu anh.”

CHƯƠNG 11

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới

Không phải sống và chết

Mà là em đứng ngay trước mắt anh, anh lại không biết em yêu anh

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới

Không phải em đứng ngay trước mắt anh, anh lại không biết em yêu anh

Mà là rõ ràng biết rằng cả hai cùng yêu nhau, lại không thể ở bên nhau

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới

Không phải rõ ràng biết rằng cả hai cùng yêu nhau, lại không thể ở bên nhau

Mà là rõ ràng không thể ngăn được nỗi nhớ này, nhưng vẫn phải cố ý giả vờ trong lòng này không hề có em

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới

Không phải rõ ràng không thể ngăn được nỗi nhớ này, nhưng vẫn phải cố ý giả vờ trong lòng này không hề có em

Mà là dùng trái tim lạnh lẽo của mình đối diện với người yêu mình

Đào một cái khe không thể nào vượt qua

Ga tàu hỏa, sân ga đông đúc lạnh giá.

Ánh đèn trắng hắt lên gương mặt Thu Thu, anh đã đứng rất lâu trong gió lạnh, cuối cùng đã nhìn thấy Cổ Phi đeo hành lý bước tới.

“Cổ Phi!”

Anh ôm chặt Cổ Phi một lát, như ôm người anh em ruột thịt của mình.

“A Thu!”, Cổ Phi cũng hơi buồn bã ôm lấy anh, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, “Xin lỗi, điện thoại của em bị cô ấy cướp mất rồi, em không thể nào đuổi kịp cô ấy.”

“Được rồi, bạn này cô ấy gọi điện cho anh, còn gửi cả tin nhắn.”

Cổ Phi lúc sắp đi lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “A Thu, em muốn nói với anh, cô gái xinh đẹp đó, thật sự rất yêu anh, cũng rất quan tâm đến anh!”

Thu Thu im lặng hồi lâu, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm mênh mông.

“Em nghĩ, tấm lòng của cô ấy là thật.”

Cổ Phi lại nói tiếp một câu nữa, nhưng Thu Thu vẫn cứ im lặng.

“Em rất ngưỡng mộ anh!”, Cổ Phi tiếp tục nói, “Nếu có thể có một cô gái như thế, bất chấp tất cả để yêu em thì thật là tốt! Em đã ở đây bao nhiêu năm rồi, chưa có một cô gái Thượng Hải nào để ý đến em, lúc em chán ngán vì cảnh khốn cùng, đến ngay cả người bạn gái ở quê nhà cũng bỏ em. Bây giờ, em rất khó để có thể thật sự yêu một cô gái nào nữa.”

“Anh ngưỡng mộ cậu hơn!”, Thu Thu vui vẻ vỗ vào vai Cổ Phi, “Nếu không có mấy chuyện để ngưỡng mộ này, thì cũng không có nhiều đau khổ đến thế! Người anh em, mau lên tàu thôi, chúc cậu thượng lộ bình an!”

Cổ Phi mỉm cười gật gật đầu: “A Thu, trong cuộc đời này có thể gặp được anh là điều may mắn nhất của em!”

Sau đó, cậu bước lên chuyến tàu đi về phía Bắc, vẫy tay tạm biệt Thu Thu.

Chuyến tàu này sẽ xuyên qua những miền đất mùa đông, băng qua những vùng tuyết trắng phương Bắc, mang theo một giấc mộng tan nát trở về quê hương.

Sau khi tiễn biệt Cổ Phi, Thu Thu cúi đầu rời khỏi sân ga, đi qua con đường dài đằng đẵng, trở lại quảng trường phía trước ga tàu.

Vẫn là quảng trường rộng lớn này, bốn phía lấp đầy đèn neon và biển quảng cáo, ở giữa là vô số những hành khách vội vã. Bên cạnh có một đám thanh niên đang đi tới, họ vừa mới ra khỏi ga. Có lẽ đây là lần đầu tiên họ đến đây, ánh mắt vừa thấp thỏm vừa háo hức, khát vọng thực hiện ước mơ ở thành phố này. Một số người khác lại mặt mũi tối sầm thất vọng ảo não, có người đã không còn trẻ nữa, trên mặt hằn sâu vết tích thời gian; có người vẫn mang gương mặt non trẻ, nhưng ánh mắt đã không còn ngây thơ nữa, họ đeo trên lưng hành lý nặng nề, mang theo vô số những giấc mộng tan vỡ, như một kẻ thất bại chạy trốn khỏi thành phố này.

Anh, cũng không biết mình còn phải ở lại đây bao lâu nữa.

Mùa hè năm 1995, cậu thiếu niên mười ba tuổi Thu Thu, cũng đến Thượng Hải trong hoang mang như vậy, vừa lo lắng vừa phấn khởi tồn sùng thành phố này. Chỉ là người mẹ năm đó đến ga tàu đón cậu, đã bị hại chết vào chính đêm đó ngay trước mắt cậu.

Mẹ cậu sớm đã biến thành một linh hồn! Đã mười lăm năm trôi qua, gần như đã không còn nhớ được gương mặt của bà, điều duy nhất còn nhớ là chiếc khăn lụa màu tím.

Tuy không còn nhớ được gương mặt của mẹ, nhưng gương mặt của cha cậu lại mãi mãi không bao giờ quên, đó là gương mặt mà cậu nhớ đến nhiều nhất khi bị nhốt trong cabin.

Mùa hè năm mười tám tuổi, Thu Thu mang tro cốt của bố về quê an táng.

Không lâu sau, cậu nhận được tiền bồi thường của tên tài xế đâm chết bố cậu, cậu dùng số tiền này sửa sang phần mộ của bố mẹ mình, trả tất cả những khoản nợ mà bố cậu để lại, số tiền còn lại không đáng là bao. Cậu cùng bà ngoại nương tựa vào nhau sống qua một năm, làm việc lật vật trong quán net và cửa hàng ăn của phố huyện nhỏ để nuôi sống bản thân.

Cậu đã tỉnh dậy từ cơn ác mộng đó, cái khe sâu trên bãi đất hoang, còn cả cabin dẫn đến địa ngục, màn đêm và sự im lặng vô tận... Sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

Cậu đã nghĩ đến cái chết.

Đêm khuya, mùa thu, cậu trèo lên mái một tòa nhà của phố huyện nhỏ, lặng lẽ đếm sao trên trời, chuẩn bị lúc đếm đến vì sao thứ 100, sẽ từ mái nhà nhảy xuống rơi một cách nhẹ nhõm.

Không ngờ rằng trên mái nhà lại xuất hiện thêm một người khác, cũng trẻ như cậu, dáng vóc ngoại hình cũng đều rất giống cậu, tiếng phổ thông lại rất nặng âm điệu Tây Nam. Cậu ta nhìn Thu Thu cũng đang đứng trên sân thượng, giống như tìm thấy một đối tượng để tâm sự. Cậu ta nói mình quê ở một vùng nông thôn thuộc Quý Châu, tất cả đều dựa vào làm ruộng, vay mượn khắp nơi, khó khăn lắm mới có tiền cho cậu ta học đại học. Nhưng cậu ta ngày nào cũng sống trong tự ti, thường xuyên bị những sinh viên thành phố ức hiếp, làm lao công trong trường để có tiền trang trải cuộc sống. Em gái ở nhà chỉ học xong tiểu học, mười lăm tuổi đã ra ngoài làm việc, tất cả thu nhập từ việc bán ngô của bố mẹ đều dùng để chi trả tiền học đại học cho cậu ta. Trường học của cậu ta rất bình thường, rất nhiều sinh viên khóa trước tốt nghiệp xong không tìm được việc làm, không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào của tương lai. Cậu ta cảm thấy chính vì sự tồn tại của bản thân mới khiến bố mẹ và em gái chịu nhiều khổ sở như vậy. Cậu ta trốn khỏi trường học, dùng tất cả tiền trên người mua một vé tàu hỏa, đến với phố huyện nhỏ xa xôi này.

Bây giờ, cậu ta quyết định kết liễu cuộc đời mình.

Thu Thu khuyên cậu ta không nên coi nhẹ mạng sống, ít nhất cậu ta còn hạnh phúc hơn cậu, còn có bố mẹ và em gái. Thu Thu muốn chết một mình, không muốn có ai chết cùng cậu.

Nhưng người đó đưa ví tiền cho cậu, nói bên trong có tất cả giấy tờ của cậu ta.

Thu Thu chưa kịp phản ứng lại, chàng trai nông thôn đáng thương đó đã nhanh hơn một bước nhảy xuống rồi.

Tên của cậu ta là Lý Cang. Đêm khuya.

Dưới chân tòa nhà là khoảng sân lớn vắng vẻ, không ai phát hiện thấy có người nhảy lầu tự sát. Thu Thu kinh hồn bạt vía chạy xuống dưới, phát hiện ra người đó chết rất thảm, đầu đập xuống đất mặt mũi biến dạng, hoàn toàn không thể nhìn ra là hình dạng gì. Mặt đất máu chảy đã làm biến mất ý định tự tử của Thu Thu.

Trong lòng hiện lên một câu nói: Dù thế nào, một năm trước tôi cũng đã chết dưới lòng đất, tôi bây giờ chỉ là một hồn ma.

Thu Thu rút chứng minh thư của mình ra, nhét vào túi áo người đã chết.

Sau đó, cậu mang theo giấy tờ trong ví của người đã chết, lên về nhà lấy cây đàn guitar, mua vé tàu mãi mãi rời xa phố huyện.

Trên chuyến tàu đang càng đi càng xa, cậu thầm nghĩ người mà mình có lỗi nhất chính là bà ngoại luôn luôn yêu thương cậu. Còn những người họ hàng khác không quan tâm gì đến cậu cả, nói gì đến kiểm tra DNA, trên người người chết đến một cái túi cũng không có, cảnh sát nhìn thấy chứng minh thư của cậu, lại nhìn độ tuổi và vóc dáng tương đối giống, ai cũng sẽ nghĩ rằng chính là Thu Thu đã nhảy lầu tự sát.

Trên giấy tờ anh đã chết rồi.

CHƯƠNG 12

Ngày 22 tháng 12 năm 2010. Mùa đông đến.

Ngày ngắn nhất và đêm dài nhất trong năm, cũng là ngày tảo mộ truyền thống tại vùng Giang Nam, rất nhiều người chọn ngày hôm nay để chôn cất tro cốt người thân đã mất.

Do vậy, hôm nay cũng là ngày Điền Tiểu Mạch chôn cất tro cốt cho bố.

Nhưng trước khi đi tới nhà tang lễ, cô chọn đến một nơi khác - Công viên giải trí Cẩm Giang.

Giữa trưa, ánh nắng ngày đông phủ chiếu, làm tan bớt đi cái lạnh của gió đông. Hôm nay, công viên cũng ít người hơn thường lệ, Tiểu Mạch mặc chiếc áo khoác đen, ngược nhìn vòng quay, hơi thở toát ra những làn khói trắng, cô nhanh chóng bước đi và biến mất trong gió.

Dường như không có gì thay đổi so với mười năm trước, cảnh vật xung quanh vòng quay vẫn như thế, chỉ khác mười năm trước ngày hè oi ả trước kỳ thi đại học; Còn giờ đây là ngày đông chí lạnh buốt. Mùa hè năm đó, cô bé Tiểu Mạch mười tám tuổi và một Thu Thu cũng mười tám tuổi, cùng ngồi trên chiếc vòng quay này, được nâng lên trời cao rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Cô đã mòn mỏi chờ đợi mười năm, đợi đến tuổi hai mươi tám thanh xuân sắp qua đi, cuối cùng cũng đợi được người đó, nhưng dường như lại sắp để tuột mất? Cho đến tối qua, cô vẫn không ngừng điện thoại cho Thu Thu, gửi đi hàng chục tin nhắn, nhưng anh không nghe, cũng không trả lời lấy một tin.

Điền Tiểu Mạch mua cho mình một chiếc vé, lặng lẽ ngồi vào vòng quay. Khoảng sáu chỗ treo trên không trung, chỉ có cô đơn độc một mình, nhìn thế giới bên ngoài qua khoang kính đang dần thay đổi, vô thức không biết mình đang từ từ lên cao hay thế giới đang chậm chậm đi xuống.

Chính lúc cô đang lên cao cùng vòng quay, cố gắng nhìn ra xa khắp cả thành phố, cô không phát hiện ra rằng, cách đó chỉ 10m thôi, sau khoảng sáu, bảy khoang khách, một đôi mắt đang chăm chú theo dõi cô - Cô không biết rằng đôi mắt cô hằng đêm khổ sở mong chờ, giờ này phút này lại đang dõi theo cô trên vòng quay.

Thu Thu cũng lặng lẽ ngồi đơn độc trong một khoang, vào lúc này, giữa trưa của một ngày đông chí, trên chiếc vòng quay khổng lồ, hơn sáu mươi khoang quay trên không trung, chỉ còn lại duy nhất có hai người là anh và Tiểu Mạch.

Mặc dù, cách nhau có sáu, bảy khoang thôi, cảm giác cứ như giữa hai tòa cao ốc vậy, một người bên ô cửa tầng mười, một người bên ô cửa tầng hai mươi, anh vẫn nhìn rõ bóng dáng cô. Anh thấy Tiểu Mạch đứng như một bức tượng, áp mình sau cửa kính, mặt hướng ra phía xa - Dù trên cùng một vòng quay, nhưng Thu Thu chắc rằng, cô ấy không nhìn thấy anh.

Bởi vì, người ta thường hay bỏ qua những điều gần ngay trước mắt.

Khi vòng quay đưa Tiểu Mạch lên đến điểm cao nhất, trên không trung cách mặt đất 108m, dường như có thể bao quát được hơn nửa thành phố, phía xa kia những tòa cao ốc nhấp nhô, rõ ràng đã dày đặc hơn mười năm trước rất nhiều.

Ngày đó vẫn chưa có Trung tâm thương mại Hoàn Cầu, cũng không có những tòa của Hội chợ triển lãm quốc tế, những tòa nhà cũ ở đường Giao Châu vẫn vẹn nguyên là vậy, cô và anh của tuổi mười tám vẫn cùng nhau ngồi trên vòng quay.

“Truyền thuyết nói rằng, những điều ước nguyện trên vòng quay, nhất định sẽ thành hiện thực”.

Mười năm trước cô nói với anh như vậy, nhưng đáng tiếc vòng quay không hiện thực được nguyện vọng của cô.

Lúc này, khi cô đang thəm khóc một mình, trong đầu Thu Thu cũng hiện ra những hình ảnh và kỷ niệm giống cô. Chỉ có điều anh cố kìm lòng mình, không để những giọt nước mắt tuôn rơi, vẫn chăm chú ngược nhìn theo hình bóng nhỏ bé của Tiểu Mạch. Tay phải anh thò vào trong túi, ngón tay chà xát qua lại trên màn hình điện thoại. Đây là chiếc điện thoại và số điện thoại khác của anh, thường ngày

dùng để liên lạc với người mua bán trên Taobao, không phải số điện thoại mà Tiểu Mạch lấy từ tay Cổ Phi.

Ngón tay anh run nhẹ, nhập một dãy số trên điện thoại, rồi lại nhanh chóng xóa đi. Nhưng cách vài giây, anh lại nhập lại một lần nữa, nhẹ nhàng bấm phím gọi.

Đổi phương mới chỉ đổ chuông hai giây, anh nhìn thấy đầu vòng quay bên kia, Tiểu Mạch đang vội vàng lục túi, ngay sau đó cầm điện thoại áp vào bên tai.

“Alo... Alo... Xin chào... Alo... Xin hãy nói đi... Alo... Ai vậy... Có phải là anh không... Thu Thu... Là anh phải không... Anh lên tiếng đi... Em muốn nói với anh... mười năm trước...”.

Bàn tay Thu Thu bút rứt run rẩy trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát ngắt điện thoại.

Nhanh chóng trước khi Tiểu Mạch gọi lại, Thu Thu đã lập tức tắt nguồn. Tại sao vẫn không quên nỗi cô ấy? Vốn dĩ đã không muốn gặp lại cô, nhưng nghĩ đến vài ngày nữa thôi, có thể trong đời này sẽ không còn được nhìn thấy cô ấy nữa, anh lại không kìm nén nỗi muốn đến nhìn cô một lần. Thế nên, từ nhìn cô thêm một lần, anh theo cô ấy từ nhà đến Công viên giải trí Cẩm Giang, theo đến tận cái vòng quay kỷ niệm mà anh không thể xóa đi trong ký ức của mình.

Rất nhanh chóng, Tiểu Mạch đã từ điểm cao nhất của vòng quay từ từ đáp xuống dưới. Còn khoảng của Thu Thu lại leo lên điểm cao nhất cách 108m, lần này đến lượt anh từ trên cao gió mát nhìn cô ở phía dưới.

Điền Tiểu Mạch gọi đi gọi lại số điện thoại vừa nãy, tuy nhiên vẫn chỉ có giọng đọc “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Cô buồn bã ngẩng đầu lên, nhưng tiếc thay, chỉ nhìn thấy có khoảng không ngăn cách, cô cũng không nhìn được Thu Thu trên vòng quay.

Mười phút sau, cô xuống mặt đất, không còn dám ngẩng đầu nhìn vòng quay đau thương nữa, vội rời khỏi Khu giải trí Cẩm Giang, bước về phía Nhà tang lễ Long Hoa cách đó không xa.

CHƯƠNG 13

Hai tiếng sau. Phần mộ.

Khu ngoại ô lạnh lẽo trống trải, mặc dù có không ít người đi tảo mộ nhưng vẫn giữ được sự yên tĩnh cần thiết, ai cũng không dám làm phiền những linh hồn đã yên nghỉ. Điền Tiểu Mạch tay nâng hộp tro cốt của bố, có mặt cạnh cô là những đồng nghiệp lúc bố còn sống, như là cảnh sát Vương, người phụ trách vụ Tiền Linh bị hại. Từ khâu truy điệu cho đến hỏa táng, rồi chôn cất, toàn bộ do họ sắp xếp cả, cũng đỡ cho Tiểu Mạch rất nhiều.

Đây là phần mộ của mẹ nhiều năm trước, hơn mười năm trước, đó là ngôi mộ đôi. Bố cô đã sớm sắp xếp cho mình, mong sớm được chôn cạnh người vợ yêu thương đã mất.

Phần mộ cách đường Nam Minh cũng không xa, Tiểu Mạch luôn nghĩ rằng bố mình ở nơi yên nghỉ cũng chưa yên lòng. Ông cho dù đã qua thế giới bên kia, cũng sẽ không thể quên hai vụ giết người tại đường Nam Minh năm 1995 và năm 2000, không thể quên được chiếc khăn lụa màu tím kỳ bí quàng quanh cổ nạn nhân. Con ác quỷ đó, là hung thủ duy nhất trong suốt cuộc đời làm cảnh sát mà ông không bắt được.

Giờ đây, nhiệm vụ này được giao vào tay cảnh sát Vương, cũng giẫy vò đầu óc Tiểu Mạch. Tay cô nâng tro cốt của bố, người đàn ông to cao lực lưỡng, thân hình vạm vỡ oai phong là thế, giờ đây hóa thành tro bụi, còn mảnh kim loại chưa hóa hết nữa, đó là dấu tích lưu lại trong chiến tranh, là mảnh đạn của lính Mỹ đã làm ông đau đớn suốt hơn nửa cuộc đời.

Bố cô giờ đã hóa thành tro cốt, yên tĩnh nằm trong lòng đũa con gái duy nhất, cũng giống như lúc bé thơ cô nằm trong tấm lòng bao dung bố vậy - mỗi đứa trẻ đều phải qua những quá trình như vậy, từ lúc nằm trong lòng bố mẹ, đến lúc bố mẹ nằm trong lòng của bạn.

Chính từ lúc này, đứa trẻ mới thực sự trưởng thành.

Cuối cùng, mọi người cũng tập trung trước bia mộ, hai huyệt mộ nằm song song cạnh nhau, phần mộ thuộc về người mẹ từ lâu đã được xi măng đóng chặt, bên trên phủ một lớp đất dày. Còn huyệt mộ của bố, chỉ đây một phiến đá hoa cương. Mấy đồng nghiệp cảnh sát già vừa lau nước mắt vừa mở nắp huyệt mộ của Điền Việt Tiến. Sau đó, Điền Tiểu Mạch đích thân đặt hộp tro cốt của bố vào, chôn cạnh huyệt mộ mẹ cô.

Cô không hề kiêng kỵ với tro cốt của bố mình, nhẹ nhàng hôn một cái lên hộp tro cốt, bởi đây đã là lần cuối cùng cô được ở gần bố.

Ngay sau đó, cảnh sát Vương xách một thùng xi măng tới, tự tay gắn chặt huyệt mộ của Điền Việt Tiến.

“Vĩnh biệt!”

Suốt quá trình tang lễ, Tiểu Mạch không hề rơi lệ, cô không muốn để nỗi đau thương của mình lại truyền đến người bố yên nghỉ trong huyệt mộ.

Ít ra, bố cô cũng đã được đoàn tụ cùng với mẹ cô rồi.

Mong cho rằng ở thế giới bên kia, họ đừng cãi nhau, mong cho họ hạnh phúc như khi đón con gái chào đời.

“Bố ơi, thứ lỗi cho con gái, bố phải luôn vui vẻ nhé!”

Cô hướng về bia mộ kêu lên, các đồng nghiệp già đã tô màu xong ba chữ “Điền Việt Tiến” trên bia và gắn bức ảnh bằng sứ của ông lên đó.

Mấy phút sau, cả họ tên và ảnh của bố và mẹ, đều được khắc trên cùng một tấm bia mộ.

Những đồng nghiệp già đứng cùng Tiểu Mạch một hồi lâu, cảnh sát Vương ngẹn ngào nói: “mười năm trước, tôi mới hai mươi tám tuổi, vừa được điều động về đơn vị, chính bố cô đã dẫn dắt tôi từng bước, dạy tôi làm sao để trở thành người cảnh sát tốt. Đáng tiếc, mười năm đã trôi qua, vụ án đường Nam Minh vẫn chưa được phá, thậm chí những người liên quan đến nạn nhân cũng bị chết. Bố

cô giờ không còn nữa, nhưng việc bắt con ác quỷ đó luôn là tâm nguyện của ông, đến chết tôi cũng không bỏ cuộc!”

Con trai của nạn nhân vẫn đang còn sống! Trong tích tắc, suýt chút nữa Tiểu Mạch buột miệng nói ra câu này nhưng cô đã kịp dừng lại, giữ kín thông tin này.

Cô nhìn lại bia mộ của bố lần nữa, nhìn hai huyệt mộ dưới hai tấm đá hoa cương, lại một trận gió lạnh thổi qua mái tóc cô, tác động mạnh đến những dây thần kinh cảm xúc trên đầu cô.

Một câu nói như một hàng chữ chạy qua trong đầu - “Đợi cậu tới, chúng mình cùng đào cái bí mật dưới mồ lên.”

Đây là tin nhắn Tiền Linh nhắn cho cô trước lúc chết.

Phần mộ, lúc này đây, đứng trước phần mộ, Tiểu Mạch bỗng chợt hiểu ra cái gì gọi là phần mộ?

Nhập thổ nghỉ yên.

CHƯƠNG 14

Nhập thổ nghỉ yên.

Hai phút trước, Thu Thu đứng cách mấy dãy bia mộ dày đặc, nhìn Điền Tiểu Mạch từ xa, nhìn nhóm đồng nghiệp cảnh sát của ông Điền đã khuất ở bên cô lần lượt lên xe ra về.

Chiều ngày đông chí, chưa đến 5 giờ chiều trời đã tối. Truyền thuyết nói rằng, tối nay là ngày các hồn ma lên mặt đất, người ta cảnh báo trẻ con buổi tối không được ra ngoài, tránh nhiễm phải những thứ không sạch sẽ.

Thu Thu đã mua sẵn một bó hoa tươi ở cổng nghĩa trang, anh đi tới trước bia mộ của Điền Việt Tiến, đặt bó hoa tươi lên trước bia mộ ông Điền vừa mới được chôn cất, xen lẫn trong những bó hoa tươi của Tiểu Mạch và nhóm đồng nghiệp viếng ông.

Vẫn còn đó ký ức của ngày hè mười lăm năm về trước, sáng sớm mưa to gió lớn, khi cố nấp trong tiệm tạp hóa đường Nam Minh, lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng Điền Việt Tiến. Mặc dù ông Điền chưa hoàn thành được lời hứa sẽ bắt con ác quỷ kia cho cậu bé, nhưng Thu Thu vẫn luôn cảm kích ông, cảm kích tất cả những điều ông đã làm cho anh, cảm kích ông đã đưa đứa trẻ bơ vơ về nhà chăm sóc, cảm kích ông đã cho anh quen con gái ông - Tiểu Mạch, cũng cảm kích ông đích thân viết một bức thư gửi đến thị trấn Tây Bắc sau khi anh bỏ đi.

Cuối bức thư đó, Điền Việt Tiến viết - “Cháu có thể trở thành bất kỳ người như thế nào, nhưng chú không mong cháu trở thành tên tội phạm. Chú là cảnh sát, nếu cháu là tội phạm, chắc chắn chú sẽ bắt cháu!”

Nhiều năm sau, Thu Thu mới ngộ ra tại sao ông Điền lại không khách khí với mình như vậy - Bởi vì làm cảnh sát nhiều năm, tiếp xúc nhiều vụ án, những đứa trẻ có bố hoặc mẹ bị sát hại, đặc biệt là những đứa trẻ tận mắt chứng kiến bố mẹ gặp nạn, nội tâm bị những tổn thương không gì có thể bù đắp nổi. Sau này khi lớn lên trong cảnh không bố mẹ hoặc với một gia đình mới, không tránh khỏi sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề rắc rối, không ít đứa trẻ đã trở nên hư hỏng, thậm chí là trở thành tội phạm.

Điền Việt Tiến nhất thiết phải nhắc nhở cậu thanh niên này, để cậu ta luôn luôn lo lắng về điều đó.

Mặc dù mười năm trước Điền Việt Tiến kiên quyết phản đối chuyện Thu Thu và Tiểu Mạch đến với nhau, thậm chí còn đích thân nói chuyện và giáo huấn cậu nhưng lúc này đây, đối mặt với tấm bia mộ của người cảnh sát già, anh lại không một chút hận thù trách cứ.

Anh chỉ lặng lẽ nhìn tấm bia mộ, tận lúc trời đông chí càng lúc càng tối, tất cả đều hòa vào bóng đêm bao phủ.

Năm 2001, khi Thu Thu đã chết xét về mặt pháp luật, Điền Việt Tiến khi nghe tin này, chắc ông đã tự dẫn vật mình nhiều lần.

Khi đó, Thu Thu “đã chết”, đang ngồi trên chuyến tàu Nam Hạ đông đúc, nhìn những ánh mắt trẻ trung đầy sức sống, anh lại không biết mình đang đi đâu về đâu nữa, mong muốn duy nhất cũng chỉ là ba chữ “tiếp tục sống”.

Lúc đó, anh chỉ nghĩ cuộc sống là sinh ra rồi kéo dài sự sống.

Trạm dừng chân đầu tiên của Thu Thu là Quảng Châu, bắt đầu cuộc sống lưu lạc. Cũng may có chứng minh thư của người đã chết thay anh nên cũng dễ dàng tìm được việc làm. Anh dùng tên “Lý Cang” trên chứng minh thư, đầu tiên làm thuê tại một công xưởng. Sau đó làm nhân viên chuyển phát nhanh bằng xe máy, làm bưng bê trong nhà hàng, bảo vệ trong các quán bar, cơ sở xông hơi mát xa. Công việc hãnh diện nhất là một nhân viên tiếp thị, được ông chủ phát cho một chiếc sơ mi trắng. Phần lớn thời gian anh chỉ ở trong phòng trọ của nhân viên, cũng có lúc thuê trọ rẻ tiền cùng vài người bạn, cơm ngày ba bữa, chủ yếu là ăn cơm hộp.

Năm đó, Tôn Chí Cương vẫn còn sống.

Năm đó, Thu Thu làm thuê tại cùng một thành phố với Tôn Chí Cương.

Đó là một nhà máy sản xuất quần áo của thương nhân Hồng Kông. Nhưng ông chủ trong một đêm bỏ chạy đóng cửa, Thu Thu và nhóm công nhân bị đuổi ra đường. Mới hai mươi tuổi đầu, đối với Thu Thu mà nói anh chưa hề có sự chuẩn bị gì cả, cũng không tìm được công việc gì khác, vô định xách theo hành lý duy nhất - chiếc guitar, lang thang dưới những cây cầu bắc qua sông Chu Giang.

Gầm cầu, thiên đường tốt nhất cho những người lang thang bất hạnh.

Thu Thu cũng phải trải qua những ngày màn trời chiếu đất dưới gầm cầu, cũng may đó là những ngày nóng nhất trong năm, chỉ cần trải vài tấm báo rách là đã ngủ được rồi.

Đến tận đêm, trong lúc mơ ngủ, anh bị dựng dậy, bắt lên một chiếc xe chật chội chứa hàng đông người. Khi tỉnh táo lại, anh vội vàng ôm chặt chiếc guitar của mình. Họ bị đưa vào một khu nhà, sau mới biết rằng đó là khu tị nạn. Thu Thu không dám đưa chứng minh thư của "Lý Cang" ra, anh bị coi là người vô gia cư, và sẽ bị đưa lên tàu đuổi ra khỏi thành phố.

Anh sống bị thảm mấy ngày trong khu tị nạn, dù mấy đồng sót lại trên người cũng bị lục cướp đi, anh vẫn khư khư giữ lại cho mình chiếc guitar. Tuy vậy, anh không bị truy vấn gốc tích như những người khác, mà bị một người đàn ông lực lưỡng đưa ra khỏi trại.

Mặc dù có chút lo ngại khi nhìn người đàn ông đó, nhưng nghĩ bụng dù sao cũng tốt hơn là ở lại khu tị nạn này? Thế là anh đi theo người đàn ông về khu trọ, tại đây anh lần lượt làm quen với đại ca, anh hai, anh ba... đến tận anh sáu.

Thu Thu trở thành chú bầy trong nhóm, hàng ngày chỉ có việc ngồi trong nhà trọ chơi bài, đến giờ được ăn cơm đầy đủ, buổi tối còn được ra ngoài đi mát xa xông hơi, cuộc sống rất nhàn hạ. Tuy vậy, trong lòng anh luôn cảnh giác và nghi ngờ về lai lịch của những người này, không hiểu tiền của họ từ đâu mà có?

Một tháng sau, vào một buổi tối, cả sáu đại ca trở về phòng trọ, mang theo một bé gái bốn, năm tuổi. Họ giao nhiệm vụ cho Thu Thu phải trông chừng cô bé, 24/24 không được rời bước. Cô bé cứ không ngừng khóc, tối không chịu ngủ, liên tục gọi bố mẹ, nhìn vào cách ăn mặc của cô bé cũng đoán được là con nhà giàu - Thu Thu bấy giờ mới rõ, đây là nhóm người chuyên đi bắt cóc trẻ con đòi tiền chuộc!

Ban ngày, các "đại ca" phải ra ngoài làm việc, lúc chuẩn bị đi, đại ca còn dặn dò Thu Thu chỉ phải trông thêm ba hôm nữa. Đại ca cũng tiện tay ném cho Thu Thu 2000 tệ, hứa là ba ngày nữa sẽ trả bé gái về cho bố mẹ, Thu Thu cũng sẽ nhận được phần thưởng gấp mười lần thế này.

Đợi khi các "đại ca" đi xa, Thu Thu dắt đứa trẻ bỏ trốn khỏi nhà trọ, không quên xách theo guitar của mình. Cô bé chỉ biết nói tiếng Quảng, lại không nhớ rõ địa chỉ nhà. Mất bao công sức Thu Thu mới tìm được nhà cô bé. Đó là một ngôi biệt thự, nhưng anh không dám bước vào, càng không dám gặp bố mẹ cô, vội vàng bỏ chạy.

Anh chạy ra một đoạn không xa, rồi nấp vào một lùm cây gần đó, nhìn cổng biệt thự mở ra, một đôi vợ chồng sững sờ ôm chặt lấy con gái, nước mắt giàn giụa, lúc đó anh mới từ từ rời khỏi.

Sau đó, Thu Thu tìm một bộ điện thoại công cộng, gọi 110 báo cảnh sát biết địa chỉ nhà trọ của nhóm "đại ca".

Vài tuần sau, anh tìm được một công việc bảo vệ tại quán bar ở Quảng Châu. Trong khu ở cho nhân viên có một chiếc tivi cũ, Thu Thu xem tin tức trên tivi thấy "đại ca" đang cho tay vào còng số 8, cảnh sát cho biết, nhóm này chuyên đi bắt cóc con cái những nhà có tiền, sau khi tống tiền lấy tiền chuộc xong thì giết người bịt đầu mối. Trong báo cáo cũng cho biết phía cảnh sát đã truy lùng suốt nhiều năm, gần đây, theo một manh mối do quần chúng cung cấp, họ đã nhanh chóng triệt phá được băng nhóm này.

"Cảm ơn."

Sau rất nhiều năm, Thu Thu đồng dạng nói với Điền Việt Tiến đang nằm dưới mộ.

CHƯƠNG 15

Đêm đông chí.

Tiểu Mạch trở về thành phố từ nghĩa trang ngoại ô, dù ngồi trong xe cảnh sát của ông Vương mà vẫn bị tắc hơn hai tiếng đồng hồ, đành phải ăn tạm trên xe vài miếng bánh quy cho đỡ đói. Xe cảnh sát đưa cô về một ngõ nhỏ yên tĩnh trong trung tâm, dừng lại trước cửa một ngôi nhà cũ. Ông Vương hiểu ra rằng, Tiểu Mạch muốn quay lại hiện trường nơi Tiền Linh bị sát hại.

“Cháu cần chú đi cùng vào không?” “Không ạ, cháu tự đối phó được”.

Tiểu Mạch từ chối lòng tốt của nhóm cảnh sát trên xe, một mình xuống xe cho họ về nhà sớm.

Trời nhá nhem tối, cô bấm chuông cửa ngôi nhà trước đây Tiền Linh sinh sống. Vì có người bị giết, ngôi nhà đến giờ vẫn chưa ai thuê. Ra mở cửa là bác chủ nhà, nhìn thấy Tiểu Mạch thì bà càng không thích chút nào. Tuy vậy, khi Tiểu Mạch rút vào túi bà một ít tiền, khuôn mặt bà tươi tắn và mở cửa ngay, dẫn Tiểu Mạch đến hiện trường vụ sát hại trước đây.

Vẫn là khu nhà nhỏ yên tĩnh, dưới sự bao phủ của bóng tối đêm đông chí, nó càng trở nên lạnh lẽo và u uất như nhà mồ. Bà chủ nhà sợ hãi thở dài, vội vã rời đi, để lại mình Tiểu Mạch đứng trong gió lạnh.

Cô nhìn cái cây trong sân.

Lúc rời khỏi khu mộ của bố cô, Tiểu Mạch không ngừng nhìn điện thoại, xem lại tin nhắn cuối cùng Tiền Linh gửi cho cô - “Đợi cậu tới, chúng mình cùng đào cái bí mật dưới mồ lên.”

Còn có bí mật gì nữa đây?

Cô cúi đầu nhớ lại thời thiếu nữ của cô và Tiền Linh, nhớ lại những buổi tối ở bên nhau trước ngày thi đại học...

Bản thân một lúc, Tiểu Mạch như nghĩ ra điều gì đó... cái cây kia... cây...

Nhập thổ nghĩ yên.

Lúc này, cây mai khô héo trong sân nhà khi xảy ra án mạng giờ đã rậm rạp tươi tốt, đã có những bông mai nở rộ - Tiền Linh thích nhất là hoa mai, nghỉ đông năm lớp mười một, cô còn kéo Tiểu Mạch đi Tô Châu để ngắm hoa mai. Trước kỳ thi đại học, những lúc không vui, Tiền Linh cất ảnh chụp khuôn mặt hai đứa vui dưới gốc cây mai, như chôn tình cảm bạn bè của họ dưới một nấm mồ.

Nấm mồ - Hoa mai chính là nấm mồ của Tiền Linh! Đây cũng là ý mà Tiền Linh muốn nhắn cho cô trong tin nhắn cuối - “Đợi cậu tới, chúng mình cùng đào bí mật dưới nấm mồ lên”.

Tiểu Mạch lòng lâng lâng nhìn cây mai, chỉ có nó mới không sợ gió lạnh, mong là nó cũng không sợ đào bới.

Quay trở lại căn phòng Tiền Linh bị sát hại, cô lật tung tìm được một chiếc thìa inox, cầm chiếc dụng cụ bất đắc dĩ trên tay, cô trở lại cây mai và đào đất dưới gốc.

Không ngờ cái thìa kia lại hữu dụng đến vậy, cô vừa dùng màn hình điện thoại soi chiếu vừa đào đất, đào thành cái hố to như quả bóng đá. Lúc đào đến chạm rễ cây, vướng phải vật thể kim loại gì đó. Cô dùng cả hai tay cẩn thận bới đất, phát hiện một chiếc hộp vỏ sắt. Đó là chiếc hộp bánh quy mà Tiền Linh để trong phòng hồi học trung học, Tiểu Mạch còn nhớ cô và các bạn trong phòng thường trộm ăn bánh quy, nhiều lần bị Tiền Linh phát hiện và giận dữ.

Nhẹ nhàng nhấc chiếc hộp ra, mang vào trong phòng khách, dường như là linh hồn của Tiền Linh ở đó.

Điền Tiểu Mạch nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện, rồi nói một mình “Bạn yêu, mình đến đào bí mật dưới nấm mồ lên rồi!”

Cô mở nắp hộp bánh.

Trong hộp có một quyển sổ dày, lôi ra xem hóa ra là sổ nhật ký của Tiền Linh! Tiểu Mạch ôm chặt nó vào lòng ngực, Tiền Linh không phải vì cái bí mật này mà chết chứ?

Tay run run mở sổ nhật ký, quả nhiên là bút tích của Tiền Linh. Trang đầu tiên là ngày 19 tháng 11 năm 1998, món quà bố Tiền Linh tặng cô, từ hôm đó ngày nào cô cũng ghi lại cảm xúc của mình. Nhớ lại những ngày trung học trong phòng buồn bã, cô thường nhìn Tiền Linh những lúc buổi đêm cặm cụi nằm trên giường viết nhật ký. Mỗi khi Tiểu Mạch mò mẫm trèo sang, cô lại ra về rất nghiêm nghị đóng nhật ký lại, kiên quyết không cho người khác xem một chữ nào. Bình thường, Tiền Linh cất nhật ký trong ngăn kéo khóa lại, đây có lẽ là bí mật duy nhất mà cô bạn thân giữ kín cho mình.

Giờ đây, tất cả những bí mật đó đang được phơi bày trước mắt Tiểu Mạch, nghĩ đi nghĩ lại có lẽ cũng là di nguyện của Tiền Linh trước khi chết.

Cô lật những trang nhật ký của cô bạn thân, hầu như trang nào cũng viết hai chữ "Tiểu Mạch", miêu tả tình cảm giữa hai thiếu nữ, những câu chuyện tâm sự mỗi tối trước khi đi ngủ, ngoài ra cũng có những nhận xét của Tiền Linh với thầy cô giáo và bạn bè, phần nhiều là kêu ca và trách móc.

Từ những hàng chữ trong cuốn nhật ký bị chôn cất kia, có thể thấy được vị trí của Tiểu Mạch trong lòng Tiền Linh - không ai có thể thay thế được, giống như nguồn vui quý giá nhất trong cuộc đời cô, thậm chí mấy trang liền đều viết - "Mình yêu quý Tiểu Mạch, giống như những cậu bạn đẹp trai kia yêu Tiểu Mạch, Tiểu Mạch có yêu mình như vậy không?"

Xem đến đây, Tiểu Mạch vốn dĩ rất hận Tiền Linh chuyện cô giả chữ của mình viết thư, giờ lại biến thành nước mắt ngấn nước mắt dài, chảy xuống trang giấy làm nhòe đi những nét bút bi từ nhiều năm trước.

Cô không muốn tiếp tục xem những nội dung này nữa, lật luôn đến tháng 6 năm 2000, tháng đen tối nhất trước kỳ thi đại học.

Thứ 4, ngày 28 tháng 6 năm 2000.

Mình ghét cậu ta! Mình ghét sau khi cậu ấy xuất hiện thì Tiểu Mạch ngày càng lạnh nhạt với mình. Một đứa tay trắng từ quê nghèo lên, dựa vào đâu mà tranh Tiểu Mạch với mình? Cậu ta không xứng với Tiểu Mạch. Nghe nói mẹ anh ta trước đây cũng mở cửa hàng tạp hóa ở đối diện, bị người ta siết cổ đến chết - có trời mới biết nguyên nhân vì sao! Đứa con có mẹ như thế này chắc chắn sẽ có vấn đề về tâm lý, Tiểu Mạch đi theo cậu ta chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Thứ 5, ngày 29 tháng 6 năm 2000.

Tôi rất buồn! Mấy hôm nay nhìn vẻ mặt buồn bã của Tiểu Mạch, trong lòng tôi thực sự cũng rất buồn! Cô ấy vẫn đang nghĩ về cậu ta, không hiểu cậu ta đã dùng bùa phép gì nữa? Tôi đổ kị với cậu ta, đổ kị vì cậu ta đã cướp mất trái tim Tiểu Mạch của tôi! Cho dù chúng tôi ngăn cản họ gặp nhau, nhưng khi thi đại học xong, cô ấy lại có thể quang minh chính đại đi tìm cậu ta, thật đáng sợ! Tiểu Mạch sẽ bị hủy hoại trong tay cậu ta mất! Không được, mình phải cứu cô ấy!

Thứ 6, ngày 30 tháng 6 năm 2000.

Tiểu Mạch, xin lỗi cậu nhé! Ngày hôm nay mình đã làm một việc có lỗi với cậu, nhưng tất cả cũng là vì tốt cho cậu! Đúng vậy, mình đã bắt chước nét chữ của cậu để viết cho cậu ta mẫu giấy nói chia tay, mình lừa cậu ta đến khu hầm tối đáng sợ. Cậu ta lại muốn mình chuyển cho Tiểu Mạch mẫu giấy, đương nhiên là mình sẽ không chuyển cho cô ấy rồi!

Bốn giờ chiều, không hiểu từ đâu mà mình có dũng khí như vậy, âm thầm đứng đợi trong khu nhà máy cũ, đợi anh ta đi xuống tầng hầm, lập tức chạy lại đóng chặt cánh cửa sắt, dùng hết sức mình xoay khóa cửa - dù thế nào cậu ta cũng không thể ra ngoài được nữa.

Giờ tôi đã về tới nhà, cậu ta nhất định rất hối hận vì đã quen Tiểu Mạch.

Trang nhật ký này cũng là trang Tiểu Mạch thấy ghê rợn nhất, cạnh đó là mẫu giấy ó vàng, trên đó là hàng chữ viết vội, đúng là nét chữ của Thu Thu - "Trong lòng tôi rất buồn về cậu."

"Trong lòng tôi rất buồn về cậu."

Tiểu Mạch lăm băm đọc từng chữ, dòng chữ Thu Thu viết cho cô, chậm mất mười năm cô mới nhận được, mọi ký ức lại ùa về.

Nếu như mười năm trước, trước kỳ thi đại học, Tiểu Mạch có thể đọc được những dòng này, chứ không phải bị Tiền Linh cất giấu, không chừng vận mệnh của tất cả mọi người đều sẽ thay đổi từ đó?

Nhưng liệu có thực sự là sẽ thay đổi vì chuyện này không? Cô cúi đầu suy nghĩ, rồi lắc đầu vô định.

Duy nhất có một điều cô chắc chắn, trong lòng cô cũng rất buồn vì anh.

Anh có lẽ cũng cùng cảm giác như vậy phải không?

Tiểu Mạch giữ chặt mẫu giấy trước ngực, rồi lại đưa lên môi hôn nhẹ.

Cô tiếp tục xem tiếp những trang nhật ký tiếp theo.

Thứ 7, ngày mùng 01 tháng 7 năm 2000.

Hôm nay, ôn bài từ sáng đến tối, nhưng trong đầu luôn lo lắng - không biết hấn ta có còn bị nhốt trong hầm không? Nếu cứ bị nhốt ở đó, liệu hấn có chết vì đói? Trời ơi, sao mình không nghĩ đến điều này nhỉ? Hấn ta sẽ chết! Trời ơi, hấn sẽ chết mất! Mình phải làm sao bây giờ? Hay là quay lại mở chốt? Không được, mình không dám quay lại đâu, nhờ đâu khi mở cửa, hấn ta giận dữ sẽ giết mình ngay tại chỗ hoặc sẽ báo cảnh sát bắt mình, vậy thì mình sẽ không thi đại học được nữa! Không được, mình không được đi! Mình sợ lắm!

Chủ nhật, ngày mùng 02 tháng 7 năm 2000.

Trời mưa to, chưa bao giờ thấy mưa to đến vậy. Nhất là tiếng sấm chớp đùng đùng tới nay, tiếng sấm như xé toang tai, như là muốn nhắm vào mình vậy, mình sợ đến nỗi nằm cuộn mình trên giường không dám động đậy.

“Hấn ta có phải đã chết rồi không?”

“Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý đâu. Tôi xin lỗi!”

Thứ 2, ngày mùng 03 tháng 7 năm 2000.

Mưa vẫn chưa dứt.

Mình sợ lắm, sợ lắm, sợ lắm!!

Thứ 3, ngày mùng 04 tháng 7 năm 2000.

Mình sẽ không trở lại đây nữa, không bao giờ quay lại trung học Nam Minh này nữa.

Thứ 4, ngày mùng 05 tháng 7 năm 2000.

Hấn, chắc chắn đã chết rồi!

Thứ 5, ngày mùng 06 tháng 7 năm 2000.

Mình đã giết cậu ta!

Đó là trang nhật ký cuối cùng Tiền Linh viết.

Từ đó trở đi, cô ấy không viết thêm chữ nào vào nhật ký cả, mặc dù thế cô vẫn giữ cẩn thận cuốn sổ bên mình. Đến tận lúc chuyển về đây, trùng hợp lại có cây mai trong sân nhà, cô liền chôn cuốn sổ đã ghi chép “Bí mật giết người” xuống dưới gốc cây.

Tiểu Mạch, đóng quyển nhật ký lại, không khóc nữa, cô vội vã hít thở không khí nơi Tiền Linh từng sống. Cuối cùng cô đã hiểu, trước khi chết Tiền Linh viết “Tôi đã giết người”, cô muốn ám chỉ là chuyện mình đã nhốt Thu Thu dưới hầm tối.

Nếu Tiền Linh biết Thu Thu vẫn còn sống, liệu cô ấy có bớt đau khổ và ân hận không??

Cô hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn cây mai cô đọc trong đêm đông chí.

CHƯƠNG 16

Còn nhớ mùa xuân những năm về trước

*Lúc đó tôi vẫn chưa cắt đi mái tóc dài
Không có thẻ ngân hàng, cũng không có cô ấy
Không có ngôi nhà với 24/24 tiếng nước nóng lạnh
Nhưng lúc đó thật vui vẻ
Mặc dù chỉ có chiếc guitar cũ
Trên đường phố, dưới gầm cầu trên bãi cỏ
Hát những bài không ai nghe
Nếu một ngày tôi già đi không nơi nương tựa
Hãy cho tôi được sống lại giây phút đó
Nếu một ngày tôi âm thầm ra đi
Hãy chôn tôi vào mùa xuân
Còn nhớ những ngày xuân buồn bã
Lúc đó tôi còn chưa để râu
Không có Valentine cũng không có quà
Không có nàng công chúa đáng yêu
Nhưng tôi thấy không hề tồi tệ
Mặc dù tôi chỉ dám mơ tưởng về tình yêu
Trong sáng sớm, trong đêm khuya, trong gió lạnh
Hát những bài không ai nghe*

Hầm đi bộ lúc nửa đêm, hai ca sĩ đường phố tóc dài đang ôm guitar, hát bài “Mùa xuân” của Vương Phong.

Chỗ này cách ga tàu chỉ 200m, phía trên là đường ray đi về phía Bắc xa xôi. Dưới hầm chui vẫn còn cái mùi đặc trưng ẩm thấp nhiều năm không hết được, những chiếc đèn phía trên đã hỏng gần hơn nửa, chỉ còn chút ánh sáng leo lắt ma mị, thực sự là nơi lý tưởng để đóng phim ma. Hầm chui yên tĩnh như nấm mồ, chỉ còn tiếng hát khàn khàn nhưng cảm xúc, chỉ còn lại hai ca sĩ đường phố, và một cậu thanh niên tình cờ đi qua.

Cậu thanh niên qua đường dừng chân đứng lại, nhìn chiếc guitar của ca sĩ đường phố, độc đáo và lạ mắt như một bức tường điêu khắc.

Tên anh ta là Thu Thu.

Cũng giống như họ, trong đêm khuya ngày đông chí lạnh cắt da cắt thịt, lặng lẽ một mình trong đêm tối bơ vơ. Rời khỏi khu nghĩa trang ngoại thành, Thu Thu không về phòng xử lý những sổ sách hàng hóa dày đặc mà lang thang như một hồn ma đơn độc ngoài đường. Anh theo thói quen bước về phía ga tàu, trong đêm vắng ngày đông chí, sân ga vẫn có những người ngủ lại qua đêm, đó là những người ở các vùng quê. Anh nhìn thấy bóng dáng hai viên cảnh sát đi tới, liền cúi đầu lánh xuống hầm chui gần đó.

Anh nghe thấy bài hát “Mùa xuân”

“Nếu một ngày tôi già đi không nơi nương tựa

Hãy cho tôi được sống lại giây phút đó

Nếu một ngày tôi âm thầm ra đi

Hãy chôn tôi vào mùa xuân”

Anh nghĩ bụng, sổ mình sẽ già không nơi nương tựa.

Nếu nhất định phải tìm cho mình một nơi để chôn cất, anh mong đó là mùa xuân của mười năm trước.

Hai ca sĩ đường phố vẫn đang hát, có lẽ họ không tìm được chỗ ở đêm nay, đành ngồi hát cho quên đi cái lạnh giá. Nhìn hai chiếc guitar không ngừng hòa quyện vào nhau, Thu Thu chợt nhớ đến mình những năm tháng cũng lang bạt dưới hầm đi bộ.

Anh lang bạt ở Quảng Đông bấy, hầu hết vùng tam giác sông Chu Giang anh đều đi qua, tuyệt nhiên chưa từng ghé Hồng Kong, Ma Cao ngay gần đó.

Năm cuối cùng, anh ở Thâm Quyển - nói đúng hơn là khu Phú Sĩ Khang, anh làm nhân viên trực điều khiển dây chuyền sản xuất, ngày ngày trực dây chuyền, không ngừng làm thêm ca mới kiếm được thu nhập thêm ngoài tiền lương cơ bản. Tháng cuối cùng, cảm giác như hai chân của anh gắn chặt với dây chuyền, hai tay dán vào bàn điều khiển, như là một phụ kiện của thiết bị vậy, không ngừng lắp ráp những linh kiện điện thoại. Trong người không còn máu lưu thông, hai tay lúc va chạm phát ra tiếng kim loại, cơ bắp biến thành thanh sắt xám xịt, các khớp biến thành bánh răng thủy lực, toàn thân là dây điện với công tắc, in chằng chịt các hướng dẫn sử dụng. Khuôn mặt anh cũng không mất với miệng, mà là cái màn hình chiếu những con số! Cả nhà máy không còn một ai, chỉ duy nhất những chiếc máy như hình người, chiếc nào cũng có cánh tay sắt, hai giá đỡ kim loại cố định trên sàn, bên trên sắp xếp những màn hình chữ đỏ, thao tác không có sai sót, hiệu quả gấp 10 lần con người, nhanh chóng tổ hợp những chiếc điện thoại đẹp đẽ.

Lúc đó, Thu Thu cảm giác nếu như anh cứ tiếp tục là ở Phú Sĩ Khang, có lẽ sẽ có lúc nhảy lầu tự sát mất.

Anh quyết định thôi việc.

Đúng lúc khủng hoảng kinh tế toàn cầu, rất nhiều nhà máy xuất nhập khẩu cắt giảm nhân lực, hơn hai tháng trời không tìm được việc. Đây là thời điểm suy sụp nhất của Thu Thu, anh phải chuyển từ phòng trọ ra ngoài, ngày ba bữa còn khó kiếm, trong túi lúc nào cũng chỉ vài chục tệ, vật duy nhất có giá trị chính là chiếc guitar anh mang theo bên người. Anh sống tạm dưới hầm đi bộ cạnh các khu ga, trước những dòng người qua lại, vừa đàn vừa hát, mong nhận được những đồng tiền lẻ của những người qua đường. Những lúc đêm xuống vắng bóng người, anh cũng chơi guitar để quên đi cái lạnh và nỗi cô đơn. Ít nhất cũng có chiếc guitar trung thành đi theo anh, dù sao cũng hạnh phúc hơn nhiều so với mấy chục tiếng đồng hồ bị giam trong “Khu ma nữ”.

Bài hát Thu Thu chơi nhiều nhất là “Thế giới tươi đẹp” của ca sĩ Ngũ Bách...

Ba tháng sau khi chơi đàn ở hầm đi bộ, anh kiếm được 3000 tệ, mua được chiếc vé tàu lên phương Bắc, trở về thành phố nơi có biết bao ký ức đau thương.

Trở lại Thượng Hải sau bao năm rời xa, cả thành phố đã thay đổi toàn diện, Thu Thu lại sống trong khu trọ Long Bàn, anh dùng 600 tệ mua chiếc máy tính cũ, bắt đầu sự nghiệp buôn bán trên mạng Taobao...

CHƯƠNG 17

Ngày 23 tháng 12 năm 2010.

Điền Tiểu Mạch xin ông chủ nghỉ phép mấy ngày, các đồng nghiệp cứ nghĩ cô ra nước ngoài hưởng lễ Valentine cùng bạn trai.

Cô nhất định phải tìm được Thu Thu, không chỉ là cho mình mà là cho những người đã mất.

Buổi sáng, cô kiểm tra tỉ mỉ điện thoại của Cổ Phi, trong các số liên lạc dày đặc, có một cái tên dễ trong ngoặc (Kho hàng) - Liệu có phải là người quản lý kho của "Khu ma nữ" không? Trên mạng nhiều đồ như vậy, trong phòng của Cổ Phi chỉ là những số lẻ, chắc chắn phải có kho hàng lớn ở đâu đó.

Cô bình tĩnh soạn trước cho mình nội dung cần nói, sau đó dùng điện thoại của Cổ Phi gọi cho số điện thoại trên.

"Alo?"

Đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông trung niên, Tiểu Mạch dùng giọng điệu thờ ơ của cô gái trẻ hỏi: "Chào bác! Cháu là bạn của anh Thu, bây giờ cháu làm thay công việc của Cổ Phi, anh Thu bảo cháu đến kho lấy đồ."

"Chẳng phải nó thanh lý giá rẻ cho ông chủ của tôi hết rồi cơ mà?"

Cũng may đầu óc cô nhanh nhạy: "Vâng, nhưng có một cái anh ấy muốn mang đi."

"Cũng được, chiều cháu đến đi."

"Xin lỗi bác, bác có thể cho cháu địa chỉ cụ thể không? Lần đầu đi cháu sợ không tìm được."

Đối phương khó chịu nhưng vẫn cho địa chỉ, quả nhiên là khu ngoại thành nơi có nhiều kho hàng.

Sau buổi trưa, Tiểu Mạch ra ngoài từ sớm, mang theo cuốn nhật ký của Tiền Linh trong túi xách.

Cô không dám trang điểm quá đẹp, sợ bị bại lộ trước mặt người quản lý kho, tìm mãi trong tủ quần áo cô lôi ra được chiếc áo lông vũ mặc hồi đại học, mặc vào trông như sinh viên mới tốt nghiệp, ăn mặc thể này phù hợp với thân phận cô đang đóng giả.

Tuy vậy, cô không vội đi thang máy xuống mà qua nhà lão Đinh, gọi cửa hồi lâu không thấy người. Mấy ngày liên không nhìn thấy lão, cũng không thấy taxi đậu trong sân, sao biến mất kỳ lạ vậy?

Tiểu Mạch bắt chiếc taxi bên đường, đi thẳng ra khu kho bãi gần đường vành đai.

Trời mùa đông xám xịt, trên đường toàn xe container chở hàng, hai bên là nhà máy và kho bãi, khó khăn lắm cô mới tìm được địa chỉ nhà. Đi qua hành lang sâu hút, cô gặp một tòa nhà rất lớn, diện tích to như nhà triển lãm. Một chiếc xe chở hàng ra ra vào vào kho, cô vòng ra trước cửa nhỏ, bấm chuông bên ngoài.

Đợi một hồi lâu mới có người đàn ông trung niên ra mở cửa, chính là người cô đã nói chuyện điện thoại lúc sáng.

Ông ta nhìn cô trông như những cô gái bình thường, không trang điểm gì cả, nên không chút nghi ngờ, ông dẫn cô đi vào trong kho.

Tiểu Mạch nhìn kho hàng mà kinh ngạc, ít nhất cũng phải to bằng hai kiốt! Hàng chất cao từ dưới đất lên giá cao hơn 10m, đóng thùng gỗ to cũng có mà thùng giấy nhỏ cũng có, chỉ nhìn bên ngoài không thể nhận biết được bên trong chứa đồ gì - Nhưng cô tin rằng trong nhà kho này chứa cả thế giới - "Bạn có thể mua được bất kỳ thứ gì tại cửa hàng này."

"Giật mình đúng không?" - Người quản lý không ngạc nhiên với vẻ mặt của cô, tiếng của ông vang khắp phòng. "Tất cả đều là hàng của Thu Thu cả, anh ta thường xuyên đích thân áp tải hàng vào đây, Cổ Phi gần như ngày nào cũng đến lấy hàng. Tôi tận mắt chứng kiến họ buôn bán càng ngày càng lớn, cũng chẳng biết họ bán kiểu gì mới hết được, tôi ước chừng số hàng trong kho bây giờ ít nhất cũng phải mười triệu tệ mất."

Tiểu Mạch làm theo đúng kế hoạch chuẩn bị sẵn, giả vờ rút điện thoại ra nói: "Ai dà, điện thoại cháu hết pin mất rồi! Chú à, cho cháu mượn điện thoại chú một chút được không? Cháu gọi cho Thu Thu một

cuộc.”

“Con bé này, làm việc kiểu gì thế?”

Nhìn vẻ mặt không hài lòng của ông quản lý, cô miễn cưỡng làm bộ nũng nịu: “Chú ơi, cháu cầu xin chú mà, cháu có việc gấp tìm anh ấy.”

Ông chú rút cuộc cũng mềm lòng, không từ chối được sự nũng nịu của cô gái đẹp, ông đưa điện thoại của mình cho cô: “Nhanh lên đây!”

“Dạ cảm ơn chú!”

Tiểu Mạch cầm điện thoại lẩn sang một góc, nhanh chóng nhập số điện thoại Thu Thu và gửi cho anh một tin nhắn – “Kho bị trộm! Cậu đến ngay giúp tôi nghĩ cách! Gấp!”

Gửi xong tin nhắn, cô vào phần đã gửi và xóa ngay, tránh để ông quản lý phát hiện ra. Cô lại tiếp tục giả bộ nói chuyện mấy câu, giống như đang nói chuyện với Thu Thu vậy, xong mới trả điện thoại lại cho ông quản lý.

Tiếp đó, Tiểu Mạch rời khỏi nhà kho nhưng cô không đi xa mà nấp ở bên đường ra vào nhà kho. Cô chọn nơi xuôi gió, kéo cổ áo lông vũ lên để chắn gió lạnh.

CHƯƠNG 18

5 giờ chiều, mặt trời sắp xuống, trời bắt đầu tối dần đi.

Điền Tiểu Mạch đã đợi gần hai tiếng đồng hồ ở vệ đường khu nhà kho ngoại thành, không ngừng nhảy qua nhảy lại trong gió để giữ ấm người. Cô quyết tâm hôm nay dù có đợi đến sáng mai cô cũng sẽ tiếp tục đợi.

Trời càng về tối, gió càng thổi mạnh, mang theo cái lạnh thấu xương, làm mái tóc dài của cô bỗng bồng lên cao. Đúng lúc lạnh đến nỗi mũi không thở được, cô nhìn thấy đằng xa một chiếc xe máy đi tới, ngồi trên xe là một thanh niên áo đen mang mũ bảo hiểm.

Dù không nhìn thấy mặt cô cũng có thể chắc chắn đó chính là anh!

Đợi chiếc xe đến gần, Tiểu Mạch bất ngờ lao từ bên đường ra, không ngại nguy hiểm sẽ bị xe đâm, ép anh phải phanh gấp. Không nhìn được nét mặt sau mũ bảo hiểm nhưng cô có thể đoán được Thu Thu nhất định rất ngạc nhiên - Cô ấy tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, lách sang một bên, lạnh lùng quay đầu phóng đi.

Tiểu Mạch dốc hết sức đuổi theo phía sau, đuổi ra tận đường cái nhưng hai chân làm sao nhanh bằng hai bánh xe được? Chỉ thấy bóng người và xe xa dần biến mất vào trong bóng tối... Cô đứng giữa đường, hét lên trong tuyệt vọng: “Thu Thu! Em muốn nói với anh: Em yêu anh, mãi yêu anh! Suốt cuộc đời này, chỉ yêu mình anh! Em chưa bao giờ, chưa bao giờ làm bất cứ việc gì làm tổn thương anh cả! Anh quay lại đi!”

Hết xong câu cuối cùng, cô suy sụp đổ gục xuống đường. Mắt ướt đầm lệ nhìn bầu trời buốt lạnh càng lúc càng tối; Khung cảnh càng lúc càng hoang vu, nhìn những bông tuyết nhẹ rơi bên người.

Tuyết, đợt tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay, đang rơi trên mặt cô vào thời khắc này.

Tiểu Mạch ngã ra đường, làm tắc nghẽn giao thông đi lại, rất nhiều xe dừng lại bao gồm cả những xe tải to. Mọi người xung quanh chạy lại vây lấy cô, các lái xe cũng mở cửa xuống xem thế nào, chưa đầy một phút đã vây thành đám đông, nhưng không một ai đến đỡ Tiểu Mạch dậy - Chẳng trách xã hội ngày nay, chẳng ai muốn liên quan đến những chuyện phiền phức, chẳng may đen đủi mà bị người ngã dưới đất tóm lấy đổ cho là làm ngã họ thì sao?

Cô không nhìn thấy đám người vây quanh mình, cũng không nhìn thấy trước sau đang tắc bao nhiêu là xe, cô chỉ thấy cả bầu trời đang rơi tuyết, từng bông từng bông mát lạnh rơi trên da mặt cô, trong chớp mắt tan chảy theo hơi ấm của giọt nước mắt, một cảm giác thật kỳ lạ, vừa nóng vừa lạnh làm tê tái khuôn mặt.

Tuyết, cô muốn trận tuyết này hãy chôn vùi cô luôn đi.

Lúc này có một anh cảnh sát chạy tới để giải tỏa giao thông, anh hỏi “Này, cô có sao không?”

Cô lắc đầu vô định, ngay khi anh cảnh sát cúi xuống định đỡ cô dậy thì nghe thấy tiếng xe máy chạy từ xa tới.

Anh cảnh sát theo phản xạ quay đầu quan sát, Tiểu Mạch vẫn nằm trên mặt đường, giữa màn tuyết càng lúc càng to, dưới ánh sáng đèn đường vừa được bật, cô nhìn thấy một người đi xe máy đến gần cô, như người hùng cứu mỹ nhân bước xuống từ bầy sắc cầu vồng.

Anh ấy đến rồi.

Tiểu Mạch nhìn đôi chân dài của anh bước đến gần cô và quỳ xuống.

Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt sau khi bỏ mũ ra - khuôn mặt đã vắng bóng mười năm nhưng cũng mười năm đó chưa từng bị lãng quên trong lòng cô.

Màn đêm buông xuống rất nhanh, không nhìn rõ mặt Thu Thu nhưng cô vẫn cảm nhận được đôi bàn tay mạnh mẽ của anh, nhắc bóng cô lên và đặt lên yên xe. Cô ngã vào bờ vai rộng rãi vững chắc của Thu Thu, theo bản năng ngồi vào ghế sau của xe máy, giống như cảm giác mười năm trước khi hai đứa chờ nhau trên xe đạp.

Anh cảnh sát cũng như những người xung quanh không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ kịp nhìn Thu Thu đội lại mũ bảo hiểm rồi ga và phóng đi. Lúc này, người dẫn kênh giao thông với giọng vui vẻ đang thông báo với thính giả nghe đài đoạn đường bị tắc này đã được thông tỏa.

Đêm ngoại thành, đường phố vắng tanh, gió mạnh và tuyết dày, kỳ sĩ và người đẹp.

Tiểu Mạch nghiêng đầu dựa vào bên vai Thu Thu, cả thân thể cô áp hẳn vào lưng anh, hai tay vòng qua eo ôm chặt lấy anh, dường như muốn hòa nhập vào một, mãi mãi ngồi trên xe thể này, mong cho con đường dài mãi không có điểm dừng...

Mái tóc đen dài bị tuyết trắng rơi phủ, tan chảy, bỗng bành tung bay trong đêm đông Thượng Hải 2010.

CHƯƠNG 19

Đêm tuyết.

Tiểu Mạch nhắm chặt mắt lại hài lòng với những gì đang có, ngồi sau xe theo anh về thành phố. Đây là khu ngã năm, xung quanh có một số trường đại học, trên đường đang có rất nhiều bạn trẻ đi dạo chơi Noel. Lái xe vào khu dân cư nhỏ không sáng sủa hơn khu ở của Cổ Phi là bao, Thu Thu dừng lại trước cầu thang một tòa.

Cô lúc này mới mở mắt, tay vẫn bám chặt lấy anh không rời, cô sợ như trước đây, một khi buông tay anh sẽ lại biến mất bất vô âm tín. Về mặt điềm tĩnh của Thu Thu được chiếu rọi dưới ánh đèn cầu thang mờ ảo. Anh dẫn Tiểu Mạch lên tầng bốn, mở cửa một căn phòng không có gì nổi bật.

Đây mới là nơi Thu Thu sống, sạch sẽ hơn nhiều so với chỗ của Cổ Phi, trang trí sắp đặt trong phòng cũng gọn gàng ngăn nắp, và phong cách bố trí thì rất giống với trong nhà Tiểu Mạch. Phòng khách đặt salon và tivi, ngoài ra còn có cái bàn ăn dường như lâu lắm không dùng đến. Căn hộ hai phòng ngủ hai phòng khách, ngoài ra còn một phòng sách nhìn ra hướng bắc với ba chiếc máy tính xếp cạnh nhau - Đây chính là công cụ của những người mở cửa hàng trên Taobao, mở cùng lúc nhiều máy thuận tiện cho khách hàng liên lạc. Cô không thấy đồ đạc gì giá trị cả, nội thất và cách sắp xếp có lẽ đều do chủ nhà để lại.

Tiểu mạch quay đầu nép vào lòng anh thủ thỉ: “Khu ma nữ” của anh hot như vậy sao anh không thuê chỗ tốt một chút?”

“Thuê phòng 2000 tệ một tháng anh thấy cũng tốt lắm rồi”. Thu Thu nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô, như vuốt ve báu vật của mình vậy. “Em đã bao giờ sống ghép với mười mấy người trong một phòng chưa? Đã sống trong các khu nhà tạm đang xây chưa? Đã qua đêm dưới gầm cầu chưa? Đã từng ngủ dưới hầm đi bộ các nhà ga chưa?”

“Thôi anh đừng nói nữa!” Tiểu Mạch đau lòng ngăn miệng anh lại, “Em biết mấy năm nay anh chịu nhiều vất vả, tất cả là do em không tốt, đáng lẽ phải chăm sóc cho anh tốt hơn, đó là trách nhiệm của em!”

“Không sao đâu, khổ thế đáng gì đâu”.

Cô hiểu ý anh nói - chuyện xảy ra năm mười tám tuổi mới thực sự là nỗi khổ đã hủy hoại đời anh.

“Đúng thế, em biết không có cách nào bù đắp cho những tổn thương anh phải chịu, nhưng tương lai sẽ thay đổi, sẽ được ở trong căn nhà đẹp hơn, sống cuộc sống tốt hơn, chúng mình cùng gây dựng”.

“Cuộc sống tốt hơn? Đó không phải là mục đích của anh, anh mở cửa hàng trên Taobao, bỏ công sức kinh doanh “Khu ma nữ” mục đích chính là tìm được hung thủ đã giết mẹ anh, và trả thù cho mẹ!”

“Anh tìm hung thủ kiểu gì?”

Thu Thu nhắm mắt không biết trả lời sao. “Anh nghe này, em không quan tâm hung thủ là ai! Đối với em, quan trọng nhất là anh! Em phải nói rõ ràng với anh, không thể để sai lầm này tiếp tục nữa”.

“Tiểu Mạch, qua bao nhiêu năm rồi” - Anh đi lại chỗ cửa sổ nhìn xuống dưới, tuyết rơi trong đêm đã tích tụ dày lên, “Thực ra, anh đã tha thứ cho em từ lâu rồi.”

“Chưa, chưa đủ, anh nhất định phải biết tất cả mọi chuyện!”

Vừa nói cô vừa rút quyển nhật ký của Tiền Linh trong túi ra.

Thu Thu ngơ ngác cầm cuốn sổ, ngồi trên salon cẩn thận lật từng trang.

Tiểu Mạch cũng căng thẳng tìm đập loạn: “Anh có thể lật luôn đến cuối tháng 6 năm 2000.”

Năm phút sau, Thu Thu chậm chạp gấp nhật ký lại, anh gục đầu giữa hai đầu gối, thân thể run nhẹ.

Anh không muốn khóc trước mặt phụ nữ. Tuy nhiên, dù anh kìm nén cảm xúc thế nào cũng không kìm nén nổi lòng mình, anh òa khóc.

Tiểu Mạch nhẹ nhàng, gần gũi ôm anh vào lòng, ghé tai an ủi anh: “Đây là số phận anh ạ, chúng ta không thể trách bất cứ ai!”

Anh òa khóc một hồi, mắt đỏ ngầu, đứng dậy nói: “Anh hận em bao nhiêu năm, hóa ra hận nhầm người! Thật ra anh không hận mẫu giấy này, cũng không trách em chia tay anh, thậm chí cũng không hận em khóa anh dưới hầm. Cái anh hận là hậu quả của việc đó - cha anh trong đêm mưa to gió lớn đó vì đi tìm anh mà bị xe tải đâm chết, ông ấy mới là người vô tội nhất!”

Thu Thu ngừng khóc thì đến lượt Tiểu Mạch khóc: “Anh biết không? Thi đại học xong em lại trở lại trường tìm anh nhưng anh đã biến mất rồi.”

Cô mở lại cuốn nhật ký đào từ trong đất ra, cầm mẫu giấy Thu Thu viết cho cô mười năm trước - “Lòng anh buồn vì em.”

Thu Thu xem mảnh giấy anh viết cho Tiểu Mạch mười năm trước, thần thờ nói: “Anh cứ nghĩ lúc đó em không để ý đến anh nữa rồi.”

“Em để ý chứ, lòng em cũng buồn vì anh...”

Có điều sau đó tạm quên đi.” Cô nằm trong lòng Thu Thu, lau nước mắt và hỏi: “Thu Thu, anh trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, em nghĩ trong lòng anh hiểu rõ hơn em.”

“Có lẽ vậy.”

“Mấy tháng gần đây anh luôn nghĩ đến một điều, nhưng nghĩ mãi vẫn không thông.”

“Anh nghĩ về chuyện gì?”

Thu Thu đưa đôi mắt lặng thinh nhìn cô, vẫn là đôi mắt thời niên thiếu mười tám tuổi, chỉ là thêm chút từng trải bụi đời trong đó.

“Cuộc đời là gì?”

“Chúng ta sinh ra, rồi chết đi.”

Anh lạnh lùng đưa ra câu trả lời, rồi lại cười nhạt, như là một chuyện không có gì quan trọng cả.

Tiểu Mạch không nghĩ vấn đề phức tạp như vậy lại có câu trả lời đơn giản như vậy? Cô chau mày một lúc, có lẽ đây là đáp án chính xác duy nhất. Cô cũng cười nhạt với Thu Thu. Hai người cùng cười mím với nhau, như trở về với khoảng thời gian nhẹ nhàng thư thái mười năm về trước.

“Thu Thu, lần đầu tiên chúng mình gặp nhau là lúc nào?”

“Mười lăm năm trước, năm 1995.”

Điền Tiểu Mạch làm bộ dạng như cô bé mười tám tuổi: “Đúng rồi, lúc đó chúng mình mới chỉ mười ba tuổi, anh còn nhớ khung cảnh lúc đó không?”

“Hôm đó, sau khi mẹ anh chết, anh không còn nơi nương tựa, bố em đã đưa anh về nuôi trong nhà.”

“Em nhớ ra rồi! Em xin lỗi lúc đó đã lạnh nhạt với anh, em thực sự rất hối hận sao lúc đó lại không đối xử tốt với anh một chút?”

“Không sao, vì lúc đó em coi thường anh mà” - Anh từ lâu đã không còn để bụng chuyện đó, anh vuốt nhẹ môi cô: “Ở cái thành phố này, chưa có ai coi thường anh cả, trừ em.”

Thực ra ngoài cô ra còn một người khác nữa, có điều người ấy đã chết từ lâu rồi.”

“Em xin lỗi!” - Cô lại không kiềm chế được nước mắt lại rơi, ngẩng đầu nhìn chiếc guitar gỗ, “Đây chính là chiếc guitar ngày đó anh đàn hát cho em nghe đúng không?”

“Đúng thế.” Anh đứng dậy sờ vào mặt gỗ đã sờn cũ, bao nhiêu năm anh giữ gìn nó rất tốt, “Những lúc anh khổ đau suy sụp nhất, đây là vật quan trọng nhất bên cạnh anh, do khổ khổ đến mức phải bán cả túi đi thì anh cũng không muốn bán nó.”

“Anh đàn hát lại cho em nghe một bài nhé?” Cô nghĩ yêu cầu này cũng không có gì quá khó.

Thu Thu với guitar xuống: “Em muốn anh hát bài gì?”

“Là bài hát năm mười tám tuổi khi chúng ta bị chia cắt ấy, anh đứng ngoài tường bao ký túc xá hát cho em nghe”.

Mí mắt anh giật giật, tiếng hát thê lương buổi sáng sớm hôm đó, sau đó lại còn bị đánh đập, tất cả trào lên trong con người anh. Nhẹ nhàng chỉnh lại dây đàn, anh nhắm mắt hít thở một hơi, bàn tay gầy lên một chuỗi những phím đàn.

Buổi sớm mười năm trước, Tiểu Mạch ngồi trước cửa sổ phòng ký túc vắng tanh, cô không nhìn thấy dáng vẻ anh đàn hát trong bóng tối. Giờ đây, anh đang ngồi trước mặt cô, hát cho mình cô nghe. Cho dù không thể cứu vãn được những sai lầm mười năm về trước, cô vẫn nhớ rất rõ bài hát đó, vẫn in sâu trong lòng cậu thanh niên vừa đàn vừa hát - giờ đã trở thành một người đàn ông.

Giọng của anh giờ đã thay đổi rất nhiều, kỹ thuật cũng đã giỏi lên rất nhiều, có lẽ những lúc buồn khổ anh đều mang đàn ra chơi. Hát đến đoạn điệp khúc, không còn gào lên như ngày xưa nữa, đó chỉ là

bồng bột của tuổi trẻ, bây giờ anh không cần bùng cháy như núi lửa, chỉ cần nhẹ nhàng tuôn chảy như một dòng suối nhỏ.

“Có một thế giới tươi đẹp, ở cách xa tôi,

Ở đó có một cậu bé ngây thơ và má lúm đồng tiền của cô gái...

Có một thế giới tươi đẹp, kéo tôi đi chậm chậm

Từng cuộn từng cuộn sóng, không ngừng hát không ngoảnh đầu....

La... la... la...”

CHƯƠNG 20

T
rời sáng rồi.

Tuyết không ngừng cuốn theo những đợt gió tung bay trong không trung, rồi phủ đầy khắp mặt đất.
Tuyết của ngày Giáng sinh.

Đêm nay, có lẽ sẽ có rất nhiều đôi uyên ương đứng cầu nguyện phước lành trong tuyết.

Nhưng với Thu Thu, hai mươi tám năm qua anh chưa từng hưởng thụ lễ Noel - trước đây mỗi lần đến Noel, cũng là lúc nhà máy bận rộn nhất, anh luôn bị ép hoặc tự nguyện tăng ca. Còn nhớ ngày này năm ngoái, là ngày “Khu ma nữ” có đơn đặt hàng nhiều nhất, mọi người đều tìm mua các loại quà tặng Noel.

Giẫm lên tuyết trắng, chậm chậm đi qua bãi trống hoang dại của mùa đông. Mười năm trước khu nhà máy cũ kỹ rộng lớn này giờ đã bị những khu cao tầng xâm chiếm, chỉ còn lại tòa nhà trơ trọi cuối cùng này, giống như nhà ma sắp sụp đổ.

Anh không biết liệu Tiểu Mạch đã tỉnh chưa? Liệu có đang mơ màng về những khoảnh khắc vui vẻ tối qua? Nhưng anh nghĩ mình mãi mãi sẽ không trở lại nữa.

Một hạt tuyết nhẹ rơi vào trong mắt anh, rồi nhanh chóng tan chảy, chảy ra như dòng nước mắt.

Bước vào khu nhà xưởng cũ nát, đi xuống đường hầm, một lần nữa áp tai vào cabin.

Cabin đã giam cầm anh suốt ba ngày ba đêm, cabin đã thay đổi mãi mãi vận mệnh của anh.

Trong cabin mới thực sự là “Khu Ma nữ”. Sau cửa vang lên những âm thanh quái dị, đó không phải là âm thanh vọng về của mười năm trước, mà là âm thanh hiện tại trong cabin.

Trong “Khu ma nữ” có người?

Thu Thu tuyệt nhiên không chút kinh ngạc, anh chìm vào những ký ức, trong đó có chiếc khăn lụa màu tím thần bí.

Nhưng trong trí nhớ của anh không chỉ có chiếc khăn kia.

Một năm trước, gian hàng “Khu ma nữ” trên mạng bước đầu có quy mô, tích lũy được số vốn không nhỏ, đủ để mua nửa căn hộ ở Thượng Hải. Thu Thu nghĩ đến bà ngoại ở quê - người thân còn lại duy nhất của anh trên thế giới này.

Vậy là anh hòa vào dòng người làm thuê xa nhà trở về ăn tết, chen lên chuyến tàu đi về Tây Bắc, mang theo chiếc thẻ ngân hàng tài khoản hai mươi vạn tệ, tám năm nay anh mới trở về phố huyện nhỏ bé. Thu Thu không phải cố tình cải trang gì cả, chẳng qua là dáng vẻ của anh mấy năm nay đã thay đổi rất nhiều, giống như nhân vật Bá tước Monte Cristo bị giam trong ngục tối bao năm. Dù anh xuất hiện trước mặt những người bạn thuở niên thiếu, cũng không ai nhận ra anh cả. Khi anh về đến cửa của khu nhà cũ, bụi đã che kín tất cả, chỉ đội đội giải phóng mặt bằng đến tháo dỡ.

Bà ngoại anh đã mất cách đây hai năm.

Thu Thu tìm đến mộ bà, nó nằm ở bãi đất hoang vu nơi ngoại thành, mộ của bố và mẹ anh cũng được chôn cất ở đây.

Anh quỳ trước mộ bà khóc rất lâu, rồi lại quỳ trước bia mộ bố mẹ bình thản nói - “Mẹ à, con sẽ tự tay tóm tên hung thủ đã giết mẹ, sau đó sẽ giết nó, con thề là như vậy.”

“Bố, con cũng sẽ báo thù cho bố.”

Nói xong, bầu trời đang rất sáng bỗng bỗng chốc rơi một trận tuyết lớn.

Đứng một mình trong tuyết hồi lâu, cho tới tận lúc cả thế giới là một màu trắng xóa, cũng giống như những người đang nằm trong mộ, cuộc đời của anh dường như cũng đã bị hủy hoại.

Thu Thu đội tuyết trở về phố huyện, anh vẫn muốn nhìn lại một lần cuối khu nhà nơi anh sinh ra và lớn lên. Cả con đường đầy tuyết không một bóng người, anh thoải mái bước qua những bức tường đổ, mở cánh cửa sổ đã mục, bước vào trong căn phòng cũ nát, cảm giác vắng lặng yên tĩnh như nhà xác vậy, có lẽ bà ngoại ở dưới mộ cũng không đến nỗi lạnh lẽo như thế này.

Từ khi bà ngoại mất, khu nhà cũ không có người sống, thỉnh thoảng có trộm đi ngang qua, cái gì lấy được thì cũng lấy đi hết, ngay cả chiếc giường bố mẹ kết hôn cũng bị hàng xóm tháo tung ra làm củi sưởi ấm cho mùa đông. Còn sót lại duy nhất là chiếc hòm gỗ đựng đồ cưới của mẹ. Chắc do nó nặng qua nên không ai mang đi được nên may mắn đợi được cậu chủ trở về.

Khóa trên hòm gỗ đã gỉ sét từ lâu, Thu Thu tìm cái xà beng rồi dùng toàn lực phá tung khóa. Mở nắp hòm ra, bên trong toàn là quần áo cũ trước đây, chủ yếu là của mẹ anh – nhìn mẫu mã chắc cũng từ những năm 80. Trong ký ức ngày bé của Thu Thu, mẹ anh là người phụ nữ thích trang điểm và mặc đẹp, ngay tại cái thị trấn phố huyện này, mọi người xem cô như là ngôi sao vậy. Mọi người đều nói bố Thu Thu cù là cù lằn, chắc kiếp trước có phúc để lại mới lấy được mẹ anh.

Hai tay Thu Thu run run, nhẹ nhàng lật giở từng chiếc áo mẹ anh từng mặc như đang vuốt ve thân thể mẹ anh hai mươi năm trước, giờ đã biến thành tro bụi.

Mẹ, có lẽ là người phụ nữ đầu tiên anh yêu. Ngay tại đáy của hòm gỗ, anh nhìn thấy một chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa màu tím.

CHƯƠNG 21

Ngày 24 tháng 12 năm 2010.

Điền Tiểu Mạch mở mắt nhìn ánh sáng chiếu qua cửa sổ. Cô nhẹ nhàng xoay người lại mới phát hiện người nằm bên cạnh đã lại biến mất, cảm xúc hạnh phúc trong ký ức tối qua đã kết thúc một cách tàn nhẫn như vậy.

Khi cô tỉnh táo hoàn toàn, bắt đầu gọi Thu Thu, vội vàng mở cửa từng phòng, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng anh nữa. Đã 9 giờ sáng, cô điện thoại cho Thu Thu nhưng anh đã tắt máy.

Thế là cô hoảng loạn nhấc cho Thu Thu một tin - “Tại sao vậy? Anh lại bỏ em lần nữa? Tại sao? Sao không cho cơ hội anh và em được thức dậy cùng nhau? Tại sao? Không cho em cơ hội mỗi buổi sáng được hôn anh khi ngủ dậy?”

Mở cửa sổ mới phát hiện tuyết rơi đầy sân, giống như ngày bé xem tuyết rơi, khắp mặt đất và nóc nhà đều một màu trắng xóa, cảm thấy như cả thế giới thay đổi trong phút chốc. Cô hít thở không khí lạnh buốt từ ngoài cửa sổ vào, từng hơi thở tỏa hơi khói vào trong gió, thực sự muốn nắm tay anh bước đi trong tuyết trắng, biến mất trong đêm tuyết âm u.

Cô cần mẫn dọn dẹp lại phòng cho Thu Thu, sắp xếp lại đồ đạc. Mở tủ quần áo, bên trong chủ yếu là quần áo màu sắc đơn điệu, nhãn mác cũng rẻ tiền, không hề giống như những thứ anh bán trong “Khu Ma nữ”. Tuy vậy không hề có quần áo phụ nữ, có thể yên tâm là anh thực sự sống một mình. Tiểu Mạch mở tủ lạnh ra xem, chẳng có đồ gì cả ngoài mấy chục gói mì tôm, thói quen này giống hệt cô. Cô lấy một gói mang đi nấu, sau này cô sẽ cố gắng học nấu ăn để mỗi tối khi trở về nhà, anh sẽ được ăn những món ngon miệng. Ăn tối xong cô lên giường nằm, nghĩ về thế giới của hai người - “Không biết sẽ phải đợi mấy phút? Mấy giờ? Mấy ngày? Mấy tháng? Mấy năm? Hay là, đến kiếp sau?”

Tiểu Mạch mở máy tính vào mạng, xem trang giải trí làm đẹp Cẩm Giang và trang giải trí xem tướng số là sở thích lớn nhất của cô khi lên mạng ngoài việc mua đồ.

Trước khi lướt web, cô thấy một thư mục lưu trên màn hình đặt tên là “Ảnh khách hàng”. Cô hiếu kỳ mở ra xem, phát hiện trong đó rất nhiều ảnh, có một số ảnh nhìn rất quen - trong đó có một cái là ảnh của Tiền Linh!

Ảnh chụp đúng cửa nơi Tiền Linh thuê trọ, hình như đúng lúc đi ra, nhìn là biết chụp trộm từ bên kia đường. Nhiều nhất vẫn là ảnh của Tiểu Mạch, đa số là dưới chân cầu thang tòa nhà cô ở, có ảnh cô mệt mỏi đi làm về, cũng có ảnh cô vội vã ra khỏi nhà trèo lên taxi của lão Đình.

Đúng là Thu Thu luôn nắm rõ tình hình của Tiểu Mạch, cũng biết Tiểu Mạch thường xuyên vào mạng Taobao, cái này không khó để tìm kiếm thông qua mục lịch sử của mạng Taobao. Đồng thời, Thu Thu cũng nắm rõ tình hình của Tiền Linh, anh thông qua một cách thức nào đó để Tiền Linh biết đến “Khu Ma nữ”, rất nhanh chóng cô bị nghiện trang này luôn. 80% khách hàng của anh đều có tâm lý phụ thuộc đối với “Khu Ma nữ”, và chỉ có Tiền Linh mới có thể ảnh hưởng đến Tiểu Mạch. Anh đã dày công tạo dựng kế hoạch, sẽ có ngày thông qua giới thiệu của Tiền Linh, Tiểu Mạch sẽ vào xem “Khu Ma nữ”.

Và anh cũng tin chắc rằng, chiếc khăn lụa màu tím sẽ là mối nhử tốt nhất đối với Tiểu Mạch.

Tuy nhiên, trong những tấm hình trên máy tính của Thu Thu, làm cô kinh ngạc nhất đó là tấm ảnh chụp trước cửa nhà Thịnh Tấn. Chính là buổi tối mừng 10 tháng 12 đó, cô đến tham dự tiệc sinh nhật của Thịnh Tấn, sau khi kết thúc, bố mẹ Thịnh Tấn cùng tiễn cô ra về, bức ảnh chụp tất cả mọi người trong đó.

Các tấm tiếp theo mặc dù chụp liên tiếp nhưng trọng tâm lại không phải chụp Tiểu Mạch mà là một người khác - bố của Thịnh Tấn.

Tại sao lại chụp đi chụp lại ông ấy? Tất cả những người khác đều bị Thu Thu bỏ qua, có mấy kiểu còn chụp cận mặt ông Thịnh, nhìn rất rõ trên máy tính, Tiểu Mạch vừa xem vừa thấy sợ hãi - không biết bây giờ ông Thịnh sống chết thế nào?

Đúng lúc đang có linh cảm, cô nhận được một cuộc điện thoại, trùng hợp lại chính là Thịnh Tán gọi tới.

Sớm không gọi muộn không gọi lại gọi đúng lúc này? Cô do dự một lúc rồi cũng nghe máy, vẫn giữ vẻ lịch sự : “Xin chào!”

“Ừm? Sao em khách sáo thế?” - Thịnh Tán cảm nhận đây không giống cách nói chuyện giữa các đôi yêu nhau, nhưng cũng không ý thức được sự thay đổi nghiêm trọng ở đó, “Mấy ngày nay không nhận được điện thoại của em rồi!”

Giọng điệu có ý trách cô, Tiểu Mạch cũng thấy áy náy trong lòng, cô trả lời bằng quơ: “Em xin lỗi, mấy hôm nay không được khỏe, bố anh thế nào rồi?”

“Hãy, đến bây giờ vẫn bật vô âm tín. Anh và mẹ về nhà rồi, mong là cảnh sát sẽ tìm được ông ấy.”

“Nhất định sẽ tìm được thôi!”

“Tiểu Mạch à, tối nay anh đặt một bàn ở tiệc Noel bến Thượng Hải, buổi chiều anh đến đón em nhé!”

“Noel?”

Trời ạ! Bây giờ cô mới nhớ ra hôm nay là 24 tháng 12, đêm Giáng sinh.

“Đúng rồi, khó khăn lắm anh mới đặt được bàn, là vị trí đẹp nhất để ngắm cảnh sông nước bến Thượng Hải.”

“Ồ... Nhưng mà... Nhưng mà...” Miệng cô run run, không phải cô do dự muốn đi hay không mà là muốn nói thế nào cho anh đỡ đau lòng? Không, sớm muộn gì cũng phải nói rõ ràng cho anh ấy biết, cứ né tránh thế này cũng không phải cách hay, “Em xin lỗi! Tối nay em không đi với anh được rồi!”

“Tại sao vậy?”

Đầu dây bên kia Thịnh Tán vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, như là gặp sấm sét giữa trời nắng ráo. Tiểu Mạch không biết phải giải thích thế nào, lắc đầu đau khổ: “Em xin lỗi, sau này em sẽ nói với anh. Nhưng mà tối nay thực sự là không được! Tạm biệt!”

Cô nhanh chóng ngắt điện thoại, có thể tưởng tượng nét mặt của Thịnh Tán lúc này - trong lúc tung tích của bố còn chưa tìm được, lễ Noel lại bị bạn gái cự tuyệt, không khác gì nhà đổ sập trong ngày mưa gió.

Không đầy một phút, Thịnh Tán lại gọi điện lại, cô cương quyết cự tuyệt không nhắc máy.

Tiếp đó, cách vài phút anh lại gọi đến, cuối cùng Tiểu Mạch đành phải tắt nguồn.

Đến gần trưa, vẫn không thấy tin tức của Thu Thu, cô quyết định sẽ không phạm phải sai lầm lần trước, lần này cô sẽ trường kỳ chờ đợi, cô không tin Thu Thu sẽ không quay lại nữa. Tuy vậy, cô cũng phải về qua nhà một chuyến, mang một ít quần áo cũng như đồ dùng hàng ngày, chẳng lẽ mặc mãi một bộ như thế này. Để tí quay lại còn vào được nhà, cô lật tung khắp các ngăn trong phòng, cuối cùng cũng tìm được một ổ khóa chìa dự phòng. Cô thử từng cái vào ổ, chọn xong khóa cửa rồi mới đi ra.

Xuống lầu bước ra ngoài ánh nắng mùa đông, bước trên tuyết trắng mềm nhũn đang tan chảy, như một cô gái trong trắng, hồi hộp xen lẫn hạnh phúc, cô đang đổi tay của mình, dùng chân đá văng những cụm tuyết trắng, như đang nhảy múa.

“Chúc mừng giáng sinh! Điên Tiểu Mạch!” Cô tự chúc mừng mình trong lòng, cúi người bốc lên một quả cầu tuyết.

CHƯƠNG 22

Buổi chiều.

Tiểu Mạch trở về nhà mình, vội vã thu dọn quần áo. Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa yên tâm, lại lấy thêm rất nhiều đồ lặt vặt, giống như chuẩn bị chuyển nhà vậy - “Từ đây sẽ sống cùng anh ấy.”

Trước khi ra khỏi nhà, cô lại nhớ ra điều gì.

Quay lại mở cửa phòng của bố, lấy cuốn sổ ghi chép công tác suốt ba sáu năm qua của ông nhét vào trong túi đồ. Cô muốn giữ bên mình và cũng muốn để cho Thu Thu giờ đã trưởng thành xem.

Lúc Tiểu Mạch đi thang máy xuống, bất ngờ gặp ngay một người - lão Đinh.

Lão Đinh vẫn sống, đúng lúc đang đi xuống lấy xe, tiện đường đưa Tiểu Mạch đi. Chiếc taxi đi vòng qua đường Giao Châu bị cháy, nhìn tòa nhà bị cháy đen, tự hỏi ai đã giết chết tuổi thanh xuân của chúng tôi?

Rất nhanh xe đã lên đường trên cao, trên đài FM đang phát mục phỏng vấn, khách mời là chuyên gia ngành cảnh sát, đang nói về tâm lý tội phạm. Trùng hợp là Tiểu Mạch cũng biết ông chuyên gia này, ông là đồng nghiệp cũ của bố cô, thường xuyên đến nhà chơi. Chuyên gia nói về rất nhiều vụ án, đang nói về tâm lý “tội phạm mô phỏng” - ông nói có một vụ án hung thủ ngày bé tận mắt chứng kiến người thân bị sát hại, bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng, sau này khi lớn lên có tâm lý biến thái, mô phỏng cách thức giết người trước đây anh chứng kiến, liên tiếp giết hại bảy người một cách tàn nhẫn.

Tiểu Mạch nghe đến đây bỗng nổi da gà - “Tội phạm mô phỏng”? lại còn có một tiểu thuyết cùng tên nữa?

Cô không dám nhìn thành phố phía ngoài cửa sổ nữa, nhắm mắt lại vừa nghĩ vừa sợ...

Cô giáo Mộ Dung năm 2000, Tiền Linh năm 2010, liệu có phải cùng chết trong tay của “Tội phạm mô phỏng”?

Bọn họ chẳng phải cùng bị giết chết bằng chiếc khăn lụa tím sao? Tất cả các đặc điểm và chi tiết bị hại đều giống với vụ án Hứa Bích Chân bị giết ở tiệm tạp hóa đường Nam Minh năm 1995!

“Tội phạm mô phỏng” duy nhất có khả năng chính là Thu Thu!

Là anh ấy?

Điền Tiểu Mạch như cấn rách môi mình, người cô yêu duy nhất trong cuộc đời, là anh ấy sao?

Không sai, chỉ có anh ấy tận mắt chứng kiến mẹ mình bị sát hại năm 1995, chỉ có anh tận mắt nhìn thấy hung thủ dùng chiếc khăn lụa màu tím siết cổ phụ nữ ra sao! Năm 2000, khi đó Thu Thu mười tám tuổi, anh là người cuối cùng gặp cô giáo Mộ Dung, ai mà biết được vào cái đêm mưa gió bão bùng đó, sau khi anh tiễn cô giáo đi đã xảy ra chuyện gì?

Tiền Linh là khách VIP của “Khu ma nữ” do anh lập ra, năm đó cô đã lừa anh, hại anh bị nhốt trong kho trống ba ngày ba đêm, dẫn đến bố anh phải đi tìm và bị xe đâm chết - Mặc dù anh luôn cho rằng mẫu giấy là do Tiểu Mạch viết nhưng Tiền Linh đương nhiên vẫn là người có lỗi lớn nhất, nhốt anh trong kho để anh chết đi, anh ấy hoàn toàn có động cơ để giết cô ấy!

Thực sự là anh ấy sao?

Mười năm trước cô giáo Mộ Dung cũng do Thu Thu siết cổ chết sao?

Động cơ? Giết vì tình? Thực ra anh ấy đúng là cũng thích cô Mộ Dung - dù sao cô giáo cũng rất thích anh ấy! Hoặc là, anh thấy đời sống riêng tư của cô giáo Mộ Dung không trong sáng, là người phụ nữ không liêm chính và đáng phải chết? Ít ra, đêm cô Mộ Dung bị sát hại, anh ấy là người xuất hiện cuối cùng bên cạnh cô, anh có đủ thời gian để ra tay, có thể coi là nghi phạm số một! Đúng thế, anh ta dùng chiếc khăn lụa trên cổ cô giáo siết cổ đến chết rồi vứt xác ra nhà máy cũ ở bãi thải!

Còn ai nữa?

Cô nghĩ đến bố của Thịnh Tán, chẳng phải mọi người nói rằng vớt được chiếc khăn lụa màu tím trên mặt hồ sao? Nếu tất cả những chiếc khăn lụa đó đều lấy từ gian hàng “Khu ma nữ” của anh, vậy thì

cũng có khả năng là anh ra tay! Động cơ - chính là đồ kỵ! Đúng vậy, anh đồ kỵ Tiểu Mạch và Thịnh Tấn yêu nhau, anh cho rằng mọi thứ Thịnh Tấn có đều do bố anh cho, do vậy đã giết bố anh ta để trả thù? Có vẻ lý do này hơi miễn cưỡng một chút? Đúng rồi, ông Thịnh chẳng phải cũng từng nhắc đến “Khu ma nữ” sao?

Không biết chừng ông cũng mua đồ ở đó, từ đó làm bùng phát động cơ giết người của Thu Thu!

Chuyên mục phỏng vấn đã kết thúc, xe cũng đã tới nơi cô cần tới.

Trả tiền xe xong, vốn dĩ Tiểu Mạch muốn chạy nhanh về nơi Thu Thu ở, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại rẽ vào siêu thị bên đường. Trên tay đã nhiều đồ lắm rồi, cô gửi tạm vào tủ gửi đồ rồi đi một vòng xem các dãy hàng hóa, trông giống như người vợ mới cưới vậy, cô mua một đồng hồ ăn gói to gói nhỏ, nhân viên thu ngân còn nghĩ cô mới chuyển đến đây sống.

Cộng với số đồ mang từ nhà đi, xách trên tay mấy chục cân, khó khăn lắm cô mới lết được đến cầu thang nơi Thu Thu sống, tay chân loáng ngoáng tìm chìa khóa, mở cửa phòng tầng bốn.

Căn phòng vẫn y nguyên như khi cô đi, buổi sáng Thu Thu vẫn chưa ghé về. Tiểu Mạch soạn hết đồ mua từ siêu thị, đồ ăn đông lạnh thì cho vào tủ lạnh, có lẽ anh ấy sắp về rồi, phải gọt cho anh quả táo hoặc nấu cho anh ít bánh trôi?

Đến khi cô tươi cười đóng cửa tủ lạnh, trong lòng mới thấy hụt hẫng - liệu anh ấy có trở về không?

Quay lại máy tính của Thu Thu, tiếp tục xem các tài liệu trong ổ cứng - đa số là liên quan đến hàng hóa, hồ sơ kinh doanh của gian hàng, bao gồm cả phương thức liên lạc của người mua và người bán.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một bức ảnh ghê rợn, đó là bức ảnh người bị siết cổ đến chết - người chết trong bức ảnh là một người ngoại quốc, có lẽ là trang web của nước ngoài chuyên cung cấp các ảnh cho những người biến thái xem.

Thu Thu đương nhiên không phải là người tốt theo lẽ thường thấy, anh xem những ảnh này chỉ có một mục đích là học cách nhanh chóng và chính xác để siết cổ người khác!

Quả nhiên còn rất nhiều tài liệu tương tự, trong đó có rất nhiều trang web nước ngoài, có cả những báo cáo pháp y của Mỹ và các tài liệu về các vụ án siết cổ giết người. Trong tài liệu là hàng loạt các công cụ siết cổ giết người khác nhau, chủ yếu là các loại dây thừng, nhưng cũng có những đồ thường gặp hàng ngày như dây điện thoại, dây điện, cà vạt đàn ông, tất.

Cuối cùng là khăn lụa.

CHƯƠNG 23

"Khu Ma nữ".

Thu Thu đứng trước cửa kho hàng ẩm thấp.

Gió lạnh thổi bay những hạt tuyết từ nóc nhà rơi xuống, tan chảy chậm chậm trên tóc anh. Lạnh quá, so với sự ấm áp tối qua, quả thực là hai thế giới khác nhau. Mặc dù hai má và bàn tay lạnh cóng như băng, trong sâu thẳm lòng anh vẫn còn vương lại sự ấm áp của Tiểu Mạch. Đường như vẫn còn chút lửa chưa tắt hẳn, vẫn đang âm ỉ cháy trong huyết quản anh.

Mấy tiếng trước thôi, họ còn ôm chặt nhau, dường như mỗi lớp da, từng sợi tóc đều dính chặt vào nhau không chừa chỗ trống, hai người như tan chảy vào nhau rồi lại hòa quyện làm một. Cô nhắm mắt đắm chìm trong cảm giác mê mẩn, không ngừng gọi tên anh, như tan chảy thành dòng nước. Trong khoảnh khắc đó, anh dường như đã muốn từ bỏ tất cả, chỉ để được ôm chặt thân thể nóng bỏng của cô, để được nhẹ nhàng vuốt ve sự mềm mại trên lồng ngực cô, cho mỗi lần run rẩy và hơi thở gấp gáp của cô.

Nhưng sau khi cô hạnh phúc ngủ thiếp đi, cơ thể anh lại nhanh chóng trở lại lạnh lẽo như thi thể, tay anh dần rút ra từ sau cổ cô, tất cả suy nghĩ bỏ cuộc lại biến mất.

Kế hoạch đã ấp ủ mười lăm năm qua, lời thề đã khắc ghi mười lăm năm qua, tuyệt đối không thể bỏ cuộc chỉ vì một đêm ngắn ngủi.

Lúc này, tại "Khu Ma nữ", nơi làm thay đổi cuộc đời anh, trước cánh cửa nhà kho ám ảnh, anh giờ đôi tay của mình, dưới ánh sáng mờ mờ, nhìn những đường vân chằng chịt trong lòng bàn tay, hoàn toàn không phải là bàn tay của lứa tuổi như anh. Anh có cơ thể rắn rỏi, đó là do trước đây làm các công việc khuôn vác đồ đạc còn nặng hơn cả cơ thể anh, anh có thể dễ dàng mở bất kỳ những cánh cửa dù đã gỉ sét lâu ngày.

Thu Thu tin rằng bàn tay rắn chắc của mình nhất định sẽ làm được việc gì đó.

Anh nắm chặt bàn tay, chặt đến nỗi xương các ngón kêu rắc rắc.

Mười lăm năm trước, tại đường Nam Minh cách đây không xa, anh đã tận mắt chứng kiến mẹ anh bị siết cổ chết ra sao, anh nhớ như in chiếc khăn lụa - chiếc khăn kỳ bí màu tím đen xen những họa tiết hoa văn kim tuyến.

Từ lúc mở gian hàng "Khu ma nữ" trên Taobao, anh đã dành rất nhiều công sức, mất hơn một năm mới tìm được nguồn cung chiếc khăn này từ Iran, một gia tộc chuyên sản xuất khăn lụa từng xuất khẩu một lượng nhỏ sang Trung Quốc, năm năm trước gia tộc không có người truyền lại nên không sản xuất khăn nữa. Ba tháng trước anh cử Cổ Phi đi Iran một chuyến và tìm được chút hàng tồn kho, tổng cộng cũng chỉ mười chiếc. Theo chỉ thị của Thu Thu, Cổ Phi bỏ mười nghìn đô mua những chiếc khăn này về - đây cũng là mười chiếc cuối cùng trên thế giới.

Thu Thu đặt tên loại khăn này là Esfahan, chụp những góc ảnh đẹp nhất, để ở những góc ít người để ý trong gian hàng "Khu ma nữ" - Anh muốn ôm cây đợi thỏ chờ hung thủ!

Trớ trêu người đầu tiên mua khăn lại là Điền Tiểu Mạch.

Không lâu sau đó, người thứ hai mua khăn lại không phải là Tiền Linh mà là một người lấy nick (tên tự xưng) là Mạc Tự Hữu.

Rõ ràng là tên giả, lại đòi nhận hàng mới thanh toán, không có lịch sử mua bán gì trên Taobao cả, rõ ràng là có tật giat mình. Thu Thu chỉ đạo Cổ Phi gọi cho công ty chuyển phát nhanh đưa hàng nhận tiền. Anh vẫn nhớ đó là ngày mùng 6 tháng 12, anh âm thầm giấu Cổ Phi bám theo đến tận nơi giao hàng là góc cuối tòa nhà cũ, muốn biết tung tích hắn ta là ai?

Kết quả anh nhìn thấy người chuyển phát giao hàng cho một người thanh niên.

Thanh niên nhận hàng tương mạo bình thường, cậu ta rời khỏi khu nhà lên một chiếc taxi. Thu Thu đi xe máy theo sau, đến tận ngôi biệt thự phía đầu bên kia thành phố. Thu Thu tận mắt nhìn thấy người

thanh niên kia mang chiếc hộp đựng khăn đi vào ngôi biệt thự, một phút sau thì tay không đi ra.

Thu Thu tiếp tục theo dõi cậu ta, thấy cậu ta lên xe bus. Đi theo mười mấy trạm, cậu ta mới xuống xe đi vào một khu dân cư. Thu Thu xuống xe đi theo sau, nhìn cậu ta đi vào một căn phòng ở tầng trệt. Đây là một khu dân cư cũ kĩ, đa số dân cư ở đây là người về hưu và người đến thuê nhà, thực sự là không thể có khả năng mua chiếc khăn Esfahan.

Thu Thu đợi ngoài cửa rất lâu, đến tận lúc trời gần tối người đó mới ra khỏi nhà. Thu Thu lặng lẽ đi theo sau, đến tận một nơi rất vắng vẻ, bất ngờ ép cậu ta vào góc tường, bóp chặt cổ đối phương, không cho anh ta phản kháng hay kêu cứu.

“Tha cho tôi đi! Tôi đưa hết tiền cho anh!” Nhiều năm làm lao động chân tay giúp Thu Thu có được cơ bắp cường tráng, kẹp chặt cậu thanh niên một cách đơn giản.

“Tôi không cần tiền của cậu! Chỉ cần hỏi cậu một câu thôi - trưa nay cậu nhận kiện hàng Taobao chuyển phát nhanh ở góc tòa nhà cũ, là tự cậu mua phải không?”

“Không ạ! Không phải tôi mua!” “Vậy thì ai?”

Thu Thu nghiêm giọng nghe như là dân xã hội đen.

“Hôm qua... tối hôm qua” đối phương cuối cùng cũng lộ ra bản chất lưu manh, “Tôi bị người ta thúc nợ trên đường, thực ra cũng chỉ một vạn tệ, nhưng tôi tìm mãi không được việc nên càng nợ càng lún, một đồng cũng không trả được. Mấy chủ nợ rút cuộc tóm được tôi, suýt tí nữa tôi phải quỳ xuống xin. May quá bên đường dừng lại một chiếc xe hơi, có lẽ biết tình huống đang xảy ra, người lái xe xuống can thiệp - tôi không quen họ, cũng không ngờ anh ấy trả trước giúp tôi 3000 tệ, tạm thời giải thoát tôi khỏi nhóm chủ nợ, sau đó kêu tôi làm giúp họ một việc.”

“Người đó trông như thế nào?”

“Thì cũng như những lái xe tuổi trung niên, với lại lúc đó trời tối nhìn cũng không rõ. Anh ta bảo tôi lập một tài khoản trên mạng lấy nick là “Mạc Tự Hữu”, rồi lại bảo tôi vào địa chỉ gian hàng “Khu Ma nữ”, bảo tôi buổi tối liên hệ với chủ hàng mua một món hàng tên Esfa...”

Thằng này đến tên khăn còn không nhớ, Thu Thu bổ sung cho hắn: “Esfahan!”

“Đúng rồi, là loại khăn đó, anh ta đưa trước cho tôi 1900 tệ, còn yêu cầu chủ hàng giao hàng đến địa chỉ chỉ định là góc tòa nhà cũ. Sau đó chỉ dẫn tôi giao chiếc khăn đến một địa chỉ khác, làm xong việc thì sẽ thưởng thù lao cho tôi 5000 tệ. Sáng nay tôi nhận được khăn thì giao lại cho người đó, không ngờ lại là ngôi biệt thự của người khác.”

“Cậu nhìn thấy mặt người mua không?” “Vẫn là người lái xe hôm qua, trông không có vẻ gì đặc biệt cả, lái xe cho ông chủ thôi - tôi chỉ biết như vậy.”

“Không còn gì nữa à?”

“Tôi nói hết rồi, tha cho tôi đi!”

Bản lĩnh lưu manh cũng chỉ đến thế, nhát gan tham sống sợ chết như chuột nhắt, cứ tưởng là gặp trộm cướp giang hồ muốn lấy mạng của mình cũng không sợ. Không ngờ! Nghe không có vẻ gì là nói dối.

“Cút đi!”

Thu Thu thả lỏng bàn tay rắn chắc, quay người đi vào chỗ khuất.

Anh hiểu ra rồi, người mua thực sự không muốn ra mặt, cũng không muốn để lộ tài khoản Taobao. Gã mua hàng bí hiểm này lại tìm một đứa lưu manh đứng ra thay anh ta mua khăn ở “Khu ma nữ” - Tên lưu manh thì không dám cầm 1900 tệ bỏ trốn vì cậu ta còn nợ tiền người khác, phải làm xong nhiệm vụ người bí mật giao phó thì mới nhận được 5000 tệ còn lại.

Suýt nữa kế hoạch hoàn hảo không kể hờ.

Rốt cuộc người bí hiểm đứng sau là ai, lại phải khổ sở giấu giếm bộ mặt của mình như vậy?

CHƯƠNG 24

Tại con đường nhỏ gần ngã năm, lão Đinh sau khi cho Tiểu Mạch xuống thì không đi ngay mà đổ bên vệ đường bật đèn báo khẩn cấp và hút thuốc.

Ông nhớ lại buổi sáng sớm mấy ngày trước, ông chở một người khách bí hiểm đến đường Nam Minh nơi ông sợ nhất. Ông một mực muốn quay đầu rời đi thì đối phương đột nhiên nói một câu chí mạng - “Mười năm trước vào một đêm mưa gió mùa hè, chính tại đường Nam Minh này, ông lái xe đâm chết một người đàn ông!”

Lời nói vừa dứt, ông sợ đến hồn xiêu phách lạc, lẽ nào linh hồn người chết trở về báo thù?

Lão Đinh có cảm giác cuộc sống của mình đã sắp kết thúc. Mấy ngày trước ông còn thử tự sát, hôm nay oan có đầu nợ có chủ, cũng đến lúc phải đền nợ rồi.

Thế nên ông thản nhiên dựa vào ghế nói: “Anh giết tôi đi!”

“Ông nhớ ra rồi à?”

Người đó bật đèn trong xe lên, lộ ra khuôn mặt ngoài hai mươi, không hung ác như ông tưởng tượng.

“Đúng vậy, bao nhiêu năm qua rồi, nhưng tôi biết sẽ có ngày như thế này.”

Nhìn ánh mắt bình thản của lão Đinh, người đó lắc đầu: “Đúng thế, tôi đã từng rất hận ông, hận ông đã giết chết bố tôi! Hận ông đã hủy hoại hoàn toàn cả cuộc đời tôi! Khi tra được địa chỉ của ông, nhiều lần tôi muốn giết chết ông - nhưng bây giờ tôi không còn hận nữa.”

Tình hình bỗng chuyển ngoặt ngoài dự kiến của lão Đinh, nhưng ông cũng không phản chấn như vừa chết đi sống lại mà tiếp tục tuyệt vọng nói: “Cậu giết tôi đi, tôi sống cũng chẳng có hy vọng gì nhiều.”

“Tôi đến cũng vì điều này, tôi biết vợ ông đã ly hôn với ông, cũng biết con trai ông bị tai nạn ô tô mà chết, cuộc đời ông có lẽ còn bất hạnh hơn tôi nhiều - tôi còn biết ông định tự tử! Tối hôm đó tôi thấy ông đứng ở lan can khá lâu, sao ông không nhảy xuống?”

Lão Đinh kinh ngạc nhìn cậu thanh niên, thì ra tất cả mình làm gì cậu ta đều biết? Ông chán nản lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào?

Cậu thanh niên nói tiếp: “Lão Đinh, tôi muốn nói rằng, ông hãy tiếp tục sống! Sống thật tốt! Sau khi ông đâm chết bố tôi, tôi cũng đã từng nghĩ đến cái chết, nghĩ đến nhảy từ lầu cao xuống - nhưng tôi nghĩ sau này tôi sẽ không bao giờ làm chuyện này nữa... Thôi, ông không phải cảm thấy tội lỗi nữa, người cần hận ông đã không hận ông nữa rồi!”

“Cậu không phải đến giết tôi? Mà là đến cứu tôi?”

“Cũng có thể nói như vậy.” Cậu ta vỗ vai lão Đinh, “Vây ông hứa với tôi nhé? Hãy sống thật tốt?”

“Tôi... hứa... với cậu...” “Tạm biệt!”

Người thanh niên bí hiểm xuống xe, biến mất như hồn ma vào hàng cây rậm rạp bên đường Nam Minh, nhanh chóng bị bóng đêm bao phủ.

Lão Đinh như trải qua một giấc mơ, phát đại nắm chặt lấy vô lăng, trong đầu nghĩ người đó là Thiên thần sao?

Ông quyết định thay đổi triệt để cuộc sống của mình.

Ngày hôm sau, ông tạm dừng công việc lái taxi, tự bỏ tiền đi du lịch một chuyến, mặc dù tốn không ít tiền nhưng vẫn không gặp phụ nữ trung niên đơn thân như ý muốn - nhưng từ vụ tai nạn chết người đó, ông chưa từng đi du lịch bất kỳ đâu.

Hôm nay lão Đinh mới trở về bắt đầu làm việc lại.

Đợt pháo hoa cuối cùng rơi xuống, lão Đinh vứt mạnh mẩu thuốc xuống đất. Ông chỉ chiếc gương trên đầu ghế lái xuống, nhìn về mặt mỉm cười trong gương, có lẽ hành khách sẽ thích vẻ mặt tươi cười của lái xe như thế này hơn. Vừa nhả côn ra, chiếc xe liền phóng ra đường đón khách, ngày 24 tháng 12 luôn là ngày đón khách nhiều nhất trong năm!

CHƯƠNG 25

"Khu Ma nữ".

Thu Thu móc ra một đồng chìa khóa, chậm chậm đút vào ổ và xoay - thì ra đã bị khóa chết từ lâu, lại còn lắp thêm một khóa đồng khác, mãi mới mở được cánh cửa nặng trĩu.

Bước vào hầm tối, anh bật đèn pin lên, rọi vào một khuôn mặt.

Khuôn mặt này khoảng năm mươi tuổi, lúc này đang trắng bệch tiêu tụy, suy sụp nhắm tịt lại như đang ngủ. Người bị trói trong hầm "Khu ma nữ" đang bị buộc chặt vào ghế, chẳng trách không động đậy được, bên dưới tích một bãi phân ối, có lẽ đã bị nhốt mấy ngày rồi.

Trước lúc con người đáng thương kia tỉnh dậy, Thu Thu lại hồi tưởng lại kỷ ức Đêm, ngày mùng 6 tháng 12.

Anh quay lại cửa ngôi biệt thự lúc trưa đi qua, đây cũng là nơi trú thân của khách hàng đích thực mua khăn trong "Khu Ma nữ". Anh quan sát tỉ mỉ ngôi biệt thự, đợi cho đến lúc nửa đêm biệt thự không còn động tĩnh gì nữa, buồn ngủ không chịu được nữa mới rời đi.

Ngày hôm sau Thu Thu tra cứu được chủ nhân ngôi biệt thự - tên là Thịnh Thế Hoa, Chủ tịch hội đồng quản trị một tập đoàn thương mại lớn. Trùng hợp là Tiền Linh lại làm việc ở công ty này. Nhưng Thịnh Thế Hoa rất kín tiếng, trên báo chí cũng như internet không xuất hiện ảnh ông ta. Anh cũng đã đến phục ở công ty đó nhưng phát hiện ông chủ đã đi công tác Bắc Kinh, không biết lúc nào mới về.

Thế là phần lớn thời gian Thu Thu đứng phục ở cửa ngôi biệt thự. Ngôi nhà lại có hệ thống giám sát an ninh rất hiện đại, 24/24 có người giúp việc trong nhà, tự ý đột nhập vào quả thực rất nguy hiểm, đành phải tiếp tục phục đợi cơ hội thôi.

Ngày mùng 10 tháng 12, ẩn mình trong chiếc xe hơi gần đó, Thu Thu vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tiểu Mạch. 9 giờ tối, anh nhìn thấy Tiểu Mạch bước ra từ căn biệt thự, cả gia đình chủ nhà đều ra tiễn cô.

Thu Thu như bị đóng băng trong chốc lát, dưới ánh đèn ngoài cửa, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt một người đàn ông.

Chính là hắn.

Khuôn mặt anh không bao giờ có thể quên. Mười lăm năm trước, trong một đêm mưa to mùa hè, tiệm tạp hóa nhỏ đối diện cổng trường trung học Nam Minh. Thu Thu lúc đó mười ba tuổi bị mẹ nhốt trong phòng bên cạnh, nghe thấy tiếng động kỳ lạ bên ngoài. Khi cậu hiếu kỳ chọc thủng một lỗ trên tờ báo trên cửa sổ, cậu nhìn thấy một người đàn ông đang siết chặt chiếc khăn lụa trên cổ mẹ cậu! Cậu muốn hét to lên nhưng lại không thốt ra được tiếng, cậu muốn xông ra ngoài cứu mẹ nhưng lại không mở được cánh cửa khóa ngoài. Cậu thiếu niên chỉ có thể trừng trừng mắt nhìn mẹ, nhìn mẹ bị chiếc khăn siết từ từ đến chết. Đồng thời, Thu Thu cũng nhìn rõ khuôn mặt giết chết mẹ cậu, khuôn mặt ác quỷ đó! Dù trải qua bao năm, dù cả thế giới này thay đổi, dù bản thân có phải chịu bao nhiêu đau khổ, dù tên ác quỷ có già đi bao tuổi nữa, cậu cũng không thể quên khuôn mặt này, cho dù không thể miêu tả chính xác khuôn mặt này, nhưng tuyệt đối có thể nhận ra một cách chắc chắn trong hàng ngàn khuôn mặt!

Thịnh Thế Hoa.

Thu Thu nhớ rõ tên ông ta, cũng nhớ rõ công ty và địa vị xã hội của hắn.

Tuy vậy, cho dù hắn có cải trang thế nào, cho dù hắn ta trước mặt Tiểu Mạch tỏ ra phong độ thế nào, ra vẻ ông bố từ bi ra sao, cũng không thể thay đổi bản chất của hắn - ác quỷ.

Thịnh Thế Hoa - cũng chính hắn đã xuất hiện tại sân vận động Hồng Khẩu ngày 13 tháng 8 năm 1995, bị cậu thiếu niên Thu Thu tình cờ nhận ra, suýt chút nữa hắn bị ông bố cảnh sát của Tiểu Mạch tóm được.

Từ sau ngày đó, tên ác quỷ đã biến mất trước Thu Thu mười lăm năm.

Khi anh thấy Tiểu Mạch lên taxi đi xa, nhìn Thịnh Thế Hoa và vợ con bước vào nhà, trong lòng anh hạ quyết tâm - anh phải tự tay giết con ác quỷ này.

Đây cũng là mục đích duy nhất Thu Thu sống mấy năm nay.

Trong một tuần, anh hoàn tất mọi khâu chuẩn bị. Thông qua việc theo dõi lái xe của Thịnh Thế Hoa, nắm được lịch đi chơi cuối tuần của gia đình ông Thịnh, biết được họ sẽ nghỉ đêm ở khu Resort Định Sơn, đó sẽ là chiến trường anh chuẩn bị sẵn. Anh đặt trước một chiếc xe con, đỗ ở bãi xe gần khu Resort, nhưng lại không nằm trong khu vực có camera quan sát của resort. Anh để ý thấy khu Resort có một góc không có tường bao, có thể dễ dàng lên vào mà không bị phát hiện.

Tối hôm đó, anh mai phục ở khu Resort đợi Thịnh Thế Hoa xuất hiện. Vốn dĩ định đợi đến tờ mờ sáng thì ra tay, nhưng không ngờ 2 giờ sáng Thịnh Thế Hoa lại ra ngoài đi dạo một mình. Thu Thu cầm chiếc khăn Esfahan đã chuẩn bị sẵn, từ phía sau siết chặt cổ Thịnh thế Hoa, đồng thời dùng gậy đánh cho ông ta ngất đi. Sau đó, anh để giày da của Thịnh Thế Hoa bên cạnh hồ, lại ném chiếc khăn xuống hồ, tạo hiện trường giả như là bị siết cổ rồi chìm xuống hồ. Thu Thu đã điều tra trước thời gian tuần tra của tổ bảo vệ, anh chọn thời điểm an toàn nhất kéo Thịnh Thế Hoa ra khỏi khu Resort, trói chặt rồi đặt lên xe, ngay trong đêm tiến thẳng về nhà ngục anh đã dựng sẵn - "Khu Ma nữ".

Chọn nơi này thật là công bằng, khu vực này chính là nơi bắt đầu mọi tai họa, là nơi năm đó ác quỷ đã giết chết mẹ anh.

Cũng tại "Nhà kho" đáng sợ này, Thu Thu mười tám tuổi đã bị nhốt ba ngày ba đêm, anh cảm giác lúc đó nhìn thấy hồn ma thực sự! Hãy để con ác quỷ này hội ngộ với hồn ma, để hắn cảm nhận những khổ đau mà Thu Thu đã phải gánh chịu, để hắn biết tất cả những hậu quả do hành vi của mình gây ra.

Anh không thể để ác quỷ chết một cách dễ dàng như vậy được.

"Khu ma nữ" tối tăm âm thấp, Thu Thu bước đến trước mặt tội phạm anh giam giữ, vỗ vỗ mặt Thịnh Thế Hoa.

Ác quỷ, đã tỉnh lại, nhưng biến thành ông già yếu đuối, mí mắt giật giật mở ra, cổ họng phát ra tiếng rên khát nước.

Thu Thu móc ra một bình nước khoáng, vặn nắp bình rồi đưa vào miệng ông ta. Thịnh Thế Hoa theo bản năng ngậm chặt miệng bình, nốc một hơi hết nửa bình, hai bên mép trào ra không ít, làm ướt cả bộ áo khoác đất tiền. Thu Thu lại lấy ra một chiếc bánh bao, gi vào mặt ác quỷ, giống như đang cho chó ăn, một miếng bánh bao lại một ngụm nước, hai phút thì nhét cho ăn xong.

Thịnh Thế Hoa khó nhọc hít thở một hồi, ngẩng đầu lắp bắp nói: "Cám ơn!"

Ông đã hoàn toàn không còn dáng vẻ của ông chủ nữa, chỉ là một ông già đáng thương ngoài năm mươi, cũng không còn là con ác quỷ đáng sợ, mà là con cừu già yếu ớt đợi bị làm thịt.

Thu Thu dùng đèn pin rọi vào mặt ông ta, tiếp đến lại dùng đèn pin rọi vào mặt mình, lên giọng nói: "Nhìn mặt tao đi!"

Ác quỷ khó khăn giương đôi mắt, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của người bắt cóc mình. Dưới ánh sáng của đèn pin trong "Nhà kho", ông ta nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung nhưng lạnh lùng - khuôn mặt sao mà quen thế, dường như ông có một linh cảm, thực sự là cậu ta sao?

"Mười lăm năm trước." Thu Thu quyết định nói hết cho ông ta, tiếp tục dùng đèn pin rọi vào mặt mình, nhất định bắt hắn phải nhìn thật rõ khuôn mặt này, có lẽ sẽ nhìn thấy hình bóng Hứa Bích Chân đã bị hắn sát hại, "Lúc ông dùng chiếc khăn lụa màu tím siết cổ mẹ tôi chết, tôi chính là đứa trẻ đứng nấp ở phòng phía sau tiệm tạp hóa, qua lỗ nhỏ trên tờ báo che cửa sổ, tôi đã nhìn thấy mặt ông!"

Ánh mắt dật dờ của ác quỷ lộ rõ vẻ kinh ngạc: "Cậu - thực sự là con trai của Hứa Bích Chân sao?"

"Đúng vậy."

"Cậu - chẳng phải đã chết năm mười chín tuổi sao?"

"Người chết không phải là tôi!" Thu Thu ngược đầu về đắc thẳng nói: "Tôi sống được đến ngày hôm nay, không có nguyên nhân gì khác, chính là vì ngày hôm nay, để có thể tự tay bắt con ác quỷ là ông!"

"Đúng là cậu rồi!"

Ánh đèn pin vẫn chiếu rọi vào mặt Thu Thu, Thịnh Thế Hoa cố gắng mở to đôi mắt sưng húp đỏ ngầu, phát ra ánh mắt càng lúc càng sợ hãi.

"Đúng thế".

"Không, cậu không được giết tôi!"

Thu Thu không muốn nói tiếp với ông ta nữa, lấy từ trong túi ra một tấm thảm, bọc bên ngoài cơ thể ông ta, tránh cho hắn bị chết cứng trong trời đông mưa tuyết.

Tiếp sau đó, anh vô tình bỏ ra ngoài cửa kho, xoay lại cánh cửa đóng chặt.
Trở về khu nhà máy cũ, Thu Thu nhìn bầu trời sáng trắng, tuyết phủ khắp nơi.

CHƯƠNG 26

Hai giờ chiều.

Điền Tiểu Mạch vẫn lúi thủi đợi anh trong phòng.

Xem xong những bức ảnh đáng sợ trong máy tính của Thu Thu, cô vô cùng bất an, lẽ nào thiên đường mới tìm lại sắp biến thành địa ngục chia ly? Lẽ nào Thu Thu đã sớm bán linh hồn cho quỷ, trở thành ma quỷ ẩn nấp trong “Khu Ma nữ”?

Cô mở tủ lạnh lấy một lon bia vừa mới mua, cũng không cần biết bên ngoài đang lạnh giá, một hơi uống vào cổ họng. Thương hiệu bia này nhạt và không có mùi vị, mỗi lần cô có chuyện buồn thì coi nó như nước ngọt để uống.

Uống xong ruột gan như bị đóng băng lại, cô ngồi trên cửa sổ phòng ngủ, nhìn bầu trời tuyết bay - không biết giờ này anh đang ở đâu?

Trên những nóc nhà coi như ở tạm gần đó, trên xe đạp và ô tô gửi bên dưới, tất cả đều bị phủ tuyết trắng xóa. Có vài đứa trẻ tan trường sớm, vui vẻ cười đùa ném tuyết đánh trận giả, vô tư không phiền muộn, họ mới chính là người Tiểu Mạch ngưỡng mộ.

Ngồi trên cửa sổ nhìn tuyết rơi, cô uống hết ngụm cuối cùng trong lon bia rồi mang những món đồ đưa từ nhà qua - quyển sổ ghi chép của bố, trong đó có quyển viết năm 2000.

Năm quyết định số phận của cô, cũng là năm cô giáo Mộ Dung bị giết, trong sổ ghi chép rất nhiều về vụ án trong đó có vụ án cô Mộ Dung. Cô cảm thấy hối hận, tại sao năm đó lại không nói cho bố biết trong đêm mưa gió cô Mộ Dung bị sát hại, Thu Thu là người cuối cùng đi với cô? Bởi vì cô không bao giờ nghĩ rằng Thu Thu lại chính là hung thủ! Quan trọng nhất là lúc đó cô đã có cảm tình với Thu Thu, cô không muốn nói ra những bí mật đó lại gây ra nhiều phiền phức hơn.

Trong lòng rất áy náy, Tiểu Mạch mở quyển ghi chép của bố năm 2000, phát hiện trong đó ghi chép về vụ án cô Mộ Dung rất ít, chỉ có những thông tin về nhân vật, thời gian, địa điểm, ngoài ra không có bất kỳ nội dung gì về kết luận hay miêu tả vụ án. Nhấn nài lật sang năm 2001, năm Thu Thu chết về mặt pháp luật, vẫn không có nội dung gì hay ho cả. Tiếp tục mở quyển năm 2002, giờ đến giữa quyển chủ yếu là bình luận về Word Cup! Năm 2003 và 2004 cũng không có gì liên quan đến hai vụ án ở đường Nam Minh.

Năm 2005, quyển ghi chép này có vẻ cũ hơn, đó chính là tròn mười năm vụ án giết người năm 1995.

Tiểu Mạch giờ luôn đến tháng 8, đó là thời gian năm 1995 xảy ra vụ án.

Ngày mùng 6 tháng 8 năm 2005.

Tròn mười năm ngày mất của Hứa Bích Chân. Phía Tây, phố huyện, khu mộ.

Bí mật...

Ngày mùng 6 tháng 8 năm 2005.

Điền Việt Tiến bước ra khỏi nhà ga của phố huyện phía Tây này. Phố huyện bị một màu đất đỏ bao phủ, màu đất đỏ của trời và đất, màu đất đỏ của những ngôi nhà, thậm chí là màu đất đỏ trên những khuôn mặt. Bốn bề đều là những căn nhà ngói thấp lệt đẹt, không thì cũng chỉ vài tòa nhà sát mặt đường, không có gì khác biệt với những phố huyện phía Tây khác. Mười phút là có thể đi hết cả thị trấn, tổng cộng chỉ nhìn thấy một tòa cao mười tầng, bốn năm trước Thu Thu khi đó mười chín tuổi đã nhảy từ nóc tòa nhà này xuống.

Ông thuê một chiếc xe ba gác ở ga tàu, đi về nơi hoang vắng cách thị trấn không xa lắm. Lái xe là một ông già mặc áo ba lỗ, dưới trời nắng nóng mồ hôi chảy như mưa, Điền Việt Tiến trả cho ông 100 tệ, ông đạp rất nhiệt tình.

Cuối cùng, tại nơi hoang vắng phủ đầy đất đỏ, ông Điền tìm được mộ của gia đình Hứa Bích Chân.

Ông đến thắp hương cho người bị hại mười năm trước.

Mộ Hứa Bích Chân và chồng ở sát gần nhau, bên cạnh còn có một ngôi mộ khác, trên bia khắc tên Thu Thu, thời gian ghi là “2.1982 - 11.2001”.

Điền Việt Tiến năm mươi ba tuổi quỳ trước mộ Hứa Bích Chân nói: “Xin lỗi, tôi từng hứa sẽ bắt hung thủ cho cô, nhưng tôi chưa làm được! Con ác quỷ đó vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, tôi không biết đến hết đời có bắt được nó không? Tôi chỉ có thể nói xin lỗi! Mặc dù đây chỉ là một câu vô nghĩa.”

Ông đứng dậy lấy ra tập tiền âm phủ, đặt trên nền đất đỏ và đốt, nhìn khói đen và bụi giấy bay lên trời, ông nhẹ nhàng xoa bia mộ của Thu Thu, cảm thấy vô cùng áy náy. “Có lẽ, ngày đó mình không nên ngăn cấm chuyện con gái mình và cậu ta yêu nhau, cậu ta chắc sẽ không tìm đến con đường này?” Ông rất hối hận, con gái bây giờ cũng không vui vẻ gì, vẫn luôn hận ông, bác sĩ nói cô hơi có triệu chứng trầm cảm, có lẽ là do vết thương lòng năm năm trước. Nhưng cô đã quên được Thu Thu, không bao giờ nhắc đến cậu ta trước mặt ông nữa - không, nó không thể quên được, sớm muộn gì cũng có ngày nó lại nhớ thôi, lúc đó con bé sẽ phải đối mặt với mình ra sao? “

Lúc này, một bà lão đi đến trước mộ, xem ra khoảng hơn bảy mươi tuổi - hóa ra là bà ngoại của Thu Thu, mẹ ruột của Hứa Bích Chân, hôm nay bà cũng đến thắp hương ngày mất của con gái.

Điền Việt Tiến giúp bà đốt hết vàng mã, rồi tìm cách an ủi bà: “Cả ba người nhà họ đều được ở bên nhau rồi, nhưng những người sống thì vẫn phải bảo trọng.”

Không ngờ bà lão lại nói một câu: “Không, bố Thu Thu có lẽ vẫn còn sống.” “Bố Thu Thu?”

Ông Điền nhìn bia mộ Hứa Bích Chân và Thu Kiến Thiết, ông ấy chẳng phải năm năm trước bị xe đâm chết rồi sao? Bà lão tuổi cao chắc đầu óc suy nghĩ linh tinh rồi?

“Ừ, đây là mộ của Thu Kiến Thiết, không phải là bố đẻ của Thu Thu.”

Bí mật này có lẽ là lần đầu ông được nghe! Điền Việt Tiến mở to mắt: “À, vậy thì xin hỏi, bố đẻ của Thu Thu là ai?”

“Chuyện này, nói ra thì xấu hổ lắm! Bây giờ chỉ còn duy nhất tôi đây biết thôi, khổ thân Thu Kiến Thiết nuôi con cho người khác bao nhiêu năm, cuối cùng lại cũng vì đi tìm con người khác mà bị mất mạng! Bây giờ, cả gia đình đã chết nhiều năm vậy rồi, tôi cũng chẳng muốn giấu giếm làm gì.”

“Xin bà nói tiếp đi!”

Bà lão ngược đầu cười nhạt: “Hai mươi năm trước, có một đôi vợ chồng từ Thượng Hải tới phố huyện này, chồng làm công nhân ở nhà máy, vợ hình như là con gái của sếp lớn, vừa mới mang thai thì nhận được quyết định chuyển về lại thành phố, cô mang bụng bầu trở lại Thượng Hải, chỉ còn lại người chồng ở lại phố huyện. Năm đó con gái tôi Hứa Bích Chân mới có 19 tuổi, vừa tốt nghiệp trung học, là cô gái đẹp nhất vùng, mọi người đều gọi là hoa khôi. Cô bị phân về làm việc ở nhà máy, đúng cái nhà máy mà anh chàng Thượng Hải kia làm việc. Năm đó tôi cũng đã gặp cậu ta, thực sự là thanh niên đẹp trai hoà nhã, cô gái nào không thích cơ chứ? Hơn nữa vợ anh ta lại không ở đây, một thanh niên đẹp trai xa vợ cô đơn như vậy, nhanh chóng đã hấp dẫn con gái tôi! Ai dà, cũng do Hứa Bích Chân đen đui, mới quen được chưa đầy ba tháng thì anh ta lại nhận được quyết định chuyển về thành phố, rõ ràng là được bố vợ sắp xếp. Thằng đó cũng không có lương tâm, không lời từ biệt rời khỏi phố huyện, nửa cái địa chỉ cũng không lưu lại! Đợi lúc Bích Chân tỉnh ngộ thì đã phát hiện mang thai của anh ta! Bích Chân khóc lên khóc xuống, nhưng cũng không biết đi đâu mà tìm? Đến Thượng Hải tìm càng không thể, cô biết anh ta sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, định bụng không nghĩ đến anh ta nữa, nhưng còn đứa con trong bụng cô? Nhưng Bích Chân sống chết vẫn nhất định sinh đứa trẻ, nhân lúc có bầu mới được hai tháng mọi người chưa nhận ra chuyện xấu xa này, bà già tôi phải đôn đáo gả cô cho Thu Kiến Thiết ở tiệm tạp hóa. Bao anh chàng nằm mơ cũng muốn cưới Bích Chân, Thu Kiến Thiết đúng là nhặt được vàng từ trên trời rơi xuống, đám cưới được tổ chức một cách tự nhiên, năm sau thì sinh ra Thu Thu.”

“Nhưng mà, Thu Kiến Thiết không biết sao?” “Làm sao mà không biết được? Đêm động phòng, Bích Chân đã nói chuyện cái thai trong bụng cho cậu ấy - anh nói xem, cậu ấy còn làm sao được nữa? Gả Bích Chân cho Thu Kiến Thiết cũng là vì thấy anh ta hiền lành thật thà, chỉ cần cưới được Bích Chân làm vợ thì cái gì anh ta cũng làm, dù là nuôi đứa con không phải của mình.” Bà lão vừa nói vừa cảm thấy có lỗi với người đã chết, tay xoa bia mộ Thu Kiến Thiết, “Kiến Thiết ơi! Là bà già này có lỗi với con, dưới tuổi vàng có oán hận thì hận tôi đây này!”

Điền Việt Tiến cũng cảm thấy xót xa, gật đầu nói: “Thu Kiến Thiết là người tốt! Cuối cùng ông ấy còn vì Thu Thu mà chết, vậy Thu Thu có biết chuyện của mình không?”

“Đứa bé này làm sao mà biết được? Chuyện này trời biết đất biết, vợ chồng Bích Chân biết, thêm bà lão này nữa, Thu Kiến Thiết cũng định cả đời này sẽ giấu chặt chuyện này.”

Thắp hương xong, ông Điền đỡ bà ngoại của Thu Thu trở về phố huyện.

Nhưng ông không về ngay mà vội vã chạy đến kho lưu trữ của phố huyện, lợi dụng thẻ công an, kiểm tra tất cả hồ sơ những người nắm đố từ Thượng Hải đến đây làm việc. Tuy nhiên, ông phát hiện ra rằng, khoảng mười năm trước, tất cả hồ sơ đã được chuyển đi, không tra được bất kỳ thông tin gì. Ông cũng muốn tìm nhà máy trước đây Hứa Bích Chân làm việc trước khi kết hôn, nhưng nhà máy cũng đã đóng cửa phá dỡ, đa số công nhân hồi đó đều quay về nông thôn, hoặc tản đi các thành phố ven biển làm thuê hết, không tìm được ai.

Mất công mất sức ba ngày liền, manh mối lại bị gián đoạn.

Điền Việt Tiến chỉ còn cách ghi bí mật này vào sổ ghi chép.

CHƯƠNG 27

Ngày 24 tháng 12 năm 2010.

Ba giờ chiều, ngày Giáng sinh.

Chút vị bia cuối cùng cũng tan hết, Điền Tiểu Mạch run run gấp sổ ghi chép lại. Cô run run không phải vì bí mật con rơi của Thu Thu, mà là trong bí mật này cung cấp cho cô rất nhiều tình tiết, đều làm cho cô nghĩ đến một người khác...

Không lẽ thế?

Trên đời này lại có chuyện như vậy? Cô không dám nghĩ đó là sự thật, cô mong tất cả chỉ là hoang tưởng, nhưng cô bắt buộc phải tìm hiểu xác thực cho rõ ngọn ngành!

Nhìn tuyết tan trên kính cửa sổ, nhìn thời gian tồn tại của những bông tuyết sao mà ngắn ngủi vậy, cô ép mình phải bình tĩnh lại, trong đầu tính toán lại cẩn thận các mốc thời gian quan trọng, sau đó mở điện thoại và gọi cho một số.

Mấy giây sau, trong điện thoại là tiếng Thịnh Tán: “Tiểu Mạch! Cuối cùng em đã mở máy rồi! Em có biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc không? Rốt cuộc em làm sao vậy? Sao em lại đối xử với anh như vậy...”

Đợi anh ta nói xong một tràng dài, Tiểu Mạch mới điều chỉnh cảm xúc của mình nói: “Thịnh Tán, em hỏi anh một chuyện.”

“Em nói đi!”

“Anh nói bố mẹ anh lúc trẻ là trí thức tình nguyện viên?”

“Đúng thế.”

“Anh mặc dù sinh ra ở Thượng Hải, nhưng mẹ anh sau khi mang thai một tháng mới được điều về Thượng Hải?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Mạch tiếp tục hỏi những kết quả mà cô đã tính toán ra: “Còn bố anh thì hai tháng trước khi anh sinh mới trở về Thượng Hải?”

“Hình như - có nghe mẹ nói qua như vậy.” “Ông ngoại anh trước khi về hưu là lãnh đạo cấp cao?”

“Đúng vậy, ông anh bị bức hại trong cách mạng văn hóa, những năm 80 thì được phục hồi danh dự và điều chuyển về Bắc Kinh, trước đây trong các bản tin thường xuyên nhắc đến tên ông.” Thịnh Tán nói đến đây thì không kiên nhẫn được nữa, “Tiểu Mạch, sao em hỏi những chuyện chẳng liên quan gì vậy, anh muốn biết em bây giờ thế nào?”

“Được rồi, câu hỏi cuối cùng, cũng là quan trọng nhất - bố mẹ anh làm trí thức tình nguyện viên ở đâu?”

“Để anh nghĩ lại xem.”

Sau đó, Thịnh Tán nói đến tên một phố huyện nhỏ ở phía Tây Trung Quốc.

Bức phòng thủ cuối cùng trong lòng cô bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn.

Đúng rồi, chính là tên phố huyện bé nhỏ này - là phố huyện nơi Thu Thu sinh ra và lớn lên, cũng là phố huyện nơi bố mẹ Thịnh Tán trải qua thời làm trí thức tình nguyện! Cũng là phố huyện mà Thịnh Tán được “tạo ra”! Là phố huyện bắt đầu và kết thúc cho mọi nghiệp chương!

Còn cả thời gian nữa - thời gian mang thai, thời gian sinh, thời gian rời đi, thời gian trở lại, tất cả đều trùng hợp!

Bao gồm cả vị lãnh đạo đức cao vọng trọng đã chống lưng cho gia đình Thịnh Tán là ông ngoại anh nữa.

Thời gian, địa điểm, đặc điểm nhân vật... Không thể nào có sự trùng hợp ngẫu nhiên lần thứ hai nữa.

“Tiểu Mạch! Tiểu Mạch! Sao em không nói gì cả? Bị mất tín hiệu phải không?”

Đầu dây bên kia Thịnh Tán vẫn cố gọi, Tiểu Mạch không nói gì dập máy và cũng tắt nguồn luôn.

Lững thững đổ gục trên giường, cô nghĩ lại ngày sinh nhật Thịnh Tán, nhìn ảnh chụp hồi trẻ của ông Thịnh, lúc đó đã cảm thấy có gì đó quen quen. Bây giờ nhìn Thu Thu của tuổi 28, cô bỗng hiểu ngay ra tất cả - Thu Thu quá giống với ông Thịnh! Giống hơn là cha đẻ của anh!

Còn một chuyện Tiểu Mạch không thể đối diện được - Thu Thu và Thịnh Tán chính là anh em cùng cha khác mẹ!

Nhưng vận mệnh hai người lại khác nhau, một người không có sự lựa chọn bị bỏ lại nơi phố huyện, phải gánh chịu các loại khổ cực của cuộc sống mà không có sự lựa chọn, không còn sự lựa chọn phải sống chia cách bố mẹ, không còn sự lựa chọn phải xa cách người mình yêu.

Cô bắt đầu chán ghét hai chữ: “Phấn đấu” - Thu Thu thực sự cũng đang phấn đấu, nhưng là phấn đấu để trả thù, bất kỳ ai cũng không thể làm được như anh.

Còn về Thịnh Tán, người anh cùng cha khác mẹ hơn anh có vài tháng tuổi thì lại không cần phải “phấn đấu” gì, chỉ cần đầu thai trong bụng mẹ anh đã được hưởng thụ, không phải lo nghĩ phiền muộn gì về cuộc sống, lại có thể dựa vào quyền lực và tài sản của bố mẹ mà có được những cơ hội mà những người bằng tuổi anh khó có được, có nhẫn kim cương để tặng bạn gái.

Thu Thu, anh ở đâu? Bản thân anh chưa biết bố đẻ của anh chính là bố Thịnh Tán, bố đẻ anh lại là mục tiêu tiêu diệt cuối cùng của anh!

Cho dù là vì tình, vì lý, vì luật vì huyết thống, Thu Thu - cũng không thể, không được tận tay giết ông ta!

Lẽ nào phạm tội giết cha?

CHƯƠNG 28

Tuyết lớn.

Đã nhiều năm rồi không có trận tuyết lớn trong ngày Giáng sinh như thế này.

Cả nhà xưởng đồ nát đều bị màu trắng bao phủ, chỉ còn những ống khói cao ngất là vẫn còn màu đen của tường, giống như những lâu đài ở các nước Bắc Âu.

Thu Thu đứng giữa nơi tuyết rơi dày nhất, nhìn những cụm khí nóng tỏa ra từ miệng, để mặc cho bông tuyết tan chảy làm ướt hết áo khoác.

Chính tại nơi này dưới chân anh, mười năm trước trong một đêm mưa lớn, cô giáo Mộ Dung đã bị siết cổ chết tại chỗ này.

Không thể quên được buổi tối hôm đó, nhưng cũng không thể nói cho bất kỳ ai về buổi tối hôm đó - tối đó, cô giáo Mộ Dung bị mưa to giữ lại không về được, cậu thiếu niên mười tám tuổi che ô tiến cô đến bến xe bus. Đến bến xe không một bóng người, họ cùng nấp vào phòng chờ vừa trú mưa vừa nhìn trời đêm. Một cơn gió mạnh thổi đến, cô giáo xinh đẹp ôm hai vai, giọng nhẹ nhàng nói: “Lạnh quá.”

Tiếp đó, cô rút trong túi ra một chiếc khăn lụa màu tím. Bóng đen duy nhất trong nhà chờ xe bus chiếu đúng chiếc khăn thần bí này. Cô giáo Mộ Dung yểu điệu quàng chiếc khăn lên cổ, nhẹ nhàng quấn quanh cổ, dùng nó để che bớt đi cái lạnh cũng như những hạt mưa bắn vào, nhìn cô giống như những giai nhân trong những bộ phim cổ thời thế chiến thứ hai.

Thế nhưng cô lại nhìn thấy ánh mắt đầy nỗi sợ hãi của Thu Thu, hóa ra đang chăm chăm nhìn vào chiếc khăn kia.

“Em sao vậy? Sao mỗi lần nhìn chiếc khăn này nhìn em đều kỳ lạ như vậy?”

“Em xin lỗi, em luôn muốn hỏi cô một chuyện - chiếc khăn này từ đâu mà có?”

Giọng điệu của anh càng lúc càng gấp gáp, hơi thở sâu phả cả vào mặt cô Mộ Dung.

“Sao thế?”

“Năm năm trước, lúc mẹ em chết, trên cổ cũng cuốn một chiếc khăn lụa, giống hệt chiếc khăn lụa cô đang quàng.”

Câu nói này thực sự làm cô giáo Mộ Dung sợ hãi, cô vô thức sờ lên cổ nói: “Thật sao?”

“Cùng màu sắc, cùng hoa văn, cùng mẫu mã, suốt cuộc đời này em không thể quên được! Bởi vì, mẹ em chính là bị chiếc khăn lụa này siết cổ đến chết!”

“Không!” - Cô lắc đầu lùi lại vài bước, “Làm sao mà em biết được?”

“Em tận mắt nhìn mẹ em bị con ác quỷ giết chết!”

“Cô xin lỗi!”

Cô Mộ Dung rất cuộc cũng tin lời nói của Thu Thu, muốn tháo chiếc khăn trên cổ xuống, nhưng hình như lại thắt quá chặt, loay hoay mãi mà không tháo ra được, cứ như là cắm rễ trên cổ cô vậy.

Nhưng dù sao cô cũng là cô giáo 30 tuổi rồi, cô nhanh chóng thoát khỏi sự sợ hãi, lắc đầu nói: “Không sao, đến ma cô cũng không sợ, chẳng lẽ sợ cái khăn này ư?”

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, chiếc khăn lụa này từ đâu mà có?”

“Xin lỗi chàng trai của tôi, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi này.”

Thu Thu cắn chặt môi, anh biết mình không còn cách nào ép cô trả lời, đành lắc đầu nói: “Vậy cô cẩn thận!”

“Lần nào nhìn thấy chiếc khăn này em đều cảm thấy bị thương đúng không?”

Thì ra, dù đã xảy ra câu chuyện đáng sợ như vậy, nhưng cô vẫn không thể rũ bỏ được sự quyến rũ hấp dẫn của chiếc khăn lụa đẹp đẽ này.

“Đúng vậy.”

Cô giáo quàng khăn nhìn vào mắt anh nói: “Thu Thu, cô nhìn thấy từ lâu sự bi thương của em, sự bi thương này làm cho người ta tuyệt vọng. Nhưng em không phải là một người con trai bình thường, em sẽ trở thành một người đặc biệt. Đáng tiếc, thế giới này quá ư đen tối, không có chỗ cho những người quá trong sáng như em!” Cô giáo Mộ Dung động lòng nói hết câu rồi nhẹ nhàng ôm Thu Thu vào lòng - đây là lần đầu tiên ngoài mẹ anh ra, anh được một người phụ nữ trưởng thành ôm ấp, trong khoảnh khắc đêm mưa, cảm giác đó lại càng đẹp hơn. Đồng thời, anh cũng ngả đầu trên chiếc khăn lụa của cô, hít thở mùi vị đặc biệt của nó. Đột nhiên, tâm lý của cậu trai trẻ mới lớn không kiềm chế được cảm xúc, anh hôn một cái vào má cô. Nhưng rồi anh lập tức sợ hãi tránh sang một bên, trong lòng tự trách mình sao lại hạ lưu đến thế? Liệu có làm cô tức giận không? Không ngờ cô giáo Mộ Dung không hề giận, lấy ngón tay gí mũi cậu và cười nói: “Đồ hư nhé!”

Sau đó, cô để Thu Thu quay về nhà, dù sao đứng trong phòng chờ cũng không bị mưa ướt, cô cũng không cần ô che mưa nữa, xuống xe là đến nhà cô luôn. Anh một mình che ô quay về siêu thị nhỏ, không ngờ rằng sáng ngày hôm sau nghe nói cô giáo Mộ Dung đã bị siết cổ chết tại khu nhà máy bỏ hoang.

Thu Thu khóc rất nhiều, anh hối hận lúc đó sao không ở lại với cô thêm một lúc nữa, nếu đợi đến tận lúc cô lên xe bus thì có lẽ cũng không xảy ra chuyện bất hạnh như vậy.

Trở lại Lễ Giáng sinh năm 2010, Thu Thu không cần phải lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt vì nó đã tan chảy cùng tuyết rồi.

Bỗng nhiên, trong tay anh lại có thêm một chiếc khăn lụa tím, vô cùng đẹp của Ba Tư, Esfahan số 4 của anh.

Anh quấn khăn lụa quanh cánh tay, bước vào đường hầm, mở cửa “Kho hàng”, giống như đao phủ bước vào pháp trường.

“Khu Ma nữ”.

Đèn pin lại một lần nữa chiếu vào người Thịnh Thế Hoa đang bị trói chằng chịt trên ghế - chính là khuôn mặt đó, khuôn mặt ác quỷ, không những dùng khăn lụa siết cổ mẹ anh chết, lại dùng khăn siết chết cô giáo Mộ Dung mười năm trước, siết chết Tiền Linh cách đây mấy tuần.

Hôm nay, ngày Giáng sinh, Thu Thu phải báo thù cho mẹ, báo thù cho cô giáo Mộ Dung, thậm chí báo thù cho Tiền Linh người mà anh không thích chút nào - chỉ cần thanh trừ con ác quỷ này, nhân gian mới có thể được yên bình.

Thịnh Thế Hoa mở mắt, yếu ớt nhìn bóng dáng anh, nhìn cái bóng dáng đi vòng ra sau ông.

Ông cảm nhận một dải lụa trơn bóng lạnh lẽo dần dần quấn chặt cổ ông - đó là loại khăn anh thích nhất, loại khăn trong mơ mới có, tất nhiên phải dành cho người phụ nữ đẹp nhất thế gian.

Khăn lụa tím đẹp mê người như vậy, có thể đoạt mạng người phụ nữ, cũng có thể đoạt mạng người đàn ông.

Trước khi chiếc khăn dần siết chặt cổ, Thịnh Thế Hoa ra sức hét to: “Không, cậu không thể giết tôi!”

“Tôi chính là người có quyền giết ông nhất!” “Thu Thu, cậu là người không có quyền giết tôi nhất!” Ông không phải đang kêu cứu cho mình mà là kêu cứu cho Thu Thu, “Cậu có thể giết bất kỳ người nào trên thế giới... Nhưng tuyệt đối... tuyệt đối không được giết tôi...”

“Ông cứ kêu thét thoải mái! Mười năm trước, tôi bị nhốt ở đây, kêu thét ba ngày ba đêm mới có một tên lưu manh đi qua mở cửa, tôi không tin lại xuất hiện thêm tên lưu manh nữa.”

Nhưng Thịnh Thế Hoa thà tự sát bây giờ, hoặc bị tòa án tuyên tử hình ngay lập tức, cũng không muốn bị chính con trai ruột của mình siết cổ chết.

Cuối cùng, ông tuyệt vọng hét lên: “Tôi là bố cậu.”

Câu nói này vang lên như tiếng sét trong “Khu Ma nữ”, như cái kim đâm vào tai Thu Thu, làm cho đôi bàn tay đang siết chặt chiếc khăn phải thả lỏng ra.

“Ông... Ông nói gì?”

Chiếc khăn siết trên cổ đã được nói lỏng, Thịnh Thế Hoa đau khổ hắng giọng mấy cái, nước mắt tràn ra từ đôi mắt, bi thảm nói: “Thu Thu, con là con trai của bố! Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Ông nghĩ tôi bị thần kinh à? Chết đến nơi rồi định dùng chiêu bài này? Bố tôi là Thu Kiến Thiết, ông ấy đã chết từ lâu rồi! Ông ấy đã vì tôi mà chết!”

Thu Thu phẫn nộ giơ tay tát cho ông ta một cái.

Thịnh Thế Hoa không cảm giác đau, ông run run nói tiếp: “Không, mẹ con không có cơ hội nói cho con biết bí mật này - mười năm trước bố cũng từng đến siêu thị nhỏ đường Nam Minh để nhìn con, chỉ

là con không biết thôi, bởi vì bố luôn ngồi trong xe phía sau cửa kính. Nhưng tám năm trước bố nghe nói con đã nhảy lầu tự sát.”

“Không, không thể như vậy, ông đang lừa tôi! Đang lừa tôi!”

“Thôi được, dù con có tin hay không, Thu Thu, hãy để bố nói hết câu chuyện, sau đó con muốn giết bố cũng không muộn!”

CHƯƠNG 29

Năm 1995.

Năm đó, Thịnh Thế Hoa vừa bước qua tuổi bốn mươi, là tổng giám đốc một tập đoàn thương mại lớn của nhà nước, sau đó cổ phần hóa thì mua lại và làm ông chủ. Vợ ông mặc dù không làm việc nữa, nhưng là nhân tố hỗ trợ rất quan trọng cho sự nghiệp của ông - tất nhiên là đằng sau có bố vợ quyền lực mới có thể đảm bảo tiền đồ của anh thông suốt thuận lợi, từ một nhân viên kỹ thuật của một nhà máy nhỏ những năm 80, được điều đến công ty xuất nhập khẩu làm trưởng phòng, rồi đến bây giờ ngồi ở vị trí mà nhiều người ngưỡng mộ, lại còn có khả năng được đề bạt những chức vụ cao hơn.

Mùa xuân năm đó, lái xe cơ quan chở ông đi ra ngoại thành bàn công chuyện, khi ngang qua đường Nam Minh vắng vẻ, nhìn thấy bên đường có tiệm tạp hóa. Lúc đó Thịnh Thế Hoa nghiện thuốc lá nặng, đúng lúc trong người hết thuốc lá, liền bảo tài xế dừng xe đi mua bao thuốc. Cửa của tiệm tạp hóa mở rộng, lái xe đi vào mua thuốc, ông Thịnh ngồi trong nhìn qua cửa sổ, trùng hợp nhìn thấy mặt của chủ cửa hàng.

Trong khoảnh khắc đó, mắt ông như bị đóng đinh, khuôn mặt đó khắc ghi trong lòng ông - dường như thời gian bị đảo lộn, trở lại mười bốn năm trước, nơi phố huyện xa xôi miền núi, thời khắc lần đầu tiên ông gặp cô.

Vẫn còn nhớ buổi sáng sớm cái năm 1981, gió xuân của miền Tây không nhẹ nhàng phảng phất như liễu yếu đào tơ mà mạnh mẽ mang theo cát vàng. Có một cô gái trẻ quần chiếc khăn lụa tím, đi qua cửa khu văn phòng của nhà máy một cách khó khăn. Bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi tới, chiếc khăn quấn chặt trên cổ cô gái cũng bị gió thổi bay lên trời. Trong không trung mịt mù cát vàng, chiếc khăn lụa như một dải màu tím, giống như bức sơn mài.

Thịnh Thế Hoa hai mươi sáu tuổi, dùng khăn mặt trùm lên đầu mình, giống như người Ả rập chỉ hở đôi mắt, ngơ ngác nhìn theo chiếc khăn lụa tím bay trong gió, ngay theo đó là cô gái đang hoảng loạn chạy theo nhảy lên nhảy xuống như muốn với lại chiếc khăn. Cuối cùng, chiếc khăn vướng trên cành cây cao. Cô gái ôm cây muốn trèo lên mà không được, gió mạnh thổi tóc cô tung bay, trên đường không một bóng người. Bỗng nhiên, một chàng trai lẳng từ xuất hiện trước mặt, nhanh nhẹn trèo lên cây cao, nhẹ nhàng gỡ chiếc khăn lụa tím xuống, đặt vào tay cô gái trẻ như đang muốn khóc. Lúc này anh mới nhìn rõ mặt cô gái, khuôn mặt thiên thần với đôi mắt long lanh mà cát vàng cũng không thể làm mờ được. Đến giờ anh mới tin được rằng tại nơi sa mạc khô cằn liệt mới có thể nở ra những bông hoa đẹp nhất.

Bão cát làm cho không ai dám mở miệng ra, cô gái muốn cảm ơn cũng chỉ gật gật đầu. Chiếc khăn này chất lượng bình thường, nhưng vào những năm đó thì vô cùng quý, được mua từ Thượng Hải. Bố cô vất vả làm công nhân xây dựng hai năm ở thành phố mới tiết kiệm được để mua làm quà sinh nhật cho con gái duy nhất, phụ nữ trong vùng thông thường chỉ quần vải hoặc khăn len bình thường, chưa bao giờ nhìn thấy chiếc khăn có màu sắc với chất liệu như thế này, nó lại được tô điểm trên khuôn mặt tuyệt đẹp của cô gái. Khi cô đang quàng lại chiếc khăn vốn chỉ quàng lúc cưới thì chàng trai lại gỡ khăn mặt trên đầu ra, lộ ra một khuôn mặt đẹp trai tuấn tú.

Đầu tiên anh yêu chiếc khăn lụa, sau đó thì yêu luôn cô gái mười chín tuổi này.

Sau đó, anh lại rời bỏ cô.

Sau đó, suýt chút nữa anh lãng quên cô. Sau đó, anh lại nhớ đến cô.

Không, không thể nào, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Sao cô ấy vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy? Thời gian như lắng đọng trên khuôn mặt cô, dù cô đã bước vào tuổi trung niên...

Lái xe mua thuốc xong trở về xe, Thịnh Thế Hoa lại mở cửa ra, chậm chậm bước tới cửa hàng.

Cô nhìn thấy anh.

Mắt cô sưng sờ, thời gian đã trôi qua mười bốn năm, cô vẫn nhớ như in khuôn mặt của anh, vẫn thường xuyên gặp khuôn mặt này trong những giấc mơ - bởi vì, trong cuộc đời của cô, cô chỉ yêu duy

nhất một người.

Thịnh Thế Hoa và Hứa Bích Chân đã gặp lại nhau như vậy, gặp lại một cách đơn giản và tình cờ như vậy, không có chút gì kịch tính hay lãng mạn như trong phim.

Cô đã khóc.

Cô đợi ngày này đã mười bốn năm. Năm cô đến Thượng Hải, cô cũng mong sẽ có ngày này, có thể gặp lại người đàn ông cô yêu ở một góc phố nào đó, gặp lại người bố đích thực của con trai cô.

Trong cái đêm gặp lại đó, cô và anh đã cùng nhau qua đêm trong một khách sạn khu ngoại thành.

Mặc dù năm đó Thịnh thế Hoa tàn nhẫn bỏ rơi cô, nhưng tình cảm của cô thì không hề thay đổi. Anh hiểu rằng mười mấy năm trước mình đã quá vô tình, anh muốn cố gắng để bù đắp những sai lầm của mình. Anh tận dụng quyền lực và quan hệ xã hội của mình để giúp cô giải quyết các việc khó khăn vướng mắc, ví dụ như các rắc rối về thuế, kiểm tra vệ sinh môi trường, những đám lưu manh hay xã hội đen ở khu vực. Anh muốn cô chuyển đến sống ở một khu căn hộ cao cấp, nhưng cô không muốn bỏ cửa hàng, kinh doanh bao nhiêu năm, cũng bỏ nhiều công sức và tâm huyết cho nó. Họ thường xuyên hẹn hò ở các khách sạn sang trọng khu ngoại thành, cố gắng tránh xa khu vực xung quanh đường Nam Minh, đặc biệt là tuyệt đối không được để vợ anh biết.

Anh phát hiện cô dường như không có gì thay đổi so với mười bốn năm trước, thậm chí còn hấp dẫn và đậm thắm hơn thời còn là thiếu nữ, anh không thể kiềm chế dục vọng của mình, cũng như cô không thể kiềm chế được tình yêu của cô đối với anh.

Thịnh Thế Hoa tặng cô rất nhiều quà, bởi vì công ty anh có cả mảng kinh doanh xuất nhập khẩu, đa số là nhập những hàng xa xỉ từ nước ngoài về. Bao gồm giày dép cao cấp từ Italy, quần áo lót cao cấp của Pháp, mỹ phẩm dưỡng da của Nhật, đều là những thứ mà phụ nữ lúc đó mơ ước. Cô thích nhất một món quà, đó chính là chiếc khăn lụa màu tím mua từ Iran - nhìn qua rất giống chiếc khăn lụa lần đầu tiên hai người gặp nhau mười bốn năm trước, đương nhiên chất lượng và mẫu mã hoàn toàn là độc đáo hiếm gặp. Chiếc khăn lụa Thượng Hải sản xuất mà nhiều năm trước cô dùng giờ vẫn nằm trong chiếc hòm gỗ để ở quê nhà. Chiếc khăn lụa nhập khẩu cao cấp này làm cô hồi tưởng lại thời thiếu nữ, mỗi lần gặp người yêu cô đều quàng nó, thỉnh thoảng cũng quàng lúc ở cửa hàng.

Mấy tháng sau, Hứa Bích Chân nói cho anh biết bí mật - anh có một đứa con trai.

Thông tin này không làm Thịnh Thế Hoa vui, ngược lại làm anh lo lắng không yên, thậm chí không tin vào tai mình!

Thế là cô mang ảnh của con trai ra, anh xem xong rụng rời.

Cậu thiếu niên Thu Thu ở quê trong bức ảnh trông không khác gì Thịnh Thế Hoa ngày niên thiếu, thậm chí còn giống hơn cả đứa con trai mà anh và vợ sinh bấy giờ!

Điều làm anh tuyệt vọng hơn cả là Hứa Bích Chân đưa ra yêu cầu muốn kết hôn với anh. Cô nói cô không yêu chồng, chỉ vì đứa con nên phải cưới để che lấp, cô sẽ nhanh chóng trở về quê ly dị với chồng, sau đó đem con đến Thượng Hải. Cô muốn Thịnh Thế Hoa cũng nhanh chóng ly dị vợ, như vậy cả gia đình ba người họ sẽ được đoàn tụ bên nhau.

Đối với yêu cầu như vậy, Thịnh Thế Hoa thực sự chưa bao giờ nghĩ đến - không thể nào! Tuyệt đối không thể! Cô ấy đang nằm mơ à!

Cô, mặc dù rất đẹp lại còn sinh cho anh ta một đứa con trai, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái nhà quê! Rốt cuộc cũng chỉ là thân phận tình lệ đến Thượng Hải mở tiệm tạp hóa! Làm sao cô ấy có thể nêu yêu cầu không tưởng như vậy được?

Thịnh Thế Hoa bắt đầu lắp bắp, sau đó thì nói rõ quan điểm cự tuyệt yêu cầu của cô. Anh ta nói nhất định sẽ bảo đảm cuộc sống sung sướng cho cô, cũng có thể đón Thu Thu đến Thượng Hải, nhưng tuyệt đối sẽ không ly dị người vợ hiện tại.

Tuy vậy, Hứa Bích Chân nhất quyết muốn chung sống lâu dài với anh ta, lần nào gặp mặt cũng nhắc lại yêu cầu này, không ngừng gọi điện thoại cũng như nhắn tin cho anh ta, thậm chí là đến trước cửa công ty để đợi xe riêng của anh ta ra. Anh ta thực sự bị khủng hoảng, anh ta sợ nhất là nhờ đâu vợ anh ta biết... Tiền đồ của anh ta sẽ bị hủy hoại! Nếu không có vợ, nếu vợ anh ta biết bí mật mười bốn năm trước, nếu đắc tội với ông bố vợ không có gì là không làm được kia? Anh ta sẽ mất đi tất cả, thậm chí còn chết rất khó coi! Như vậy thì lấy cái gì mà mang đến hạnh phúc cho Hứa Bích Chân và con trai nữa?

Do dự, than vãn, lo lắng mấy tuần liền, anh ta quyết định sẽ phải kết thúc triệt để cơn ác mộng này.

Vào cái đêm mưa to mùa hè năm đó, anh ta một mình bắt xe bus đến đường Nam Minh, đứng trước cửa tiệm tạp hóa hồi lâu, lại nghĩ đến mười bốn năm trước - năm 1981, đó cũng là một đêm mưa mùa

hè, miền đất đỏ bị nước mưa xối chảy thành từng rãnh, sau đó đổ ra sông ra biển. Thịnh Thế Hoa hai mươi sáu tuổi, Hứa Bích Chân mười chín tuổi, hai người nấp trong căn nhà đất phía sau nhà máy. Nơi không ai thèm để ý, nơi đây đã trở thành vườn tình yêu của họ, rất nhiều những đêm quần quýt, rất nhiều những buổi sớm hẹn thề. Mặc dù là phố huyện nhỏ phía Tây, nhưng cũng bắt đầu thịnh hành nhạc Đặng Lệ Quân, mỗi lần hai người đến đây vụng trộm vui vẻ, cô gái chưa tới 20 tuổi thường hát bài “Câu chuyện phố thị nhỏ”. Tối hôm đó, cô hạnh phúc ngủ trong lòng anh ta, còn anh ta thì vô cùng lưu luyến nhìn khuôn mặt cô, nhìn thân thể hấp dẫn của cô, hoàn toàn không giống những cô gái Tây Bắc, trắng như bông hoa bạch ngọc lan trên núi hoang, lại giống như con mèo chưa từng đi lại trong bóng đêm. Tuy vậy, đối với anh ta mà nói, cô cũng chỉ là một bông hoa, một con mèo mà thôi, lúc cần thì thường thức, lúc không cần thì có thể bỏ đi. Trước đó một ngày, anh ta nhận được thông báo trở về thành phố, anh ta biết tất cả là do bố vợ mới được phục chức của anh ta xin cho, nếu không thì những người như anh ta đã lỡ cơ hội trở về, có lẽ sẽ phải ở lại cả đời ở đó. Anh ta hôn nhẹ Hứa Bích Chân đang ngủ ngon, anh ta nghĩ đây là đêm nồng ấm cuối cùng của họ. Anh ta nhẹ nhàng đặt cô nằm trên đám cỏ khô bên cạnh, nhanh chóng mặc quần áo và rời khỏi nhà vách, ngay cả hành lý cũng không thèm quay về lấy, càng không để một ai biết, bước đi trong trời mưa bão mịt mù, rời xa mãi mãi cái phố huyện nhỏ này.

Anh ta không hề rơi một giọt lệ.

Nhưng anh ta không biết rằng, mặc dù anh ta ra đi, nhưng anh ta đã để lại một phần của mình trong thân thể của cô, tại vùng đất đỏ này.

11 giờ 19 phút ngày mừng 6 tháng 8 năm 1995. Đường Nam Minh.

Thịnh Thế Hoa gõ cửa tiệm tạp hóa, Hứa Bích Chân vô cùng ngạc nhiên ra mở cửa, cô cũng cố tình cầm theo chiếc khăn lụa màu tím, chuẩn bị lúc anh không để ý sẽ cho anh một sự bất ngờ - Con trai anh đang ở đây!

Đáng tiếc, cô còn chưa kịp nói ra điều bất ngờ này, Thịnh Thế Hoa đã từ phía sau dùng chiếc khăn lụa siết cổ cô.

Anh ta siết cổ đến chết từ phía sau.

Có điều, ông không biết rằng có hai con mắt đằng sau tờ báo che cửa sổ, một đôi mắt nhìn rất rõ ràng khuôn mặt của anh ta.

Anh ta cũng không biết rằng, trong khoảnh khắc đó, anh ta đã biến thành một con ác quỷ...

CHƯƠNG 30

C chuyện của Thịnh Thế Hoa và Hứa Bích Chân đã nói xong.

Thu Thu dùng đèn pin rọi vào mặt ông, mong tất cả những điều đó chỉ là ảo giác.

Đáng tiếc, ảo giác đó lại chính là sự thật, sự thật tàn nhẫn làm cho người ta khó lòng chấp nhận.

Người đàn ông tuổi ngũ tuần ngồi trước mặt anh, người đàn ông có dung mạo giống anh, con ác quỷ khắc cốt ghi xương trong đầu anh - bố đẻ của mình?

Người mẹ anh yêu anh nhớ, lại trao cuộc sống của mình cho loại người này?

Nhưng còn người bố đã vì tìm anh mà bị xe đâm chết, ông sẽ nghĩ gì dưới suối vàng?

Thu Thu đã không còn đường lùi nữa.

“Ông - xứng đáng làm bố của tôi sao?”

Thịnh Thế Hoa bắt lực cúi gầm mặt: “Không, bố không xứng!”

“Từ lúc tôi sinh ra, đã ngày nào ông quan tâm đến tôi chưa?”

“Chưa, bố chưa.”

“Ông tự tay giết chết mẹ tôi, coi như đã giết chết tương lai của tôi rồi!”

“Đúng vậy, bố không cầu xin con tha thứ, bố chỉ cầu xin con đừng giết bố - Thịnh Thế Hoa nói như một người bố chân chính. “Không phải là vì bố, mà là vì con - Thu Thu, con là con đẻ của bố, xin con đừng trở thành kẻ giết người, càng không được trở thành kẻ giết cha đẻ của mình.”

Thu Thu trả lời tỉnh bơ: “Cuộc sống của tôi, chẳng qua cũng chỉ như cọng lông, chẳng quan trọng gì, nó đã chết năm mười chín tuổi rồi, giờ đây chỉ như hồn ma, hồn ma thì khác gì xác chết?”

Thịnh Thế Hoa không nói gì nữa, ông lặng lẽ nhìn hình bóng con trai, nhìn ánh mắt như tia lửa điện đang chằm chằm nhìn ông.

Bỗng nhiên, cánh cửa căn hầm mở ra.

Thu Thu lập tức bưng tỉnh chạy ra sau lưng Thịnh Thế Hoa, hàng loạt ánh đèn chiếu rọi “Khu Ma nữ”, chiếu sáng thân thể Thịnh Thế Hoa đang bị trói, cũng chiếu sáng cả mấy người mặc sắc phục cảnh sát.

Người đầu tiên xông vào là cảnh sát Vương, xa cách sau mười lăm năm, ông lại một lần nữa nhìn thấy cậu thiếu niên có thân thể đáng thương này, nhưng đây không còn là Thu Thu nhỏ bé yếu đuối như trước kia nữa, mà là một hồn ma đã chết từ lâu trên giấy tờ.

Ông Vương rút súng ngắm thẳng vào Thu Thu.

Còn Thu Thu thì bắt đầu siết chặt khăn lụa quấn quanh cổ Thịnh Thế Hoa, giống như mười lăm năm trước trong đêm mưa lớn, Thịnh Thế Hoa cũng đã làm thế với mẹ anh.

Thế nhưng, trước họng súng của cảnh sát, anh không phải đang giết người mà là đang tự sát.

“Không!”

Người thét lên là Điền Tiểu Mạch.

Thu Thu ngại ngùng né tránh ánh mắt của cô, anh biết cảnh sát chính là do cô gọi tới.

Cô muốn lao về phía Thu Thu, nhưng lại bị hai cảnh sát chặn lại, tiếng gọi của cô vang lên trong “Khu Ma nữ”: “Em xin lỗi! Thu Thu!”

Nhưng em bắt buộc phải làm như vậy! Anh không được làm chuyện đó! Nhanh bỏ tay ra đi!”

Một giờ trước, chính cô đã gọi cho cảnh sát, nói Thịnh Thế Hoa có thể đang bị giam cầm tại chỗ này.

Ngoài “Khu ma nữ” ra, Thu Thu cũng còn chỗ nào để đến nữa đâu? Ngoài “Khu ma nữ” ra, còn có chỗ nào khơi gợi nỗi đau của anh nhiều nhất?

“Anh không hận em!”

Thu Thu cũng hét to đáp lại, chiếc khăn trong tay càng siết càng chặt, cùng lúc có thể nghe thấy tiếng rên yếu ớt phát ra từ Thịnh Thế Hoa.

“Cậu còn nhận ra tôi không? Thu Thu, hãy lập tức thả khăn ra!” Cảnh sát Vương to giọng nói: “Nếu không tôi sẽ bắn!”

“Cháu nhận ra chú! Nhưng chú không biết con người nằm trong tay cháu đây” - Thu Thu cúi đầu nhìn Thịnh Thế Hoa “Ông ta mới là hung thủ giết người! Ông ta cũng chính là con ác quỷ của vụ án giết người ở tiệm tạp hóa đường Nam Minh năm 1995! Cũng là ông ta năm 2000 đã giết chết cô giáo Mộ Dung! Tiền Linh cũng là do ông ta giết chết!”

Tiếng của anh vang khắp căn hầm tối tăm, làm tất cả mọi người có mặt đều thấy bất ngờ vô cùng.

Nhìn thấy Thịnh Thế Hoa bị khăn lụa siết đến trợn cả lòng trắng, Điền Tiểu Mạch lo lắng như lửa đốt hét lớn: “Thu Thu! Anh không được giết ông ấy, bởi vì ông ấy là...”. Cô chưa kịp nói ra hai chữ “bố đẻ”, bên tai đã vang lên một tiếng súng dứt khoát.

CHƯƠNG 31

"Không!"

Tiếng cầu xin như được thét lên từ trái tim của cô.

Một phát đạn đã bắn ra từ khẩu súng trên tay cảnh sát Vương.

Ông ấy cách Thu Thu khoảng chừng 20m, nếu là xông đến gần chỗ của Thu Thu thì nhanh nhất cũng phải mất tới 5 giây, rất có thể khi ấy Thịnh Thế Hoa đã tắt thở rồi.

Phát đạn cuối cùng cũng đã bắn trúng Thu Thu.

Máu đã văng ra "Khu Ma nữ".

Máu cũng bắn lên trên khuôn mặt của Thịnh Thế Hoa, những vết máu dù không phải là của ông, nhưng cũng như là máu của ông vậy.

Thu Thu trông tả tơi như vừa bị giáng một đòn đau, ngã gục trên nền xi-măng phủ đầy băng tuyết.

Vài viên cảnh sát nhanh lẹ ập tới, nhưng anh không có bất cứ ý định phản kháng nào, trông anh bây giờ giống như đang bị xiềng xích trong màn đêm đen tối dưới căn hầm cách đây mười năm, từ lâu anh đã là một bóng ma vất vưởng.

Điền Tiểu Mạch.

Cô như vừa bị rơi xuống vực sâu thăm thẳm ở "Khu Ma nữ".

Cảnh sát Vương cất súng vào bao, ông đỡ lấy Tiểu Mạch như đang đỡ một người bại liệt, toàn thân không còn sức lực.

Hai cảnh sát còn lại nhanh chóng nới lỏng khăn lụa trên cổ Thịnh Thế Hoa, nới lỏng năm vòng dây trói quanh người ông, đặt cơ thể của ông lên cáng khiêng ra ngoài, sự sống của ông mong manh như ngọn đèn trước gió

Điều làm người ta không thể ngờ tới là sau khi Thịnh Thế Hoa ho sặc sụa, vẫn cố sức thều thào: "Tại sao lại nổ súng? Tại sao không bắn chết tôi đi cho rồi?... Anh ta vẫn còn sống chứ?"

Cảnh sát Vương ghé sát vào nghe ông ta nói: "Còn!"

Mặt của Thịnh Thế Hoa vẫn còn đầy những vết máu của Thu Thu, ông thành thật thừa nhận: "Là tôi... là tôi đã giết.... Hứa Bích Chân... mùa hè.... năm 1995..."

Ông Vương lắc đầu nói: "Chúng tôi đến để cứu anh, không ngờ là anh tự nói ra điều này, đây có còn là anh nữa không?"

Trong gian nhà lúc này lại xuất hiện thêm hai người nữa: là bà Thịnh và Thịnh Tấn, hai người họ vội vã chạy đến bên chồng, bên cha mình, cùng khiêng cáng ra ngoài trong tâm trạng lo lắng xót thương.

Nhưng Thịnh Thế Hoa không chú ý tới sự xuất hiện của vợ con, ông quay đầu nói với cảnh sát: "Đợi... đợi một chút... tôi thừa nhận... tôi đã giết Hứa Bích Chân... nhưng tôi không giết cô giáo Mộ Dung... cũng không... cũng không giết Tiền Linh...."

CHƯƠNG 32

Lễ Giáng sinh... Ngày bình yên.

Một ngày Giáng sinh tuyết rơi tầm tã.

Nhưng đối với Điền Tiểu Mạch, Thu Thu, Thịnh Thế Hoa, bà Thịnh và Thịnh Tán mà nói thì đêm tuyết hôm nay không hề bình yên chút nào cả.

Ngoài cổng vào “Khu Ma nữ”, khung cảnh đổ nát hoang tàn đến thê lương, lạnh lẽo dưới làn tuyết phủ, đường đi vào chật hẹp, đang có vài chiếc xe cảnh sát đỗ đó. Thịnh Thế Hoa - một nghi phạm của vụ án mười lăm năm trước, bị đưa lên một chiếc xe cảnh sát, người nhà của anh ta cũng bị cấm không được đi cùng. Chiếc xe này xuất phát trước, các xe khác cũng nối tiếp rời đi, những chiếc xe cảnh sát đang hướng đến một bệnh viện tốt nhất trong thành phố, sau khi được chữa trị và hồi phục, ông ta mới có thể được đưa về đồn cảnh sát và trại tạm giam.

Còn về phần Thu Thu, anh ta vẫn còn sống. Tuy ở “Khu ma nữ” lúc ấy chỉ có những ánh đèn nhấp nháy của cảnh sát nhưng khả năng thiện xạ của cảnh sát Vương thật là phi thường, viên đạn bay chính xác vào cánh tay trái của Thu Thu.

Vết thương của anh ta không nguy hiểm tới tính mạng, vẫn có thể tự mình bước đi, chỉ là máu của anh ta chảy nhiều, thấm ướt phân nửa chiếc áo. Cảnh sát đã sơ cứu tạm vết thương của anh, cũng không còng tay anh lại, việc áp giải lên xe được tiến hành thuận lợi, anh ta cũng sẽ được đưa đến bệnh viện mà Thịnh Thế Hoa đang nằm để chữa trị.

Thu Thu cắn răng chịu đựng cơn đau từ vết đạn bên cánh tay trái, ngăn cách bởi song cửa xe, mờ ảo dưới làn tuyết rơi, Thu Thu nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Điền Tiểu Mạch.

Tuyết đã làm ướt hết mái tóc của cô. Cô cũng đang nhìn anh qua khung cửa xe dưới làn tuyết, nhìn vào đôi mắt bị thương đầy khó hiểu của Thu Thu.

Đột nhiên, Tiểu Mạch không màng tất cả, đẩy cảnh sát Vương ra, chạy về phía chiếc xe đang nổ máy mà Thu Thu ngồi, tay đập đập vào khung cửa xe mà hét lớn: “Em xin thề! Năm mươi năm sau, em vẫn sẽ yêu anh như thế!” - Đây là câu mà nữ nhân vật chính trong phim “101 lần cầu hôn” đã từng nói.

Thu Thu áp chặt mặt mình vào cửa xe, môi miệng há ra mà chưa biết nói gì thì lại bị cảnh sát kéo về phía ghế ngồi.

Cảnh sát Vương kéo Tiểu Mạch lại, nhớ khuôn mặt người cha quá cố của cô, ông cũng không nở còng tay cô lại. Chiếc xe cảnh sát vô tình bỏ lại Điền Tiểu Mạch, băng qua con đường nhỏ phủ đầy tuyết rơi, biến mất trong buổi hoàng hôn của một đêm bình yên.

Cánh tay vạm vỡ của cảnh sát Vương giống như một chiếc còng sắt chắc chắn vậy, dù cho cô ấy có vùng vẫy thế nào cũng không thể nào động đậy được, cô chợt nhớ về hồi đầu mùa hè mười lăm năm trước, khi cô định nhảy tường tìm Thu Thu thì bị giáo viên bắt được và giữ cô lại trước cổng trường.

Cô ấy sẽ không thể nào trông thấy Thu Thu nữa rồi!

Cô ấy sẽ không thể trông thấy Thu Thu nữa? Mười năm, sự luân hồi dài đằng đẳng.

CHƯƠNG 33

"Em xin thề! Năm mươi năm sau, em vẫn sẽ yêu anh như thế!"

Ngày Giáng sinh ở "Khu Ma nữ".

Xe cảnh sát áp tải Thu Thu đã sớm biến mất ở phía xa xa, Điền Tiểu Mạch nói câu này với anh, tất cả mọi người đã nghe thấy kể cả vị hôn phu của cô.

"Điền Tiểu Mạch! Cô! Cô! Sao cô có thể?" - Thịnh Tấn không dám tin vị hôn thê của mình lại có thể nói với kẻ đã bắt cóc bố của chính hôn phu của cô những lời như thế! Anh thất vọng ngồi sụp xuống lớp tuyết phủ trên mặt đất. Bố anh thì thừa nhận mình là một phạm nhân giết người, hôn thê thì lại có thể đi yêu một kẻ tội phạm, cái đêm bình yên này với anh đã trở thành một đêm tận thế trong thế giới của anh.

Gặp một cú sốc như thế từ chính gia đình mình, bà Thịnh như sắp không thể chịu nổi nữa, toàn thân run rẩy, thế nhưng vẫn còn giữ được vài phần can trọng, kéo con trai đang ngồi bệt trên mặt đất đứng lên nghiêm nghị bảo rằng: "Đừng có bệ rạc như vậy!"

Cảnh sát lần lượt rời đi, vẫn còn lại một chiếc xe Audi A8, vốn là chuẩn bị sẵn để đưa Thịnh Thế Hoa về nhà.

Vẫn là bà Thịnh - người phụ nữ kiên cường này làm dịu đi bầu không khí căng thẳng trước, bà nói: "Chúng ta đến bệnh viện đi."

Thịnh Tấn giờ đây đã gần như hoàn toàn suy sụp, tài xế dìu anh vào xe ngồi, bà Thịnh vẫn giữ vẻ phong độ nói: "Tiểu Mạch, chúng ta cùng nhau về thành phố nhé? Cô muốn đến bệnh viện thăm chú!"

Điền Tiểu Mạch còn tưởng rằng, mẹ con Thịnh Tấn sẽ bỏ cô lại mà bỏ đi, cô gạt nước mắt với chút do dự: "Vâng ạ, cháu cũng nên đến bệnh viện thăm bác Thịnh".

Đương nhiên là cô còn muốn đến viện để thăm Thu Thu. Nhưng cô muốn đến thăm Thịnh Thế Hoa tuyệt nhiên không phải vì cô có một chút quan tâm nào với ông ta, cô chỉ muốn tìm lời giải cho bí ẩn cuối cùng.

Ngồi trong chiếc xe ấm áp, bà Thịnh không hề trách móc Tiểu Mạch, ngược lại còn nói vài lời khách khí: "Tiểu Mạch à! Cảm ơn con đã báo cho cảnh sát biết địa điểm này, cũng cảm ơn con kịp thời thông báo cho gia đình bác biết, không thì chồng bác đã gặp nạn rồi!"

"Đây là việc cháu nên làm thôi ạ."

Tiểu Mạch đã bình tĩnh trở lại, Thịnh Tấn lại quay về phía cô hét lên thô lỗ: "Điền Tiểu Mạch! Sao cô lại có thể nói mấy lời kỳ quặc đó với tên phạm nhân kia?"

"Xin lỗi, em nên nói với anh sớm hơn." -

Tiểu Mạch quay đầu về phía cửa sổ xe. "Nhưng, bao nhiêu năm qua, trải qua bao nhiêu sóng gió, tưởng như tất cả đã bị thời gian giết chết, cho đến gần đây, em mới dần dần nhớ lại."

Câu trả lời này không thể làm cho Thịnh Tấn vừa lòng, nhưng lúc anh vừa định tiếp tục gắt lên thì phát hiện ra bên mình đang thừa ra một thứ, đó là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Chiếc nhẫn giá trị hàng chục ngàn đô, Tiểu Mạch để trong túi xách cũng vài ngày rồi, hôm nay cuối cùng thì cô cũng đem trả lại cho anh.

"Con trai à, nhận lại nó đi." - Bà Thịnh nói một cách bình tĩnh, sau đó quay sang Tiểu Mạch. "Bác không trách cháu đâu."

"Cảm ơn bác!"

Điền Tiểu Mạch gật gật đầu cảm kích, cô còn lấy ở trong túi ra chiếc vòng tay bạch kim - là quà tặng mặt bà Thịnh cho con dâu tương lai, trả lại vào tay cho mẹ Thịnh Tấn.

Bà Thịnh không cất lên lời đành nhận lại chiếc vòng tay. Trong xe tràn ngập hương nước hoa, mùi hương như tạm thời phủ che cả nỗi bức dọc trong lòng con trai Thịnh Tấn của bà. Trong cái đêm bình

yên dưới màn tuyết rơi phủ dày này, Thịnh Tán đã mất đi tất cả, chỉ còn lại chiếc nhẫn kim cương vô tri vô giác, anh run run đặt nó vào trong lòng mình.

Trời sấm tối, dường như mỗi một con đường trong thành phố đều trong tình trạng kẹt xe, chiếc Audi A8 rất khó khăn băng qua những con phố đầy tuyết phủ. Bên đường đâu đâu cũng là biển quảng cáo và những bức tranh về Noel, đôi khi lại trông thấy đôi tình nhân đi bên nhau thật lãng mạn.

Tiểu Mạch hít một hơi thật sâu, thẳm sâu trong lồng ngực như đang sắp nổ tung của mình cô âm thầm tự hỏi bản thân: “Phần còn lại của bí ẩn liệu trong đêm nay có lộ ra không?”

CHƯƠNG 34

Bệnh viện.

Bên ngoài cửa sổ lúc này vẫn là một ngày Giáng sinh trong màn tuyết rơi dày.

Mẹ con Thịnh Tấn đã lên tầng mười chín, đến phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện - Nơi đây, Thịnh Thế Hoa đang được các bác sĩ kiểm tra sức khỏe.

Điền Tiểu Mạch lên tầng mười tám đến phòng phẫu thuật, ở đây Thu Thu cũng đang được các bác sĩ tiến hành phẫu thuật ngoại khoa, họ phải tiến hành lấy viên đạn găm trên tay trái của anh ấy.

Trước cửa phòng phẫu thuật, ông cảnh sát Vương giữ Tiểu Mạch lại nghiêm nghị nói: “Cô bé! Đừng ngốc nữa, hấn là một tên tội phạm!”.

“Cháu yêu anh ấy!”

Câu đáp lại như đinh đóng cột, cô nói dường như đã chạm tới giây thần kinh nào đó trong đầu của ông Vương, ông thở dài: “Hãy! Mười lăm năm trước, cháu có nhớ vào một buổi tối, để điều tra lại lịch, manh mối của một tên tội phạm giết người, ông Điền - bố cháu đã đi Chiết Giang một chuyến. Khi ấy là mẹ của Thu Thu mới bị giết không lâu, Thu Thu ở ngay trong nhà của cháu, ông ấy lo lắng khi để hai đứa bé như các cô cậu ở nhà một mình, nên phải tới đến nhà ở qua đêm. Tôi và Thu Thu đã cùng ngủ trong cùng một phòng, nhưng bất luận thế nào thì tôi cũng không thể nghĩ tới sau này sẽ xảy ra chuyện động trời như thế.”

“Đừng nói là chú không ngờ tới, mà ngay cả bản thân cháu cũng không thể ngờ được, bất cứ ai cũng không thể ngờ được!”

Cô nhắm mắt lại như đang ngẫm nghĩ điều gì đó: “Nhưng, nếu để chúng cháu bắt đầu lại lần nữa, mọi việc vẫn sẽ có một kết cục tương tự thôi.”

Đột nhiên, cảnh sát Vương nói một câu thật lòng: “Tối nay, chú lại hồi tưởng về buổi tối của mười lăm năm trước, bỏ qua những khác biệt trong xuất thân của hai người, chỉ đơn thuần nhìn một anh chàng thiếu niên với một cô bé như cháu.... Hai đứa các cháu.... số mệnh.... cuối cùng thì chú cũng phải tin vào số mệnh rồi...!”

“Mệnh?”

“Số mệnh ư?”

Cô không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều nữa, nhanh chóng trở về với hiện thực: “Chú Vương, khi nào thì cháu mới được gặp anh ấy?”

“Ít nhất thì không phải là tối nay.”

“Anh ấy vẫn ổn chứ? Không xảy ra chuyện gì với anh ấy chứ?”

“Phải đợi phẫu thuật xong mới nói được, nhưng chú thấy vết thương của nó không đáng ngại, không đến nỗi tàn phế cánh tay đó. Nhưng mà, chú lo nó sẽ tự sát, cảnh sát sẽ trông chừng nó 24/24 - Cháu hiểu không? Trước hòng súng của chú mà nó còn cố siết chết Thịnh Thế Hoa, điều này chứng tỏ nó đã chuẩn bị sẵn cái chết từ lâu rồi!”

“Đừng mà!”

Trong lòng Tiểu Mạch âm thầm cầu nguyện: “Thu Thu, anh có thể chết trong tay của bất cứ ai, nhưng anh đừng chết trong tay của chính bản thân mình!”

“Thôi được rồi, chú hứa với cháu, chú sẽ trông chừng nó cẩn thận, cũng giống như mười lăm năm trước, bố cháu đã từng trông nom nó như vậy.”

“Cháu cảm ơn chú!”

Từ trong đáy lòng mình, Tiểu Mạch vô cùng cảm kích ông Vương và còn khâm phục tài thiện xạ của ông, ông đã không lấy mạng Thu Thu với phát súng đó.

“Cháu có thể hỏi chú thêm một câu không?” Thừa lúc xung quanh không có ai, ông Vương đáp khẽ: “Nói đi”

“Thịnh Thế Hoa khi nấy nói là thật sao? Hung thủ giết hại cô Mộ Dung và Tiền Linh là một người khác ạ?”

Ông Vương bắt đầu cảm thấy khó xử nhưng vẫn gật đầu và nói: “Tiểu Mạch à, coi như là nể mặt bố cháu vậy! Tại hiện trường vụ án giết người bằng khăn lụa năm 1995, năm 2000 và năm 2010, cảnh sát đều lấy được dấu vân tay của hung thủ, chú có thể nói chắc chắn với cháu hung thủ sát hại cô giáo Mộ Dung và Tiền Linh là cùng một người, nhưng tuyệt đối không phải là người đã giết Hứa Bích Chân năm 1995.”

Điền Tiểu Mạch quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết rơi dưới ánh đèn đường trong màn đêm đen tối, giờ cô đã hiểu ra quả thực có hai con quỷ hại người: một con giết mẹ của Thu Thu vào năm 1995, một con khác lần lượt giết chết cô Mộ Dung năm 2000 và Tiền Linh năm 2010.

CHƯƠNG 35

Một phút sau.

Trong cùng một bệnh viện, tầng mười chín.

Đây là phòng điều trị đặc biệt, nghi phạm giết người mười lăm năm trước - Thịnh Thế Hoa đang nằm trên giường bệnh, vẫn hôn mê bất tỉnh. Y tá vừa tiếp nước cho ông ấy, giúp ông thay bộ đồ bẩn trên người bằng một bộ đồ bệnh nhân mới của bệnh viện. Thịnh Tấn cũng là một bác sĩ, anh ta cùng với bác sĩ trực ban ở đây cùng nhau kiểm tra tình trạng sức khỏe cho bố mình. Thịnh Thế Hoa xem ra không bị nguy hiểm tính mạng, chỉ là liên tiếp mấy ngày không được động đậy, nhưng trong thời gian đó vẫn được ăn được uống, do vậy chỉ cần truyền dịch xong là có thể hồi phục rất nhanh.

Cảnh sát Vương cùng đi với Tiểu Mạch đến phòng điều trị của Thịnh Thế Hoa.

Lúc này, vừa hay là lúc Thịnh Thế Hoa tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy vợ và con trai, ông thều thào nói: “Xin lỗi hai mẹ con!”

Con ác quỷ năm xưa cũng trông thấy cảnh sát Vương, hấp tấp hỏi: “Cậu ta... cậu ta... cậu ta sao rồi...?”

“Đang ở trong phòng làm phẫu thuật” - Ông Vương biết “anh ta” mà Thịnh Thế Hoa nhắc tới là ai.

Thịnh Tấn lại không hiểu “anh ta” mà bố mình hỏi là ai cả, anh trừng mắt nhìn cảnh sát Vương với một ánh mắt ghét bỏ. Anh ngồi sát bên cạnh bố mình hỏi: “Bố à! Bố chưa từng giết người, bố là người bị hại, tất cả đều do thằng bắt cóc kia làm, tên súc sinh ấy mới là kẻ giết người!”

“Không, Thịnh Tấn à, cậu ta chỉ là một người bị hại.”

Thịnh Thế Hoa quay đầu nhìn thấy Tiểu Mạch, nở một nụ cười có phần kì lạ: “Hơn nữa, tôi nói cho mọi người biết, người đó chính là con trai tôi!”

“Có phải đầu óc bố bị kích động quá mạnh không? Bố! Bố cần được nghỉ ngơi, đừng nói thêm gì nữa!”

“Thịnh Tấn, con còn có một đứa em trai, em trai cùng cha khác mẹ, tên nó là Thu Thu. Xin con đừng hận nó, tất cả tội ác đều do bố gây ra.”

“Không! Con không tin! Bố gạt con!” “Bình tĩnh!”

Bà Thịnh ngăn sự xúc động mạnh của cậu con trai lại. Bà trầm nghĩ, kết hôn đã gần ba mươi năm bà mới biết bí mật này - “Chồng mình thì ra vẫn còn một người con riêng?”

“Ông Thịnh, nếu ông đã thừa nhận giết Hứa Bích Chân năm 1995, tại sao còn phủ nhận vụ án năm 2000 và vụ án mới đây không phải do ông gây ra?”

Cảnh sát Vương vẫn còn nhớ rõ mười lăm năm trước, khi mà ông gặp cô Mộ Dung lần đầu tiên, bà ấy đã để lại cho ông những ấn tượng sâu sắc.

Trên tay vẫn đang cầm ống truyền dịch, Thịnh Thế Hoa không còn sức để giải thích nghiệp chướng mà ông gây ra năm nào nữa, chỉ nói về vấn đề quan trọng nhất:

“Năm 1999, Thịnh Tấn vẫn còn đang học lớp mười hai trường trung học Nam Minh, khi tôi đi họp phụ huynh cho nó thì gặp cô giáo ngữ văn Mộ Dung. Cô ấy là một người phụ nữ rất hấp dẫn, hiểu thấu được nỗi lòng của một người đàn ông như tôi. Tôi xin lỗi, rất nhanh sau đó tôi và cô ấy đã nảy sinh quan hệ, bí mật qua lại trong hơn một năm, cho đến khi cô ấy bị giết chết. Tôi thật không biết là ai làm cả, chỉ nghe nói là cô ấy bị một chiếc khăn lụa siết chết, chiếc khăn ấy chính là món quà tôi tặng cô ấy mấy tháng trước đó.”

Thịnh Tấn tròn mắt há miệng nghe bố kể, hình tượng người cha vĩ đại trong lòng anh giờ đây đã hoàn toàn đổ nát, hơn nữa còn biến thành một kẻ lạ lẫm nào khác chứ không phải bố mình.

“Bố xin lỗi, con trai của bố!”

Thịnh Thế Hoa nhìn vào đôi mắt của vợ: “Bà à, bà cũng biết rồi đó, trước giờ tôi chưa từng là một người đàn ông tốt, tôi thấy mệt mỏi khi gần ấy năm qua phải giả tạo để trở thành người đàn ông tốt,

người chồng, người cha tốt. Hơn một năm trước, tôi đi công tác, đi cùng tôi là cấp dưới Tiền Linh. Lần đi Nhật đó tôi đã bị say mê người phụ nữ này, cô ta cũng chủ động ngã vào lòng tôi. Sau đó, cô bé chia tay Thịnh Tấn, chúng tôi tiếp tục mối quan hệ bí mật này. Tôi sợ chúng tôi bị ai đó trong công ty nhìn thấy nên mỗi lần muốn gặp Tiền Linh tôi đều không dùng tài xế riêng, tự mình bắt taxi đi, tôi đeo kính râm, đội mũ, bịt khẩu trang và tin rằng không ai có thể nhận ra mình với bộ dạng như thế.”

Bà Thịnh lùi về phía Tiểu Mạch, không thốt được lên lời, giống như tảng núi băng vô tình, không thể tan ra vì chồng mình nữa. Con trai ông ấy thì giống như vừa bị thiên lôi đánh trúng, bố mình giết người và còn cướp đi người yêu cũ của mình nữa, càng không thể ngờ rằng, vị hôn thê của anh - Điền Tiểu Mạch lại đi yêu một kẻ bất cóc hèn mọn, mà kẻ bất cóc này lại là anh em cùng cha khác mẹ với anh!

“Ba tuần trước, ở quảng trường Hằng Long lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Mạch, trông thấy chiếc khăn lụa màu tím trên cổ cô ấy - chính là chiếc khăn mà tôi tặng cho Mộ Dung và Hứa Bích Chân, bởi vì nguồn hàng từ Iran đã bị cắt nên mấy năm nay không trông thấy chiếc khăn như thế nữa.”

Thịnh Thế Hoa quay đầu một cách khó nhọc sang nhìn Điền Tiểu Mạch:

“Xin lỗi cháu, trước đây bác phản đối Thịnh Tấn với cháu thành hôn vì bác là một kẻ giết người lần trốn, bác sợ con trai lấy một cô gái con cảnh sát sẽ như dẫn sói vào nhà, khiến bác ăn ngủ không yên. Ngoài ra, bác còn cảm thấy gia đình bác thuộc hàng danh gia vọng tộc, nên có quan hệ thông gia với người làm trong quan trường. Nhưng, hôm đó bác đã bị chiếc khăn lụa màu tím của cháu mê hoặc, lập tức làm thay đổi cách nghĩ của bác - Nhìn thấy cô gái quảng chiếc khăn lụa kiểu Esfahan như cháu làm bác trong chốc lát như thấy Hứa Bích Chân của mười lăm năm trước, và còn cả Mộ Dung của mười năm về trước, dường như cháu chính là hoá thân của họ. Lúc đó trong lòng bác đã có một tình cảm thân thiết đặc biệt với cháu. Bác hy vọng cháu có thể trở thành con dâu của bác, để mỗi ngày bác đều có thể nhìn thấy người con gái quảng chiếc khăn lụa màu tím ấy.”

Nghe đến đây thì Tiểu Mạch đã có câu trả lời: Thịnh Thế Hoa là kẻ bị chiếc khăn lụa mê hoặc, bề ngoài thì là một kẻ đạo mạo, nhưng thực chất bên trong lại là một kẻ biến thái, giống như mấy kẻ thích mấy em chân dài váy ngắn. Đặc biệt là ông say mê đến phát cuồng lên với chiếc khăn lụa màu tím kiểu Esfahan kia. Nên ông ta rất muốn những người phụ nữ mà ông ta thích quảng chiếc khăn lụa màu tím kia trước mặt ông ta - Cho dù ông ta hiểu chiếc khăn lụa màu tím này là chứng cứ giết người quan trọng để buộc tội ông.

Tiểu Mạch đưa mắt liếc nhìn qua vẻ mặt của bà Thịnh, nếu là người phụ nữ bình thường khác thì sẽ sớm phát điên rồi, bà lại chỉ nhìn chồng mình bằng ánh mắt lạnh như băng. Nhìn vào những dự vọng gian ác mà chồng mình đã giấu giếm bao năm nay, đây đúng là đau đớn tuyệt vọng.

Trên giường bệnh, Thịnh Thế Hoa thở dài một tiếng và nói:

“Thịnh Tấn nói cháu mua chiếc khăn đó trên Taobao. Buổi tối, bác trở về nhà, lên trang Taobao tìm mua kiểu khăn lụa này thì phát hiện ra “Khu Ma nữ”. Nhưng bác không dám để người ta biết là bác mua, bèn bảo tài xế của bác ra mặt tìm một thanh niên xã hội dùng tên giả để liên hệ rồi giao dịch ở toà nhà cũ. Sau đó bác đem chiếc khăn về nhà, bác nghĩ rằng việc này thần không biết quỷ không hay. Hôm đó, bác đi Bắc Kinh công tác, trước khi đi bác cùng Tiền Linh ăn tối. Bác đem tặng chiếc khăn cho Tiền Linh, nhưng cô ấy hình như có chút sợ sệt chiếc khăn này, không dám quảng lên, chỉ bỏ nó vào túi và đem đi. Hôm sau thì bác đã nghe tin cô ấy chết rồi.”

Bí ẩn ngày càng rõ ràng hơn rồi. Vào cái đêm trước khi Tiền Linh chết, cô nhận chiếc khăn lụa từ tay Thịnh Thế Hoa, mà trong thâm tâm lại cảm thấy sợ hãi. Có lẽ, cô đã sớm thấy được chiếc khăn kiểu này ở một cửa hiệu nào đó trong “Khu Ma nữ”, nhưng vì sợ hãi mà cô không dám mua, khi chiếc khăn này thực sự đã nằm trong tay cô thì cô lại nhớ tới chuyện của cô Mộ Dung, nhớ tới cái buổi sáng định mệnh ấy, nhớ tới chiếc khăn lụa màu tím siết quanh cổ cô Mộ Dung đến chết. Điều này làm cô cả đêm không thể nhắm mắt được, lại nhớ về tất cả mọi chuyện cũ hồi học lớp mười hai, bao gồm cả chuyện cô giả mạo chữ của Điền Tiểu Mạch, khiến cho Thu Thu bị nhốt dưới lòng đất và tưởng rằng đã giết chết anh ấy, cũng từ đó huỷ hoại cả đời Tiểu Mạch.

Tiền Linh tất nhiên cảm thấy vô cùng ân hận. Thậm chí, chiếc khăn lụa màu tím này làm cô nghi ngờ Thịnh Thế Hoa, hoài nghi tại sao ông ta lại muốn tặng chiếc khăn này cho cô? Lẽ nào ông ta cũng liên quan đến cái chết của cô Mộ Dung mười năm về trước sao? Nhưng tất cả những chuyện này cô chỉ có thể nói cho Tiểu Mạch biết, vì vậy mới gọi cho cô vào sáng sớm như thế, còn nói sẽ đào bí mật lên từ dưới phần mộ!

Nếu như Thịnh Thế Hoa biết được cả Mộ Dung và Tiền Linh đều đã biết về chiếc khăn lụa màu tím ấy thì ông ta gan có to đến đâu cũng không dám tặng chiếc khăn này cho họ. Tiếc là cô Mộ Dung mười năm trước đã hoàn toàn bị chết bởi chiếc khăn mê hoặc, vốn không hề nghi ngờ Thịnh Thế Hoa.

Thịnh Tán lại thêm một lần nữa nổi khùng lên: “Bố! Con thấy nhục nhã vì bố!”

”Bố xin lỗi... con à... nhưng bố không giết... Tiền Linh.”

Thịnh Thế Hoa nói nhiều đến như thế, dường như đã không còn sức lực:

“Bởi vì,... bố có chứng cứ rõ ràng không có mặt ở hiện trường khi ấy... Tối hôm đó... khi chia tay với Tiền Linh... bố lập tức đến sân bay Hồng Kiều... đúng giờ bay trên chuyến 9 giờ 30 phút.... chuyến bay tới Bắc Kinh... Cái... sân bay với công ty hàng không...”

Mấy câu cuối ông ta đã không còn sức nói tiếp nữa, quay đầu nhìn cảnh sát Vương, dường như những gì ông nói đã có được sự công nhận từ phía cảnh sát.

”Vậy hung thủ là ai?”

Điền Tiểu Mạch nhìn ra phía cửa sổ phòng bệnh, ngày Giáng sinh đầy trời hoa tuyết, như biến cả thành phố thành giống như truyện cổ tích...

CHƯƠNG 36

Phòng bệnh tĩnh lặng không một tiếng người, Thịnh Thế Hoa mệt mỏi nhắm mắt lại, chắc mệt quá thiếp đi. Không ai dám nói chuyện làm ông ta tỉnh giấc, mọi người cũng không biết phải nói thêm điều gì nữa cả.

Cho dù là một người rất biết kiềm chế như bà Thịnh cũng không thể tiếp tục ngồi lại nữa, bà cúi mặt đi ra bên ngoài phòng bệnh, có lẽ là muốn ở một mình - Ai cũng đều không thể chịu được cú sốc như thế.

Người phụ nữ khéo léo xinh đẹp ngoài năm mươi này cuối cùng cũng lộ ra trạng thái của một người sang sừng dốc bên kia của cuộc đời, một mình bà vào trong thang máy của bệnh viện, ra khỏi tòa nhà lạnh lẽo, bước vào trong màn trời đêm tuyết lạnh.

Ánh đèn đường trên cao sáng rực phía xa, các quán vỉa hè thật là đông khách, trên phố các đôi nam nữ qua lại nhộn nhịp và tiếng rao mười đồng một bó hoa hồng của một bé gái đầu đó vang lại.

Bà Thịnh bước vài bước trên nền tuyết, quay đầu nhìn lại vết chân của mình phía sau, cũng nhìn thấy hình bóng của một người phụ nữ khác - người phụ nữ trẻ hơn bà hai mươi tuổi, lặng lẽ theo sau bà, nhìn bà với đôi mắt không chút biểu cảm:

"Tiểu Mạch, sao cháu lại xuống đây?"

Bà chau mày thắc mắc và lùi lại một bước, Điền Tiểu Mạch tiến lại gần bà.

Hai người phụ nữ mặt đối mặt, Tiểu Mạch hít thở một hơi sâu trong gió tuyết, hai người ở gần đến mức có thể cảm nhận được hơi nóng mà đối phương thở ra.

Bà đã ngửi thấy mùi vị của tử thần.

Cuối cùng, Điền Tiểu Mạch gật gật đầu, xác nhận mọi phán đoán của cô.

"Bác gái, cháu đã biết rồi - biết ai là hung thủ giết chết Cô Mộ Dung và Tiền Linh rồi!"

"Ai?"

Tiếng "ai" của bà Thịnh hỏi một cách bình tĩnh lạ thường, dường như bà cũng đã đoán ra.

"Chính là người đang đứng trước mặt cháu đây."

Tiểu Mạch nói xong câu này thì phát hiện ánh mắt của bà Thịnh thoáng rung lên: "Bác?"

"Vâng."

"Tiểu Mạch à, cháu đừng có đùa như vậy nữa được không?"

Biểu hiện của bà Thịnh nghiêm túc bất thường, lúc này Thịnh Tấn cũng đến, anh ta lại khùng lên quát: "Tiểu Mạch, cô điên à, cô có thù oán gì với gia đình tôi à?"

Điền Tiểu Mạch không hề màng tới Thịnh Tấn, cô tiếp tục nói: "Bác gái, bác giấu mình thực quá tài tình, chỉ là có một điểm mà bác mãi mãi không bao giờ giấu được - đó chính là mùi hương trên người bác!"

"Nước hoa?"

"Đúng." Tiểu Mạch lại hít một hơi thật sâu. "Khi cháu ngồi trên xe của bác, ngồi bên cạnh bác, ngửi thấy mùi nước hoa oải hương hiệu Provence của bác liền nhớ ra mười năm trước - cháu là người phát hiện ra cô Mộ Dung sớm nhất, trên chiếc khăn lụa quấn quanh cổ cô ấy có mùi hương tương tự như mùi nước hoa của bác."

"Điều này thì có thể chứng minh điều gì chứ?"

"Cho dù mười năm trôi qua, nhưng chỉ cần cháu hồi phục trí nhớ, thì cháu cũng sẽ không thể quên đi mùi hương đó. Buổi sáng phát hiện cô Mộ Dung là kỷ ức sâu sắc nhất của cháu. Mười năm sau, ngày mà Tiền Linh chết cũng trên chiếc khăn quấn quanh cổ Tiền Linh một lần nữa cháu lại ngửi thấy mùi hương đặc biệt đó."

"Tuy nhiên, lúc đó cháu mới chỉ ngửi thấy mùi hương trên người cô ấy mà không nhớ ra mùi hương từ chiếc khăn lụa kia. Hôm đó, trên đường đi đến khu Resort cùng gia đình bác, bác đã cho cháu xem

lọ nước hoa mà bác yêu thích nhất, bác nói với cháu đây là loại nước hoa oải hương Provence được chiết xuất từ nhiều loại hương liệu quý, điều này đã dần dần gợi mở ra ký ức của cháu. Lúc đó, cháu mới nghĩ đến tác phẩm “Mùi hương” của Skinder. - có lẽ bác đã quên nửa sau tiêu đề của cuốn sách này: “Câu chuyện của một kẻ giết người!”

Bà Thịnh tuyệt nhiên bình tĩnh tự nhiên, ánh mắt không có bất cứ thay đổi nào: “Đúng, mùi hương nước hoa trên người bác rất đặc biệt, mà đúng là đã dùng mười mấy năm, là mùi hương độc nhất vô nhị trên thế gian này.”

“Không sai, đúng là mùi hương này, thế gian độc nhất vô nhị, mãi mãi không thể phai mờ được! Ký ức về loại hương này mãi mãi không thể mất đi trong mũi và trong tâm trí của người khác được. Bác gái, bác tất nhiên cũng hiểu được điểm này. Trước khi gây án, nhất định bác sẽ phải cẩn thận gột sạch đi mùi nước hoa trên người. Nhưng nếu một người ngày này năm khác đều sử dụng cùng một loại nước hoa, loại hương này sẽ thẩm thấu qua làn da, bất luận làm cách nào cũng không thể loại bỏ triệt để mùi hương đó, hơn nữa một người đã quen sử dụng loại nước hoa này sẽ không thể nhận ra được điểm đó.”

Câu nói này khiến bà Thịnh không lời nào chối bỏ được, nhưng bà lắc lắc đầu nói: “Điều này cũng không chứng minh được điều gì cả.”

Tuyết phủ đầy trên mái tóc của Tiểu Mạch, rồi từ từ tan ra, cô từ tốn nói: “Nước hoa một khi đã thấm qua loại chất liệu như chiếc khăn lụa kia sẽ rất dễ lưu lại mùi hương, cho dù chỉ là một chút. Khi bác đứng phía sau lưng cô Mộ Dung và Tiền Linh, dùng chiếc khăn siết chết họ, chiếc khăn quấn quanh cổ của nạn nhân cũng như trên tóc, trên quần áo của nạn nhân nhất định có sự tiếp xúc cọ sát dữ dội với tóc, cổ và ngực của hung thủ. Giả dụ hung thủ là một người phụ nữ có mái tóc dài. Mà tóc, cổ, ngực của người phụ nữ lại là những nơi dễ lưu giữ nhiều nhất mùi nước hoa”

Bà Thịnh thoáng giật mình đưa tay vuốt lên mái tóc đen dài của mình nói bằng quơ: “Ừm! Có vẻ cũng có lý.”

“Giống như mười năm trước, buổi sáng mà cô Mộ Dung bị hại, dù trải qua cả một đêm nước mưa gột rửa, cháu vẫn có thể ngửi thấy mùi hương còn đọng lại trên chiếc khăn lụa. Đúng rồi, hai chiếc khăn lụa giết người đó, khăn lụa biết nói, khăn lụa nói bác chính là hung thủ!”

Thu Thu thông qua con mắt phán đoán ra hung thủ thứ nhất, Tiểu Mạch lại thông qua mũi của mình nhận ra hung thủ thứ hai.

“Hàm hồ!” Lúc này thì Thịnh Tấn lại nhảy vào: “Cô có biết là muốn siết cổ một người tới chết cần tốn bao nhiêu sức lực không? Người phụ nữ lớn tuổi yếu ớt như mẹ tôi, sao có thể làm được đây?”

“Xin lỗi, anh có biết là khăn lụa Esfahan có độ co giãn thế nào không? Loại lụa thượng hạng chất liệu tự nhiên này là loại công cụ giết người tốt nhất! Huống hồ, cuối tuần trước ở khu Resort, bà Thịnh còn nói hồi trẻ bà từng tham gia đội ngũ trí thức tình nguyện viên, thường xuyên làm việc trên đồng ruộng như cánh mày râu, cánh tay sẽ trở nên rất khỏe, dáng vóc của bác đến bây giờ vẫn được như vậy cũng là do kiên trì tập luyện mà có. Cháu tin là lực siết của bác chắc chắn không yếu, lại cộng thêm chiếc khăn lụa phù hợp, hoàn toàn có thể thừa lúc đối phương không phòng bị - giết chết một người phụ nữ.”

“Đủ rồi!” - Bà Thịnh lắc đầu nói, “Tiểu Mạch, cô nói đi nói lại vẫn là mùi hương! Mùi hương - có thể làm bằng chứng không?”

“Tất nhiên là không thể, cho dù là cháu có ra toà làm chứng, cũng không thể chứng minh được khứu giác của cháu là chính xác. Thực ra, cháu cũng không thể qua mùi hương mà xác định bác gái chính là hung thủ. Khi cháu liên hệ mùi hương nước hoa oải hương Provence trên người bác với mùi hương trên những chiếc khăn lụa đã giết chết Mộ Dung và Tiền Linh, cháu cũng không thể hoài nghi bác. Trong mắt của cháu, bác gái là một người lương thiện cao quý, sao có thể là một kẻ giết người chứ? Hơn nữa, bác cũng không có động cơ giết người, lẽ nào bác chỉ vì báo thù Tiền Linh đã phụ bạc con trai của mình sao? Cháu thật không thể nghĩ ra một lý do giết người hợp lý cho bác, nhưng khi này trong phòng bệnh, mối tư tình của bác trai với Mộ Dung và Tiền Linh đã rõ ràng thì động cơ để bác giết người cuối cùng cũng trọn vẹn và đầy đủ. Thực ra khi bác trai thú nhận tội lỗi của mình, cháu có bí mật để ý các bác, ánh mắt của hai người có sự trao đổi, thực ra bác trai biết bác là hung thủ nhưng chỉ là không muốn nói ra.”

Một bông tuyết rơi vào trong mắt của bà Thịnh, môi của bà có chút tím đi:

“Ánh mắt? Được coi là chứng cứ sao?”

“Tất nhiên không phải! Nhưng mà, bác gái ạ, bác có chứng cứ vắng mặt như bác trai không?”

“Không có.”

"Thôi cháu cũng không vòng vèo nữa!" - Tiểu Mạch nói ra một cách đơn giản nhất: "Cảnh sát đã xác nhận lấy được dấu vân tay của hung thủ trong ba vụ trọng án năm 1995, 2000, 2010, chỉ cần so sánh với dấu vân tay của bà Thịnh đây là sẽ rõ ràng ngay!"

Nói đến đây, sắc mặt của bà Thịnh tái nhợt đi trước ánh mắt của Tiểu Mạch, cho đến khi bà cúi đầu xuống.

"Thôi được rồi, bác thừa nhận."

Câu trả lời nhặt nhẻo này của bà khiến Thịnh Tán không giữ được bình tĩnh nữa! "Không! Mẹ! Không phải vậy đâu!"

Bà Thịnh nói với con trai một cách nghiêm túc: "Con đừng chen vào!"

Tiếng gió tuyết rít mạnh dưới ánh đèn, không làm mờ đi ánh mắt của Tiểu Mạch, cô như nhìn thấy Mộ Dung và Tiền Linh, thấy họ đang vùng vẫy trong vòng khăn lụa siết chặt.

"Cảm ơn"

"Thực ra, năm 1995 tôi cũng đã phát hiện ra chồng mình đã phản bội, chỉ là tôi luôn yêu sâu đậm người đàn ông này, tôi không hy vọng vì một người đàn bà khác mà phải rời xa ông ấy và làm con tôi bị tổn thương. Tôi chỉ là đang chờ đợi, chờ đợi chồng tôi xử lý tốt vấn đề của ông ấy. Sau đó, tôi nghe nói người đàn bà đó bị giết rồi, tôi biết chắc chắn là chồng tôi làm. Tôi sẽ không tố cáo ông ấy, tôi coi như không biết chuyện gì xảy ra, chỉ muốn tiếp tục sống những tháng ngày tốt đẹp!"

Thịnh Tán chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đấy để chui xuống cho bớt tủi hổ:

"Mẹ! Tất cả những chuyện này đều là thật sao?"

"Phải." Bà Thịnh đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt trắng nhợt đi của đứa con trai.

"Năm 2000, mẹ phát hiện ra ba con không thể khắc phục được cái điểm yếu của một người đàn ông, tán tỉnh người đàn bà tên Mộ Dung kia. Mẹ đã chờ đợi ông ấy xử lý cho êm đẹp vấn đề của mình, nhưng không thấy ông ấy hành động. Mẹ quyết định thay ông ấy thực hiện. Đêm mưa gió ấy, mẹ bí mật đợi ở gần bên xe bus trên đường Nam Minh, mẹ nhìn thấy người đàn bà ấy cũng quàng một chiếc khăn lụa màu tím, đi cùng cô ta còn có một anh thanh niên, đợi khi người thanh niên kia rời đi, bên xe chỉ còn mình cô nữ giáo viên, nhân lúc buổi đêm mưa gió và xung quanh không có ai mẹ không nói không rằng tiến đến phía sau cô ta, chộp lấy chiếc khăn lụa cô ta đang đeo và siết cho đến khi cô ta tắc thở. Mẹ sợ ở bên xe bus thì sẽ nhanh chóng có người phát hiện ra, nên mẹ kéo thi thể cô ta đến một công xưởng bỏ hoang gần đó."

Ánh mắt của Điền Tiểu Mạch trở nên sắc bén và lạnh lùng: "Đáng tiếc, mưa to cũng không thể rửa sạch mùi hương của bác trên chiếc khăn lụa đó."

"Tiền Linh cũng là do tôi giết hại! Nửa năm trước tôi phát hiện ra cô ta và chồng tôi có tư tình. Ông ấy đã năm mươi lăm tuổi rồi mà vẫn giống như hồi trẻ vậy. Tôi cho ông ấy cơ hội để chuộc lỗi, nhưng ông ấy vẫn cứ không chịu động thủ, tôi lại phải đích thân ra tay thôi. Đêm hôm đó, nhân cơ hội chồng tôi đi công tác ở Bắc Kinh, 3 giờ sáng tôi đến phòng của Tiền Linh, cô ta đưa cho chồng tôi một chiếc chìa khoá nhưng ông ấy bình thường không dùng chiếc chìa khoá đó mà để nó ở trong két sắt của mình. Ông ấy không thể ngờ rằng tôi từ lâu đã giải được mật mã của chiếc két đó. Tôi lấy chiếc chìa khoá và đột nhập vào phòng của Tiền Linh. Không ngờ muộn như vậy rồi mà cô ta không ngủ, vừa hay tôi nhìn thấy trước cửa phòng vệ sinh có treo một chiếc khăn lụa màu tím, nhìn thấy chiếc khăn này, một lần nữa tôi nhớ lại cách giết người trước đây. Tôi nấp trong góc khuất của phòng vệ sinh, đợi khi Tiền Linh không một chút phòng bị đi ra, từ phía sau lưng cô ta tôi dùng chiếc khăn lụa siết cổ cô ta cho tới chết, thật không dễ dàng chút nào, chắc tôi già mất rồi!"

"Thêm một lần nữa hương nước hoa của bác bị lưu lại."

"Tôi đã vô cùng cẩn thận rồi, trước đó hai ngày tôi không dùng nước hoa, cố ý đổi một bộ quần áo mới, vậy mà vẫn để lại mùi hương". Bà Thịnh không hề lạc giọng chút nào, cho đến bây giờ cũng không có bất cứ một biểu hiện nào của sự hối hận:

"Sau khi giết Tiền Linh xong tôi lấy đi chiếc điện thoại di động của cô ta để huỷ đi chứng cứ về sự qua lại giữa cô ta và chồng tôi. Tôi đã xem qua những tin nhắn trong điện thoại của cô ta. Nhưng tôi không biết cháu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Mộ Dung, cho tới tận bây giờ tôi vẫn không thể ngờ được là cháu đã tiếp xúc với hai chiếc khăn lụa giết người ấy, càng không thể ngờ rằng cháu nhớ được mùi hương lưu trên đó rõ ràng như vậy. Cho dù tôi đã đề phòng mọi thứ, cũng không thể đề phòng được khứu giác với chiếc mũi tinh tường của cháu."

Tiểu Mạch cố gắng hết sức để kìm chế tim đập nhanh, tránh bị đối phương nhận ra sự kích động của mình: "Cho nên, bác không chút để ý mà cho cháu xem lọ nước hoa oải hương Provence của bác! Giấu

đầu hờ đuôi, bị cháu phát hiện ra bí mật về mùi hương của hung thủ giết người trên chiếc khăn lụa màu tím.”

“Đúng, hoàn toàn không nghĩ tới điểm này! Chỉ là tôi cho rằng tôi có thể khống chế cục diện, tôi không sợ cháu - một thiếu nữ trẻ tuổi chưa biết sự đời. Tôi nghĩ nếu Thịnh Tán đã yêu cháu như thế thì bác cũng không nên công khai ra mặt phản đối hai đứa, tránh để con trai hận mình cả đời.”

Bà Thịnh nói xong nhìn về phía con trai mình, Thịnh Tán tỏ vẻ hối hận nói:

“Mẹ! Con nghĩ lúc trước bố nói thật không sai, không nên lấy con gái của cảnh sát về làm dâu! Người phụ nữ này thật quá đáng sợ!”

Điền Tiểu Mạch nhìn người con trai này một cách vô cùng thất vọng, chỉ số thông minh và tình cảm của gia tộc này đời sau không bằng đời trước, anh ta còn không bằng một phần mười bố mình, trước đây cô yêu sâu đậm Thịnh Tán, có lẽ chỉ là bệnh thích trai đẹp và nhà giàu giống như các cô gái khác mà thôi.

Cô lại nhìn vào mắt của bà Thịnh, hỏi bà một câu cuối cùng: “Bác, thật sự đã từng có ý nghĩ sẽ làm mẹ chồng cháu sao?”

“Thật ra...” - Bà Thịnh cười gượng và lắc đầu nói: “Tiểu Mạch à, trước tới giờ tôi chưa từng thích cháu.”

“Cảm ơn bác, cuối cùng thì bác cũng đã nói ra lời thật lòng.”

“Ngay từ lần đầu cháu quàng chiếc khăn lụa màu tím, đột nhiên xuất hiện trước mặt thì trong giác quan thứ 6 của mình, tôi đã cảm thấy điều không hay. Tất cả sự ân cần và yêu mến của tôi với cháu đều là giả tạo - tôi đã giả tạo bao nhiêu năm như vậy, không có gì là không giả tạo được! Tất cả đều là vì con trai và chồng tôi, tôi phát hiện hai người đàn ông mà tôi yêu thương nhất lại thích cháu, say mê tới mức không thể tự thoát ra được, thực lòng tôi rất... đổ kỵ với cháu...!”

Điền Tiểu Mạch thấy mình thật may mắn khi còn sống tới tận tối nay:

“Đúng, lòng đổ kỵ đã khiến cho bà giết chết hai người phụ nữ, nói không chừng sau này tôi sẽ trở thành nạn nhân thứ ba cũng nên.”

“Không sai, cháu nằm trong kế hoạch của tôi: Tháng sau vào một ngày nào đó, khi cháu vẫn chưa trở thành con dâu tôi, mọi người sẽ phát hiện cháu đã chết một cách thần bí, trên cổ vẫn quàng chiếc khăn lụa màu tím. Điều này hoàn toàn là do cháu tự chuốc lấy, ai bảo cháu có chiếc khăn màu tím ấy, người ta sẽ nghĩ tới cái chết của Tiền Linh và nghĩ là phiền phức do mối quan hệ của hai người từ trước gây ra. Tất nhiên cũng có khả năng Thịnh Tán bị nghi ngờ bởi vì nó và hai người phụ nữ đã chết các người đều đã từng yêu nhau nhưng tôi sẽ thu xếp tốt chứng cứ vắng mặt ở hiện trường cho nó, mà không ai nghi ngờ tôi, chỉ cần cô chết đi!”

Bà Thịnh bình tĩnh nói hết mấy câu lạnh lùng vô tình đó, ngửa mặt lên cười trong màn đêm lạnh lẽo tuyệt bay.

Nghe thấy tiếng cười man rợ của mẹ mình, Thịnh Tán cũng không chịu nổi giữ chặt mẹ mình nói: “Mẹ! Mẹ không giết ai cả, mẹ hoang tưởng rồi, đây toàn là những lời điên khùng mẹ tự nói ra, con phải đưa mẹ đi gặp bác sĩ tâm thần.”

Biểu hiện của Điền Tiểu Mạch không một chút thay đổi, cô đứng trên nền tuyết không một cử động, cô vừa tránh cho mình một kiếp nạn, nếu như không dựa vào chiếc mũi có trí nhớ siêu phàm, tháng sau có thể cô cũng giống như Hứa Bích Chân, Mộ Dung, Tiền Linh, bị chiếc khăn lụa màu tím giết chết, trở thành một thi thể xinh đẹp.

Đột nhiên, nhìn thấy đôi mắt đang mỉm cười của bà Thịnh, Tiểu Mạch cảm thấy ghê rợn, có gì đó như muốn nôn ra.

Ngoảnh đầu nhìn thế giới ngoài kia, biển quảng cáo bên đường không ngừng nhấp nháy dòng chữ: “Giáng sinh vui vẻ” và cả những con tuần lộc của ông già Noel.

Bà Thịnh đưa tay bắt lấy mấy bông tuyết đang rơi, nhìn tuyết tan dần trong lòng bàn tay.

“Tiểu Mạch, tôi sẽ đi đầu thú.”

Nói rồi bà men theo vết chân cũ khi bà đi đến đây, xuyên qua màn tuyết trước cổng toà nhà của bệnh viện. Thịnh Tán cũng cúi đầu đi theo mẹ mình, canh cánh trong lòng ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Mạch một cái.

Điền Tiểu Mạch vẫn đứng bất động trong làn tuyết rơi, ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của hai mẹ con họ, dần dần khuất bóng trong toà nhà của bệnh viện, cảnh sát Vương đang đợi bọn họ.

Một bông tuyết lạnh buốt đọng trên môi.

Từ trong túi xách cô cẩn thận lấy ra một mẩu giấy, dưới bóng đèn soi rõ dòng chữ - "Lòng anh buồn vì em".

Dòng chữ này được viết vào mười năm trước, dòng chữ bị chôn vùi dưới mộ mười năm trời, dần dần bị mưa tuyết làm nhòe đi, giống như một bức thư thời cổ đại được khai quật từ lòng đất vậy. Hễ gặp không khí thì sẽ bị tan ngay ra thành cát bụi. Năm chữ vô cùng bình dị này giống như năm con bướm đang dang rộng đôi cánh nhảy múa, cho đến khi hai chữ ở giữa kia hoàn toàn mất đi trong màn tuyết dày đặc.

Không có hai chữ "Lòng" và "buồn" ở giữa kia thì sẽ thành "anh vì em." "Anh vì em."

Điền Tiểu Mạch đã hiểu ý của câu này, ghép lại chính là lời thề ước mà một cậu thanh niên đã viết cho cô vào mùa hè năm cô mười tám tuổi - "Anh yêu em."

Nó đến muộn mất mười năm, liệu có muộn không nhỉ?

Lại là một hàng lệ, hàng lệ ấm nóng, hoà tan những bông tuyết trên tờ giấy, cũng hoà tan nốt hai chữ "anh" và "vì" còn lại.

Cuối cùng, cô ngẩng cao đầu ngửa mặt lên nhìn xuyên qua màn đêm bao la, xuyên qua đêm gió tuyết đêm Giáng sinh, nhìn lên tầng thứ mười tám của bệnh viện, tưởng tượng cửa sổ nào là của phòng phẫu thuật, tưởng tượng người đàn ông ấy đã an toàn tỉnh dậy.

Cô mở to đôi mắt, trở về với tuổi mười ba...

HẬU KÝ

Khởi Nguồn - Mưa Sắt Tuổi Xuân.

Đầu xuân năm 2010, sau khi phần cuối “Kẻ cứu rỗi” của bộ sách “Nhân gian” được xuất bản, tôi bắt đầu lên kế hoạch cho một bộ tiểu thuyết dài kỳ.

Đầu tiên, tôi nghĩ đây sẽ là một bộ tiểu thuyết giả tưởng. Tiểu thuyết giả tưởng xảy ra trong hiện thực đời thường, chứ không phải là tiểu thuyết lịch sử như tôi mong muốn đã lâu, hay là tiểu thuyết giả tưởng lịch sử (về mơ ước này, tôi nhất định sẽ thực hiện sau này).

Tiếp theo, tôi nghĩ bộ sách này không thể lại giống như “Thiên cơ” và “Nhân gian”, những tiểu thuyết siêu dài, chia làm bốn kỳ hay ba phần rất đồ sộ, mà nên là một bộ tiểu thuyết dài kỳ đơn thuần hoặc nhiều đoạn khoảng hai mươi vạn chữ.

Cuối cùng, rốt cuộc nên viết một cốt truyện như thế nào?

Trước khi viết bất kỳ tiểu thuyết nào, tôi không bao giờ xác định trước chủ đề, chỉ đơn thuần là nghĩ ra một câu chuyện.

Khởi đầu của câu chuyện này, có một gian hàng bí hiểm trên mạng Taobao, gian hàng đó có tên là “Khu ma nữ” (Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ bộ phim của Nhật Bản “Điều kiện của Ma nữ”). Đây là bản giới thiệu đơn giản mở đầu câu truyện được đăng trên tạp chí “Ươm mầm”: Bắt đầu từ năm 2010 sau khi bố của Điền Tiểu Mạch hi sinh vì nhiệm vụ, phát hiện có một “Khu Ma nữ”, nơi “Có thể mua được bất kỳ những gì bạn muốn”, nằm ẩn nấp kín đáo trong một góc của trang web, đồng thời dần dần hồi tưởng lại từng chút từng chút ký ức mười lăm năm trước. Nhưng đây không phải là bản hoàn chỉnh của bộ tiểu thuyết các bạn đang đọc đây, mà là trực tiếp bắt đầu từ tháng 8 năm 1995, một buổi sáng sớm mùa hè mưa to gió lớn.

Bởi vì, sau khi bắt đầu lên ý tưởng không lâu, tôi lại nghĩ đến một cốt truyện khác. Vụ án giết người xảy ra nhiều năm trước, một cậu thiếu niên tầng lớp hạ lưu của xã hội tận mắt chứng kiến mẹ mình bị giết, chỉ có cậu ta mới có thể nhận biết khuôn mặt của hung thủ, sau đó cậu ta được người thụ lý vụ án nhận về nuôi, trùng hợp người cảnh sát này lại có đứa con gái cùng tuổi với cậu. Thế là, giữa đôi thiếu niên nam nữ này đã xảy ra rất nhiều chuyện tất nhiên sẽ phải phát sinh.

Sau đó, tôi nghĩ đến một giấc mơ tôi từng mơ. Khi tôi viết một quyển sách, tôi phát hiện ra rằng cuộc sống của tôi đã có sự thay đổi rất lớn, bên cạnh tôi xuất hiện những cảnh vật mà trong sách tôi viết, xuất hiện những nhân vật mà trong sách tôi hư cấu ra, tôi hoàn toàn chìm đắm vào trong cái thế giới do chính tôi sáng tạo ra đó.

Đây là ảo giác, hay là ảo giác có thực?

Thế là, tôi quyết định nhập cả ba ý tưởng thành một, đó là vào tháng 4 năm 2010.

Sau kỳ nghỉ Lễ lao động 1/5 năm 2010, tôi chính thức bắt đầu sáng tác bộ sách này. Bản sơ khảo tốn thời gian không nhiều, vì những suy nghĩ và ý tưởng đã rất hoàn chỉnh, đặt bút viết một mạch là xong. Đặc biệt là đoạn 2/3 phía sau, thậm chí tôi còn viết được với tốc độ hơn 1 vạn chữ một ngày, liên tục duy trì trong năm, sáu ngày, ngày dài nhất lên đến 1 vạn 6000 chữ! Đây là kỷ lục cao nhất mà tôi lập được từ trước đến bây giờ (Kỳ thực tôi cũng không phải thức thâu đêm để viết, vẫn còn nhớ ngày hôm đó tôi bắt đầu viết từ buổi trưa, giữa khoảng thời gian đó vẫn nghỉ ăn tối như bình thường, rồi viết liên tục đến trước 24 giờ). Tôi không nghĩ rằng với tốc độ viết như vậy sẽ ảnh hưởng đến chất lượng tác phẩm, bởi vì đó chính là lúc cảm xúc của tôi tràn trề nhất, linh cảm nhạy bén nhất. Những ngày hôm đó rất nhiều lần bị cảm động vì Tiểu Mạch và Thu Thu, “cứ viết rồi viết, rồi không kìm nén nổi nước mắt chảy ra! Có những lúc bên tai cứ vang lên những giai điệu của các ca khúc tôi nhắc đến trong tiểu thuyết như “Cái giá của tình yêu” “Thế giới tươi đẹp” “Que diêm thiên đường” v.v..., trong phút chốc, tôi cảm giác mình chính là nhân vật chính, mình đang trải qua những cung bậc cảm xúc yêu thương hờn giận như bọn họ, cảm nhận được sự khủng hoảng và tuyệt vọng y như họ, dường như thực sự đối mặt với một khe sâu không cách nào vượt qua.

Cũng may, ít nhất là người sáng tác ra khe sâu này cho tác phẩm, tôi vẫn vượt qua được.

Không chỉ là khe sâu trong quyển sách này, cũng có những khe sâu trong những tác phẩm trước đây tôi viết. Sau khi vượt qua khe sâu đó, tôi cảm thấy mình trong phút chốc như bừng tỉnh, như sáng tỏ, trước mắt là một không gian rộng mở, một cảm giác cô độc như chưa từng có.

Tiếp

Thứ 4 ngày mùng 7 tháng 7 năm 2010, thời điểm oi ả mùa hè. Khi bản sơ thảo của tác phẩm này viết xong, chuẩn bị đăng giới thiệu lên tạp chí “Uơm mầm”, tôi bắt đầu một thời kỳ thức đêm cực độ - nghĩ một cái tên hay cho sách mới.

Thời điểm sớm nhất, tôi đặt tên “Áo giác chân thực”, sau đó trải qua hàng loạt những cái tên khác như “Kẻ giữ hy vọng khu cấm địa”, tôi bỗng nhiên nghĩ đến tác phẩm “Đi tìm thời gian đã mất” của Marcel Proust.

Vậy là tôi đã lấy tên “Mưa sát tuổi xuân”. Cảm ơn trời đất, dường như mỗi người khi nghe đến cái tên sách này đều vỗ đùi khen hay.

Thậm chí, có một nữ đạo diễn nổi tiếng trong nước cùng với người biên tập của bà, chỉ vì nghe cái tên “Mưa sát tuổi xuân” này mà muốn mua lại bản quyền dựng phim cho tác phẩm, sau này bị tôi từ chối khéo. Tôi hy vọng dựng phim có sửa đổi thế nào, cũng phải giữ lại chủ đề “Mưa sát tuổi xuân”.

Tháng 11 năm 2010, tạp chí “Uơm mầm” bắt đầu đăng tải giới thiệu tác phẩm này, rất nhiều các nhà xuất bản liên hệ với tôi để thảo luận về việc xuất bản sách. Đến tận mùa xuân năm 2011, tôi mới xác nhận chính thức đối tác xuất bản hiện tại, Công ty TNHH Văn hóa kinh điển mới.

Ngày mùng 4 tháng 8 năm 2010, bản chỉnh sửa lần hai; Ngày 23 tháng 12 năm 2010 bản chỉnh sửa lần ba; ngày 16 tháng 2 năm 2011 bản chỉnh sửa lần bốn, ngày 15 tháng 3 năm 2011 bản chỉnh sửa lần năm, ngày 26 tháng 3 năm 2011 bản chỉnh sửa lần sáu, ngày 24 tháng 4 năm 2011 bản chỉnh sửa lần bảy.

Hiện tại, tác phẩm các bạn đang đọc chính là “Mưa sát tuổi xuân” đã trải qua bảy lần chỉnh sửa.

Chữ cuối cùng mà tôi sửa cũng chính là chữ cuối cùng của toàn bộ tác phẩm.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại dành thời gian dài như vậy, sức lực nhiều như vậy cho một bộ tiểu thuyết dài kỳ đơn thuần.

Có lẽ là bởi vì tôi muốn có một tác phẩm kinh điển do mình viết. Đã là tiểu thuyết giả tưởng cho mọi tầng lớp xã hội; đã là một câu chuyện tình bên ngoài chiếc áo giả tưởng, vậy thì nên viết làm sao cho ba yếu tố giả tưởng, xã hội, tình yêu này đạt đến kinh điển.

Trước tiên, bộ sách này xuất hiện ba vụ án mạng, mặc dù không được coi là nhiều, nhưng cũng không hề đơn giản, trải qua mười lăm năm đằng đẳng, hung thủ dùng phương thức giống hệt nhau để giết hại ba người phụ nữ xinh đẹp. Tôi hy vọng rằng đến tận những trang cuối cùng các bạn mới giải mã được những bí ẩn đó. Tôi lại càng mong một trong các bạn, có người có thể giải ra trước được bộ mặt của ác quỷ.

Sau nữa là, từ trước đến nay tôi chưa từng viết được tác phẩm nào như cuốn này, vô ý hay cố ý thể hiện thế giới mà chúng ta đang sống. Lần đầu tiên tôi viết về tầng lớp nông dân công nhân, lần thứ hai viết về tầng lớp trí thức, lần thứ N viết về cuộc sống học đường, còn có tầng lớp nhân viên phục vụ, người lang thang, thậm chí là giai cấp quyền quý. Về không gian, câu chuyện chủ yếu xảy ra tại Thượng Hải, nhân vật nam chính đến từ phố huyện nhỏ vùng Tây Bắc. Tôi còn viết về công nhân nông dân vùng tam giác sông Chu Giang Quảng Châu (Tôi cho rằng họ chính là những người đại diện nhất cho đa số đồng bào chúng ta), thậm chí còn có cậu thanh niên đến từ Đông Bắc. Duy nhất tôi bỏ qua là Bắc Kinh. Kỳ thực, nếu như các bạn để ý kỹ, cũng vẫn có thể phát hiện những nội dung liên quan đến Bắc Kinh. Về mặt thời gian, câu chuyện bắt đầu từ năm 1995, trải dài qua mười lăm năm, đến tận năm 2010. Nhưng cũng có một phần các chuyện xảy ra sớm hơn trước nữa, nó đã lấy đi rất nhiều những tuổi thanh xuân tươi đẹp. Nếu như tính cả tương lai mà câu chuyện đề cập đến, vậy thì thời gian của câu chuyện này có thể nói là trải dài qua ba mươi chín năm. Đằng đẳng ba mươi chín năm trời, đã vượt quá xa năm tháng của cả một đời người. “Mưa sát tuổi xuân” cũng không chỉ viết về câu chuyện của một đời người.

Cuối cùng, là tình yêu. Tôi không kỳ vọng các bạn rơi nước mắt vì nhân vật nam nữ chính của tác phẩm này, nhưng về phía tôi thì không thể kìm nén nổi nước mắt của mình. Cuộc đời nếu chỉ như lần đầu tiên gặp gỡ!

Vậy thôi, còn một vấn đề nữa: Tiểu thuyết như thế nào mới được coi là tiểu thuyết đích thực?

Câu hỏi này cũng giống như hỏi “Con người như thế nào mới được coi là người chân chính?”

Nghe ra có vẻ nhạt nhẽo, nhưng trong thế giới mà chúng ta đang sống, thực sự có rất nhiều người, không phải là người.

Bởi vì những “Con người” đó nhất định phải để trong ngoặc kép, chắc các bạn tự hiểu.

Do vậy, nếu các bạn không cẩn thận bước vào thế giới văn học, thực sự có rất nhiều tiểu thuyết, không phải là tiểu thuyết.

Xin thứ lỗi, tôi vẫn phải nhắc lại lời mà giáo viên ngữ văn đã nói.

Tiểu thuyết có ba yếu tố: Tình tiết, hoàn cảnh, nhân vật.

Thông thường, nếu là kể câu chuyện, chỉ cần có tình tiết và hoàn cảnh là được rồi, có những cái đơn giản đến mức hoàn cảnh cũng có thể bỏ đi, ví dụ như những đoạn nhỏ được truyền gửi qua điện thoại di động. Thực sự là rất nhiều “Tiểu thuyết” chúng ta nhìn thấy ở hiệu sách, đa phần chỉ có tình tiết, không có nhân vật. Nhân vật trong đó, cơ bản chỉ là công cụ phục vụ cho tình tiết, hoặc là bị câu chuyện đẩy qua đẩy lại như là những xác sống vô hồn, vừa không có tính cách rõ ràng, cũng thiếu mọi sự thay đổi.

Nhân vật: Nhân vật thực sự đang ở đâu? Nhân vật thực sự được độc giả ghi nhớ đang ở đâu? Rất nhiều câu chuyện xem qua thì thấy rất hấp dẫn, có thể làm cho người ta đọc một mạch đến hết, nhưng tại sao rất nhanh lại bị lãng quên đi? Bởi vì, không có một nhân vật nào để lại cho người đọc ấn tượng sâu sắc. Tại sao chúng ta lại thích tiểu thuyết của Kim Dung? Không phải chỉ là những tình tiết hấp dẫn gay cấn, mà hơn hết là những Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Dương Quá, Tiểu Long Nữ, những nhân vật này có thể làm cho người đọc khắc cốt ghi tâm cả cuộc đời. Đây mới chính là tiêu chuẩn tôi nhận định một tiểu thuyết hay.

Tiểu thuyết giả tưởng, liệu có thể vừa có cốt truyện hay, lại vừa có thể có nhân vật làm cho người ta ghi nhớ không?

Chuyện

“Mưa sát tuổi xuân”, câu chuyện bắt đầu từ năm 1995.

Trong sách tôi đã đề cập đến:

Năm 1995, Đặng Lệ Quân qua đời.

Năm 1995, Trương Vũ Sinh vẫn còn sống. Năm 1995, Mã Cảnh Thao bắt đầu nổi tiếng trên màn ảnh.

Năm 1995, rất nhiều người nhớ đến “Chuyện tình Tokyo”.

Năm 1995, 7 giờ sáng ngày mùng 7 tháng 8.

Năm 1995, tôi đang làm gì?

Đây có lẽ là giai đoạn khó khăn buồn khổ nhất thời niên thiếu của tôi, vẫn còn nhớ có một quyển sổ nhỏ luôn bên cạnh tôi, hàng ngày tôi đều bí mật ghi lại những cảm xúc của mình, viết lại những dòng thơ những bài tản văn vô cùng ngô nghê. Lúc đó tôi chưa từng nghĩ đến sau này cuộc đời mình sẽ gắn với hai chữ “Nhà văn”.

Năm 2000, tôi viết bộ tiểu thuyết đầu tiên “Bắt cóc” được nhận giải thưởng, vẫn nhớ câu đầu tiên là “Tôi bước ra từ thư viện thượng Hải, trong lòng ôm quyển sách “Hồi ức những ngày đã qua”, nhưng tôi biết rõ ràng, thực ra tôi chẳng có những ngày đã qua để mà hồi ức”. Tiếp đó, chính tại cửa thư viện Thượng Hải, “Tôi” đã bắt cóc người con gái sau này được “Tôi” yêu.

Bây giờ nghĩ lại đúng là không thể tưởng tượng được, tại sao lại cứ muốn viết những chi tiết trong cuốn “Hồi ức những ngày đã qua” mình đang giữ trong lòng? Bởi vì, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa đọc hết hoàn toàn câu chuyện này, lúc đó thời niên thiếu, tôi thực sự cảm thấy chẳng có những ngày đã qua gì cả để mà hồi ức. Có lẽ chẳng qua chỉ là cảm giác làm như vậy để tỏ ra mình có văn hóa mà thôi, cũng giống như trong nhiều bài văn của những văn nghệ sĩ trẻ tuổi, luôn thích thêm một chút nội dung liên quan đến Trương Ái Linh, Lý Bích Hoa, Kawabata Yasunari, Marguerite Duras, thậm chí García Márquez.

Tuy nhiên, giấc mơ mười năm đã tỉnh, phát hiện ra rằng tất cả những gì mười năm trước... mười lăm năm trước... Thậm chí là thời tiểu học, đều là những ngày tháng đã qua vô cùng gần gũi và đáng yêu, những ký ức đáng nhớ như thế cứ dội về. Ví dụ như bài nhạc phim truyền hình Hồng Kong Đài Loan nổi tiếng hồi đó, giờ đây tôi đang ngồi trước máy tính nghe lại “Trần duyên” của La Văn, “Trần duyên như giấc mơ, bập bênh không bằng phẳng, đến bây giờ đã thành mây khói...” Đoạn điệp khúc “Đường dài dang dặc, gập ghềnh không như ý, con người phiêu bạt, hưởng tận đam bạc nhân tình, nhiệt tình nhiệt huyết, đổi lại lạnh nhạt cô đơn, bao nhiêu chân tình trở thành cô độc” dường như vẫn vang lên bên tai (Rất xin lỗi, dường như chỉ có kết hợp với âm nhạc mới có cảm giác). Rất nhiều trong số các

bạn không biết La Văn là ai, hoặc là chưa từng nghe nói đến bộ phim truyền hình Đài Loan “Hương hoa quế tháng 8” phải không.

Thêm ví dụ nữa, thời cấp hai, sau khi tan học chơi trò Đại chiến tứ quốc với bạn bè, giờ đây đã trở thành trò vui duy nhất của tôi; lại thêm nữa, nửa đêm ôn bài ngẫu nhiên gặp người con gái đẹp, âm thầm để ý cô nàng một năm, kín đáo viết hai bài thơ về cô trên quyển sách, nhưng tổng cộng chỉ nói nửa lời, và không có tin tức gì về cô ấy nữa (Trời ạ, bỗng nhiên nghĩ tới, đến giờ mà tôi vẫn còn nhớ rõ tên cô gái!). Tiếp ví dụ, trước đây mấy ngày tôi đi công viên Trường Phong, đây là nơi trước đây đã nhiều lần đến chơi, vậy nhưng không còn tìm được núi Thiết Bích tôi yêu ngày trước nữa, chỉ còn trước tượng đài đội xung kích, điều này làm tôi nhớ đến lớp dự bị năm đó đứng trên thảm cỏ này, biểu diễn thối sáo cho thầy trò toàn trường - chính là bài hát chính bộ phim của Quỳnh Dao “Vương hậu”; ví dụ như...

Dương nhiên, nếu bạn sinh ra vào những năm 90 của thế kỷ 20, có lẽ sẽ không có những ký ức như vậy.

Quá trình viết truyện “Mưa tuổi xuân”, tôi đã dẫn dùng rất nhiều ca từ của những bài nhạc trẻ những năm 90 thế kỷ XX và đầu thế kỷ XXI, ví dụ như “Tôi là con chim nhỏ”, “Que diêm thiên đường”, “Cái giá của tình yêu”, “Yêu suốt cuộc đời”, “Cuộc sống tươi đẹp”, “Chúng ta đều là đứa trẻ ngoan”, “Trong mùa xuân”. Cảm ơn những nhà làm nhạc, cảm ơn nhạc phẩm và tiếng hát của họ, đã cùng tôi trải qua những ngày tháng đã qua để trưởng thành, đã đi cùng tôi những đêm ngày sáng tác tác phẩm này, cho tôi cũng như những nhân vật trong tác phẩm sự đồng cảm bàng hoàng và bi thương. Mỗi khi những giai điệu này vang lên bên tai, tôi dường như trở thành những anh ấy hay cô ấy trong tác phẩm của mình.

Chúng ta muốn hồi ức những ngày tháng đã qua, thời gian thì vẫn không ngừng trôi. Tất cả đã đi qua thì không trở về được, dù cho bạn đã quên hay dù cho bạn có hoài niệm.

Một đoạn quan trọng trong tác phẩm, tôi đã viết những lời như sau.

“Cuộc sống là gì?”

“Chúng ta sinh ra, sau đó chết đi.”

Mặc dù, vô cùng tàn khốc.

Nhưng, đây là sự thật của cuộc sống.

Hợp

Trong phần mở đầu của tác phẩm, tôi đã dẫn dùng một câu trong bài thơ “Nơi hoang vắng” của Thomas Stearns Eliot.

Tôi cho bạn xem sự sợ hãi trong cát bụi.

Đây đã là lần thứ hai tôi dẫn dùng bài thơ này. Lần trước là cách đây mười năm, khi đó tôi đang làm việc ở bưu điện Thượng hải, một nhân viên trẻ hai mươi tuổi đầu, trong tiểu thuyết dài kỳ thứ hai của tôi “Lời nguyện”, tôi đã dẫn dùng một đoạn trong bài “Nơi hoang vắng”. Cách mười năm sau, tôi cũng đã trưởng thành lên, cũng tiết chế rất nhiều, do vậy chỉ dẫn dùng một câu này thôi. Kỳ thực, tôi thích câu mở đầu hơn, “Tháng tư thật là tàn nhẫn”, bắt đầu từ khi đọc bài thơ này, đến tận bây giờ, dù là một vạn năm sau. Thật trùng hợp, vào thời khắc này khi tôi đang gõ những con chữ trên bàn phím, cũng chính là một buổi đêm của ngày cuối tháng 4, dưới tán cây ngoài cửa sổ rải đầy những cánh hoa màu hồng, đây có lẽ cũng giống như năm đó Điền Tiểu Mạch mười tám tuổi, cùng cô giáo Mộ Dung bước qua những mùa xuân.

Tuy vậy, hồi tưởng lại chính mình khi mười tám, mười chín tuổi, tôi vẫn cảm thấy có nhiều điều tiếc nuối. Tôi không được hưởng thụ cái cảm giác vô âu vô lự như những người trẻ tuổi đó nên được hưởng. Lúc đó tôi đang mông lung suy nghĩ cho tiền đồ của mình, lo lắng liệu suốt đời mình cũng sẽ trải qua cuộc đời bình bình tẻ nhạt tại nơi bình bình tẻ nhạt. Tôi sợ rằng mình sẽ giống như những người trưởng thành xung quanh, dần dần mất đi tất cả những ngây thơ và nhiệt tình vốn có của tuổi niên thiếu, dần dần bị cuộc sống vật vờ vô cảm đồng hóa, dần dần bị cuốn vào sự tranh cãi chỉ vì vài trăm đồng hay vài gói đồ lúc thường cuối năm, dần dần bị đưa đẩy theo cuộc sống mà người khác đã sắp xếp sẵn cho mình.

Xin lỗi, cho phép tôi tự tình một chút như vậy...

Mặc dù khi chúng ta còn nhỏ, trời đã không còn xanh, nước cũng không còn trong; mặc dù khi chúng ta còn nhỏ, nhà trường lưu truyền những truyền thuyết thành công, mùi xăng dầu bay khắp trên thao trường; mặc dù khi chúng ta còn nhỏ, trên con đường gặp ghềnh mỗi lần về nhà, lo sợ gặp phải những người khách không mời; mặc dù lúc chúng ta còn nhỏ, mở những trang báo hay tạp chí, luôn nhìn thấy

những tiêu đề làm cho người ta không thể nào ngủ ngon; mặc dù lúc chúng ta còn nhỏ, câu chuyện cổ tích quen thuộc nhất không phải là “cô bé bán diêm”, mà là cô bé bán những bó hoa mười đồng trong đêm lễ Tình nhân.

Mặc dù, lúc chúng ta còn nhỏ... Kỳ thực chúng ta đã lớn lên rồi.

Tôi càng ngưỡng mộ hơn là trước tuổi mười sáu, lúc đó, mỗi người đều có ước mơ của mình.

Ước mơ thời tiểu học của tôi là trở thành một nhà khảo cổ, ước mơ thời cấp hai là trở thành họa sĩ (thậm chí đã từng hăng hái đăng ký thi vào Học viện mỹ thuật), cuối cùng mới vô duyên vô cớ trở thành một nhà văn - đến tận bây giờ tôi vẫn cảm thấy bất ngờ với hai chữ “Nhà văn” này. Đáng tiếc, tuyệt đại đa số mọi người đều không thực hiện được ước mơ của mình, họ bị thời gian vô tình và thế giới ngày càng dung tục cùng lúc giết đi những ngày tháng tươi đẹp. Bạn đã từng nghĩ xem, ước mơ thời niên thiếu là gì?

Tôi nghĩ đây chính là duyên trời định, mùa hè năm 2010, tôi muốn viết một câu chuyện cho những ngày tháng tươi đẹp đã mất đi của tôi cũng như những ngày tháng tươi đẹp đã mất đi của rất nhiều rất nhiều những người khác. Câu chuyện đó bắt đầu từ một vụ mưu sát xảy ra năm 1995, bắt đầu từ thời thanh xuân của một cô bé và một cậu bé, bắt đầu từ thời đại biến đổi khôn lường của chúng ta, bắt đầu từ một chuyện tình từ đơn thuần ngây thơ đến tuyệt vọng, bắt đầu từ một khe sâu, rồi đến chân tướng ba vụ mưu sát được làm rõ, rồi lại đến một bí mật được giữ kín mười lăm năm bị phát hiện, cho đến tận cuối cùng những ngày tháng tươi đẹp của chúng ta cũng như của những người quen thuộc xung quanh bị chôn vùi.

“Mưu sát tuổi xuân”

Tạm biệt “Virus”, tạm biệt “Quán trọ hoang thôn”, tạm biệt “Địa ngục tầng thứ 19”, tạm biệt “Khu mộ hồ điệp”, tạm biệt “Thiên cơ”, tạm biệt “Nhân gian”, tạm biệt tất cả những gì mình đã trải qua, bởi vì những ngày tháng tươi đẹp đã bị mưu sát.

Là ai đã mưu sát những ngày tháng tươi đẹp của chúng ta?

Xem hết cuốn sách, có lẽ, bạn đã có câu trả lời; hoặc là, bạn vẫn mông lung về điều đó.

Ít nhất, tôi vẫn khó để tổng kết được một đáp án tiêu chuẩn. Nhưng hy vọng mỗi người các bạn đều có thể có suy nghĩ riêng cho mình.

Nếu là bạn, đang mười tám tuổi, nếu cảm thấy ngày tháng tươi đẹp chưa bị mưu sát, xin hãy giữ cho thời gian đừng trôi!

Table of Contents

MƯỜI SÁT TUỔI XUÂN - TẬP 1 by Sái Tuấn

LỜI DẪN

BỘ THỨ NHẤT

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13

BỘ THỨ HAI

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36

NGÔI NHÀ SỐ 11 by Sophie Hannah
BỘ THỨ BA

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
HẬU KÝ